

மொழியியலும் தமிழ்மொழி வரலாறும்

பேராசிரியர்

ஆ. சதாசிவம்

2021

மொழியியலும் தமிழ்மொழி வரலாறும்

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் DPhil (Oxon)

மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
கொழும்பு, பேராதனை

பதிப்பாசிரியர்

பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி Ph.D

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
அண்ணாமலை, கனடா வளாகம்
ரொறன்ரோ-கனடா

யாழ்ப்பாணம்

2021

Title of the Book : Linguistics and History of Tamil Language

Author : Prof. Arumugam Sathasivam M.A., D. Phil
(Oxon)
Former Head - Tamil Department
University of Ceylon, Colombo, Peradeniya.

Editor : Prof. Balasundaram Elayathamby
Head-Tamil Department
Annamalai Canada Campus, Toronto.

Subject : Linguistics

Publisher : Mrs. Thirugnaneswary Sathasivam
11, Sinsappa, Road, Colombo 6.
E-Mail : tsathasivam@msn.com

Copy Right : Mrs. Poonkothai Sathasivam Balarajan
E-Mail: sumibalarajan@yahoo.com

Language : Tamil

Edition : First Edition

Year of Publication : 2021

Font Size : 12

No. of Pages : 296

No. Copies : 200

Printers: : New Evergreen Printers (Pvt)Ltd.
No. 693, K.K.S Road, Jaffna. T.P : 021 221 9893

Contact for copies : tsathasivam@msn.com
sumibalarajan@yahoo.com

ISBN : 978-624-97668-1-5

தலைப்பு	: மொழியியலும் தமிழ் மொழி வரலாறும்
நூலாசிரியர்	: பேராசிரியர் ஆ, சதாசிவம் M.A.D.Phil (Oxon) மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் கொழும்பு, பேராதனை.
பதிப்பாசிரியர்	: பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், ரொறணர்ரோ, கனடா.
நூற்பொருள்	: மொழியியல்
வெளியீட்டாளர்	: திருமதி. திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம் இல.11, சின்சப்பா வீதி, கொழும்பு 6. மின்னஞ்சல் :tsathasivam@msn.com
வெளியீட்டுரிமை	: பூங்கோதை சதாசிவம் பாலராஜன் மின்னஞ்சல் : sumibalarajan@yahoo.com
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு	: முதலாம் பதிப்பு
வெளியீட்டு ஆண்டு	: 2021
எழுத்துரு அளவு	: 12
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 296
பிரதிகள்	: 200
அச்சுப்பதிப்பு	: நியூ எவகிறீன் அச்சகம், பிறைவேட் (லிமிட்டெட்) இல.693, கே.கே.எஸ் வீதி, யாழ்ப்பாணம். தொ.பே. 021 221 9893
நூல்களைப் பெறுவதற்கான தொடர்பு	: tsathasivam@msn.com sumibalarajan@yahoo.com
ISBN	: 978-624-97668-1-5

பொருளடக்கம்

பதிப்பாசிரியர் உரை.....	i
அணிந்துரை.....	xi
வெளியீட்டுரை.....	xix
பேராசிரியர் ஆறுமுகம் சதாசிவம் பற்றிய அறிமுகம்.....	xxi
இயல் 1 மொழியியல்.....	1
இறைவனாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டது மொழி.....	3
மனிதமூளையினது தொழிற்பாட்டிற்குறி மொழி.....	5
கருத்தையுணர்த்த உதவுங் கருவி மொழி.....	6
நிரல்பட்ட சொற்றொடர்குறி மொழி.....	8
வாழும் உயிர்ப்பொருள் மொழி.....	10
மொழி என்பது ஓர் எந்திரம்.....	12
மொழி என்பது ஒரு சமூகப் பழக்கம்.....	15
இலக்கியத்தின் கருவி மொழி.....	18
மொழி என்பது ஒரு கலை.....	20
மொழி என்பது சமுதாயத்து மரபுகளின் ஒழுங்குமுறை.....	21
மொழியியல் விளக்கம்.....	23
இயல் 2 மொழி வரலாறு.....	25
வரலாற்று மூலங்கள்.....	26
மொழிவிளக்கவியல்.....	30
புத்தாக்கவியல்.....	33
மொழியிலே நிகழும் மாற்றங்கள்.....	35
பிற மொழிக் கலப்பு.....	38
மொழியின் வளர்வுந் தேய்வும்.....	44

இயல் 3 குறிப்பு மொழிக் காலம்	57
குறிப்பு மொழியினது தொடக்கம்	58
குறிப்பு மொழியின் வகை	59
குறிப்பு மொழியும் உணர்ச்சியும்	63
குறிப்பு மொழியும் பேச்சு மொழியும்	64
இயல் 4 ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலம்.....	67
ஒலிக்குறிப்பு.....	68
ஒலிக்குறிப்பின் வகை	70
ஒலிக்குறிப்பும் மொழியினது தோற்றமும்.....	72
சங்க நூல்களில் ஒலிக்குறிப்பு (Onomatopoeia)	75
இயல் 5 அசைமொழிக் காலத் தமிழ் (கி.மு. 3000)	97
அசைமொழிக் காலம்	100
அசைமொழிக் காலத் தமிழ்நாடு	102
அசைமொழியும் குழந்தை மொழியும்	103
அசைமொழிச் சொற்கள்	105
அசைமொழிச் சொற்களின் பண்பு.....	107
அசைச்சொல் உயிரொலிகள் நெட்டுயிரின் பான்மையன.....	110
அசைச் சொற்களின் பொருள்வளம்.....	120
இயல் 6 உயிரின மெய்களின் தோற்றமும் தொழிற்சொற் பிறப்பும் - (கி.மு. 2500)	137
உயிரின மெய்களின் தோற்றம்	139
தொழிற்சொற் பிறப்பு	145
இயல் 7 மூக்கின மெய்களின் தோற்றமும் பெயர்ச்சொற் பிறப்பும் (கி.மு. 2000).....	169
மூக்கின மெய்களின் தோற்றம்	171
பெயர் சொற் பிறப்பு.....	176

இயல் 8 மூலவுயிர்க் குறுக்கமும் வினைச்சொற் பிறப்பும் (கி.மு. 2000 - கி.மு. 1500)	201
மூலவுயிர்க் குறுக்கம்.....	203
வினைச்சொற் பிறப்பு.....	229
குறிப்பும் வினையும்	231
இயல் 9 ஒலியழுத்தமும் ஒலிப்பிளவும்.....	237
றகர மெய்யொலியின் தோற்றம்	239
அடிக்குறிப்புகள்:	257
துணைநூல் அட்டவணை	260

பதிப்பாசிரியர் உரை

பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி

தமிழ் மொழியின் தொன்மை, அதன் தோற்ற வரலாறு, தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்புகள், திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலே, தமிழ்மொழி முதல் மொழியாகத் திகழ்கின்றனமை முதலான பல்வேறு விடயங்களை மொழியியல் அடிப்படையிலும், மொழிவரலாற்று நோக்கிலும் ஆராய்ந்து பெற்ற ஆய்வுத் தரவுகளைக் கொண்டதாக பேராசிரியர் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் பல ஆண்டுகளாகச் சமேரிய மொழி ஆராய்ச்சியிற் பெற்ற தரவுகளும் இந்நூலில் எடுத்தாளப் பட்டுத் தமிழ்மொழியின் தொன்மை நிலை நிறுவப் பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் இந்நூலில் மேற்கொண்டுள்ள ஆய்வு நெறியானது இத்துறை வல்லாருக்கு அறிவுக்கு விருந்தாக அமைகிறது.

தமிழ்மொழி வரலாறு, மொழியியல் ஆகிய துறைகளில் இதுவரை பேராசிரியர்களான தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், மு. வரதராசன், வி. அய். சுப்பிரமணியம், ச. அகத்தியலிங்கம், கி. கருணாகரன், மு. சண்முகம்பிள்ளை, செ.வை. சண்முகம் முதலியோர் இத்துறைகள் சார்ந்து வெளியிட்டுள்ள நூல்களின் வரிசையில் இந்நூலும் புதிதாக இடம்பெறுகிறது. தமிழ்மொழி வரலாறு பற்றி ஆராய்வோர் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் என்பன எவ்வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதை அறிவர். அவ்வகையில் பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் தொல்காப்பியம் மற்றும் பண்டைத் தமிழ் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றின் துணையுடனும், மேனாட்டு மொழியியலாளர்களின் ஆய்வுக் கருத்துக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டும் இந்நூலை முழுமைபெற எழுதியுள்ளார். குறிப்பாகத் திராவிட மொழிகள் பற்றிய ஆய்விற் சாதனை படைத்த பேராசிரியர்கள் ரி. பரோ. (T. Burrow), எமனோவ் (M.B. Emeneau) ஆகியோரின் ஆய்வுநெறிகளையும் துணைக் கொண்டு இந்நூல் ஆக்கம் பெற்றுள்ளமை இந்நூலின் தனிச் சிறப்பாகும்.

பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் 1988இல் இயற்கை அடைவதற்கு முன்னர் இந்நூலை எழுதி நிறைவு செய்திருந்தார். ஆனால் இதுவரை காலமும் இந்நூல் முழுமையாக வெளியிடப்படாமலே இருந்தது. ஆயினும் இந்நூலின் முதல் நான்கு

இயல்கள், ஆசிரியர் ஆ சதாசிவம் 'தமிழ்மொழி வரலாறு - வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்' என்ற தலைப்புடன் எம். டி. குணசேனா அன். கோ, கொழும்பு - என்ற விபரத்துடன் ஆண்டும் குறிப்பிடப்படாமல் வெளிவந்திருந்தது. அந்நூற் பிரதியும் கிடைக்குமாறில்லை. இந்நூல் முழுமையாக வெளிவராத நிலையில் அப்படியே பல ஆண்டுகள் அச்சேறாதிருந்தது.

திருமதி திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம் அவர்கள் பேராசிரியரின் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக உள்ள பல்வேறு ஆக்கங்களை வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டபோது இதன் கையெழுத்துப் பிரதியைக் கண்டெடுத்து இதனை வெளியிட வேண்டும் என்ற பேரார்வத்துடன் எனது உதவியை நாடினார். இதன் முழுமையான எழுத்துப் பிரதியைத் தட்டச்சுச் செய்து இதனை வெளியிடும் பொறுப்பினையும் என்னிடம் ஒப்படைத்தார்கள். பல மாதங்கள் உழைத்து இந்நூலைச் செம்மையுறப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளோம். இப்போது இந்நூல் உங்கள் கரங்களிற் கிடைத்து, ஊக்கத்துடன் வாசிக்கத்தூண்டும் என நம்புகிறேன்.

இந்நூலில் முதலாவதாக அமைந்துள்ள 'மொழியியல்' கட்டுரையில், உலகிலுள்ள பல்வேறு மொழிகள் காலத்தாலும் இடத்தாலும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றமை, அம்மொழிகளின் வரலாற்றிற் காணப்படும் ஒற்றுமைகள், இவ்வொற்றுமைகள் எதனால் உண்டாகின்றன, மொழியினது தோற்றம் பற்றிய இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் முதலான பல விடயங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. இறைவன் ஆதியிலே மொழியைப் படைத்தான் என்பதும், மனிதனே மொழியைப் படைத்தான் என்பதும் மொழியியலாளரிடம் காணப்படும் கருத்தாகும். உலகமொழிகளது தோற்றம் பற்றிக் கூறும்போது அவை இறைவனாற் படைக்கப்பட்டன என்பதே பொதுவான கருத்தாகும். தமிழ்மொழி, வடமொழி, கிரேக்கம், ஜேர்மன், இத்தாலியம் முதலான மொழிகளுக்கும் கடவுள் அல்லது கடவுள் தூதர் அம்மொழிகளின் ஆக்கத்திற்குக் காரண கர்த்தாக்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் பகுத்தறிவு நோக்கிலும் மொழியியல் மற்றும் மொழிவரலாற்று அடிப்படையிலும் ஆராய்ந்து, மக்களாற் படைக்கப்பட்டவையே உலக மொழிகள் என மொழியியலாளர் தெரிவித்த கருத்தைப் பேராசிரியர் சதாசிவம் மேலும் சான்றுகளுடன் ஆராய்ந்து நிறுவியுள்ளமையும் இந்நூலின் சிறப்பாகும்.

உலக மொழிகளின் தோற்றம் பற்றியறிதல் ஒரு சுவவையான விடயமாகும். மனித இனம் தொடக்க காலத்தில் வெற்றொலி, தலை, கை, கால் முதலியவற்றின் அசைவுகள் என்பவற்றின் மூலமே கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்தனர் என்பதே மொழியியலாளரின் ஒருமித்த கருத்தாகும். காற்று, மழை, முழக்கம், மலையருவி, அருவி, ஆறு, கடல், சோலை, விலங்குகள், பறவைகள் முதலிய இயற்கைகளின் அசைவில் ஏற்படும் ஓசை என்பவற்றை மனிதனும் பின்பற்றித் தாமும் அவ்வொலிக் குறிப்புக்களைப் பயன்படுத்தித் தொடர்பாடல் மேற்கொண்டான். பேச்சுமொழி தோன்றப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளும், அதன் பின்னர் எழுத்துமொழி தோன்ற இன்னும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளும் சென்றிருக்கலாம். இவ்வாறு மொழியினது தோற்றம், அமைப்பு, பயன்பாடு என்பன பற்றிய மொழியியலாளர்களின் கருத்துக்களும் இக்கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பட்டு விளக்கப்படுகின்றன.

மனித மூளையின் வளர்ச்சியே மொழியின் தோற்றத்திற்குக் காரணம் எனக் கூறப்படுகிறது. மனித மூளையின் வளர்ச்சியை மனிதனின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் காணலாம். இன்றைய விஞ்ஞானிகளும் மொழியியலாளர்களும் மொழி ஓர் அறிவுக்கலை, மொழி என்பது ஓர் எந்திரம், மொழி ஒரு சமூகப் பழக்கம், மொழி ஓர் உயிர்ப்பொருள் என்றும் கருதுகின்றனர். மேலும் ஓட்டோ ஜெர்பர்ஸன் என்ற மொழியியல் மேதை, மொழி மனித உடலைப் போன்ற அமைப்புடையது; உடலுக்கு ஊட்டச்சத்து இல்லாது விட்டால் உயிர் பிரிந்து உடலும் சிதறுவது போல், மொழி சமுதாயத்திலிருந்து உயிர்ச்சத்துப் பெறாவிட்டால் மொழியும் சிதைந்து விடும் என்பர். இவர்கள் கூறிய மொழி பற்றிய கருத்துக்களும் இக்கட்டுரையில் விரிவாக விளக்கம் பெறுகின்றன.

போலச் செய்தல், ஒப்புமை ஆக்கம் இரண்டும் சமூகப் பழக்கத்தினால் மொழி தன்னை வளம் படுத்திக் கொள்கிறது. மொழி பிறந்த காலத்தே மொழி மரபும் தானும் உடன் தோன்றி மொழியுடன் ஒட்டி வளர்ந்து, மொழி சிதைவடையாது பாதுகாத்து வந்துள்ளது. மக்கள் தம் விருப்பப்படி மொழியின் மரபுகளைப் போற்றாது மாற்றியும், திரித்தும் வேறுபடுத்துவார்களே ஆனால் மொழி வேற்றுமொழியாகிவிடும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக மலையாள மொழியின் தோற்றத்தைக் குறிப்பிடலாம். மொழியியல் பற்றி விளக்கும் இக்கட்டுரையிலே உளநூலார், மொழிநூலார் மொழியைப்

பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துக்களை விளக்கி, மொழியியல் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்தை இக்கட்டுரையிலே பேராசிரியர் தந்துள்ளார்.

இதன் இரண்டாவது கட்டுரையாக 'மொழி வரலாறு' அமைகிறது. ஒரு மொழியின் எழுத்து, சொல், சொற்றொடர், சொற்பொருள், இலக்கியம், இலக்கணம் என்பவற்றை, காலத்துக்குக்காலம் இவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அதற்கு அரசியல், சமய, சமூக, பொருளாதார வாழ்க்கைமுறை முதலியன காரணமாய் அமையும் முறைமை பற்றிய ஆய்வும் இக் கட்டுரையில் இடம்பெறுகின்றது. அரசியல், பொருளாதார, வியாபார, பண்பாட்டுத்துறைகளில் மக்கள் முக்கியத்துவம் பெறும்போது அவர்களின் மொழியும் உலகிற் செல்வாக்கைப் பெறுகிறது. அக்காலங்களிற் பல புதிய சொற்கள் வழக்குக்கு வருவதும், பழையசொற்கள் பல வழக்கு வீழ்வதும் ஒரு மொழியியல் உண்மையாகும் என்பதைப் பேராசிரியர் மொழி வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளார். பண்டைக் காலம் முதலாக வழங்கிவரும் மொழிகளின் வரலாற்றைப் பின்வரும் தலைப்புக்களில் பயன்தரும் வகையில் ஆராய்ந்துள்ளார்:

1. வரலாற்று மூலங்கள் (Sources): இலக்கியம், இலக்கண நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள், பிறநாட்டறிஞர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்கள் முதலியவற்றைத் துணைக்கொண்டு ஆய்தல்.
2. மொழி விளக்கவியல் (Synchronic stage): ஒரு மொழியின் பண்புகளை விளக்கும் இலக்கண நூல்களின் அடிப்படையில் மொழிவரலாறு, காலத்துக்குக் காலம் மொழி பெற்ற மாற்றங்கள் என்பவற்றை அறிதல்.
3. புத்தாக்கவியல் (Reconstructed stage): உலகத்துப் பழைய மொழிகளின் பண்டைய இலக்கியங்கள், இலக்கண நூல்கள் என்பவற்றின் மொழிநடை, இலக்கண விதிகள் என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு மொழிவளர்ச்சியின் ஆரம்ப நிலையைத் தீர்க்கமாக அறிதல்.
4. மொழியிலே நிகழும் மாற்றங்கள்: (Linguistic changes): மொழிகள் நீண்டகால வாழ்வின் பின்னர்ச் சிறுச்சிறு மாற்றங்களைப் பெற்று வளர்வதையும், பெருமாற்றங்களைப்

பெற்று ஒன்று இன்னொன்றாக மாறுவதையும் மொழி வரலாற்றில் அறிதல்.

5. பிற மொழிக் கலப்பு: (Borrowing): கடன்வாங்கல், கடன் கொடுத்தல் ஆகிய இரண்டு செயல்களையும் உலகிலுள்ள சிறந்த மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் ஏற்பட்டுள்ள “மொழிக்கலப்பு” பற்றிய விரிவான விளக்கத்தை அறிதல்.
6. மொழியின் வளர்வுந் தேய்வும்: (Growth and decay): உலகத்து மொழிகள் ஆதியிற் கொண்டிருந்த ஒலியமைப்பு, சொல் அமைப்பு என்பனவற்றை அறிந்த பின்னர், மொழிகளின் வளர்ச்சி, தேய்வு என்பன பற்றி ஆராய்ந்தறிதல்.

‘குறிப்பு மொழிக் காலம்’ என்னும் மூன்றாவது இயலில் மொழி வளர்ச்சியில், தொடக்ககால நிலையில் இடம்பெற்ற கைகாட்டுதல், கண்காட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய செய்கைகளின் மூலம் கருத்துப் பரிமாற்றம் நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு மக்களால் வளர்க்கப்பட்ட மொழிகள் உலக மக்கள் அனைவரிடமும் ஆதிகாலத்திற் குறிப்புமொழியாக வழங்கிற்று என்பதைப் பேராசிரியர் நன்கு விளக்குகிறார். குறிப்புமொழியே மனித சமுதாயம் முதன் முதலாகக் கருத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளப் பயன்படுத்திய தொடர்புமொழி என்பது பேராசிரியரின் கருத்தாகும். குறிப்பு மொழி, பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி என்ற மூன்றும் மொழி வளர்ச்சியடைந்த ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் காணப்பட்டுள்ளன. பேச்சுமொழிக் காலத்திலே நாவின் இன்றியமையாமை போன்று, குறிப்பு மொழிக் காலத்திற் கையின் இன்றியமையாமை பெரிதும் இருந்தமை பற்றியும் பேராசிரியர் சான்றுகளுடன் விளக்குகிறார். எனவே பேச்சு மொழியினது தோற்றத்தை அறியவேண்டின் குறிப்பு மொழியின் பண்பை அறிதல் வேண்டும் என்ற மொழியியல் தத்துவத்தை பேராசிரியர் உணரவைத்துள்ளார்.

‘ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலம்’ என்னும் நான்காவது இயலில் மனிதரின் பல்வேறுபட்ட ஒலிகள், மற்றும் விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியனவற்றின் ஒலிகள் என்பவற்றையும் பயன்படுத்திப் பண்டைக் காலத்தில் தொடர்பாடல் செய்ய உதவியதே “ஒலிக்குறிப்புமொழி” ஆகும் என்பது விளக்கப் பட்டுள்ளது. கைகாட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய குறிப்புக்களினாற் கருத்தைப் புலப்படுத்திய ஆதி மனிதர்,

இயற்கையிற் கேட்ட ஒலிகளைப் பின்பற்றித் தாமும் இசையொலி எழுப்பிய காலத்தில் அவர் வாயிலிருந்து வந்த ஒலிக்கூட்டங்கள் மனித மூளையின் வளர்ச்சிப் போக்கில் குறிப்புமொழி → ஒலிக்குறிப்பு மொழி → பின் பேச்சு மொழியாகவும் படிப்படியாக மாற்றம் அடைந்த மொழி வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்து இயல்பை விளக்குவதாகவே இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

சங்ககால ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் பண்டைய ஒலிக்குறிப்புக்களின் ஒரு சில பண்புகளை அவற்றில் அறியமுடியும் என்பதைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். சொற்களின் தோற்றம் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களிலிருந்து ஆக்கம் பெற்றுள்ளமையைச் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம், உரை நூல்கள் என்பவற்றிலிருந்து தரும் சொற்பெருக்கம் பேராசிரியரின் மொழியியல் அறிவையும், இலக்கியப் புலமையையும் புலப்படுத்துகின்றன.

ஒலியெழுத்துக்கள் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலத்திற் சொற்கள் எல்லாம் ஓரசைச் சொற்களாகவே வழக்கில் இருந்தமையை 'அசைமொழிக் காலம்' என்ற தலைப்பில் ஐந்தாவது இயல் விளக்குகிறது. பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம் முதலிய ஆதிகாலத்திலிருந்தே தென்னிந்தியாவில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனரென்பதற்கு ஆதிச்ச நல்லூர் முதல் கீழடி வரையிலான ஆகழ்வாய்வுகள் சான்றாகின்றன. இவர்கள் தமிழர்கள் என்பதையும் ஆய்வாளர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். மொகஞ்சதரோ, ஹரப்பா, பிராகுவி மொழி வழங்கும் பலுகிஸ்தான் முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து அங்கு சென்று குடியேறியவராயிருக்க வேண்டும் எனவும், கி.மு. 4000 - 3000 ஆகிய காலவெல்லையில் பவிலோனியா நாகரிகத் தளம், சுமேரிய நாகரிகத்தளம் முதலியவற்றில் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர் எனவும், அவர்கள் கி.மு. 4000க்கு முன்னர் அந்நாடுகளிற் குடியேறியிருக்கலாம் எனவும் பண்பாட்டு வரலாற்றாய்வாளர் கருதுவர். தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, மலையாளம் முதலிய தமிழின மொழிகளில் இன்றும் மாறாதிருக்கும் பழந்தமிழ்ப் பண்புகளும் பழந்தமிழிலக்கிய வழக்குகளும் அசைமொழிக் காலத் தமிழின் பண்பை ஒருவாறு வரையறுக்க உதவுவன.

பண்டைக் காலத்தில் மனித நாகரிகம் அமைதியாகவே வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. அவர்களது மொழிகளில் பழைய அசைச் சொற்கள் விரிந்த

பெருகிய வரலாற்றையே தமிழிலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. அசைமொழிக் காலத் தமிழின் மூலவடிவங்களாக 21 அசைச்சொற்கள் தமிழ்மொழியின் வேர்ச்சொற்களாக உள்ளன. அசைச் சொற்களிலிருந்தே சங்ககாலச் சொற்கள் பெருகின என்பதை இலக்கிய ஆதாரங்களுடன் பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் நிறுவிக்காட்டியுள்ளார்.

‘தமிழில் உயிரின மெய்களின் தோற்றமும் தொழிற்சொற் பிறப்பும்’ பற்றி ஆறாவது இயலில் ஆராயப்படுகிறது. அசைமொழிக் காலத் (கி.மு. 2500) தமிழ் மக்கள் ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூவகை நெட்டுயிர்கள் புணர்ந்த கூட்டொலிகளாகிய அசைச் சொற்களை நாளாந்தம் உச்சரித்து வந்ததன் பயனாக ஒலித்திரிபும் ஒலிப் பெருக்கமும் பொருந்துவதாயிற்று என்றும், அசைச் சொற்கள் கடைநீளல் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் முதலாவது படியாகும் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. கா, தீ, பூ முதலிய அசைச் சொற்கள் ய், ர், ழ் ஆகிய உயிரின மெய்யொலிகளை ஈற்றிற் றமுவியபோது பிறந்த பதச் சொற்கள் தமிழ் மொழி வரலாற்றிலே தொழிற் சொற்களாகத் தோற்றம் பெற்றுள்ளன எனத் தொழிற்சொற் பிறப்புப் பற்றிய ஆய்வு விளக்குகிறது.

தமிழ்மொழியில் **‘மூக்கின மெய்களின் தோற்றமும் பெயர்ச்சொற் பிறப்பும்’** என்ற விடயங்கள் ஏழாவது இயலில் ஆராயப்படுகின்றன. இவற்றுள் ந, ம, ன, ஆகிய மூன்று மெல்லொலிகளே தமிழிற் பெயர்ச் சொற்கள் தோன்றிய காலத்தில் வழக்கிலிருந்ததன் ஏனைய மூன்று மெல்லொலிகளாகிய ங, ண, ஞ என்பன பின்னர்த் தோன்றின. தொல்காப்பியர் காலத்தில் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன ஆகிய ஆறு மெல்லினவொலிகள் தமிழில் வழங்கின. சங்கநூற் சொல்லமைப்பு முறைகளும், தமிழின மொழிகளிற் காணப்படும் இயல்புகளும் இக்கொள்கையை உறுதிப்படுத்தும் என்பதைச் சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் ‘யான்’ என்பது மட்டுமே தன்மை ஒருமை பெயர்ச்சொல்லாகும். முன்னிலைக்கு உரிய நீ, நாம், நீம் முதலிய சொற்களும் படர்க்கை இடத்தனவாகிய தான், தாம் என்பன ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகளின் பின்னர் தோன்றின என்பதும் விளக்கப்படுகின்றன.

‘மூலவுயிர்க் குறுக்கமும் வினைச்சொற் பிறப்பும்’ என்ற எட்டாவது இயலில் அடிச்சொல்லின் மூல உயிர் குறாகும் போது உயிர்ப் பண்புமிக்க ய் ர் ழ் ன் ம் ஆகிய ஐந்து மெய்களில் ஒன்று சேர்ந்து வினைச் சொற்கள் தோன்றும் முறைமை விளக்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்த் தரப்பட்டுள்ள அட்டவணையிற் சொற்பிறப்புக் காலத்தில் அசைச்

சொற்கள் > தொழில்சுட்டும் சொல்லாகி > பின்னர் பெயர் சுட்டும் சொல்லாகிப் > பின்னர் வினைச்சொல்லாகத் தோற்றம் பெறுவதைப் பேராசிரியர் சான்றுகளுடன் விளக்குதல் படித்தரத் தக்கதாகும். மேலும், தமிழ் வினைச் சொற்கள் தம் பிறப்புக் காலத்தில் காலங்காட்டும் பண்பைக் கொண்டிருக்க வில்லை; அடிச் சொற்களுடன் இ, உ என்பன இணைந்தே இறந்த காலத்தைப் பின்னர் குறித்தன என்பனவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொடக்க கால வினைச்சொல்லில் வினைமுற்றோ அல்லது வினை எச்சமோ தோன்றவில்லை. இறந்த காலம் அல்லாது எல்லாம் வருங்காலம் என்பது பண்டைத் தமிழர் கொள்கையாக இருந்தது. இதனால் வினைச் சொல் காலங்காட்ட ஆரம்பித்த போது இறந்த காலத்தை மட்டும் காட்டும் சிறப்புருவம் பெற்றது. வருங்காலம் காட்டுந் தனிவடிவம் அக்காலத்தில் தோன்றவில்லை எனப் பேராசிரியர் கூறும் விளக்கம் அறிதற்பாலது.

‘தமிழ் மொழியிலுள்ள ஒலியழுத்தம் ஒலிப்பிளவு’ என்பன பற்றிய விளக்கம் ஒன்பதாவது இயலிலே தரப்படுகின்றது. ஒலியழுத்தங் காரணமாக ற், ள், ட், ண், ல் என்னும் மெய்களும், ஐ, ஔ என்னும் உயிர்களும், ஆய்தம், குற்றியலுகரம் ஆகிய சார்பொலிகளும் கி.மு. 2000 கி.மு. 1500 ஆகிய கால எல்லையினுள் தமிழிற்றோன்றியமை விளக்கப் படுகின்றன. ரகரம் ஒலியழுத்தத்தின் காரணமாக நகர மெய்யாக மாறிய வரலாறும், ரகரம், நகரத்தை விடப் பழமையானது என்பதும், சங்கத் தமிழிலுள்ள நகரவொலி பழந்தமிழ் ரகரத்தின் விகாரம் என்பதும் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறாக உலக மொழியிலாளர்களின் கருத்துக்கள், தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், உரைகாரர் உரைகள், சுமேரிய மொழிச்சான்றுகள், திராவிட ஒப்பிலக்கண விதிமுறைகள் முதலானவற்றை எல்லாம் துணைக்கொண்டு மிகப்பரந்த அளவில் ஆய்வுகளை நடத்தி, பேராசிரியர் சதாசிவம் எழுதியுள்ள ‘மொழியியலும் தமிழ்மொழி வரலாறும்’ என்ற நூல் அவரது பன்முக ஆற்றலையும் புலமையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

இந்நூலுக்கு மொழியியல் பேராசிரியர் ஒருவரிடமிருந்து அணிந்துரை பெறுவதே பொருத்தமானது எனத் தீர்மானித்து, மொழியியல் பேரறிஞர் பலர் அலங்கரித்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தைக் கருத்திற் கொண்டபோது, பேராசிரியர் செ. வை சண்முகம் அவர்கள் மொழியியல் துறையில் ஆற்றிய ஆய்வுகள் நினைவுக்கு வந்தன. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை மேனாள் உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர், ஜானகிராஜா மூலம்

பேராசிரியர்செவை சண்முகம் அவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பேராசான் ஆ, சதாசிவம் அவர்களின் இந்நூலை முழுமையாகப் படித்து, தக்கதோர் அணிந்துரை வழங்கி, இந்நூலுக்குப் பெருமை சேர்த்த பேராசிரியர் சண்முகம் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

திருமதி. திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம் அவர்கள், இந்நூல் சிறந்த முறையில் வெளிவரவேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் என்னோடு தொடர்ச்சியாக ஒத்துழைத்தமைக்கு நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இந்நூலின் அச்சுப் பிழைகளைத் துல்லியமாகத் திருத்தி மெய்ப்புப் பார்த்து உதவிய எனது மனைவி விமலா பாலசுந்தரம் அவர்களும், நூலாக்கம் செய்யும்போது நேர்த்தியாகத் தட்டச்சுச் செய்த திருமதி சிவநயனி முகந்தன் அவர்களும், அச்சாக்கப்பணியில் உதவிய ந. குகபரன் அவர்களும் செய்த உதவி “காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும் ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது” என்பேன். இந்நூலை அழகுற அச்சாக்கம் செய்து தந்துள்ள New Evergreen Printers (Pvt) Ltd. அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி உரித்தாகுக.

உலகப் பல்கலைக்கழகங்களில் மொழியியல், தமிழ்மொழி வரலாறு என்பன பயிலும் இளங்கலை, முதுகலை மாணவருக்கும், ஆய்வாளருக்கும், தமிழ்மொழியின் தொன்மை வரலாறு பற்றியறிய விரும்பும் தமிழ் ஆர்வலருக்கும் பயன்படத்தக்கதாக இந்நூல் அமைந்திருப்பதோடு, உலக அருஞ்சுவடிக் காப்பகங்களிலும் பேணப்பட வேண்டியதுமாகும். தமிழ்மொழி, தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றியுறிய ஆர்வமுடைய ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைப் படித்துத் தமிழின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் அறிந்துகொள்வர் என்பதே எமது விருப்பமாகும்.

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலை வளாகம், கனடா.
ரொறன்ரோ.
05.05.2021

அணிந்துரை முனைவர் செ. வை. சண்முகம்

மொழியியல் பேராசிரியர் - (பணி நிறைவு).
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் அவர்களின் மொழியியலும் தமிழ் மொழி வரலாறும் என்ற நூலின் தலைப்பு, இந்நூல் வரலாற்று மொழியியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. அதற்கேற்ப முதல் இயல் மொழியியல் என்ற தலைப்பு உடையது. இதில் 'மொழியியல் உலக மொழிகளின் தோற்றம், அமைப்பு, உபயோகம் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் காணப்படும் பொதுப் பண்பை வரையறுத்தல் என்று கூறியதில் 'உலக மொழிகளின் தோற்றம்' என்பதை ஒரு பொருளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை ஆசிரியரின் முக்கிய நோக்கம் புலனாகிறது. அதாவது மொழியின் தோற்றம் பற்றிய ஆய்வு நூலில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது.

பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்களின் நூல் ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டது. மொழி பற்றிய உலகளாவிய கருத்துகளை, மொழி இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது; மனித மூளையின் தொழிற்பாடற்றது முதலிய பத்து கருத்துகளைத் தொகுத்து விளக்கியுள்ளது. மொழியின் சான்றாதார காலத் தரவு அடிப்படையிலும், வரலாற்று ஒப்பிலக்கண அடிப்படையிலும் ஒரு மொழியின் தொல் வரலாற்றையும், அந்த மொழி சார்ந்த மொழிக் குடும்பத்தின் வரலாற்றையும், தாண்டிச் சொற்களின் உருவாக்கம் ஆகும் ஒரு கால கட்டத்தை மூன்றாகப் பிரித்துள்ளார். மூன்றாம் இயல் முதல் ஐந்தாம் இயல்வரையுள்ள குறிப்பு மொழிக்காலம், ஒலிக்குறிப்பு மொழிக்காலம், அசை மொழிக்காலம் - கி.மு. 3000 ஆகியவை 'உலகமொழிகளின் தோற்றம்' என்ற கருத்தின் விளக்கமாக அமைந்துள்ளன எனக் கருதலாம்.

தமிழ்மொழி வரலாறு என்ற இரண்டாவது இயல், வரலாற்று மூலங்கள், மொழி விளக்கவியல் (synchronic stage) புத்தாக்கவியல் (reconstructed stage) மொழியில் நிகழும் மாற்றங்கள், பிறமொழி கலப்பு என்ற உள் கருத்துகளாகப்

பட்டியலிட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பற்றி மூன்று கருத்துகள் குறிப்பிடத் தகுந்தவை:

- 1- மொழி விளக்கவியலை அடுத்து வரலாற்று விளக்கவியல் (diachronic stage) என்ற ஒன்று உண்டு. அது நாலாவது ஐந்தாவது இயல் கருத்துகளின் பொதுப் பண்பு ஆகும். அவை வரலாற்று விளக்கவியல் என்ற பெருந்தலைப்பின் உட்கூறுகளாக அமையும். அதுதான் ஒரு மொழியின் வரலாற்றை விளக்குவது. அதாவது ஒரு மொழிக்குக் கிடைக்கும் மொழி ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் பழங்காலம், இடைக்காலம், தற்காலம் என்று மூன்று பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரித்து, அவைகளுக்கு விளக்க முறையில் இலக்கணம் எழுதி, ஒப்பிட்டுக் காலந்தோறும் மொழி அடைந்த அமைப்பு மாற்றங்களை விளக்குவதே அந்த மொழியின் வரலாற்று இலக்கணம் ஆகும்.

மொழி மாற்றங்கள் இரண்டு நிலையில் நடைபெறுவதாகக் கண்டறியப் பட்டுள்ளது. அவைகளின் மொழி பேசுவோர் தொடர்புடைய பிற மொழித் தாக்கத்தால் (இடைக்காலத்தில் தமிழ்மொழி வடமொழி, தெலுங்கு, மராத்தி, தற்காலத்தில் ஆங்கிலம்) ஏற்படும் மாற்றங்கள்தான் பிற மொழி கலப்பு என்பது. அது பெரும்பான்மையும் அகராதி நிலையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். அது அல்லாமல் மொழி பல சூழல்களில் பல காலமாகப் பயன்படுத்தப் படுவதால் பரிணாம (evolutionary) சொற்களில் ஏற்படும் ஒலி மாற்றங்களே (sound changes) மொழியில் நிகழும் மாற்றங்கள் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இன்று பலருடைய பேச்சில் றகரம் ழகரம் ளகரமாக உச்சரிக்கப்படுவது ஒலி மாற்றம் என்று அழைக்கப்படும்.

- 2- புத்தாக்கவியல் (reconstructed stage) என்பது ஒரு மொழியின் இனம் அதாவது மொழிக் குடும்பத்தை (தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் தெலுங்கு முதலிய மொழிகள்) திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்றும், (ஹிந்தி, பெங்காலி, அசாமிஸ், குஜராத்தி, மராத்தி முதலியவை) இந்தோ ஆரிய மொழிக் குடும்பம்

என்றும் குறிப்பிடப்படுவனவற்றை ஒப்பிட்டு இரண்டு நிலையில் வரலாறு அறியப்படும். மொழிக் குடும்பங்களின் எல்லா மொழிகளையும் ஒப்பிட்டுப் புத்தாக்கம் செய்வதால் தொல்மொழிக் குடும்பம் (Proto language) கண்டறியப்படும். இந்நூலில் அது ஆதிமொழி என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு மொழியும் தனி மொழியான வரலாற்றையும் இந்நூல் விளக்குகிறது. அதாவது ஒரு மொழிக்குக் கிடைக்கும் மிகப் பழமையான ஆதாரங்களுக்கு முற்பட்ட மொழிநிலை, அந்த மொழியின் தொல்நிலை (prestige) என்று கருதப்படும். மாறாகப் புத்தாக்கவியல் பற்றிய எதிர் எண்ணமே நூலில் பதிவாகியுள்ளது. அதற்கு ஒரு காரணம் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழ் மரபினுடன் மாறுகோளாக அமைய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புத்தான்.

3- மொழியின் வளர்வும் தேய்வும் (growth and decay) என்ற இறுதி உள் கருத்து உலக மொழிக்குப் பொதுவானது என்றாலும் மொழியின் அமைப்பு பற்றிய விளக்கமும் ஆகும். அதாவது மொழி வளர்ச்சியின் நாற்படிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

- I. **தனிநிலை:** ஓரசைச் சொற்கள் வேர்ச் சொற்களாகப் பெயராகவும் வினையாகவும் வழங்கும் நிலை. (சீனமொழி).
- II. **ஒட்டுநிலை:** சொற்கள் அடிச் சொல்லும் விசுவியும் கலந்து இருக்கும். (தலைவன்: தலை ஸ்ரீ அடிச்சொல், வன் ஸ்ரீ ஆண்பால் விசுவிய). தமிழ் முதலிய இந்திய மொழிகள். வரலாற்று நோக்கில் தனிநிலை மொழிகள் வளர்ந்து ஒட்டுநிலை ஆக அமைதல். அதாவது விசுவிய எனப்படுபவை ஒரு காலத்தில் தனிச் சொல்லாக இருந்தது என்ற கருத்து அடங்கியுள்ளது.
- III. **உட்பிணைப்பு நிலை:** ஓரசைச் சொற்கள் காலப் போக்கிற் பல ஒலி மாறுதல்களைப் பெற்று அவற்றின் பழைய உருவம் தெரியாது ஒரு சொல் போல அமைவது. வடமொழி நல்ல உதாரணம்.

ஆசிரியர் ஆங்கில மொழி உட்பிணைப்பு மொழி என்பது விவாதத்திற்குரியது. ஆங்கிலத்தில் வெண்ட் (went) என்பது பகுதி விசுவாசம் பிரிக்க முடியாத சொல் என்றும், உட்பிணைப்பு என்றும் விளக்கியதும் விவாதத்துக்கு உரியது. ஆங்கிலத்தில் -ed (walked, moved), -t (slept, caught) என்பவை இறந்தகால விசுவாசங்கள். அந்த முறையில் go என்ற சொல்லின் இறந்தகால வடிவமே went. அதில் t என்பது இறந்தகால விசுவாசம். go என்பது மாற்று வடிவமே went- என்பது மொழியியலில் முழுவடிவ மாற்றம் (suppletive form) என அழைக்கப்படும். அந்தப் பண்பு எல்லா மொழிகளிலும் ஒன்றிரண்டு சொற்களில் காணப்படும். தமிழில் ஒன்பது + பத்து என்பது தொண்ணூறு ஆக அமைந்துள்ளது.

- 4- சொற்றொகை நிலை: உட்பிணைப்பு மொழிகள் வளர்ந்து மாறுவது. அந்த மொழியில் தனித்தனி சொற்கள் அமையாது, நீண்ட ஒரு சொல்லே தொடர் போலவும் வாக்கியம் போலவும் அமையும். அமெரிக்க செவ்விந்தியர் பேசும் சில மொழிகளில் இந்தப் பண்பு காணப்படுகிறது.

அடுத்த மூன்று இயல்களும் (3,4,5) பேச்சு மொழியின் தோற்றத்தை மூன்று நிலை வளர்ச்சியாக விளக்குகின்றன. அவை ஒரு நிலையில் மொழி வரலாற்று நோக்கில் ஒரு மொழியின் குடும்ப மொழியின் தொல்நிலை வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்தைச் சார்ந்தன.

தொல்லியலார் (Archaeologist) அகழ்வாராய்வு செய்து கிடைத்த பொருள் வரலாற்றைத் தொல்லியல் விளக்குவதைப் போல இந்நூல் அமைந்துள்ளதால் மொழி வரலாற்றில் மொழித் தொல்லியல் ஆய்வு என்ற புதிய பகுதியை இந்நூல் அறிமுகப்படுத்திய பெருமைக்கு உரியதாகிறது. அந்த இயல்களிலும் தாம்கூறும் கருத்துகளுக்குச் சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் புதைந்துள்ள உதாரணங்களை ஆசிரியர் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டியது ஆசிரியரின் இலக்கியப் புலமையோடு தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்பும் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

மொழி என்பது மொழிதல் அதாவது பேசுதல் என்ற பொருள்படும். ஆதி காலத்தில் மக்கள் பேச்சு மூலமே கருத்து பரிமாறிக் கொண்டார்கள். எழுத்துமொழி 4000 ஆண்டு பழமை உடையது. ஆனால் பேச்சு மொழியும் மனிதன் உருவான உடனே தோன்றவில்லை. முதலில் சைகை மூலமே கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது வரலாற்று உண்மை. இது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் உண்மை. எனவே பேச்சு மொழிக்கு ஒரு தொல்வரலாறு உண்டு என்று ஆகிறது.

கைகாட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய குறிப்புமொழி பேச்சு மொழி தோன்றிய பின்னரும் குறிப்பு மொழி பயன்படும் சூழல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அது உண்மையில் அவருடைய பிற மொழி பேசும் வெளிநாட்டு பயணத்தின் அடிப்படையாக இருக்கலாம். மொழி தெரியாத ஊரில் குறிப்புமொழி மூலம் கருத்துப் பரிமாற்றம் நிகழ்வை உணவக நிகழ்ச்சி மூலம் விளக்கியுள்ளது உண்மையானது. அதற்கு மேலாகத் தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ப்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டி 'எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளும் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு ஆதிமனிதர் பயன்படுத்திய சில அறிகுறிகளாகும்' என்று கூறியது ஆசிரியரின் வரலாற்று அறிவின் நுட்பத்தின் புலப்பாடு ஆகும்.

ஒலிக் குறிப்பு மொழி என்பது எழுத்தொடும் சொல்லொடும் ஒலியொடும் கூடிய குறிப்பு மொழி. இதுவே இரண்டாவது நிலை. அதில் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள ஒலிக் குறிப்புச் சொற்களை எடுத்துக்காட்டி அவைகளின் வேறு பல சொற்கள் பிறந்துள்ளதையும் விளக்கியுள்ளமை சிறப்பானது.

அசைமொழிக் காலத் தமிழ் (கி.மு. 3000) என்று நேரடியாகத் தமிழ் வரலாற்றோடு இணைத்து பெயரிடப் பட்டிருக்கிறது. அதில் கூறிய பல கருத்துகள் ஆசிரியர் ஊகத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன. அசைமொழிக் காலத்தில் ஆ, ஈ, ஊ என்ற மூன்று உயிர்களும், க், த், ந், ப், ம், ய், வ் என்ற ஏழு மெய்களும் இருந்தன என்று கருத்து அறிவியல் முறையில் நீரூபிக்கப்படவில்லை. அவைகளின் உதாரணம் போலப் பல தமிழ் சொற்கள் உறவு உடையன என்பதை எடுத்துக்காட்டி விளக்கப் பட்டுள்ளது. உதாரணமாக நீ என்பதன்

அடிப்படையில் நிமிர், ஞிமிர், ஞெமிர்; சா > சாய், சார், சூ > சூழ், சூள், சூல், சூர் போன்ற இன்னும் உதாரணங்களைக் கொடுத்து “இங்ஙனம் சங்கத் தமிழிலுள்ள சகர முதன் மொழிச் சொற்கள் எல்லாம் மூலத் தமிழின் ஒலித்திரிபுகள் எனத் தமிழின் ஒப்பியலாராய்ச்சி காட்டுகின்றது” என்பது விவாதத்துக்குரியது. இந்த முறையில் பா, ஆ, தா, நா, மா, வா, ஈ, கீ, தீ, நீ, பீ, மீ, வீ அடிப்படையில் தோன்றியதாக சொற்கள் இந்த இயலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்குதான் திராவிட மொழிகள் தென்னிந்தியத் தமிழ் (தென் திராவிடம்) வட இந்தியத் தமிழ் (வட திராவிடம்) என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பெயரும் பாகுபாடும் திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கண அறிஞர்கள் கருத்துக்கு மாறுபட்டது. தென்னிந்தியத் தமிழ், வடஇந்தியத் தமிழ் என்ற பெயர்களே ஆசிரியரின் தமிழ்ச் சாயலைப் புலப்படுத்தி விடுகின்றன.

அடுத்த மூன்று இயல்களில் (6,7,8) சொற்களைத் தொழிற்சொற் பிறப்பு, பெயர்ச்சொல் பிறப்பு, மூல வேர்ச்சொல் பிறப்பு என்று பிரித்து, அவை ஒலி நிலையில் உயிரின மெய்களின் தோற்றம், மூக்கின மெய்களின் தோற்றம், மூல வேர்க் குறுக்கம் என்று சான்றாதார அடிப்படையில் விளக்கி, மொழி அடிப்படையில் ஒலியால் அமைந்தது என்பதால் ஒலி அழுத்தமும், ஒலி பிளவும் என்று இறுதி 9ஆம் இயலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுவாகக் கருதப்படும் மொழியின் தொல்வரலாற்றையும் தாண்டிய தொல்லியல் வரலாறாக அமைந்துள்ளது.

அடிப்படையில் மொழி வரலாற்றைக் குறிப்பு மொழிக் காலம், ஒலிக்குறிப்புக் காலம், அசை மொழிக்காலம் -கி.மு. 3000 என்று பாகுபாடு செய்து சொற்களைத் தொழிற்சொல், பெயர்ச்சொல், வேர்ச்சொல் என்று பாகுபடுத்தி, அவைகளை ஒலிநிலையில் குறிப்பாக மெய் ஒலிகளை உயிரின மெய், மூக்கின மெய் என்று பாகுபடுத்தித், தமிழில் சொற்கள் தொல்லியல் காலத்தைப் பெருக்கி, அதன் மூலம் மொழி வளர்ச்சியைக் காட்டியது புதுமையான முயற்சியே. புதிய சொற்கள் பொருள் தொடர்பு உடையனவாக அமைந்துள்ளதைச்

சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் மூலம் விளக்கியுள்ளது அவருடைய சங்க இலக்கியப் புலமைக்கு நல்ல சான்று.

பொதுவாக வேர்ச்சொல் ஆய்வு (Etymological research) புதிது அல்ல. அது சொற்களின் வேர்களை (roots) மட்டும் ஆராயும். மாறாக வேர்ச் சொல்லாக ஒரு சொல்லை எடுத்துக்கொண்டு மேலே குறிப்பிட்ட உயிரின மெய், மூக்கின மெய்கள் சேருவதால் புதிய சொற்கள் உருவாவதை விளக்கியுள்ளது மிகவும் சிறப்பானது. அது வேர்ச்சொல் ஆய்வின் இரண்டாவது நிலையாக இந்த நூல் அமைந்தது. ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு நல்ல சான்று. மேலும் தொல்லியல் மொழி பற்றிய உலகளாவிய கருத்துகளை ஓரளவு விரிவாகத் தமிழில் இந்த நூல் அறிமுகப்படுத்தி உள்ளதும் சிறப்பானது. எனவே இந்த நூல் வரவேற்கத் தகுந்த புதிய முயற்சி ஆகும்.

திருவேரகம்,
194, மாரியப்பா நகர்
அண்ணாமலைநகர் அஞ்சல்
தம்பரம், தமிழ் நாடு, 608 002, இந்தியா
கைபேசி 98651 96476,
மின்னஞ்சல் svs.anr2@gmail.com

வெளியீட்டுரை

திருமதி. திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம், B.A.

செம்மொழியாகிய தமிழ்மொழி, உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் பரந்து வாழும் தமிழ் மக்களால் பேசப்படும் மொழியாகவும், உலகப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வு மொழியாகவும் கற்கை மொழியாகவும் விளங்கும் பெருமை பெற்றுள்ளது. உலக மொழிகளிற் பேச்சுமொழி தொடங்கிய காலம் முதல் இன்றுவரை பேச்சு மொழியாகவும் தொடர்ச்சியான இலக்கியப் பாரம்பரியம் கொண்ட மொழியாகவும் தமிழ் மொழி திகழ்கிறது. உலகின் மிகப் பழைமை வாய்ந்த இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தைக் கொண்டுள்ள சிறப்பும் தமிழ் மொழிக்குரியது. பிறமொழிகள் தமிழிற் கலந்தபோதெல்லாம் தேவைக்கேற்ப அவற்றையும் உள்வாங்கி, தமிழ்மொழிக்கே உரிய மரபுகளுடன் தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் வளர்ந்து வந்துள்ளன. இத்தகு சிறப்புக்கள் கொண்ட தமிழ் மொழியின் வரலாற்றின் தோற்றம், மொழியின் இயல்புகள் - சிறப்புக்கள் என்பன பற்றி ஒவ்வொரு தமிழரும் அறிந்து கொள்வதன் மூலம் தமிழின் மகிமையையும் தமிழராக வாழ்வதன் பெருமையையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இத்தகைய எதிர்கால சிந்தனைகளுடன் பேராசிரியர் அவர்கள் 1960களில் எழுதியுள்ள “மொழியும் மொழிவரலாறும்” என்ற நூலை இப்போது அரிதில் முயன்று சதாசிவம் குடும்பத்தினர் வாயிலாக வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளோம்.

இந்நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளைத் தேடித் தொகுத்து தட்டச்சு செய்வித்து, கனடா அண்ணாமலை வளாகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றும் பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி அவர்களிடம் ஒப்படைத்தோம். தட்டச்சு செய்யப்பட்ட நூற்பிரதியை முழுமையாக மெய்ப்புப் பார்க்கும் முழுப் பொறுப்பையும் பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் அவர்களே ஏற்றுக்கொண்டார். அத்துடன், இந்நூலின் ஒழுங்கமைப்பு, துணைநூல் அட்டவணைத் தயாரிப்பு, அட்டைப்பட ஆலோசனை ஆகியனவும் அவரது பல்லாண்டு அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகும். பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் அவர்களின் பேருதவியுடன் அவரது பதிப்புரையுடன் இந்நூல் வெளிவருவதற்

பேராசிரியர் சதாசிவம் குடும்பத்தினர் பெரிதும் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகின்றனர். மொழியியலும் தமிழ்மொழி வரலாறும் பற்றிய இந்நூல் மொழியியல், மொழிவரலாறு, பண்பாடு, இலக்கியம் பயிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், மொழி ஆய்வாளர்கள், இப்பாடங்களைக் கற்பிக்கும் விரிவுரையாளர்கள், மற்றும் உலகிற் பரந்து வாழும் தமிழ்மொழி ஆர்வலர்கள் ஆகியோர் அனைவருக்கும் மிக்க பயனளிக்கும் என்பது எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் பலவேறு சந்தர்ப்பங்களிற் கீழைத்தேய, மேலைத்தேயப் பல்கலைக்கழகங்களில் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் பயனாக எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், மற்றும் மொழியியல் மாநாடுகள், தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் முதலியவற்றில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் முதலானவை அச்சேறாமல் இருந்து வந்துள்ளன. அவற்றை வெளியிடும் முயற்சியை எங்கள் குடும்பத்தினர் மேற்கொண்டு உள்ளோம். அவ்வகையில் **“Proto Sumero Dravidian – The common origin of Sumerian and Dravidian Language’** என்ற நூல் 2017இல் வெளியிடப்பட்டு உள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து அவர் 1968இல் பதிப்பித்த **“ஞானப் பள்ளி”** என்ற நூலை 2018இலும், **“ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை”** என்ற நூலை 2020இலும் மீள்பதிப்புச் செய்துள்ளோம். அவற்றின் தொடர்ச்சியாக இப்போது உங்கள் கரங்களில் தவழும் **“மொழியும் தமிழ்மொழி வரலாறும்”** என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. தொடர்ந்தும் பேராசிரியர் எழுதிவைத்துள்ள பல நூல்கள் வெளிவரவுள்ளன என்பதையும் அறியத் தருகின்றோம்.

திருமதி திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம்
பேதெஸ்டா, மேரிலாண்ட்,
ஐக்கிய அமெரிக்கா.
05.05.2021

பேராசிரியர் ஆறுமுகம் சதாசிவம் பற்றிய அறிமுகம்

“தாம்இன் புறுவது உலகுஇன் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.” (திருக்கறள்:399)

பேராசிரியர் ஆறுமுகம் சதாசிவம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சைவத் தமிழ்க் கிராமமாகிய அராலியிலே 15. 02.1926 பிறந்து, ஆரம்பக் கல்வியை அராலி சரஸ்வதி வித்தியாலத்திலும் (1930-1941), இரண்டாந்தரக் கல்வியை அராலி இந்து - ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும் கற்று, தமிழ் - சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரத் தேர்விலும் முதற்பிரிவிற் சித்தியடைந்தார். பின்னர் வட்டுக் கோட்டை அமெரிக்க மிசன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து (1942-1945) கல்வி பயின்று 1945ஆம் ஆண்டில் ஆங்கில - சிரேஷ்ட தராதரப் பரீட்சையிலும் முதற் பிரிவிலே தேர்ச்சி பெற்றார். அக்கல்லூரியில் ஆங்கிலம், இலத்தீன், வடமொழி ஆகிய மொழிகளையும் கற்றுக்கொண்டார். பின்னர் கொழும்பு ஆனந்தாக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து கல்விப் பொதுத்தராதர உயர் வகுப்பிற் கல்விகற்று, 1947இல் நடைபெற்ற தேர்வில் சித்தியும் அடைந்து, 1948இல் கொழும்பில் அமைந்திருந்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்றுத் தனது பட்டப் படிப்பைத் தொடர்ந்தார்.

பன்மொழி அறிவு பெற்றிருந்த சதாசிவம் அவர்கள் மொழித்துறையில் தனது முழு ஈடுபாட்டையும் செலுத்தும் வகையிலே தமிழ்ச் சிறப்புக்கலைக் கல்விநெறியைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயின்றார். பல்கலைக்கழகத்தில் அப்போது தமிழ்த்துறையிற் கல்வி கற்பித்த பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம், முனைவர் சு. வித்தியானந்தன், ஜனாப் ம. முகம்மது உவைஸ் ஆகியோரிடம் முறையாகத் தமிழியலைக் கற்று, இறுதித் தேர்வில் முதலாம் பிரிவிற் சித்தியடைந்தார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு 01.11.1952 இல் தமிழ்த்துறை உதவி விரிவுரையாளர் பதவியை வழங்கி, அவரது எதிர்கால கல்விப் புலத்திற்கு வித்திட்டது. உயர்கல்வியில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த சதாசிவம் அவர்கள் தொடர்ந்து

முதுகலைமானிக் கல்வியை மேற்கொண்டு 1954இல் முதுகலைமானிப் பட்டமும் பெற்று பதவி உயர்த்தப்பட்டு, சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கல்விப் பணியைத் தொடர்ந்தார்.

சதாசிவம் அவர்கள் மொழித்துறையில் மேற்படிப்பைத் தொடர்வதற்குத் தன்னைத் தயார் செய்யும் வகையில் ஏற்கனவே தான் கற்றுக்கொண்ட மொழிகளுடன், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், ஜேர்மன் முதலான மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெறலானார். அவரது கல்வித் திறமையின் அடிப்படையில் சதாசிவம் அவர்களுக்கு மொழித்துறையில் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் புலமைப்பரிசில் வழங்கியது. சதாசிவம் அவர்கள் முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்வதற்குரிய இடமாக ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதியும் பெற்றுக் கொண்டார். திராவிட மொழிகளின் அடிச்சொற்கள் பற்றி ஆராய்ந்து, "Dravidian Etymological Dictionary" என்ற ஓர் அரிய நூலை எழுதியவர்கள் பேராசிரியர் தோமஸ் பரோவும் (Thomas Burrow), ஏமானோவும் (Murray Benson Emeneau) ஆவர். இவர்களில் மொழியியல் ஆராய்ச்சித் துறையில் உலகப் புகழ்பெற்று விளங்கிய பேராசிரியர் தோமஸ் பரோ அவர்களின் மேற்பார்வையின்கீழ் ஆய்வு செய்வதற்குச் சதாசிவம் அவர்களுக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது. 1954இல் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சதாசிவம் அவர்கள் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பாகச் சென்று, பேராசிரியர் தோமஸ் பரோ அவர்களிடம் மொழியியல், மொழியியலாய்வு முறைகள் என்பன பற்றித் துறைபோகக் கற்றுக்கொண்டார். அதன் பின்னர், பேராசிரியர் தோமஸ் பரோவின் மேற்பார்வையில் சதாசிவம் அவர்கள், "தமிழ் மொழியின் வினைச்சொல் அமைப்பு"ப் பற்றி ஆய்வு செய்து 1956இல் D. Phil. பட்டம் பெற்றுக் கொண்டார். இலங்கையில் முதன் முதலாக மொழியியல் துறையில் இப்பட்டம் பெற்றவர் இவரே ஆவார்.

1965 இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அதன் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகச் சதாசிவம் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார். அங்கே தமிழ்த்துறையின் வளர்ச்சியில் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்றார். தமிழ் விரிவுரையாளர்களாகத் தன்னுடன் கலாநிதிகள் க. கைலாசபதி, பொ. பூலோகசிங்கம், திருமதி. தியாகராஜா, பாலசுந்தரம் இளையதம்பி ஆகியோரையும் சேர்த்து தமிழ்த்துறையை மேம்படுத்தினார். அத்துடன் சில

சமயங்களிற் பல்கலைக்கழகத் தற்காலிக கலைப் பீடாதிபதி ஆகவும் செயற்பட்டுள்ளார். முதன் முதலாகக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரிகம் என்ற கற்கைநெறியைப் பல்கலைக்கழகக் கலைத்துறைப் பாடங்களில் ஒன்றாக அறிமுகப்படுத்தி அதனைக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறையுடன் இணைத்து அத்துறையையும் வளர்த்தவர் ஆவார்.

பேராசிரியர் அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற் கற்பிக்கும் காலத்திற் சுமேரியமொழியையும் திராவிட மொழிகளையும் ஒப்பிட்டுத் தொடர்ச்சியாக ஆராய்ந்து வரலானார். 1968 இல் மொழியியல் ஆய்விற்காக Fulbright Fellowship பெற்று, அமெரிக்க பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகம் சென்று, அங்கே மொழியில் பேராசிரியராகவும், சுமேரியமொழி ஆய்வில் புகழ் பெற்றவருமாக விளங்கிய லீக் லிஸ்கர் (Leigh Lisker) அவர்களுடன் இணைந்து சுமேரியம் - திராவிட மொழிகள் பற்றிய ஒப்பீட்டு ஆய்வினை மேற்கொண்டார். அதன் பின்னர் 1964இல் கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழக மொழியியல் பேராசிரியராகவும், திராவிடமொழி ஆய்வில் நிபுணராகவும் விளங்கிய எம். பி. எமானோவுடன் (Murray Benson Emeneau) இணைந்து திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் தொன்மை மிக்க மொழிகளிற் சுமேரியமும் ஒன்று என்ற ஆய்வினை மேற்கொண்டார். அந்த ஆய்வேடே Sumerian & Dravidian Language என்ற நூலாக கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் மூலமாக 1965இல் வெளியிடப்பட்டது.

இவ்வாறாக, உலகப்புக்ழ் பெற்ற மொழியியலாளர்களுடன் இணைந்து மொழியியல் ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட அனுபவம் வாய்ந்த பேராசிரியரைத் தமிழ்நாடு தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம் அழைத்துப் புலமைப்பரிசில் வழங்கி, தமிழ் மொழியின் சொற்பிறப்புப் பற்றி ஆராய வாய்ப்பளித்தது. அங்கு அவரது ஆய்வின் பயனாக எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்பு நெறி என்ற ஆய்வு நூலைத் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 2006இல் வெளியிட்டுள்ளது.

மொழியியல் துறையிற் பல்வேறு கட்டுரைகள் எழுதி உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளிலும், உலக மொழியியல் மாநாடுகளிலும் வாசித்து உலக மொழியியல் அறிஞர்களின் தொடர்புகளையும் பாராட்டுக்களையும் பேராசிரியர் பெற்றுக் கொண்டார். உலக இந்து மாநாடுகள் பலவற்றிலும் பங்கு பற்றிக்

கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்துள்ளார். இத்தகைய மேதகு கல்விப் புலமையின் விளைவாக மேனாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள், இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள், மலேசியப் பல்கலைக்கழகம் என்பவற்றின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகளை மதிப்பீடு செய்வதற்குரிய வெளிநிலைத்தேர்வு மதிப்பீட்டாளராகவும் இறுதி நாள் வரையும் செயற்பட்டு வந்துள்ளார்.

அவர் இலங்கை அரசாங்கப் பரீட்சைத் திணைக்களத்தின் தமிழ்ப் பிரிவின் பல்வேறு தேர்வுகளுக்குப் பொறுப்பாளராகவும் பணிபுரிந்துள்ளார். அத்துடன் இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் இலக்கியக் குழுத் தலைவராகவும், அவ்விலக்கியக் குழு வெளியிட்ட “கலைப் பூங்கா” (ஆண்டுக்கு இரு முறை வெளிவருவது) என்ற இலக்கிய இதழுக்கும் ஆசிரியராகவும், இணையாசிரியராகவும் பணிபுரிந்துள்ளார்.

பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் தமது ஆய்வின் பயனாக வெளியிட்ட நூல்கள்:

- i. The Structure of the Tamil Verb in two Volumes. Ph.D. thesis, Electronic Book, Publisher: University of Oxford.1956
- ii. கருத்துரைக் கோவை, 1959
- iii. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை, 1963
- iv. Sumerian a Dravidian Language, Publisher: Berkeley, University of California, 1965
- v. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் (தொகுப்பு) 1966, சாகித்திய மண்டல வெளியீடு.
- vi. ஞானப்பள்ளி - (பதிப்பாசிரியர்), 1968, இரண்டாம் பதிப்பு 2018
- vii. தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்பு நெறி, தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 2006
- viii. Proto- Sumerio - Dravidian: The Common Origin of Sumerian and Dravidian Languages. Publisher: History & Heritage Unit, Tamil Information Centre, Kingston, U.K. 2017
- ix. மொழியியலும் தமிழ்மொழி வரலாறும், 2021
- x. ஈழத்துத் தமிழ் வழக்குச் சொற்கள் அகராதி, 2021

இவற்றுடன் குமரித்தமிழ் அல்லது சுமர் மொழி, செந்தமிழ், தொல்காப்பியம், தமிழ் வேர்ச் சொற்கள், திராவிடத்தாய், நன்னூல் இலக்கணமும் மொழியியற் கோட்பாடுகளும் முதலான தலைப்புக்களிற் பல்வேறு ஆய்விதழ்கள், பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மன்ற இலக்கியச் சிறப்பு மலர்கள் முதலியவற்றிலும் மொழியியல் சார்ந்த பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். மேலும், சுமேரிய திராவிட மொழிகளின் சொல்லிலக்கணத் தொடர்பு (தட்டச்சுப்பிரதி) 1988, என்ற நூலும் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட உள்ளது.

பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி
பதிப்பாசிரியர்.
05.05.2021

இயல் 1

மொழியியல்

ஒரு மொழியின் வரலாற்றை ஆராய்வதற்கு அம்மொழியின் இயல்பை அறிவது மிக இன்றியமையாததாகும். உலகிலுள்ள பல்வேறு மொழிகள் காலத்தாலும் இடத்தாலும் வேறுபட்டுள்ளன வேனும் அவற்றின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வொற்றுமைகள் எதனால் உண்டாகின்றன என்பதை மொழியியலாளர் விளக்கிக் காட்டுவர். எனவே உலகிலுள்ள மொழிகளினுடைய தோற்றம், அமைப்பு, உபயோகம் என்பனவற்றின் அடிப்படையிற் காணப்படும் பொதுப் பண்பை வரையறுத்தலும் ஈண்டு இன்றியமையாததாகும்.

மொழியினது தோற்றத்தைப் பற்றி இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.¹ ஒன்று, இறைவன் ஆதியிலே மொழியைப் படைத்தான் என்பது; மற்றையது, மனிதனே மொழியைப் படைத்தான் என்பது. கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திலிருந்து மனித சமுதாயத்துடன் ஒருங்கு தோன்றிய மொழிகளின் பிறப்பை வரையறுத்துக் கூறுவது முடியாது. ஆகையால் அம்மொழிகள் இறைவனாற் றோற்றுவிக்கப்பட்டன என்பது மரபு. அத்தகைய மொழிகளுள்ளே தமிழும் ஒன்றாகும். வரலாற்றுக் காலத்திலே பழம்பெரும் மொழிகளினின்றுங் கிளைத்த மொழிகளின் வரலாற்றைத் திட்டமாக வரையறுத்துக் கூறுதல் பொருந்துமாகலின் அம் மொழிகள் யாவும் மனிதராலே தோற்று விக்கப்பட்டன என்பர்.

விலங்கினங்களுடன் கூடி வாழ்ந்த ஆதிகால மனிதர் வாயாற் பேசும் பேச்சின் அற்புத ஆற்றலை அறிந்திராதபோது தலையசைத்தல், கை காட்டுதல் முதலிய குறிப்புக்களினாலே தாம் விரும்பிய கருத்தைப் புலப்படுத்திய வரலாற்றை மொழி வரலாறு மிகச்சுவைப்படக் கூறும். இடியோசை, அருவிவீழ் ஒலி முதலிய இயற்கையொலிகளையும், காகம், கூகை, குயில், கோழி முதலிய பறவைகளின் கூவுதல்களையும் பின்பற்றி ஆதி மனிதர் தாமும் பேசக் கற்றுக்கொண்ட ஒலிக் குறிப்புக் காலம், பேச்சொலியின் முதற்படி வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டும். மூளை

நரம்புகளின் வளர்ச்சி காரணமாய் மனத் தொழிற்பாடு மிக்க மனிதவினம் பொருள் குறிக்கும் ஒலிவடிவை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து மொழிகள் பெருகலாயின. மனிதர் வாயாலே மொழியத் தொடங்கியதும் அவர் பறவைகள், விலங்குகளினின்றுத் தம்மை வேறுபடுத்திக் கொண்டனர். தமக்கென ஒரு சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிக்கலாயினர். எனவே மனித சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியினரார் குறிப்பிட்ட கால எல்லையொன்றிலே தோற்றுவிக்கப்பட்ட வரலாற்றினை உடையது மொழியென்பது தகும். இக்குறிப்பிட்ட காலவெல்லை எதுவென இன்று எவராலுங் குறிப்பிட முடியாது. ஏனெனில், பேச்சு மொழி எழுத்து மொழியாக மாறிய பின்னரே மனித வரலாறு இலக்கியங்களிற் பொறிக்கப்படலாயிற்று. இலக்கியந் தோன்றுவதற்குப் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக மனிதர் பேச்சுக்கலையை மட்டுமே மொழியெனக் கருதி வந்தனர். எழுத்துக்கலை பிற்காலத்ததாகும்.

மொழியின் பிறப்பும் வளர்ப்பும் அற்புதமானவை. பிறர்க்குத் தம் எண்ணங்களை உணர்த்தவேண்டுமென்று விரும்பிய ஆதி மனிதரின் சிந்தனையிற்றோன்றி, ஒலி வடிவம் பெற்று, முன்பு நின்று கேட்டோரின் செவிவழியாக உட்சென்று, கருதிய பொருள் இது வெனவுணர்தற்கு அறிகுறியாக மொழியானது பிறப்பெடுக்கலாயிற்று. எனவே பேசுபவரினதுங் கேட்பவரினதுங் கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவி மொழி என்பது பெறப்படும். வாய் பேசாத ஊமை மனிதனாலே மொழியின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்த முடியாது. அவ்வாறே காதுகேளாத செவிடனாலே மொழியின் அற்புத ஆற்றலை உணரமுடியாது. பிற நாட்டிலிருந்து வந்த வேற்று மொழியாளர் முன்பு நின்று ஒருவர் எவ்வளவு பேசினாலும் பயன்கிடைப்பதில்லை. இவற்றிலிருந்து, பேசுவோர் கேட்போர் ஆகிய இரு பகுதியினரது தொடர்பே மொழியின் வாழ்வுக்குக் காரணம் என்பது புலப்படுகின்றது. ஆதியில் ஒருவரோடொருவர் பேசி இன்புறுவதற்குக் கருவியாயமைந்த பேச்சுமொழி காலப்போக்கில் எழுத்து வடிவம் பெற்றதால் இலக்கியத்தின் கருவியுமாயிற்று. பேச்சு மொழியானது பேசுவோர் கேட்போர் ஆகிய இரு பகுதியினருக்கே பயன்படுகின்றது. எழுத்து மொழியோ இலக்கியம் உடைமையின் பிற்காலத்தவர்க்கும் பயன்படும். பேச்சு வழக்கைக் காட்டிலும் இலக்கிய வழக்கினாலேயே

மொழியானது காலதேசங் கடந்து வாழும் மரபு நிலையைப் பெறுகின்றதென்பது மொழியியலாளர் கருத்தாகும்.

“மொழி” யென்பதன் பொருளையும் பண்பையும் வரையறுத்துக் கூற மொழியியலாளர் பன்முறை முயன்றும் வெற்றி பெறவில்லை. மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு நோக்குக்களை உணர்ந்துங் கருவியாய் மொழி அமைந்திருப்பதனாலும், வரைவிலக்கணம் வகுக்க முனைவோர் பல்வேறு “சார்பு” பற்றியுள்ளனராகையானும் இற்றைவரை வகுக்கப்பட்ட மொழியின் வரைவிலக்கணம் எதுவும் மொழியின் உண்மைப் பொருளைத் தெளிவு படுத்துவதாக அமையவில்லையெனலாம். மொழியினது தோற்றம், அமைப்பு, உபயோகம் பற்றிய பின்வரும் பல்வேறு கருத்துக்கள் மொழியின் இயல்பையறிய ஒருவாறு உதவும்.

இறைவனாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டது மொழி

ஆன்மீக தத்துவங்களின் உறைவிடமாக விளங்கும் இந்திய நாட்டு மொழி விற்பன்னர் தமிழ், ஆரியம் ஆகிய இரு பழைய மொழிகளும் ஆதியில் இறைவனாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்பர். திராடவிடப் பிரகாசிகை என்னுந் தமிழ் வரலாற்றின் ஆசிரியர் சபாபதி நாவலர் பின்வருமாறு கூறுவர்.²

“இரு மொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவரியல் வாய்ப்ப இரு மொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர்” எனக் காஞ்சிப் புராணத்துட் கூறும் உரையினால் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டும் ஆதிக் கண்ணே பரமாசாரியனாகிய கண்ணுதற் பிரானால் தோற்றமுற்று நிலை பெறுந்தொன் மொழிகளென்பதூஉம், பாணினி முனிவரும் அகத்தியமுனிவரும் பிற்காலத்து அருந்தவ மிருந்து, அவ்விறைவன் உபதேச அருள்பெற்று அவ்விரு மொழிக்கும் முறையே பாணினீயம் அகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூல்கள் செய்தருளிய ஆசிரியர்கள் என்பதூஉம், மாதவச் சிவஞான யோகிகளுக்குக் கருத்தாதல் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.”

மாக்களினின்றும் மக்கள் வேறுபடுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது மக்கள் பெற்ற பகுத்தறிவாகும். இப்பகுத்தறிவை மக்களினத்துக்கு நல்கியவன் இறைவன் ஆவன். பகுத்தறிவு இல்லாத விலங்கினங்கள் முதலியன உண்டுறங்கி வாழ்வதே வாழ்க்கையென நம்பவும், மனிதவினம் மட்டும் சமுதாயம், பண்பாடு என்பனவற்றின் அடிப்படையிலே மக்களுறவுக்குக் காரணமாயமையும் மொழிக் கலையை வளர்த்துவருவது பகுத்தறிவின் பயனாகப் பெற்ற அற்புத ஆற்றலினாலாகும். எனவே பகுத்தறிவை மக்களுக்கு நல்கிய இறைவனே மொழியினது தோற்றத்திற்கும் காரணன் என்பர்.

உலகத்து மொழிகளெல்லாஞ் செம்மைசான்ற தனிப் பண்புகள் பெற்று விளங்குவதனாலே அவைகளெல்லாம் வெவ்வேறு சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றன. மொழிகளின் சிறப்பு இயல்பு மாறாது பாதுகாப்பது மொழிமரபாகும். இம்மொழி மரபானது மொழி பிறந்த காலத்தே, தானும் உடன் தோன்றி மொழியுடன் ஒட்டி வளருவது. மொழியைச் சிதைய விடாது பாதுகாப்பது. காலத்துக்குக் காலம் மக்கள் தம் விருப்பப்படி மொழியின் சிறப்பியல்புகளைப் போற்றாது மாற்றியுந் திரித்தும் வேறுபடுத்துவார்களேயானால் மொழி வேற்றுமொழியாகிவிடும். எனவே மொழிச் சிதைவு ஏற்படாது மொழி நேரிய வழியில் வளர்வதற்கு உறுதுணையாய் உதவுவது தொன்று தொட்டு வரும் மரபாகும். இம்மரபு தொல்லோர் ஆணைவழிப்பட்டது. தொல்லோர் இறைவனின் ஆணை வழிப்பட்டே மொழியின் முதலூலை ஆக்கினர் என்பது மரபு. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே தொல்காப்பியரும்,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்”

(தொல். பொருள். நூற்பா. 649)

என்றார். இங்ஙனம் இறைவனால் அல்லது இறைவனின் அருள்பெற்றோரால் ஆக்கப்பட்ட மொழியின் முதலூலே மொழி மரபின் பண்பை வகுத்துக் காட்டுவதாகும். இம் முதலூலை யொட்டிப் பிற்காலத் தெழும் வழிநூல், சார்பு நூல் ஆகிய இலக்கண நூல்களே மொழியின் வளர்ச்சிப் பாதையை வழிப்படுத்துவன என்பர்.

மரபின்றி மொழியில்லை. எனவே மொழியின் பண்பை வரையறுத்துக் காட்டும் மரபின் மூலமாய முதனூலை ஆக்கிய தொல்லோரை வழிப்படுத்திய இறைவன் மொழியினது தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாகிறான் என்பது தென்மொழி, வடமொழிப் புலவர் கருத்தாகும்.

மனிதமூளையினது தொழிற்பாட்டறிகுறி மொழி

மேலைநாட்டு மொழியியலாளருள் ஒரு பகுதியினர் மொழியினது தோற்றத்திற்குக் காரணம் மூளை வளர்ச்சி என்பர். விலங்கினங்களின் மூளையானது பறவை இனங்களின் மூளையினின்றும் வளர்ச்சி பெற்ற நிலையிலுள்ளதென்றும், விலங்கினங்களுட் குரங்குச் சாதி விருத்தியடைந்த மூளையைப் பெற்றுப் பின்பு படிப்படியாக மனிதவினமாக மாறிக்கொண்டு வருகின்றதென்றும் மனித வர்க்கவியலார் கூறுவர். மனிதனாற் பழக்கப்பட்ட விலங்குகள் மனிதனைப்போன்று நடக்க முயல்வதை யாவரும் அறிவர். இதிலிருந்து விலங்கினங்கள் மனிதன் பெற்ற பகுத்தறிவைக் காட்டிலுஞ் சிறிது குறைந்த படியைக் காட்டுவதை உணரலாம்.

மனிதனின் பகுத்தறிவுக்குக் காரணம் அவனது மூளை வளர்ச்சியாகும். மூளையென்பது தனித்தியங்கும் ஒரு பிண்டம் அன்று. உடலினுட் பின்னிக்கிடக்கும் நரம்புக் கூடுகளுக்கும் மூளைக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கையில் கத்தி, வெட்டியதனிமித்தம் ஒரு நரம்பு அறுமாயின் அது மூளையைத் தாக்குவதை உணரலாம். பல நரம்புகள் அறுமாயின் மனிதனின் பேச்சுந் தடைப்படுகிறது. இதிலிருந்து ஒரு நரம்பிற்படும் அதிர்ச்சி எல்லா நரம்புகளையுந் தாக்குகின்ற தென்பது கருத்தக்கது. மனிதர் பேச ஆரம்பிக்கும் போது அவருடலிற் செறிந்து கிடக்கும் நரம்புக் கூட்டங்கள் மூளையின் ஏவல்கேட்டு நிற்பதனாலேயே பொருள் பயக்கும் ஒலிகள் உண்டாகின்றன. இவ்வொலிகள் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றல் பெறுவது பகுத்தறிவினது தொழிற்பாட்டினாலாகும். விலங்கினங்கள் பொருள் பயக்குஞ் சொல்லொலிகளை எழுப்ப முடியாததன் காரணம் அவை பெற்றுள்ள பகுத்தறிவிற்குப் போதிய ஆற்றல் இல்லாமையாகும். எனவே பரிபக்குவம் அடைந்த மூளையினின்றும் பேச்சொலி பிறப்பதற் கேற்ற காந்த சக்தி உருவாகின்றதெனலாம்.

மனிதமூளை வளர்ச்சியினது பல்வேறு படிநிலைகளை மக்கள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் காணலாம். விஞ்ஞானம் முதலிய அறிவுக்கலைகளிலுஞ் செய்யுளியற்றுவது முதலிய உணர்வுக் கலைகளிலும் மனித மூளையின் அற்புத சக்தி வாய்ந்த தொழிற்பாடு புலப்படுகின்றது. கணிதத் துறையிலே மூளையின் முழு ஆற்றலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வானத்தின் பரப்பும் ஆழ் கடலின் ஆழமும் இன்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளன. அணுச் சத்தியை உபயோகிப்பதன் மூலம் வானவெளியிற் பயணஞ் செய்யும் முறையையும் மனிதர் கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் அறிவுத் துறைகளின் வளர்ச்சியினிமித்தம் இன்று மனித மூளையானது அற்புத படைப்புகளிலீடுபடுகிறது.

உணர்வுக் கலையாகிய கவிதையின் மொழியில் உணர்ச்சிப் பிரவாகங் காணப்படுகின்றது. ஆனால் அறிவுக் கலையாகிய கணித நூலின் மொழியானது தருக்க நெறியதாயும் செறிவுடையதாயும் உள்ளது. கூரிய நுண் மதியுடையோர் படைக்குங் கவிதையிலும் விஞ்ஞானப் படைப்புக்களிலும் மொழியின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தும் மனித மூளையின் அற்புத தொழிற் பாட்டை அறியலாம். சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களுள்ளே மிகக் குறைந்த வீதத்தினரே அறிவுத்துறைகளிலே பண்படுத்தப்பட்ட மொழியை உபயோகிக்கின்றனர். அவர்களின் மொழி பொது மக்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதது. இங்ஙனம் மூளைவளர்ச்சியின் காரணமாக மொழி வளர்ச்சி பெறுவதை நோக்கும் போது இது பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளிலே மனிதவர்க்குஞ் சாதித்த சாதனையின் பயனாகு மென்பர் மொழியியலார். இக்கொள்கையின் படி மூளை வளர்ச்சி பெறாத பண்டைக் காலத்திற் பேச்சற்ற நிலை யொன்றிருந்த தென்பது போதரும்.

கருத்தையுணர்த்த உதவுங் கருவி மொழி

ஒருவர் தம் கருத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்த உதவுங் கருவி மொழி என்னுங் கொள்கை உலகத்திய பல்வேறு நாட்டு மொழி விற்பன்னர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதொன்றாகும். கருத்தை உணர்த்துவதற்கு மொழி மட்டுமா துணைபுரிகின்றது? சைகை முதலிய அடையாளங்களுங் கருத்தையே புலப்படுத்துகின்றன. வீதி வழியே நடந்து செல்லும் ஒருவர் தம்மோடு பழகிய

வொருவரைக் காணும்போது தலையிலுள்ள தொப்பியை உயர்த்திக் காட்டுவதன் மூலம் அவர்மீது கொண்டுள்ள அன்பைப் புலப்படுத்துகிறார். தூரத்திலே சென்று கொண்டிருக்கும் ஒருவரைப் பார்த்து இன்னொருவர் கைகாட்டி யழைக்க, அவர் கைகாட்டியவர் பக்கந் திரும்பி வருகிறார். ஊமையின் முன்பு நின்று ஒருவர் தம் மூக்கைச் சொறிய ஊமைக்குக் கோபம் உண்டாகிக் குழற வாரம்பிக்கிறது. இவற்றிலிருந்து அறிவது யாதெனில், சைகை முதலிய அடையாளங்களினுதவி கொண்டுங் கருத்தைப் புலப்படுத்துதல் பொருந்தும் என்பது.

ஆதியிலே மனிதவினம் உடலுறுப்புக்களை அசைத்துக் காட்டுவதன் மூலம் இன்ப துன்ப உணர்ச்சிகளை உணர்த்திற்று. காலப்போக்கிற் கைவிரற் சுட்டு மூலம் கருத்தை யுணர்த்தும் ஆற்றலை மனிதர் கண்டு பிடித்தனர். உணர்ச்சி கூடிய காலங்களிலே கைவிரற் சுட்டுடன் பேச்சுங் கூடிநின்று பொருளையுணர்த்தலாயிற்று. நடனமாடுவோரது வாயினின்றும் ஒலிக்கும் பேச்சினது தொனியை அவதானிப்போர், பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த ஆதிமனிதர் பேச்சின் உபயோகத்தை அறிந்திராதபோது எவ்வாறு பேச்சொலிகளை உச்சரிக்க எத்தனித்தனர் என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். நாளடைவிலே, சுட்டைத் தொடர்ந்து நின்று பொருளுணர்த்திய பேச்சானது சுட்டினின்றும் பிரிந்து பொருளை உணர்த்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இருவரின் நேர்முகத் தொடர்பின் பயனாகவே சுட்டின் பொருளை உணர முடியும். மறைந்து நிற்கும் ஒருவருக்கோ அன்றி மிகத் தூரத்திலே நிற்கும் ஒருவருக்கோ கருத்தைப் புலப்படுத்த வேண்டிய சூழ் நிலையைப்பெற்ற ஆதிமனிதர் சுட்டினாலே மட்டும் கருத்தையுணர்த்த முடியாதெனக் கண்டனர். காலப் போக்கிற் பொருளைத் தொடர்ந்து நின்ற ஒலிக்குறியீடு பொருளின்றும் பிரிந்த சூழ்நிலையிலும் பொருளை விளக்குஞ் சொற்குறியீடாக அக்காலத்து மக்கட் குழுவினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சுட்டு முதலிய குறிப்புக்கள் சில மனிதர்களிடையே மட்டுங் கருத்தைப் புலப்படுத்துவனவாக, ஒலிக்குறியீடோ சொல்லுருவம் பெற்று மொழியாகிய இலக்கிய வழக்கும் பெற்றுப் பலர்க்குக் கருத்தைப் புலப்படுத்துங் கருவியாய் அமைந்து விட்டது. மனிதமுளையின் அற்புத சத்தியை இது காட்டுகின்றது.

கருத்தையுணர்தல், உணர்த்துதல் ஆகிய இரு தொழில்களையும் மொழியானது எங்ஙனம் ஆற்றுகின்றது என்பதை உளநூலார் ஆராய்வர். உணர்வின்றிப் பேச்சு நிகழுமா? பேச்சின்றி உணர்வு தனித்து நிற்குமா? பேச்சின்றி உணர்வு தனித்து நிற்க முடியாது என்பது எட்வேட்டு சபீர் முதலிய மொழிவிற்பன்னரின் கருத்தாகும்.³ ஒருவர் ஒரு பொருளை நோக்கும் போது அப்பொருளின் படம் அவர் மனத்திற் பதிக்கிறது; பதிந்ததும் உணர்வு பிறக்கிறது; உணர்வின்றும் பேச்சு உருவாகிறது. மனத்திடத்து நிகழும் இப்பேச்சு ஒலிவடிவம் பெறுமுன் புறத்தார்க்குக் கேட்காது. பொருளை நோக்கியவரோடு மட்டும் இப்பேச்சு நிகழும். புறத்தார்க்குத் தம் அனுபவத்தை உணர்த்த வேண்டுமென்ற விருப்பம் ஒருவர் மனத்தில் உதயமாகும்போது தேகவறுப்புக்களிளது தொழிற் பாட்டினாலே மனத்திடத்து நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த இரகசியப் பேச்சானது ஒலிவடிவம் பெற்றுப் புறத்தே கேட்கின்றது. இதனால் பேச்சின்றி உணர்வு தனித்து நிற்க முடியாது என்பர் உளநூலார்.

மனத்திலே நிகழும் இரகசியப் பேச்சைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி மொழியியலறிவுக்கு வேண்டுவதில்லை யென்றும், பொருளை யுணர்த்தும் ஆற்றல் அற்ற ஒலி வடிவினால் எவ்வித பயனும் இல்லை என்றும் மொழியிலாருள் ஒரு சாரார் கருதுவர். எனவே புறத்தார்க்குப் பொருளையுணர்த்தும் ஆற்றல் பெற்ற ஒலி வடிவமே சொற் குறியீடாய் மொழியின்பாற்படும்.

நிரல்பட்ட சொற்றொடரறிகுறி மொழி

இசைக்கலைக்கும் மொழிக்கு மிடையே முக்கிய வேறுபாடு ஒன்றுண்டு. மனத்தின் கண்ணே தோன்றுங் கருத்துணர்வினது நிரல் பட்ட ஒலியின் அறிகுறியாய் அமைவது இசையாகும். ஆனால், மொழியிலே சொற்கள் ஒருங்கிசைந்து கருத்தின் அறிகுறி ஆகின்றன. இசையினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகவே “நிரல்பட்ட ஒலியின் அறிகுறி” என்னாது “நிரல்பட்ட சொற்றொடர் அறிகுறி” என மொழிக்கு வரை விலக்கணங் கூறப்பட்டது.

“மரம்” என்னுஞ் சொல்லை ஈண்டு ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்வோம். ம, ர, ம் என்னும் மூன்று எழுத்துகளாலாயது இச் சொல். இம் மூன்று எழுத்துக்களுந் தமக்கென வெவ்வேறு

பொருளையுடையன வல்ல. மூன்று எழுத்துக்களும் ஒரு சேர நிரல் படவமைந்து சொல்லாகி மரம் என்னும் பொருளைச் சுட்டி நிற்கின்றன. நிரல் படவமையாது ம்ரம், ரம்ம், மம்ர என வமையுமாயின் இவை சொற்களாகா. சொல்லின் உறுப்பாகிய எழுத்துக்கள் யாவும் நிரல்படவமைய வேண்டுமென்பது நியதி; அங்ஙனம் அமைதியாதவழி அவை கருதிய பொருளையுணர்த்தா. மரம் என்னும் பொருளைச்சுட்ட இச்சொல்லை ஏன் உபயோகப் படுத்த வேண்டுமெனக் காரணங் கேட்கப்படலாம். இதற்கு எவராலுந் திட்டமான மறுமொழி கொடுக்க முடியாது. இச்சொல் இப்பொருளை யுணர்த்தும் அறிகுறியாக முன்னோர் கொண்டதைப் பின்னோர் பின்பற்றினராகையாலே மரம் என்னும் பொருளைச் சுட்ட மூவெழுத்தாலாகிய இச்சொல் அறிகுறியாயிற்று. அறிகுறி என்பது, மாதிரி, சின்னம் போல நின்றல் என்னும் பொருள்களை உடையது. இங்கு, மரம் என்னும் பொருள் அமையவேண்டிய விடத்திலே மரம் என்னும் மூவெழுத்தாலாகிய சொல் அறிகுறியாக நின்று உணர்வோர் மனத்திலே மரத்தின் படத்தைப் பதியச் செய்கிறது. மரம் என்னும் பொருள் அமையவேண்டிய இடத்தில் அதன் அறிகுறியாகச் சொல் அமையும் என்பது இதன் விளக்கம். பொருளொடு புணராத கல், சோறு முதலிய சொற்களுள் ஒன்றை ஒருவர் உச்சரிக்கும்போது எவருடைய மனத்திலாவது மரத்தின் படம் ஞாபகத்துக்கு வருவ தில்லை. எனவே சொல் பொருளின் அறிகுறியாகும்.

சொல்லானது தான் சுட்டும் பொருளின் அறிகுறியாக நிற்பது போன்றே நிரல்பட்ட சொற்றொடர் கருத்தின் அறிகுறியாய் நிற்கும். உதாரணமாக, “வெள்ளை யானை விழுந்தது” என்னுஞ் சொற்றொடரை யெடுத்துக் கொண்டால், வெள்ளை, யானை, விழுந்தது என்னும் மூன்று சொற்களும் நிரல்பட்டு நிற்கும் போது “வெள்ளை நிறத்தையுடைய யானையானது கீழே விழுந்தது” என்னும் பொருள் பயந்து நிற்கின்றது. இங்ஙனம் ஒழுங்குபட நில்லாது “யானை வெள்ளை விழுந்தது” என நின்றால் “யானையினது தோலில் வெள்ளை நிறம் படிந்திருக்கிறது” என்னும் பொருளைத் தந்து நிற்கும். இரண்டு சொற்றொடர்களும் வேறு வேறு பொருளைச் சுட்டி நிற்கின்றன. “வெள்ளை யானை விழுந்தது” எனக் கூறுபவர் கேட்பவரின் மனத்தில் வெள்ளை யானையானது நிலத்திலே விழுந்து கிடத்தலாகிய உணர்வைப் பிறப்பிக்கின்றார்.

இப்பொருளையே பேச்சாளர் கருதினாராயின் அவர் கருத்திற் கேற்றவாறு சொற்றொடர் நிரல்படவமைய வேண்டும். அன்றி, யானை வெள்ளை விழுந்தது” எனக் கூறினாற் கேட்பவர் மனத்திலே பேச்சாளர் கருதிய பொருளின் உணர்வு அமையாது. ஒருவர் கருதிய பொருளைப் பிறர்க்கு உணர்த்துதலே மொழியின் பயன்; ஆகையாற்றான், மொழி யென்பது நிரல்பட்ட சொற்றொடரறிகுறி எனப்பட்டது.

இன்று மொழியியற்றுறையை ஆராயுங் கணிதநூல் விற்பன்னர் “நிரல்பட்ட சொற்றொடர்களின் அறிகுறியே மொழி” என்னும் வரைவிலக்கணத்தையே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். பல்வேறு விரிந்த கருத்துக்களைச் சுருக்கமாய் உணர்த்தக் கணிதநூலில் X, Y முதலிய அறிகுறிகளையிடுவது வழக்கம். அவ்வாறே பொருளின் அறிகுறியே சொல் என்ற தத்துவங் கணித நூலாருக்குப் பொருத்தமாய் அமைகின்றது. கணித நூலார் கூறும் இவ்வறிகுறிக் கருத்தை உளநூலார் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. கணிதம், பௌதிகம் இரசாயனம் முதலிய அறிவியற் கலைகளோடு மொழிக் கலையை ஒருசேரவைத்து எண்ணுவது தவறு என்பர் உளநூலார். அவர் கருத்தின்படி மொழி என்பது ஓர் உணர்வுக்கலையாகும். மனத்தின் விரிந்த தொழிற்பாட்டின் காரணமாய் உருவாகும் மொழியை உணர்ச்சியற்ற சக்கை போன்று மதித்து அதனை அறிவியற் கலைகளுள் ஒன்றாகக் கருதக் கூடாது என்பர் உளநூலார்.

கிரேக்க ஞானியாகிய அரித்தோட்டிலின் காலம் முதலாக இன்று வரையும் மொழி ஒரு உணர்வுக் கலையாகவே கருதப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் இன்றைய விஞ்ஞானிகளுள் ஒரு பகுதியினர் மொழியை ஓர் அறிவுக்கலையாகக் கருத முற்பட்டுள்ளனர். அவர் கூறும் வரைவிலக்கணமே “நிரல்பட்ட சொற்றொடரறிகுறி மொழி” என்பது.

வாழும் உயிர்ப்பொருள் மொழி

“மொழி என்பது ஒரு வாழும் உயிர்ப்பொருள்” என்னுங் கொள்கை சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பிய மொழியியலார் பலரால் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகின்றது. தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்ற உடலமைப்பை மொழி கொண்டுள்ளதென்றும், சமுதாயத்திலிருந்து உயிர்ச் சத்தைப் பெற்றபோது அது வாழத்

தொடங்குகிற தென்றும், உயிர்ச் சத்துக் குறைந்த காலத்திலே மரண மடைகின்றதென்றும், மரணமடைந்த மொழி மனித உடலஞ் சிதைவது போன்று சிதைகின்றதென்றும் மொழியியலார் கருதலாயினர். அன்றியும் உயிர்ச் சத்தைப் பெற்றவுடன் வாழ்த்தக்க உடலமைப்பையும் ஆற்றலையும் மொழி கொண்டுள்ளது என்றும் மொழியின் உடலமைப்பிலே நரம்புகளும், மூளையும் உண்டென்றும் அவர் நம்பிவருகின்றனர்.⁴

இடார்வின் என்னும் உயிரியல் நிபுணரின் வருக்கவிருத்திக் கொள்கைகளினாலே தூண்டப்பட்டமையினாலேயே மொழியியலார் சிலர் மொழியை ஓர் உயிர்ப் பொருளாகக் கருதலாயினர் எனலாம். இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழிகளின் பிறப்பு, வளர்வு, இறப்புப் பற்றிய பல நூல்களும் எழலாயின. மொழிக்குடும்பங்கள், தாய் மொழிகள், சேய் மொழிகள் முதலிய சொல்லாட்சிகள் வழக்குக்கு வரலாயின. உலகப் பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டு வழக்காக மாறிய மொழிகள் “இறந்த மொழிகள்” என அழைக்கப்படலாயின. இலத்தீன் மொழியிலிருந்து பிரெஞ்சு மொழியும், தமிழிலிருந்து மலையாள மொழியும் பிறந்தனவென மொழியியலார் கூறுவதற்குக் காரணமும் மொழியின் வருக்க விருத்திக் கொள்கையேயாம்.

இன்றைய மொழியிலாருட் பலர் மொழியைப்பற்றிய இக் கொள்கை வெறும் “உருவகமே, தவிர வேறொன்றன்று என்பர். மனித வாழ்க்கையைப் போன்ற வாழ்க்கை மொழிக்குங் “கற்பனை” செய்யப்படுவதிற் றவறொன்றும் இல்லை கற்பனை வேறு உண்மை வேறு என்பது உணரத்தக்கது. உயிரினங்களைப் போன்று மொழி தனித்து வாழும் ஆற்றல் பெற்றதா? “இல்லை” என்பது பல மொழியியலார் கருத்தாம். ஒரு சமூகத்திலிருந்து மொழியைப் பிரித்துவிட முடியாது. மொழி சமூகத்தவரை ஒட்டியே வாழுகின்றது சமூகம் அழியத் தானும் அழிகின்றது சமுதாய மாறுதல்களுக்கேற்பத் தான் வளர்ந்துந் தேய்ந்துஞ் செல்கிறது. தமது நாட்டைத் தாமே யாளும் மன்னரின் காலத்திற் பல்வேறு துறைகளிற் பல்கிப் பெருகிய மொழி பின்பு பிறநாட்டவரின் ஆட்சிக்குள்ளே நாடு அகப்பட்ட காலத்திற் சுருங்கிச் செல்கின்றது. சமுதாயத்திலே தேசியவுணர்வு பரந்த காலங்களிற் பொது மக்களின் சிந்தையைத் தூண்டிப் பரந்து வாழ்கின்றது. இதுவே மொழியினது, நிலைமையாக, மொழியை

ஒரு சுதந்திரமுடைய பொருளாகக் கருதுவது பொருத்தமுடைத்தா எனப் பலர் கேட்பர். சமுதாயத்திலிருந்து பிரிந்து தனித்து வாழும் சுதந்திர வாற்றல் இல்லாத போதும் உயிரினங்களைப் போன்றே மொழியும் பிறப்பு, வளர்வு இறப்புப் பெறுவது எனக் கற்பனை செய்வதற் பாரிய குற்றமொன்றுமில்லையென்பர் மறுசாரார்.

உயிரினங்களுக்குள்ள “வாழும் ஆற்றல்” மொழிக்கும் உண்டு. வாழும் ஆற்றலை யுடைத்தாகிய ஒப்புமையினால் உயிரினப் பொருள்களோடு மொழியை ஒப்பிடலாம். எனவே மொழியை ஓர் உயிர்ப் பொருள் எனக் கருதுவதைவிட, உயிர்ப் பொருள் போன்றது எனக் கருதுவது பொருத்த முடைத்தாகும்.

மொழி என்பது ஓர் எந்திரம்

அமெரிக்க மொழியியலார் பலரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுக் கொள்கை இதுவாகும். மனிதரின் உடலில் உள்ள பல்வேறு உறுப்புக்களின் இயல்புகளுக்கும் ஆற்றலுக்குந் தக பேச்சு முறைகள் வேறுபடுகின்றன என்பது இவர்களின் கருத்து. இரசாயன, பௌதிக சாத்திரங்களைக் கற்கும் போது அவதானிக்கப்படும் காரணகாரியத் தொடர்புகளைப் போன்றே மனிதனின் ஒழுக்கங்களும் அமைகின்றன.⁵ மனித உடலமைப்பு பல்வேறுபட்ட தாதுக்களின் சேர்க்கையினாலாயது; ஏதாவது ஓர் உறுப்பிலே நிகழும் மாற்றமானது முழுவதிலும் மாற்றத்தை உண்டுபண்ணும். உதாரணமாக, ஒரு தடி கண்ணைக் குற்றியவுடன் கண்ணிற் கலக்க மேற்பட்டுப் பார்வை மங்கிவிடுகிறது. கலக்கத்தின் அதிர்ச்சியினாலே நரம்புகளினது நிலையிலே மாற்றம் ஏற்படத் தேகம் முழுவதிலுந் தாக்கம் உண்டாகிறது. தேக நோயின் காரணம் கண்ணாகிய ஓர் உறுப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றமாம். அது போலவே மனிதனின் பேச்சு வேறுபடுவதன் காரணம் அவனின் உடலமைப்பின் ஏதாவது ஓர் உறுப்பிலே நிகழும் மாற்றமாகும்.

மனிதவுடலிற் பல்வேறு மாற்றங்களைச் சடுதியாய்க் கொண்டு வரத்தக்க ஆற்றலைப் பெற்றவை நரம்புகளாகும். ஒரு நரம்பில் ஏற்படும் அதிர்ச்சி எல்லா நரம்புகளையும் பாதிக்கிறது. வெடி மருந்திலே நெருப்புக்குச்சி பட்டவுடன் சத்தமும் அதிர்ச்சியும் எவ்வாறு உண்டாகின்றனவோ அவ்வாறே ஒரு நரம்பில் ஏற்பட்ட காயம் எல்லா நரம்புகளிலும் அதிர்ச்சியை

உண்டாக்கிவிடுகிறது. மனிதவுடலிலுள்ள நரம்புகளின் அமைப்பு முறை எந்திரவமைப்பு முறை போன்றது. மோட்டார் ரதத்தின் எந்திரத்து ஒரு ஆணி சிறிது கழன்றாலும் எவ்வாறு முழு எந்திரமுந் தொழிற்படாதோ அதுபோன்றே நரம்புக் கூட்டத்துள் ஒன்றிற் பழுதேற்பட்டால் ஏனையவற்றையும் அது பாதிக்கும். எனவே எந்திரத்து இயல்பு போன்ற வியல்பினையுடைய மனிதவுடலிலேயுள்ள நரம்புக் கூடுகளின் அமைப்புக்குந் தொழிற் பாட்டுக்குந் தக உருவாகும் மொழியும் அமைகின்ற தென்னுங் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே மொழியானது எந்திரமாக உருவகிக்கப்பட்டது. எந்திர மொழிக்கொள்கை பற்றிய இக் கருத்து “மனித மூளையினது தொழிற்பாட்டிற்குறி மொழி” என்னுங் கொள்கையோடு ஒரு புடை ஒப்பு உவமை உடைமை காண்க.

எந்திர மொழிக் கொள்கையின் பிற அமிசங்களாவன: ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்றொடர் அமைப்பை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு பொருளாற்றலையுணரலாம். மொழியின் உருவமைப்பு (structure), அதன் உள்ளடக்கமாகிய பொருள் (meaning) என்பன தனிப்பட்ட முறையில் வேறு பிரித்து ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளத் தக்கன எனவும், பொருளையாராய்ந்து அதனைச் சாத்திர ரீதியிற் கூறுவது கடினம் எனவும் இவ்வெந்திர மொழிக் கொள்கையினர் கருதுவர். எனவே மொழியின் பொருள் விளக்கங்களை ஆராயுந் துறையை மொழியியலுள் அடக்குதல் தவறு என்பது இவர்களின் கருத்து. மொழியின் ஒலியமைப்பு, சொல்லமைப்பு சொற்றொடர் அமைப்பு என்பனவற்றை நுணுகி யாராயின் மொழியினுடைய தொழிற்பாட்டின் அந்தரங்க சத்தியினையும் இயல்பினையும் அறிந்ததற்குச் சமமாகும். ஒரு மொழியின் உருவமைப்பே அம்மொழியின் உயிர்நாடி: அதனை யாராயின் மொழியை ஒரு சாத்திரமாகக் கொண்டு அதனுடைய தொழிற்பாட்டு விதிகளை வகுத்தமைக்கலாம் என்பது எந்திர மொழிக் கொள்கையினரின் கூற்றாகும்.

இன்று உலகில் மிக வலுப்பெற்றுவரும் இம் மொழியியற் கொள்கையை நுணுகியாராய்வதும் பொருத்தமே. தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியனார் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றாக வகுத்து ஆராய்ந்தார். எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளையுணர்த்துங் கருவிகளேன்றித் தமக்கெனத் தனிப்பட்ட பண்பினை யுடையனவல்ல என்பதை

அவர் காட்டினார். அவர் கருத்தின்படி பொருளையாராய்தலே பயனுடையதாகும்: அதன் காரணமாகவே எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராயப்பட வேண்டும். இறையனார் களவியலுரைகாரரும் இக்கொள்கையினையே உடையவரென்பதைக் களவியலுரை கூறும்.⁶ இஃது இங்ஙனம் இருக்கையிலே, பொருளை விடுத்து உருவத்தை யாராயும் எந்திர மொழிக் கொள்கையினை ஏற்றக்கொள்வதா எனச் சிலர் கேட்கலாம்.

எந்திர மொழிக் கொள்கையினரின் கருத்துப்படி, மொழியின் உருவவியலே பொருளியலைவிட ஆராய்ச்சிக்கு மிக்க பயன் விளைப்பதாகும். பல்வேறு மொழிகளின் உருவவியலை ஆராய்ந்த மொழியியலார், உலகத்து மொழிகளின் அடிப்படையமைப்பிலே பல ஒற்றுமைகள் உள்ளன வெனக் கருதுகின்றனர். எனவே மொழியின் சொற்றொடரமைப்பின் மூலம் அம்மொழியின் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றலை அறிய முன்னர், சொற்களின் பொருள் விளக்கத்தை அறிய வேண்டியதில்லை. இதற்கு மாறாக, சொற் பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்டு சொற்றொடரமைப்பை ஆராயுங்கால் ஆராய்ச்சியாளனின் சிந்தையானது மொழியின் அடிப்படையான அற்புதத்தொழிலாற்றற் சத்திகளை அறிய வேண்டுமென்ற ஆவலைக் கொள்ளாது. எனவே மொழிகளின் உருவவியலைப் பற்றிய பூரண அறிவு பெறும் வரையும் பொருளியலைப்பற்றிய அறிவு வேண்டியதில்லை. இதிலிருந்து அறிந்து கொள்வது யாதெனில், எந்திர மொழிக் கொள்கையினர் மொழியின் பொருளியலறிவைப் புறக்கணிக்கிறார்கள் என்பதன்று. மற்று மொழியின் பொருளாற்றலை உருவவியலாராய்வின் மூலம் பெறமுயற்சி செய்கிறார்கள் என்பதாகும்.

மொழியின் பொருளியலையறியும் அறிவு இன்று அவசியம் இல்லையெனக் கூறும் எந்திரமொழிக் கொள்கையினர் மொழியியற்றுறையின் மீது கொண்டுள்ள அளவு கடந்த பற்றுதலினாலேயே அங்ஙனங் கூறுகின்றனர். சென்ற ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, மொழியியலறிவை இலக்கணவறிவாகக் கருதிய இலக்கண வாசிரியர் எல்லோரும் மொழியின் அற்புத இயல்புகளைக் கூறுவதை விடுத்துத் தத்தம் “சார்பு” பற்றிய கருத்துக்களையே இலக்கண நூல்களுள்ளே நுழைத்துள்ளனர். உளநூலார், தத்துவ வாதிகள், தருக்க வாதிகள் முதலியோர் தத்தம் மதச் சார்புகளின் அடிப்படையில் இலக்கணம் வகுத்துச்

சென்றனர். மொழியின் எழுத்துச் சொல்லதிகாரங்களை ஆராயும் இடத்தும் பொருளியற்றுறையறிவை மிக்க பயன்படுத்தினர். சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் தொல்காப்பியத்துக்கு வகுத்த உரைகளைப் படிப்போர்க்கு இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழுஞ் சிறந்த மொழியியல் விற்பன்னர் மொழியாராய்ச்சித்துறை எல்லாவித மதச்சார்புகளின் ஆதிக்கங்களினின்றும் விடுவிக்கப்பட வேண்டுமென விரும்புகின்றனர். இதனாலேயே மதச்சார்புகளின் கூற்றுக்களுக்கு வளமான இடமாய் அமையும் மொழியின் பொருளியலை ஆராயும் ஆராய்ச்சியைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடுகின்றனர். இங்ஙனம் பொருளியலை விடுத்து மொழியின் உருவவியலை ஆராய்வதன் மூலம் மொழியின் அற்புத சக்தியை உணரலாம்.

மொழி என்பது ஒரு சமூகப் பழக்கம்

சமூக மென்பது மக்கட்கூட்டத்தையுணர்த்தும், ஆதி மனிதர் விலங்குகளினின்றும் தம்மை வேறுபடுத்திக்கொண்ட காலத்திலேயே மொழியைத் தோற்றுவித்தனர். மனிதரது பகுத்தறிவே மொழியினது தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்குங் காரணமென்பதை முன்னர்க் கண்டோம். உண்பதும் உறங்குவமே விலங்கினங்களினது தொழிலாம். மனிதர் தமக்கென வொரு வீட்டையுஞ் சூழலையும் அமைத்துக்கொண்டு தம்மைப்போல் வாழ்ந்த ஏனைய மனிதர்களோடு கலந்து உறவாடலாயினர். அங்ஙனங் கலந்துறவாடத் தொடங்கிய காலத்திலே முதலிற் கைகாட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய குறிப்புக்களையும் பின்பு காலப்போக்கிற் பேச்சினையும் பயன்படுத்தலாயினர். மனிதர் சுட்டிய குறிப்புக்களின் பொருளை விளங்கும் ஆற்றல் மிருகங்களுக்குமிருந்தது. கருத்துக் கேற்ப ஒலித்திரிபுகளை உண்டாக்கிச் சொற்குறியீட்டின் மூலம் பொருள் வளங்களை எல்லாம் மனிதர் உணர்த்தத் தலைப்பட்டதும் விலங்கினங்கள் யாவும் மனிதரோடு போட்டியிட்டு அவர் மொழியைக் கற்கும் ஆற்றல் அற்றனவாயின. எனவே தம்மோடு ஒப்புமை உடைய ஏனைய மனிதர்களோடு கலந்துறவாடுவதற்கு மட்டும் மனிதர் மொழியைப் பயன்படுத்தினர். இதிலிருந்து சமூகம் என்பதொன்று உருவாவதற்கு மொழியே காரணம் ஆயிற்றென்பது பெறப்பட்டது.

ஒருவர் இன்னொருவரைத் தெருவீதியிற் சந்திக்கும் போது “எப்படிச் சுகம்?” எனக் கேட்க அவர் “நல்ல சுகம்” எனக் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார். இச்சந்தர்ப்பத்திலே மொழியானது கருத்தை மட்டும் புலப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை; சமூகப் பழக்கங்களில் ஒன்றான அறிமுகஞ் செய்தற்காகவும் பயன் படுத்தப்பட்டது. மனிதர் தாம் கூடி வாழுஞ் சமூகத்தவரோடு பேசாது வாழ்வது முடியாது. எல்லா மனிதரும் ஒருவரோடொருவர் பேசாதிருந்து வாழும் வாழ்க்கையைக் கற்பனை செய்யவும் முடியாது. எனவே சமூகப் பழக்கத்தின் நிமித்தமே முக்கியமாக மொழி பயன்படுத்தப் படுகிறது. கருத்தைப் புலப்படுத்தல், அறிவை வளர்த்தல் முதலியன மொழியினாலேற்படும் பிற பயன்களாகும்.

மொழியினது தோற்றமானது சமூகப் பழக்கத்தினால் உண்டாவது போலவே மொழியின் வளாச்சிக்குஞ் சமூகப் பழக்கமே காரணமாகிறது. ஒரு குழந்தையானது தன் தாய் மொழியை இலகுவிற் கற்க முடிவதற்கும் பிறமொழிகளை மிக்க முயற்சியினாற் கற்பதற்கும் காரணம் தாய் மொழியின் இயல்புகள் பலவற்றைத் தன் சமூகத்தவரோடு பழகுவதன் மூலம் நாளாந்தம் அறிந்து கொள்வதனாலாகும். தாய் தந்தையர் ஒரு சொல்லை உச்சரிக்கும் போது அச்சொல்லின் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளுமுன்னரேயே குழந்தை அச்சொல்லை உச்சரிக்கிறது. எனவே குழந்தையானது முதலிற் பேச்சையும் பின்னர்ப் பொருளையுங் கற்றுக் கொள்கிறது. நாடோறும் மற்றையோர் பேசுவதைப் பார்த்துக் குழந்தையானது தானும் பேசிப் பழகும் இம்முறையைப் “போலச் செய்தல்” (Imitation) என மொழியியலார் கூறுவர். “அவன் மாட்டை அடிக்கிறான்” என்னும் வசனத்தைக் கேட்குங் குழந்தையானது பின்னொரு போது “அவன் ஆட்டை அடிக்கிறான்” எனக் கூறுகின்றது. மாடு, ஆடு முதலிய சொற்களை அது அறிந்திருக்கின்றதே தவிர இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு “ஐ” என்பதை அது அறிந்திருக்கவில்லை. சொற்றொடர் அமைப்பைப் பற்றிய இலக்கணத்தையுங் குழந்தை அறிந்திருக்க வில்லை. ஆயினும் சமூகப் பழக்கத்தின் காரணமாக “மாடு” என்ற சொல்லிற்குரிய விடத்திலே தான் கூறவிரும்பும் “ஆடு” என்பதை அமைத்து “அவன் ஆட்டை அடிக்கிறான்” எனக் கூறுகின்றது. இங்ஙனங் குழந்தையானது தன் தாய் மொழியின் ஆற்றல்கள்

பலவற்றை யாருங் கற்பிப்பாரின்றித் தானே யுணர்ந்து கொள்கிறது. இப்பண்பை “ஒப்புமை யாக்கம்” (Analogy) என்பர் மொழியியலார்.

போலச் செய்தல், ஒப்புமையாக்கம் ஆகிய இவ்விரு பழக்கங்களும் குழந்தையின் மொழியறிவுக்குக் காரணமாய் அமைவன போலவே வளர்ந்தோரின் அறிவுக்கும் பயன்படுகின்றன. பாடசாலைக்குச் சென்று கல்விகற்காத ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தமது தாய் மொழியின் ஆற்றலை உணர்ந்தே பேசுகின்றனர். சமூகப்பழக்கமே அவர்களின் அறிவுக்குக் காரணமாய் அமைகிறது. ஒரு விழாவிலே சிறப்பாகப் பேசிய பேச்சாளரின் பேச்சைப் பின் பற்றிப் பேசப் பலர் முயல்வது வழக்கம். இதுவும் ஒரு பழக்கமாகும். இலக்கண ஆசிரியர் வகுக்கும் விதிகளும் விலக்குகளும், போலச் செய்தல் ஒப்புமையாக்கம் என்பனவற்றின் அடிப்படையிலேயே வகுக்கப்படுகின்றன. சமூகத்தவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களே இலக்கண விதிகளாற் றழுவப்படுபவை. சமூகத்தவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதன வழக்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இங்ஙனம் மொழிவளர்ச்சியின் போக்கைச் சமூகமே வழிப்படுத்துகின்றது. சமூகமின்றி மொழியென்ப தொன்றில்லை.

“மொழியென்பது ஒரு சமூகப் பழக்கம்” என்னும் மொழிக் கொள்கையைப் போற்றுவோர் உளநூலாராவர். உளநூலாரின் இக்கூற்றைக் கணித நூலார் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. மொழியின் தோற்றம் வளர்ச்சி, மாற்றம் என்பனவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் சமூகப் பழக்கமெனக் கூறின் மனித மூளையின் அற்புதவாற்றல் புறக்கணிக்கப்படுகின்றது என்பர் கணித நூலார். ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் பேசும் மொழி என்றும் ஒரு படித்தாய் அமைவதில்லை. பண்பாட்டுக்குஞ் சூழலுக்கு மேற்ப மொழி மாற்றம் பெறுகின்றது. அத்துடன் மொழியைப் பேசும் மக்களின் மூளையாற்றல் ஒரே படித்தாய் அமையாததனாலே மொழியிலே மாற்றம் ஏற்படுவது இயற்கையாகும். எனவே மக்களின் சமூகப் பழக்கம், அவர்தம் மூளையாற்றல் ஆகிய இரண்டும் மொழியினது தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம் என்பனவற்றிற்குக் காரணங்களாகின்றன. மக்கள் மொழியின் மாற்றத்திற்குக் காரணமான போதும் மாற்றங்களுள்ளே மொழியினது தனிச்

சிறப்புக்கு ஊறு பயப்பனவற்றை நீக்கிவிட்டு ஏனைய நற்பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழியின் இலக்கணத்தை வகுத்தமைப்பவரே மூளையாற்றன்மிக்க இலக்கண ஆசிரியர். இவ்விலக்கண நூல்களின் விதிகள் மொழியின் வளர்ச்சிப்பாதையை வழிப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றன. எனவே சமுதாயப் பழக்கத்தைக் காட்டிலும் மனித மூளையாற்றலே மொழி வளர்ச்சியிலே முக்கிய பங்கைக் கொள்கின்றதென்பர், உளநூலாரோடு மாறுபடுங் கணித நூலாருந் தருக்க நூலாரும.

இலக்கியத்தின் கருவி மொழி

உளநூல், தருக்கம், தத்துவம், கணிதம் முதலிய சார்புபற்றி மொழியின் பண்பை ஆராய்வதைக் காட்டிலும் இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் அதனை ஆராய்வது மிகப் பொருத்தமாகும். பேச்சு மொழியினின்றும் வேறுபட்டதே இலக்கிய மொழி. பேச்சு மொழியில் இலக்கியங்கள் இயற்றப்படுமாயின் அவ்விலக்கியங்கள் கால தேசங்களைக் கடந்து வாழும் ஆற்றலைப் பெறாவாகும்.

வளைவுகள் நெளிவுகளின்றி இலக்கணவமைதி பெற்று இயங்குஞ் சொற்களின் அற்புதவாற்றல்களை இலக்கியங்களிலேயே காணமுடியும். சொற்களுக்குப் புதுப் புதுக் கருத்துக்களை ஊட்டுபவன் புலவன்; அவற்றிக்குப் புதுப்புது உபயோகங்களைக் காட்டுபவனும் புலவனே. சிறந்த புலவன் தன் பேரிலக்கியத்திற்கையாண்டமையாற் பல புதுச் சொற்கள் வாழ்வு பெறுகின்றன. மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளிலே மாற்றம் ஏற்படுங் காலங்களில் ஆயிரக்கணக்கான புதிய சொற்கள் பேச்சு வழக்கைச் சாருகின்றன. இலக்கியம் படைக்கும் புலவன் அச்சொற்களுட் சிலவற்றையாவது எடுத்தாளாவிட்டால் அவையெல்லாம் புறற்சல் போற்றோன்றி அழிந்துவிடும். சொற்களின் அமுதம் அவை பொருளுணர்ந்தும் ஆற்றலுஞ் சிறந்த விலக்கியங்களின் வழியாகவே மக்களுக்குப் புலப்படுகின்றன. எனவே இலக்கியங்களில் வாழ்வு பெறாத பேச்சு மொழியை மட்டும் ஆதாரமாக வைத்து வரையப்படும் மொழியின் வரைவிலக்கணம் பேச்சுமொழி மாறுவது போலத்தானும் மாறுந்தகைமைத்தாகலின் அது உண்மை வரைவிலக்கணமாகாது. இலக்கியத்தின் கருவியாயமையும்

பாக்கியத்தைப் பேச்சு மொழி பெறப் பல்லாண்டுகள் செல்லும்.

மொழியறிவு நிரம்பப் பெற்றவரே இலக்கியத்தை அனுபவிக்கும் ஆற்றலுடையர். இலக்கியம் எழுதப்பட்ட மொழியின் வரலாறு சூழ்நிலை, சொற்றொடரமைப்பு, சொல்லின் உபயோகம் என்பனவற்றிலே மிக்க அறிவு பெறாத ஒருவரால் இலக்கியத்தை அனுபவிக்க முடியாது. அவ்வாறே சிறந்த இலக்கியத்தைப் படைப்பதற்கும் மொழியறிவு இன்றியமையாதது என்பது அறிஞர் கருத்து.⁷ “இலக்கியம்” என்ற பெயரிற் பலர் படைப்புக்களைப் படைக்கலாம். ஆனால் காலதேச எல்லைகளைக் கடந்து வாழும் ஆற்றல் பெற்ற அமரவிலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கு மொழியறிவும் மொழியுபயோகமும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவாகும்.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை ஆராயின் மூல மொழியில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியத்தின் மொழியழகு புலப்படும். ஒரு சிறந்த இலக்கியத்தைப் பிறிதொரு மொழியிற் பெயர்க்கும் போது மூலத்தில் உள்ள மொழியின் பல சிறப்புக்கள் மொழிபெயர்ப்பில் அமைவதில்லை. சிற்சிலவிடத்துச் சில பகுதிகள் மொழிபெயர்ப்பாளராலே மொழிபெயர்க்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. ஏனெனில், மூலமொழியில் ஒரு கருத்தை உணர்த்த ஒரு சொல்லே எடுத்தாளப்பட்டிருக்க அதற்கேற்ற வொருசொல் மொழிபெயர்ப்பு மொழியில் இல்லாதிருக்கையிற் பல சொற்றொடர்களைப் பதிலாக எடுத்தாளும் போதும் மூலக்கருத்து மொழிபெயர்ப்பில் தொனிப்பதில்லை. இதனாலே மொழியின் அற்புதவாற்றலை இலக்கியத்தின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஒரு மொழியானது காலதேசவெல்லையைக் கடந்துவாழும் ஆற்றலை இலக்கியங்களின் மூலமே பெறுகின்றது. இலக்கியச் செல்வங்களில்லாத, பேச்சு நிலையிலுள்ள மொழிகள் பல, காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டே போகின்றன. சொற்களின் ஒலி அமைதியையும் அமைப்பையும் பேச்சியல்பின் காரணமாகத் திரியாது தடுத்து நிறுத்துவன இலக்கிய வழக்குச் சொற்களே. எனவே பேச்சிலும் பார்க்கக் கூடியபயனை மொழிக்கு ஊட்டுவது இலக்கிய வழக்கு என்பர்.

மொழி என்பது ஒரு கலை

உணர்ச்சிக்கு உருவங் காட்டுவதே கலையின் பண்பாகும். உணர்ச்சி அனுபவத்தோடு ஒட்டியது. கோடிக்கணக்கான மக்களின் மனத்திற் றோன்றும் எண்ணங்கள் பல போற்றுவாரற்று அழிந்து விடுகின்றன. ஒருசில கருத்துக்களே உருவம்பெற்று வாழுகின்றன. ஓவியம், சிற்பம் முதலியன கட்புலனாந் தோற்றம் பெறுகின்றன. மொழி செவிப்புலனாம் ஒலிவடிவம் பெறுகின்றது. காலப்போக்கில் அது கட்புலனாம் வரிவடிவத்தையும் பெறுகின்றது.

மொழி ஒரு கலை.⁸ அது மனிதரின் விருப்பத்திற்கிசைய வளர்க்கப்பட்டுவருகின்றது. ஒவ்வொரு மனிதருந் தாந்தாம் விரும்பிய மொழியைப் பேச முடியுமா? இல்லை: மக்கட் கூட்டத்தினரின் விருப்பத்திற்கிசையவே மொழி பண்படுத்தப்படுகின்றது. மொழிகளுக்கு ஏன் இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது? மழை நீர் பரந்து செல்வதுபோல் மொழியின் போக்கை விடாது பாதுகாத்து ஆற்றுநீரின் போக்குப்போல் வழிப்படுத்த விரும்பிய மக்கட் கூட்டத்தினர் மொழியை ஒரு அனுபவித்துணருங் கலையாக ஆக்கினர். இலக்கணவமைதி பெற்ற மொழியின் பண்புகளும் உபயோகங்களும் வரையறுக்கப்படுகின்றன. இதனால் மொழியின் உபயோகத்தைப் பற்றி ஒரு காலத்திய சமூகத்தினர் மட்டும் அறிந்திராது பிற்காலத்தவரும் அறிய வாய்ப்பேற்படுகின்றது. ஒரு காலத்தெழும் இலக்கிய மொழியைப் பற்றிய அறிவைப் பிற்காலத்தவர் பெற வழிவகுப்பவர் இலக்கண ஆசிரியரே. இலக்கண நூல்களில் விலக்கப்படும் வழக்கள் யாவை? மொழிவிற்பன்னரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத சொல், சொற்றொடர் ரூபங்களே அவை. கல்வியறிவு குறைந்தோரின் பேச்சு மொழி கற்றோரின் விருப்பத்திற்கிசைய அமையாதபோது வழக்கள் வகுக்கப் படுகின்றன. கற்றோரின் மன விருப்பத்திற்கிசைய மொழியின் வளர்ச்சிப்பாதை பண்படுத்தப்படுகின்றதென்பது இதனால் விளங்கும்.

பேச்சு வழக்கு, இலக்கிய வழக்கு என இருவித வழக்குகளை மொழிக்கு நிலைநாட்டியவரும் மனிதரே. மொழிக்கு இலக்கணங்களையும் அகராதிகளையும் வகுத்துத் தாம் போற்றி வளர்க்கும் மொழியை மனிதர் ஒரு கலையாக ஆக்கினர். தம் மொழிக்கு எத்திசையிலிருந்தாவது ஆபத்து

வருமெனக் கண்டவிடத்து மொழியின் வாழ்வுக்காகத் தம் உயிரை அர்ப்பணஞ் செய்யத்தயாராய் இருக்கின்றனர். காலமென்னும் வெள்ளம் மாறிமாறிக் கரைபுரண்டோடவும், மனிதவுடலங்கள் மண்ணோடு மண்ணாக மாறிப் போகவும் மனிதராற் போற்றப்பட்டுவரும் அருங்கலையாகிய மொழியானது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய்த் தான் அழியா வாழ்வு பெறுகின்றது.

மொழி கருவியாக ஆக்கப்படும் இலக்கியங்களினாலேயே மனிதன் கடைப்பிடித்த இலட்சியங்களைப் பிற்காலத்தவரால் உணர முடிகிறது. வளர்ந்து வருஞ் சமுதாயத்துக்கு உணர்வினை ஊட்டுவது அதன் பழைய வரலாறாகும். நாளாந்த இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்து வாழுவதையே இலட்சியங்களாகக் கொண்ட விலங்கினங்களைப் போலல்லாது, மறுமை யுலகத்தையுந் குறிக்கோளாக வைத்து நடக்கும் மக்களினத்தின் முற்கால, பிற்கால உணர்வுகளினது தொடர்பையெடுத்துக் காட்டுவது மொழியாகும். மொழியின்றேல், காதலைத் தெய்வமாக போற்றி வாழ்ந்தார் சங்ககாலத் தமிழர் என்பதை எவ்வாறு உணர முடியும்? நாயன்மார், ஆழ்வார் முதலியோர் பொழிந்த பத்திமழை மனித சமுதாயத்துக்குப் பயன்படும்வகை பாதுகாத்துவைத்த பெருமையொன்றே தமிழ் மொழிக்குப் போதுமானது. இங்ஙனம் தமிழர் சமுதாயத்தில் உருவான உணர்ச்சிகளுக்கு வடிவங் கொடுத்துத் தமிழ் மொழியானது தமிழர் நாகரிக வரலாற்றின் பதிவுகருவியாய் விளங்குகின்றது. தமிழைப் போன்றே ஆங்கிலம், செர்மன் முதலிய பிறமொழிகள் மனித சமுதாயத்தின் ஒவ்வோர் பகுதியினரின் நாகரிக வரலாற்றைப் பொறித்துக்காட்டும் பதிவு கருவிகளாக விளங்குகின்றன. கலைகள் அழியாத நிலைபேறுடையவை. அக்கலைகளுள் முதன்மையானது மொழி.

மொழி என்பது சமுதாயத்து மரபுகளின் ஒழுங்குமுறை

“சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மரபுகளின் ஒழுங்கு முறையே மொழி” என்னுங் கொள்கை அரித்தோட்டில் காலந்தொடக்கம் இன்றுவரையும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.⁹ சமுதாயத்தாலே தழுவிக்கொள்ளப் படாதன மரபுகளாகா. மரத்தை ஏன் அப்பெயர் கொண்டு அழைக்க வேண்டும்? குதிரையை

“மாடு” என்னும் பெயரால் அழைக்கலாகாதா? இவ்வித வினாக்களை யாருங் கேட்பதில்லை; ஏனென்றிற் சொல்லினுள்ளே பொருளானது உடனுறைகிறது என மக்கள் நம்பி வருகின்றனர்.

“எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே.”

(நன்னூல். சூ. 338)

என்பது கட்டளை. முற்காலத்தில் வாழ்ந்த பெரியோர் இன்ன பொருளை இன்ன சொல்லால் அழைக்க வேண்டுமென்று கூறியவற்றை அவர்காலத்தின்பின் வாழ்ந்தோர் ஏற்று நாளாந்த வாழ்க்கையிலும் இலக்கியத்திலும் உபயோகப்படுத்தினர். சமுதாயம் அக்குறியீடுகளை கட்டளைகளாய்க் கொண்டது. இக்கட்டளைகளை யாராவது எக்காலத்திலாவது மாற்றினால் உலகிலுள்ள சொற்களெல்லாம் பொருளற்றுப்போகும். மரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி “அது ஒரு பூனை” எனக் கூறினால் அக்கூற்று எல்லோருக்கும் மயக்கத்தையுண்டு பண்ணிவிடும். எனவே மொழி நிலைத் திருப்பதற்குத் தலைமுறை தலைமுறையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மரபுகள் மாறாதிருக்க வேண்டும். இக்கருத்தையுட் கொண்டே,

“மரபுநிலை திரியிற் பிறிது பிறிதாகும்.”

(தொல். மரபியல். சூ. 91)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மொழியையொட்டி ஒவ்வொரு மரபு வளருகின்றது. தாய் மொழிப் பயிற்சியுடையோர் இம்மரபுகளை இயல்பாயறிவர். அவருக்கு மரபைக் கற்பிக்க வேண்டியதில்லை. பிறமொழியாளர் நீண்டகாலத்தின் பின்னரேயே தாம் கற்கும் புதுமொழியின் மரபுகளை அறிவர். ஒரு மொழியின் சிறப்பியல்புகளை அறிவது அம்மொழியின் மரபை அறிவதாகும். தமிழ் மொழியிலே உயர்திணைப் பொருள்கள் எல்லாம் இலக்கணவாசிரியர்களால் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என மூன்றாக வகுக்கப்பட்டன. பிறமொழிகள் பலவற்றிற் காணப்படும் ஆண்பாற் பன்மை, பெண்பாற் பன்மை என்னும் பாகுபாடு தமிழில் இல்லை. ஆண் பெண் பன்மைகளைப் பலர் பாலினுள் ஒருங்கே சுட்டுவது தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்பு. தமிழ் மரபை யறியாத பிற நாட்டுவர்

முன் முதலிற் றமிழைக் கற்கும்போது “அவன்” என்பதன் பன்மைச் சொல் “அவன்கள்” எனவும் “அவள்” என்பதன் பன்மைச்சொல் “அவள்கள்” எனவுங் கூற முயல்கின்றனர்.

இவற்றிலிருந்து விளங்கிக் கொள்வது யாதெனில், ஒரு சமூகத்தவரின் குறிக் கோள்கள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பனவற்றின் காரணமாக அவர்களால் ஆக்கிக்கொள்ளப்பட்ட மொழியானது சமூக மரபுகளை ஒட்டியே வளருகின்றதென்பது, சமூக மரபுகளைப் பாதுகாக்குஞ் சாதனம் மொழியன்றி வேறொன்றில்லை. காலத்துக்குக் காலம் புதியனவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கங்கள் எல்லாம் மரபு நிலைபெற்று ஒழுங்குமுறையாக வகுக்கப்பட்டு மொழிகருவியாய் ஏனைய கலைகளுள் நுழைகின்றன. சமுதாயத்தார் போற்றும், கலைகளுக் கெல்;லாம் கலையாக அமைவது மொழியாகையின் சமுதாயத்து மரபுகளின் ஒழுங்குமுறையே மொழியெனலாம்.

மொழியியல் விளக்கம்

உளநூலார் முதலிய பல்வேறு மதச்சார்பினர் மொழியைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துக்களை மேலே கண்டோம். அவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

- (1) இறைவனாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டது மொழி.
- (2) மனிதமுனையினது தொழிற்பாட்டு அறிகுறி மொழி.
- (3) கருத்தையுணர்த்த உதவுங்கருவி மொழி.
- (4) நிரல்பட்ட சொற்றொடர் அறிகுறி மொழி.
- (5) வாழும் உயிர்ப்பொருள் மொழி.
- (6) மொழி என்பது ஓர் எந்திரம்.
- (7) மொழி என்பது ஒரு சமூகப் பழக்கம்.
- (8) இலக்கியத்தின் கருவி மொழி.
- (9) மொழி என்பது ஒரு கலை
- (10) மொழி என்பது சமுதாயத்து மரபுகளின் ஒழுங்குமுறை

மொழியின் பிறப்பு, அமைப்பு, உபயோகம் ஆகிய மூன்றின் அடிப்படையிலேயே இவ்வரைவிலக்கணங்கள் எழுந்துள்ளன. மொழியின் உபயோகத்தை அடியொற்றிக் கூறும் வரை விலக்கணங்கள் ஐரோப்பிய மொழியியலார் பலரால் ஏற்றக் கொள்ளப்படுகின்றன. காரணம், மொழியின் வரலாற்றைப் பற்றிய

அறிவும், சொல் பொருள் பற்றிய அறிவும் பிராஞ்சு, ஒல்லாந்து முதலிய நாடுகளிற் பல நூற்றாண்டுகளாகப் போற்றப்பட்டு வந்தமையாகும். ஆனால், அமெரிக்க மொழியியலார் பலர், மொழியின் உபயோகத்தையொட்டி வகுக்கப்படும் வரை விலக்கணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளார். மொழியின் உபயோகம் ஒரு தனிப்பட்ட கலையென்பது அவர் கருத்தாகையால், மொழியின் பிறப்பு, அதன் அமைப்பு ஆகிய இரண்டுமே மொழியின் பண்பைச் சுட்டுவன என அவர் கூறுவர். மொழியானது தோன்றிய சூழல் அம்மொழியின் பண்பை நிச்சயிக்கும் ஏதுக்களில் ஒன்று என்பது எல்லோர்க்கும் உடன்பாடாகும். மொழியின் அமைப்பே அதன் சிறப்பு இயல்புகள் எடுத்துக் காட்டுவதாகையாலே மொழியைப் பற்றிய வரை விலக்கணம் அதன் அமைப்பையுந் தழுவியதாக இருக்க வேண்டுமென்பது மொழியியலார் கொள்கையாகும்.

இயல் 2

மொழி வரலாறு

ஒரு மொழியின் வரலாறு என்னும்போது அம்மொழியின் உள்வரலாறு, புறவரலாறு ஆகிய இரண்டுங் கருத்திற் கொள்ளப்படும். மொழியின் எழுத்து, சொல், சொற்றொடர், சொற் பொருள் என்பனவற்றைப் பற்றிய வரலாற்றை ஆராய்தல் உள்வரலாற்றை ஆராய்தலாகும். காலத்துக்குக் காலம் இவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்குக் காரணமாய் அமையும் மக்களின் அரசியல், சமய, சமூக, பொருளாதார வாழ்க்கை முறைகளை ஆராய்தல் புறவரலாற்றை ஆராய்தலாகும். மொழியைப் பேசும் மக்களினின்றும் பிரித்து மொழியை ஆராய்தல் முடியாதாகும்.¹⁰ அரசியல், பொருளாதார, வியாபார, பண்பாட்டுத்துறைகளில் மக்கள் முக்கியத்துவம் பெறும்போது அவர்களின் மொழியும் உலகிற் செல்வாக்கைப் பெறுகிறது. அக்காலங்களிற் பல புதிய சொற்கள் வழக்குக்கு வருவதும், பழையசொற்கள் பல வழக்கு வீழ்வதும் ஒரு மொழியியல் உண்மையாகும்.

உயிருள்ள மொழிகளெல்லாம் வளருகின்றன; மாற்றம் அடைகின்றன.¹¹ பேச்சுவழக்கு மொழிகளே உயிருள்ளனவாகக் கருதப்படுகின்றன. பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டுவழக்கு மட்டுமுள்ள மொழிகள் “இறந்த” மொழிகளாகும். மக்கள் தினமும் பேசிக்கொண்டிருப்பதனாலேயே மொழியில் ஒலிமாற்றம், சொன் மாற்றம், பொருண் மாற்றம் என்பன நிகழுகின்றன வாகலின் இறந்த மொழிகள் மாற்றம் பெற்று வளர்வதில்லையெனலாம். மக்களின் பழக்க வழக்கங்களுக்குஞ் சூழலுக்குந்தக பேச்சுமொழி வேறுபடுகின்றது. ஓரிடத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பின்னொரு காலத்தில் இடம்பெயர்ந்து பிறிதொரு மொழி பேசும் மக்களுடன் வாழுங்காலத்திற் புதிய சூழலுக்குத்தகப் பேச்சு முறையும் வேறுபடுவதை யாவரும் அறிவர். எனவே ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்துவரும் ஒரு மொழியின் வரலாற்றை ஆராய்வதாயின் அதனைப்பேசிவரும் மக்கள் காலத்துக்குக் காலம் வாழ்ந்துவரும் இடங்கள், அவர்களின் சூழலில் வாழ்ந்து வந்தோரின் மொழிப்பண்புகள், சமூக அரசியல்

நிலை மாறுபாடுகள் எவ்வாறு மொழியின் வாழ்க்கைப் பாதையை வகுத்துள்ளன என்பது பற்றியெல்லாம் ஆராய்வது கடனாகும். சுருங்கக் கூறுமிடத்து ஒரு மொழியின் வரலாறு அதனைப் பேசிவரும் மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றோடு இணைந்து செல்லும் இயல்புடைத்தாம்.

நீண்ட காலவாழ்வுள்ள ஒரு மொழியின் வரலாற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களை அறியப் பின்வரும் பொருட்டலைப்புக்கள் உதவும்:

- (1) வரலாற்று மூலங்கள் (Sources)
- (2) மொழி விளக்கவியல் (Synchronic stage)
- (3) புத்தாக்கவியல் (Reconstructed stage)
- (4) மொழியில் நிகழும் மாற்றங்கள் (Linguistic changes)
- (5) பிறமொழிக் கலப்பு (Borrowing)
- (6) மொழியின் வளர்வுந் தேய்வும் (Growth and decay)

1- வரலாற்று மூலங்கள்

ஒரு மொழியின் வரலாறு பல காலப்பகுதிகளாகப் பிரித்து ஆராயப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் எழுந்துள்ள இலக்கிய நூல்கள், இலக்கண நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள், பிறநாட்டறிஞர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்கள் ஆதியன மொழியானது காலத்துக்குக் காலம் பெற்றிருந்த மாற்றங்களைக் காட்டும்.

இலக்கிய நூல்கள் :

உலகிலுள்ள பெரும்பாலான மொழிகளில் எழும் இலக்கியங்கள் பேச்சு வழக்கினின்றும் வேறுபட்ட பண்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய மொழியிலேயே இயற்றப்படுகின்றன. பேச்சு மொழி காலத்துக்குக் காலம் மாறிச் செல்வதாகையின் அம்மொழியில் இலக்கியங்களை யெழுத அறிஞர் விரும்பார். ஏனெனில் அவ்விலக்கியங்கள் பிற்காலத்தவருக்குப் பயன்படாது போகும். ஆங்கிலம் முதலிய மேலைநாட்டு மொழிகளிலும் பேச்சினின்றும் வேறுபட்ட இலக்கிய நடையைப் புலவர் வளர்த்து வந்துள்ளனர். உறொபேட்டு இலிண்டு என்னும்

ஆங்கிலப் புலவர் ஆங்கில இலக்கியத்தின் மொழி நடையைப் பற்றிக் கூறிய பின்வருங்கூற்றுக்கள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. ¹²

ஆங்கில நாடு முதலிய நாடுகளிற் பேச்சுமொழி எக்காலத்திலாவது நல்லவிலக்கியத்தின் மொழிநடையாக மாட்டாது... பெருந்தொகையான பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் ஒரே காலத்தில் இலக்கியத்துட்புகுவதை ஒரு கல்விமான் மிக வெறுக்கிறான். ஏனெனில், தன் காலம் வரையும் வளர்ந்துவந்த மொழியின் வழக்குச் சொற்கள் பல வாழ்விழப்பதற்குப் புதுச் சொற்களின் வருகை காரணமாகிறது. எனவே இலக்கிய வழக்குப்பெறும் எந்தப் புதுச்சொல்லோ சொற்றொடரோ மொழிப்பண்பிற்கேற்க இலக்கியத்தின் மரபுநிலை பெறும் வரையும் எதிர்க்கப்பட வேண்டும். இலக்கிய மொழியின் நடையைப்பற்றி இவ்வாங்கிலப் புலவர் கூறும் உண்மை எல்லா மொழிகளுக்கும் பொருந்துவதாகும்.

ஒரு காலப் பகுதியிலெழுந்த இலக்கியங்களின் மொழி நடையைக் கொண்டு அக்காலத்திய மொழியின் இயல்பை ஒருவாறு கூறமுடியும். அக்காலம்வரையும் அம்மொழி இலக்கியங்களிற் காணப்படாத புதிய சொற்களும் சொல்லுருவ வேறுபாடுகளும் மொழி வரலாற்றாசிரியருக்கு மிக்க பயனளிப்பனவாகும். மொழி வரலாற்றை யெழுதுவோர் முதலில், வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் இலக்கிய மொழியானது பெற்றிருந்த தனிச் சிறப்பியல்புகளை ஆராய்வர்; இங்ஙனம் ஆராய்வதன் மூலம் மொழியிற் காலத்துக்குக் காலம் வழக்கு வீழ்ந்த சொற்கள் எவையென அறியமுடியும்; புதிதாக வழக்குக்கு வந்த சொற்களின் எண்ணிக்கையையும் இயல்பையும் அறியவும் முடியும். அத்துடன் அக்காலத்திய இலக்கியத்துட்புகுந்த பிறமொழிச் சொற்களின் இயல்பையும் அறியலாம்.

ஒரு மொழியிலெழும் இலக்கியங்களின் நடையை மட்டும் ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதப்படும் மொழிவரலாறு அம் மொழியின் உண்மைவரலாறு ஆகாது என்பர் ஒரு சாரார். பேச்சு மொழியே மொழியின் உயிர்நாடி என்பர் இவர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் மொழியியலார் ஒலிப்பதிவு கருவியின் மூலம் பேச்சு மொழியை பதிவு செய்து அதன் இயல்பை வரையறுப்பர். இத்தகைய வாய்ப்புப் பண்டைக் காலங்களில் வாழ்ந்த மொழி விற்பன்னருக்கு இருக்கவில்லை ஆகலின் உலகத்திய எந்த மொழியின் முற்காலப் பேச்சு வழக்கின்

உண்மை நிலையை இன்று அறிவது சாத்தியமில்லை. எனவே ஒரு மொழியின் வரலாற்றை வரையறுத்துக் கூற இலக்கிய மொழியின் இன்றியமையாமை கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

இலக்கண நூல்கள் :

ஒரு மொழிக்கு வகுக்கப்படும் இலக்கணம் அம்மொழியின் உயர் வழக்கையடிப்படையாகக் கொண்டே வகுக்கப்படுகின்றது. உயர் வழக்கென்பது இலக்கியத்தின் மொழியும் கற்றவரின் பேச்சு மொழியுமாகும். பண்டைக் காலத்திலே கிரேக்க மொழியில் எழுந்த இலக்கண நூல்கள் பேச்சு வழக்கைத் தழுவாது இலக்கிய வழக்கை மட்டுந்தழுவி எழுந்தன என்பர். ஆனால் வடமொழி இலக்கணவாசிரியராகிய பாணினியும் தமிழிலக்கண வாசிரியராகிய தொல்காப்பியரும் “வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலின்” இலக்கணத்தை வகுத்தனர். இவ்விலக்கண நூல்களெல்லாம் அவ்வம் மொழிகளின் சிறப்பு இயல்புகளையும் மொழியிலேற்பட்ட மாற்றங்களையும் விளக்குவன.

இலக்கண நூல்கள் உயர்வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன வேனும், அந்நூல்களில் வழுவென எடுத்துக் காட்டப்படும் சொற்களும் உபயோகங்களும் பேச்சு மொழியின் சில சிறப்பியல்புகளைக் காட்டுவனவாகும். ஒவ்வொரு இலக்கண விதிக்கும் விலக்கும் உண்டு. இவ்விலக்குக்கள் கல்லாதாரின் பேச்சியல்பைக் காட்டுவன. பேரிலக்கியங்களுட் புகுந்த வழுச் சொற்களெல்லாம் “வழுவமைதி” என்னுந் துறையுட்டழுவிக் கொள்ளப்படுவன. தமிழ் மொழியில் எழுந்த தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல், சின்னூல், இலக்கண விளக்கம் முதலிய நூல்களும் அவற்றிற்கு வகுக்கப்பட்ட உரைகளும் மொழியின் வரலாற்றை அறிய உதவுங் கருவிகளாகும். இவ்விலக்கண நூல்களும் அவற்றிற்கு வகுக்கப்பட்ட உரைகளில் ஒரு சிறப்பியல்பு உண்டு. சூத்திரங்களில் வரும் “பிற” என்ற மிகையாலே உரையாசிரியர்கள் தங்காலம் வரையும் மொழியில் ஏற்பட்ட புதிய வழக்குக்களைத் தழுவிக்கொள்வர். இவை மொழி வரலாற்றாசிரியர்க்கு மிக்க பயன் தருங் குறிப்புக்களாகும்.

கல்வெட்டுக்கள் :

கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படும் மொழி பேச்சு மொழியாகும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்களில் அவை பொறிக்கப்பட்ட ஆண்டு முதலியனவுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே ஒரு கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட காலத்தையும் அக்கல்வெட்டிற் காணப்படும் மொழியினையும் ஆராய்ந்து ஒரு காலப்பகுதியிலே பேச்சு மொழி எவ்வியல்பு கொண்டிருந்தது என்பதை ஒருவாறு கூறமுடியும். பொதுமக்கள் படித்தற்கு என்று பொறிக்கப்பட்டமையினாலேயே கல்வெட்டுக்கள் பேச்சு மொழியில் அமைந்திருக்கின்றன. போரில் வெற்றியீட்டிய மன்னர் தம் ஆணைக்குட்பட்ட நாடுகள் எங்கணும் கல்வெட்டுக்களைப் பொறித்துத் தம் வெற்றியைப் பொது மக்களுக்கு அறிவித்தனர்.

பண்டைக் காலத்திலே கல்வெட்டுக்களைப் பொறித்த மக்களின் கல்வியறிவின்மையினாற் கல்வெட்டை எழுதும்போது நேர்ந்த வழக்களும் பலவுள. இந்தியாவிலே “சூதர்” என்ற சாதியினரே பரம்பரை பரம்பரையாகக் கல்வெட்டையெழுதும் மரபினராய் இருந்தனர். இக்கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் கோயில் தூண்களிலும், அரண்மனைச் சுவர்களிலும் மலைக்குகைகளிலும் பொறிக்கப்பட்டு உள்ளமையின் மழை, காற்று என்பனவற்றின் தாக்குதல்களுக்கு அகப்படாது பண்டைய வடிவத்துடனே காணப்படுகின்றன.

பேச்சு வழக்கானது குறிச்சிக்குக் குறிச்சி, ஊருக்கு ஊர் மாறுபடுவதாகையின் கல்வெட்டுக்கள் காட்டும் மொழியின் இயல்பைக் கொண்டு ஒரு காலத்திய பேச்சுமொழியின் வேறுபாட்டை உணரமுடியாது. ஆயினும் பேச்சுமொழியைப் பற்றி யறியக் கல்வெட்டுக்களல்லாத வேறு சாதனமெதுவும் இல்லாத படியால் கல்வெட்டுக்களின் மொழியியல்பு மொழிவரலாற்றாசிரியர்க்கு மிகப் பயன்படுவதாகும்.

பிறநாட்டறிஞர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்கள் :

கிறித்து பிறந்த நூற்றாண்டிலிருந்து இன்றுவரையும் ஒரு நாட்டறிஞர் பிறநாடுகளுக்குச் சென்ற காலங்களிலே தாம் கண்டு கேட்டனவற்றைப் பற்றி எழுதிவைத்திருக்குங் குறிப்புக்கள் மிக்க பயன்தருவனவாகும். உதாரணமாக மேலைநாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த பிளினி, மார்க்கோபோலோ முதலியோர்

தமிழ் நாட்டு நகரங்கள், மன்னர், மக்கள் வாழ்க்கைமுறை என்பனவற்றைப் பற்றி யெழுதிய குறிப்புக்களிற் பல தமிழ்ச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழில் அவ்வக் காலங்களில் வழக்கிலிருந்த சில சொற்களின் சிறப்பியல்புகளை இவை காட்டுகின்றன.

2- மொழிவிளக்கவியல்

மொழிவிளக்கவியல் என்பது ஒரு மொழியானது அதன் வரலாற்றிற் குறிப்பிட்டவொரு காலப்பகுதியிற் கொண்டுள்ள பண்புகளை விரித்துக்கூறும் இலக்கண நூலாகும். பல மொழி விளக்கவியல்களின் அடிப்படையில் எழுதப்படுவதே மொழியின் முழு வரலாறாகும். தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை யெழுத வேண்டின் “சங்க கால மொழிவிளக்கவியல்” “தேவார கால மொழிவிளக்கவியல்” “காப்பிய கால மொழிவிளக்கவியல்” முதலிய பல மொழி விளக்கவியல்கள் முதலில் எழுதப்பட வேண்டும். பின்பு முன்னைய கால மொழி விளக்கவியலோடு அதனையடுத்த காலத்திய மொழி விளக்கவியலை ஒப்பிட வேண்டும். இவ்விதம் ஒப்பிடும் போது மொழி காலத்துக்குக் காலம் பெற்ற மாற்றங்களை அறிய முடிகிறது. மாற்றமே வளர்ச்சியைக் காட்டுவதாகலின் மொழிவரலாற்றாசிரியர் மொழி விளக்கவியல்களை வகுப்பதிலும் அவற்றை ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காண்பதிலும் அதிக ஆர்வங் காட்டுவர்.

நீண்டகால வரலாற்றையுடைய ஒரு மொழியின் விளக்க வியல்களை எழுதிமுடிப்பது சாத்தியமாகுமா என்ற கேள்வி எழலாம். மொழியியலார் பலர் ஒருங்கு முயற்சி செய்தால் இது சாத்தியமாகுமெனலாம்; அல்லாவிடின் இது ஒரு முடியாத காரியமாகும். மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு மேல் இலக்கிய வழக்குப் பெற்ற தமிழ் மொழியிற் குறைந்தது ஐந்து மொழிவிளக்க இயல்களாவது உருவாக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் ஒரு சிறந்த மொழிவரலாறு உருவாக்கமுடியும். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டி லிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவரையுமுள்ள முந்நூறு ஆண்டுகளிலே தமிழ் மொழியிலெழுந்த நூற்றுக் கணக்கான பிரபந்த, தலபுராணங்களின் மொழிநடையை ஆராய யாரான்முடியும்? ஆகவே அக்கால மொழிவிளக்கவியலை எழுதி முடிப்பதாயின் பலவாண்டுகள் செல்லும். இக்காரணத்தாலேயே

நீண்டவாழ்வும் இலக்கியவளவும் உள்ள தமிழ்மொழி முதலியவற்றின் வரலாற்றைச் சிறப்பாக எழுத எவரும் இதுவரை முன்வந்திலர்.

மொழிவிளக்கவியல் ஒரு மொழியின் ஒரு காலத்திய பண்பை வரையறுத்துக் கூறும். அம்மொழியில் அக்காலப்பகுதியில் வழக்கில் இருந்த சொல்லுருவங்கள், அவ்வுருவங்களின் முதலிடை கடை எழுத்துக்கள் ஆதியன மொழிவிளக்கவியலில் விரித்துக் கூறப்படும். எழுத்தொலிகள், சொற்றொடரமைப்பு முதலியனவும் அங்கு கூறப்படும்.

ஒரு மொழியின் அடுத்துவரும் இருகாலப்பகுதிகளின் மொழி விளக்கவியல்களை ஒப்பிடும் போது பின்வரும் உண்மைகள் புலப்படும்:

(அ) மொழியின் சொற்றொடரமைப்பில் மாற்றங்கள் நிகழ்வது அரிதினும் அரிதாகும். சொற்றொடரமைப்பு மொழியின் மாறாப் பண்பாகும்.¹³ சொற்றொடரமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் நிகழின் மொழி வேற்று மொழியாகிவிடும். உதாரணமாகத் தமிழ்ச் சொற்றொடர் அமைப்பை ஆராயின் எழுவாய் முதலிலும் பயனிலை இறுதியிலும் செயப்படுபொருள் இடையிலும் நிற்கும் பான்மை தெரியவரும். தமிழிலே பெயரெச்சம் அல்லது பெயரடை பெயரின் முன்னே நிற்கும். வினையெச்சம் பெரும் பாலும் வினையின் முன்னே நிற்கும். உணர்ச்சியை உணர்த்துமிடங்களில் மட்டும் சிற்சில வேளைகளில் இம்முறைகளுட் சில மாறியும் வரும். தமிழ் மொழியின் மாறாப்பண்பை அதன் பெயரடை காட்டும். “பெரிய குதிரை வந்தது” என்னுஞ் சொற்றொடரில் உள்ள “பெரிய” என்னும் பெயரடையை இடம்மாற்றி எழுதவே முடியாது. “குதிரை பெரிய வந்தது”, “குதிரை வந்தது பெரிய” எனப் “பெரிய” என்ற சொல்லை இடம்மாற்றிவிட்டாற் பொருள் தராது. எனவே பெயரடை முதலியன தமிழ் மொழியின் விளக்கவியல்கள் எல்லாவற்றிலும் சொற்றொடர் அமைப்பில் மாற்றமின்றி அமையும்.

(ஆ) மொழியின் சொல்லமைப்பிலேயே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்வதை மொழிவிளக்க இயல்களின் ஒப்புமை காட்டும். பொருளின் குறியீடாகிய சொல்லே

மக்களின் பேச்சு வழக்கில் மிகுதியாக உபயோகிக்கப் படுவதாகும். எனவே சொல்லை உச்சரிப்போரின் சோம்பன்மிகுதி முதலிய காரணங்களினாலே சொல்லின் எழுத்துக்கள் ஒலிமாற்றம் அடையும். இவ்வொலி மாற்றம் ஆரம்பத்திலே செவிப்புலனாக உணரப்படும். கட்புலனாகிய எழுத்து மாற்றம் பெற பல நூற்றாண்டுகள் செல்லும். ஒலிமாற்றத்தின் காரணமாய் சொல்லின் முதன் மெய் கெடுதல், திரிதல் என்பன பெருவழக்காகும். சொற்கள் கடைநீளவும் ஒலிமாற்றத்தின் காரணமாய் நிகழ்வதாகும்:

உதாரணம்:

யகரமெய் கெடுதல்: யாறு > ஆறு: யார் > ஆர்
சகரமெய் கெடுதல்: சமயம் > அமையம்: சிப்பி > இப்பி.

ந > ஞ: நிணம் < ஞிணம்: நாண் > ஞாண்
நெகிழ் > ஞெகிழ்: நிமிர் > ஞிமிர்.
கடைநீளல்: புல் > புல்லு: சொல் > சொல்லு
மண் > மண்ணு: பின் > பின்னு.

(இ) மொழியின் சொல்லமைப்பிலே நிகழும் மாற்றங்கள் சொற்றொடரமைப்பிலே மாற்றத்தை உண்டு பண்ணுவ தில்லை. “பழம் ஞெகிழ்ந்து கரைந்தது” எனக் கூறும் போதும் சொற்றொடரமைப்பு மாற்றமின்றியேயிருக்கின்றது. எனவே சொல் அமைப்பிலே நிகழும் மாற்றம் மொழியின் அடிப்படைப் பண்பை மாற்றாது என்பது மொழி விளக்கவியல்களை ஒப்பிடும் போது தெரிகின்றது.

(ஈ) ஒவ்வொரு காலப்பகுதி மொழிவிளக்கவியலும் எழுத்தொலி மாற்றத்தைப் பெரிதுங் காட்டும். சொல்லின் முதல், இடை, கடை ஆகிய மூவிடங்களிலுமுள்ள உயிரும் மெய்யுந் தமக்கினமாக மாறுவதைக் காணலாம் உதாரணம்:

உ > ஓ: உதி > ஒதி: குடு > கொடு.
ர > ழ்: இமிர் > இமிழ்

(உ) எழுத்தொலி மாற்றத்தில் ஓர் அடிப்படையுண்மையை மொழியியலார் கண்டுள்ளனர். உலகத்திலுள்ள எல்லா

மொழிகளிலும் எழுத்தொலிகள் இயற்கை விதியை ஒட்டியே மாறுகின்றன. மாற்றம் படிமுறைக் கிரமமாக நிகழ்வதே தவிர அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நிகழ்வதில்லை.¹⁴ உதாரணமாகத் தமிழில் உகரமே ஓகரமாக மாறுகிறது. ஈகாரம் ஓகாரமாக மாறுவதில்லை. எவ்வெழுத்து எவ்வெழுத்தாக மாறுகின்ற தென்பதைக் காண்பதிலே மொழிவிளக்கியலார் கூடிய கருத்தைச் செலுத்துவர்.¹⁵

(ஊ) எழுத்தொலி மாற்றத்துக்குள் சொற்பொருள் மாற்றத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு கிடையாது. பேச்சு மொழிகளில் ஒலிமாற்றம் நாளும் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. எழுத்தொலிவடிவ மாறுதலுக் கேற்ப வரிவடிவம் மாறுதல் பெறுவது அரிது. இவ்வரி வடிவம் மாறாத காரணத்தால் பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒலிவேறுபாடுகள் இலக்கியவழக்கை இலகுவில் நாடுவதில்லை. இதனால், இலக்கிய மொழியை மட்டும் ஆதாரமாகக்கொண்டு வகுக்கப்படும் மொழி விளக்கவியலானது மொழியிலே நிகழுஞ் சிறுச்சிறு ஒலிவேறுபாடுகளைக் காட்டாது.

3. புத்தாக்கவியல்

“புத்தாக்கவியல்” என்பது உள்ள தொன்றன் பண்பைப் புதிதாக வரையறுப்பது. உலகத்துப் பழையமொழிகளாகிய இந்தோ - ஐரோப்பியம், தமிழ் என்பனவற்றிலெழுந்த பண்டைய இலக்கியங்களெல்லாம் அழிந்தொழிந்தன என்பது அறிஞர் கருத்து. அழியாது மிஞ்சியுள்ள இலக்கியங்கள் மொழி வளர்ச்சியின் உச்ச நிலையைக் காட்டுகின்றன. எனவே இவ் இலக்கியங்களின் மொழி நடையையும் இலக்கண நூல்களின் விதிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மொழி வளர்ச்சியின் ஆரம்ப நிலையை வரையறுத்துக் கூறுவது மொழியியலில் “புத்தாக்கவியல்” எனப்படும்.

புத்தாக்கவியல் கூறும் மொழிப் பண்புகள் அனைத்தும் பண்டைக்கால மொழியின் இயல்புகள் என்பதை அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. இன்றைய மேனாட்டு மொழியியலறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு “ஒப்புமையாராய்ச்சி” என்னுங் கருவிமூலம் புதிதாக வரையறுக்கும் பண்டைய மொழியின்

இயல்பு ஓராற்றான் யுகித்தறியலாம் என்பதைத்தவிர, முழுப் பண்புகளும் ஒரு காலத்திய மொழியிலே நிலைத்திருந்தவையென்பதை வேறுவழியிற் சாதிக்கச் சாதன மெதுவும் இல்லையெனலாம்.

தமிழ் மொழியின் ஆதிவரலாற்றை உள்ளவாறே அறிந்து கொள்ளமுடியாது. இன்று வழக்கிலுள்ள தமிழ் நூல்களுட் காலத்தாலே முந்தியது தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலென்பது அறிஞர் முடிபு. இந்நூலெழுந்த காலம் பலரார் பலபடக் கூறப்படினும் கி. மு. 300 வரையிலாகும் என்பது பலரது முடிபு. இதனையடுத்து எழுந்தவையே கடைச் சங்க நூல்கள் எனப்படும் பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமாகும். தொல்காப்பிய விலக்கண நூலிற் குறிக்கப்பட்ட குறிப்புக்களும் அதன் மொழி நடையும் அதுவெழுந்த காலத்தின் முன்பு பல விலக்கிய இலக்கண நூல்கள் தமிழிலிருந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றன. இங்ஙனம் பல நூல்கள் வழக்கிலிருந்த காலத்திய மொழி நடையை அந்நூல்களின் உதவிகொண்டு வரையறுப்பதே முறைமையாகும். அந்நூல்கள் அழிந்தொழிந்தமையின் அவை எழுந்த காலத்திய மொழிவரலாறும் திட்டமாகக் கூறமுடியாத நிலையிலுள்ளது. எனினும் தொல்காப்பியத்தினதும் சங்க நூல்களினதும் உதவியுடன் அவையெழுந்த காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திய மொழியின் நிலையை ஒருவாறு வரையறுத்துக் கூறுவதே “புத்தாக்கவியல்” ஆகும்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திய தமிழ் மொழியின் வரலாற்றைக் கூறும் புத்தாக்கவியல் காணாததொன்றனைக் கண்டதுபோற் சாதிக்க முயல்கிறது. தமிழ் மொழியின் கிளைமொழிகளாகிய பிராகுவி, தெலுங்கு முதலினவற்றின் அடிப்படைப் பண்பும் ஆதி வரலாறும் புத்தாக்கவியற் பண்புகளை வரையறுக்க உதவுவனவாம். அன்றியும் தமிழுடன் வாழ்ந்த வடமொழி காலத்துக்குக் காலம் தமிழிலிருந்து பெற்ற சொற்களின் ஆராய்ச்சியும் புத்தாக்கவியற் காலத்திய வரலாற்று எல்லைகளை நிர்ணயிக்க உதவும். உலகத்திய பிறமொழிகள் ஆதிகாலத்தில் வளர்ந்த வரலாறும் தீர ஆராயப்பட்டுத் தொல்காப்பியர் காலத்தமிழ் மரபினுடன் மாறுகொளாவகையில் முதுபெரும் மொழியாகிய தமிழ் மொழியின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்திய வரலாற்றைக் கூறுவதாக புத்தாக்கவியல் அமையும்.

4. மொழியிலே நிகழும் மாற்றங்கள்

உயிருள்ள மொழிகளெல்லாம் மாற்றம் பெறுகின்றன. ஒரு மொழியின் ஒலியமைப்பிலுஞ் சொல்லமைப்பிலும் ஏற்படுஞ் சிறுசிறு மாற்றங்கள் அடிப்படையான சொற்றொடர் அமைப்பை மாற்றும் ஆற்றல் அற்றவை: மொழியின் அடிப்படைப்பண்பை மாற்றும் அளவுக்கு மாற்றங்கள் உண்டாகாமையின் மொழியானது கிளைத்து வேற்றுமொழியாகத் திரிந்துவிடும். மொழிகள் நீண்டகால வாழ்வின் பின்னர்ச் சிறுச்சிறு மாற்றங்களைப் பெற்றுப் புதிய ஆற்றலுடன் வளர்வதையும், பெரு மாற்றங்களைப் பெற்று ஒன்று இன்னொன்றாக மாறுவதையும் மொழிவரலாறு காட்டும்.

மொழியின் மாற்றத்திற்குக் காரணங்கள் பலவாகும். வெவ்வேறு நாடுகளிலுள்ள மொழிகளின் திரிபுகளுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் வெவ்வேறு காரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன. மொழியிலே மாற்றங்களை உண்டு பண்ணுங் காரணங்களுள்ளே முக்கியமானவையாகப் பின்வருவனவற்றைக் கொள்ளலாம்.¹⁶

(அ) மக்களின் உடலமைப்பில் ஏற்படுஞ் சிறுச்சிறு மாற்றங்கள் ஒலியுறுப்புக்களைத் தாக்குவதனால் ஒலிமாற்றம் உண்டாகின்றதென்பது உடலியலார் கருத்து. ஒலியுறுப்புக்கள் ஆவன அண்ணம், நா, பல் இதழ் முதலியன. இவற்றில் ஏதாவதொன்றிற் சிறு மாற்றம் உண்டாகாமையின் உச்சரிப்புமுறையும் மாறுகின்றது. வல்லின ஒலிகளுக்குப் பதிலாக மெல்லின ஒலியும் நெட்டுயிருக்குப் பதிலாகக் குற்றுயிரும் உச்சரிக்கப்படுவன போன்றன இவற்றிற்கு உதாரணங்களாகும்.

இருவேறுபட்ட உடலமைப்புப் பொருந்திய சாதி மக்கள் மணவுறவு கொண்டனராயின் அவர்களின் பிற்காலச் சந்ததியினர் உடலுறப்பிலே மாற்றங்கள் பெறுவது இயற்கை. எனவே உச்சரிப்பு முறையிலும் மாற்றங்கள் பொருந்துகின்றன. அமெரிக்கயப்பானிய மக்களின் மணவுறவு காரணமாக அமெரிக்கரின் ஆங்கில

மொழியுச்சரிப்பிற் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்வது மொழியியலார் அவதானிப்பர்.

- (ஆ) ஒரு நாட்டின் சுவாத்தியநிலை அந்நாட்டு மொழியின் சூடான வரண்ட சுவாத்தியப் பகுதிகளிலே பேசப்படும் மொழிகளில் வல்லொலிகள் மிக்கும், குளிர்மையான மலைச்சாரல்களிற் பேசப்படும் மொழிகளில் மெல்லொலிகள் மிக்குங் காணப்படுகின்றன. எனவே ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்கள் இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்து வேறுபட்ட சுவாத்திய நிலையுள்ள பகுதிகளில் வாழுங்காலத்தில் அவர்களை யறியாமலே அவர்களின் உச்சரிப்பு முறையில் மாற்றங்கள் உண்டாகின்றன. முன்னைய பரம்பரை மக்களுடன் இவர்கள் கொண்டுள்ள தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டின் காலப்போக்கில் இவர்களின் பேச்சு வேற்றுமொழியாகக் கிளைத்துவிடுகின்றது. தமிழினின்றுந் தோடா, கோடா, துளு முதலிய இனமொழிகள் கிளைத்து வேறுபட்டமைக்குச் சுவாத்தியநிலை வேறுபாடுகளையுங் காரணங்களாகக் கூறலாம் என்பர்.
- (இ) ஒரு நாட்டு மக்களின் தேசிய வுணர்வு வீறுபெற்றெழுங் காலங்களிலே மக்களின் மொழியானது ஒலி மாற்றம் பெறுவது மொழியியலார் கண்டவொரு உண்மையாகும். அமைதியான வாழ்க்கைமுறை நடாத்திய மக்கள் அந் நிலைமாறி ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழுங் காலங்களிலும் அத்தகைய ஒலிமாறுபாடுகளைக் காணலாம்.
- (ஈ) சமுதாயத்தில் அரசியற் சமய வேறுபாடுகளின் காரணமாக நிகழும் பெரும் மாறுதல்கள் மொழியிலும் மாற்றத்தை விளைவிக்கின்றன. சமுதாயத்தோடு ஒட்டி வாழ்வது மொழி; சமுதாயம் வளரத் தானும் வளரும்; சமுதாயம் தேய்த்தானுந் தேயும். ஒரு சமுதாயத்திலே பண்பாட்டு நிலை உயருங்காலங்களிற் பல புதிய சொற்கள் வழக்குக்கு வருகின்றன. இப்புதிய சொற்களுட் பல ஒரேவித ஒலியமைதி பெற்றவையாயின் அவை காலப்போக்கிலே மொழியிற் றம்மின ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முயல்கின்றன.

- (உ) மக்கள் விரைவாகப் பேசுமியல்பினாலே நீண்ட சொற்கள் குறுகின. இப்பண்பு உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலுங் காணப்படுவதாகும்.

உதாரணம்:

அப்போத்து > அப்போது > அப்போ
அமிர்தம் > அமிழ்தம் > அமுதம் > அமுது.

- (ஊ) விரைவு காரணமாக இருசொற்கள் சேர்த்துச் சொல்லப்படும் போது பலவித மாற்றங்கள் பொருந்துகின்றன. சில மொழிகளில் இரு சொற்களுக்குப் பதில் ஒரு சொல் உருப்பெறுகிறது. சில மொழிகளில் எழுத்து மாற்றங்கள் மட்டும் பொருந்துகின்றன.

- (எ) மக்களின் சோம்பல் காரணமாகச் சொற்கள் குறுகுவதை மொழியியலார் விளக்குவர். முயற்சிச் சுருக்கம், காலச்சுருக்கம் ஆகிய இரண்டும் சோம்பலின் காரணமாக நிகழ்வனவாம். தமிழிலுள்ள மருஉச் சொற்களெல்லாம் இவ்வகுப்பினுள் அடங்கும்.

- (ஏ) ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையிலே மிக உபயோகப் படுத்தப்படுஞ் சொற்கள் பெரும்பாலும் மாற்றத்தை ஏற்பதில்லை என்றும் அருகிய வழக்குடைய சொற்களே மாற்றத்தை ஏற்பன என்றும் மொழிவரலாற்றாசிரியருள் ஒரு பகுதியினர் கூறுவர். மிக்க பயனுள்ள சொற்களை மக்கள் உச்சரிக்கும் போது, தாம் உணர்ந்த விரும்பும் பொருளை மற்றவர் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற காரணத்தாலே மிக்க கவனத்துடனேயே உச்சரிக்கின்றனர். அங்ஙனம் உச்சரிக்கும் இவர் கூற்றை மறுப்போர் கூறுவதாவது: மிக்க வழக்குப் பயிற்சியுடைய சொற்கள் மக்களால் அடிக்கடி உச்சரிக்கப்படுவதினால் ஒலி மாற்றத்தைப் பெறுகின்றன என்பது. இவர் கூற்றே பொருத்தமெனக் கொள்ளலாம்.

- (ஐ) இலகுவாக உச்சரிக்கப்படுஞ் சொற்கள் வாழ்வதும் கடினமாக உச்சரிக்கப்படுவன வழக்கு வீழ்வதும்

ஒருமொழி வரலாற்று உண்மையாகும். கடினமாக உச்சரிக்கப்படும் எழுத்துக்கள் மொழியின் சிறப்பு எழுத்துக்களாயின் அவ்வெழுத்துக்களையுடைய சொற்கள் மக்களாற் பாதுகாக்கப்பட்டு வருவதும் இயற்கையாகும்.

- (ஔ) மொழியிலே மாற்றம் உண்டுபண்ணும் ஏதுக்களிலே மனிதவுணர்ச்சியும் ஒன்றாகும். உணர்ச்சிவலைப்பட்ட மக்கள் சாதாரண சொற்களை நீட்டி உச்சரிப்பது வழக்கம். இவ்விதம் நீண்ட சொற்கள் காலப்போக்கில் இயற்சொற்களாய் மாறிவிடுவதை மொழிவரலாறு காட்டும்.
- (ஐ) ஒரு சொல்லிலே நிகழும் ஓர் ஒலிமாற்றம் அதன் அயலிலுள்ள எழுத்தொலி மாற்றத்திற்குங் காரணமாகி விடுகின்றது. இவ்விதம் ஒன்றையொன்று தாவி எழுத்தொலி மாற்றங்கள் நிகழும். இது உலகத்திய எல்லா மொழிகளிலுங் காணப்படும் ஒரு பொதுப் பண்பாகும்.
- (ஐ) இலக்கண நூலார் கூறும் விதிகளுக்கமையப் பல சொற்கள் உருவம் மாறுகின்றன. அவராற் பிழையென விலக்கப்பட்ட சொற்களின் அமைப்பை யொத்த சொற்கள் காலப்போக்கில் வழக்கு வீழ்த்தப்படுகின்றன.
- (ஐ) பிறமொழிச் சொற்கள் வந்து கலப்பதனால் ஒரு மொழியின் ஒலியமைதியிற் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஏனைய காரணங்களைக் காட்டிலும் இதுவே மொழி இயல்பு சிதைவதற்குக் காரணமாகிறது எனலாம்.

5. பிற மொழிக் கலப்பு

மனித வாழ்க்கையிற்போன்று மொழியின் வாழ்க்கையிலும் பல இன்னல்கள் வந்தடைவது இயற்கை. ஒரு சமூகத்தில், வலியவர் தம் அயலில்வாழும் மெலியவரைத் தாக்கி அவர்மீது தம் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவது வழக்கம். சிற்சில வேளைகளில் வலியவர் மெலியவரின் இருப்பிடத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அவரைத் துரத்திவிடுவதும் வழக்கம். சங்ககாலத்திலே முடியுடை மன்னருக்கும் குறுநில மன்னருக்குமிடையே நிகழ்ந்த போர்கள்

பலவற்றின் காரணமும் இதுவே. வலியவர் மெலியவர் மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்த வேண்டுமென்ற ஆசையினாலேயே இன்றைய உலகத்து வல்லரசுகள் பிணங்குகின்றன. இவ்வுண்மையை மொழிகளின் வாழ்விலுங் காணலாம்.

இரண்டு மொழிகள் அயலாய் வாழுங்காலங்களில் ஒன்றின் ஒலிவடிவங்கள், சொற்கள், சொற்றொடர்கள் ஆதியன மற்றைய மொழியை வந்தடைதல் இயற்கையாகும். இவ்வித மொழிக்கலப்பைக் “கடன்வாங்கல்” என்ற பெயரினாலழைப்பர் மொழியியலாருள் ஒரு சாரார். கடன்வாங்கும் மொழியானது வறுமையினால் அங்ஙனம் வாங்குகின்றதென்னும் பொருளை உணர்த்த இடந்தரும். ஆகையால் அச்சொல்லுபயோகம் பொருந்தாது என்பர் மறுசாரார். இதனால், “மொழிக்கலப்பு” என்னுஞ் சொல்லுபயோகம் வழக்கிலிருக்கிறது. ஒரு மொழியின் சில சொற்கள் மட்டும் பிறிதொரு மொழியை வந்தடைந்த போது அதனையும் “மொழிக்கலப்பு” என்ற சொல்லுபயோகமூலமே சுட்டவேண்டுமாகையால் இதுவும் ஓர் ஏற்ற சொல்லுபயோகமாகாது என்பர் சிலர். “கலப்பு” என்பது பெரும்பாலும் ஒரு மொழியின் பல பண்புகள் கலத்தலையே சுட்டுமாகையால் அது தக்க சொல்லுபயோகமாகாது என்பது அவர் கருத்தாகும். உலகிலுள்ள எம்மொழியுந் தான் பிறமொழிக்குக் கடன் கொடுக்காது கடன்வாங்கும் பண்பு மட்டுங்கொண்டு விளங்குவதில்லை; ஒரு காலப்பகுதியிற்றான் வறுமையுற்ற போது பிறிதுமொழியினின்றும் கடன் பெறுகிறது; பின்பு தான் செழித்தோங்கி வளர்ந்த காலத்தில் வேற்று மொழிக்குக் கடன் கொடுத்துதவுகிறது. ஒரு மொழி சொற்களின் தேவை நிமித்தம் வறுமையுறுவது எக்காலத்திலெனில் அது புது வேகத்துடன் செழித்து வளரத் தொடங்கும் காலத்திலாகும். கடன்வாங்கல், கடன் கொடுத்தல் ஆகிய இரண்டு செயல்களையும் உலகிலுள்ள சிறந்த மொழிகளெல்லாஞ் செய்துவருவதனாலே “மொழிக்கலப்பு” என்ற சொல்லுபயோகம் மிகப் பொருத்தமானது என்பர் பலர்.

மொழிக்கலப்புப் பற்றிய விளக்கங்களைப் பின்வருமாறு கூறலாம்.¹⁷

- (அ) சமூக வாழ்வில் ஒரு மொழியைப் பேசுவோர் பிற மொழியைப் பேசுவோருடன் கலந்து வாழ்வது இன்றைய உலகிலே மிக வேண்டப்படுகின்றது. எனவே உலகிலுள்ள

எம்மொழியிலும் பிறமொழிகளின் பண்புகள் சில வந்தடைவது தவிர்க்கமுடியாதது.

- (ஆ) இருமொழிப் புலமை படைத்தோர் ஒரு மொழியிலிருந்து சொற்களைப்பெற்று மற்ற மொழியிற் சேர்க்கும் போது பெரும்பாலும் சொற்களின் இயற்கையொலியமைப்பை மாற்றுவதில்லை. அன்றியும் மொழியை வந்து சேருஞ் சொற்கள் எண்ணுகக் கணக்கிற் பெருந்தொகை இருந்தாலும் மாற்றமின்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும். இங்ஙனம் சொற்கள் உருமாற்றமின்றிக் கலக்கும் போது அவை கலந்த மொழியின் ஒலியமைதி சிதைவு பெறும். சிதைவுபெறவே மொழியின் இனிமையுந் தூய்மையுந் குன்றும்.

ஆங்கில மொழியானது பிரெஞ்சு மொழிச் சொற்களை ஏராளமாகப் பெற்ற காலத்தில் பிரெஞ்சு மொழியில் உள்ள மெல்லின உயிர்களைத் தான் தழுவிக்கொண்டது. இவ்வொலிகள் ஆங்கில மரபுக்கும் புறம்பானவையாயிருந்த போதும் பெருந் தொகையான சொற்களின் படையெடுப்பின் தாக்கலால் ஆங்கிலம் அவற்றைத் தடுத்துக் கொள்ளமுடிய வில்லை. இது போன்றே நாயக்க மன்னர் காலத்திய தமிழ் மொழியில் ஏராளமான வடமொழிச் சொற்கள் கலந்தமையின் தமிழின் ஒலியமைதி சிதைவுறுந்நிலை ஏற்பட்டது. அருணகிரிநாதர் முதலியோர் வடமொழிச் சொற்களை உருவந்திரிக்காது தமிழ்ச் செய்யுட்களுட் சேர்த்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

- (இ) ஒரு மொழியை வந்தடையும் பிறமொழிச் சொற்கள் பெரும்பாலும் அம்மொழியின் ஒலியமைதியைச் சிதைத்து விடுகின்றன. இச்சொற்கள் எவை என்பதைக் காலப் போக்கிலே மக்கள் கண்டுபிடிப்பர். அவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டவிடத்து அவை வேற்றுமொழிச் சொற்களென்ற காரணத்தாலே துறர்த்தப்படுகின்றன. இங்ஙனம் மக்களாலே துறர்த்தப்படாது தப்புவதற்காக வேற்று மொழிச் சொற்கள் தாங்கள் கலந்த மொழியின் ஒலியமைதிக்கியைய உருவமாற்றம் பெற்று அம்மொழிச் சொற்களுடன் கலக்கின்றன.

தமிழ் மொழியிலே நிலைத்துவாழும் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழின் ஒலியமைதிக் கேற்ப உருவந்திரிந்தே வாழ்கின்றன. பக்தி, சக்தி, பத்மம் முதலிய சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களல்ல வென்பதைத் தமிழ் மக்களாற் கண்டுபிடிக்க முடியும். ஏனெனில் - க்த் - த்ம் - மயக்கங்கள் தமிழில் இல்லை. எனவே பக்தி, சக்தி, பத்மம் முதலியன காலப்போக்கிலே முறையே பக்தி, சக்தி பதுமம் என்றே இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப் படுகின்றன. இங்ஙனம் தமிழின் ஒலியமைதிக்கியைய உருவந்திரிந்த பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழுடன் இரண்டறக்கலந்து வாழ்கின்றன.

- (ஈ) ஒரு மொழியை வந்தடைந்த பிறமொழிச் சொற்களின் ஒலியமைதியைக் கொண்டு அவை வந்தடைந்த கால வெல்லையைக் குறிப்பிட முடியும். மொழிவரலாற்றை அறிய இது மிக்க துணைபுரிவதாகும்.

டகர ணகர ஒலிகள் ஆரியத்திலோ அதன் இன மொழிகளிலோ இல்லை. அணு, குண்ட (குண்டு) முதலிய சொற்கள் வடமொழி இருக்கு வேதத்தில் உள்ளன. இவை தமிழ்ச் சொற்கள்; தமிழின மொழிகள் பலவற்றில் வழக்கிலுள்ளன. எனவே தமிழின மக்கள் வேதகால ஆரிய மக்களோடு சேர்ந்து வாழ்ந்த போது தமிழினின்றும் வேதகால மொழி பெற்றுக் கொண்ட சொற்களினையென மொழிவரலாற்றாசிரியர் வரையறை செய்வர். அக்காலம் கி. மு. 1500 வரையிலாகும்.

- (உ) ஒரு நாட்டு மக்களின் பண்பாடு பிறநாட்டு மக்களாற் றழுவப்பட்ட வரலாற்றை மொழிக் கலப்பினமூலம் நன்கு அறியலாம். அண்மைக் காலத்திற் பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து ஆங்கில மொழிக்குச் சென்ற சொற்களெல்லாம் பெண்களின் புடைவைகள் வாசனைப் பொருள்கள், ஆடம்பரப் பொருள்கள் என்பனவற்றைச் சுட்டுவனவாகும். பண்டைக் காலத்தில் வடமொழியின் நின்றுந் தமிழை வந்தடைந்த சொற்கள் தெய்வம், தேவர், யூபம், யாகம் முதலிய சமய சம்பந்தமான சொற்கள். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு மொழிகளையும் வந்தடைந்த பிறமொழிச் சொற்களின் எண்ணிக்கை

கொண்டும் அவைசுட்டும் பொருள் கொண்டும் ஒவ்வொருகாலத்திற் பண்பாட்டில் உயர்ந்திருந்த நாடுகளை அறியலாம்.

(ஊ) மன்னர்கள் பிறநாடுகளை அடிமைப்படுத்தி ஆளுதல், மக்கட் கூட்டம் வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று குடியிருத்தல் ஆகியனவற்றால் உண்டாகும் மொழிக் கலப்பு பெரும்மாற்றங்களை யுண்டுபண்ணிவிடும்.

ஆரிய மக்கள் பெருந்தொகையினராய்க் குடியேறிய காலத்திலே கங்கைநதிப் பள்ளத்தாக்கில் நிலவிய தமிழ்மொழி ஆரியமொழியின் செல்வாக்கினாற் காலப் போக்கிலே தன் இயல்புகள் பலவற்றை இழந்து பாகதமொழிகளாக மாறிவிட்டது. ஆரிய மக்கள் சிறு தொகையினராய்க் குடியேறிய தெலுங்கு, கன்னட நாடுகளிலே வழக்கிலிருந்த தமிழ்மொழி ஆரியத்தின் ஒலிமுறைகளையும் சொற்களையும் பெருமளவில் தழுவிக்கொண்டபோதும் தன் அடிப்படைப் பண்பான சொற்றொடரமைப்பில் அதிக மாற்றம் பெறாது தெலுங்கு, கன்னடம் என்னும் பெயர்களோடு வாழ்ந்து வருகின்றது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற் குடியேறிய ஐரோப்பிய மக்கள் பேசிய ஒல்லாந்தம், செர்மன் முதலிய மொழிகள் பெருந்தொகையான மக்களின் மொழியாகிய ஆங்கிலத்தின் ஆணைக்கு உட்பட்டமையின் நாளடைவில் அற்றுப் போகின்றன. எனினும் அமெரிக்க மக்களின் ஆங்கில மொழியுச்சரிப்பில் அவை குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை யுண்டுபண்ணிவிட்டன வெனலாம்.

வேற்று மொழியினர் ஒரு நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்ட காலங்களிலே தாக்கியோரின் மொழிச் செல்வாக்குத் தாக்கப்பட்டோரின் மொழியிற் பதிந்திருப்பது இயல்பு. பிரெஞ்சு மொழியின் செல்வாக்கு இந்தோ - சீன மொழிகளிற் காணப்படுவதன் காரணமும் இதுவே. ஆனால் ஆங்கிலேயர் உலகின் பல பாகங்களைக் கைப்பற்றி ஆண்டபோதும் ஆங்கிலம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு செல்வாக்கைப் பிறமொழிகளிற் காட்ட வில்லை. இது ஒரு விந்தையாகும். ஆங்கிலம் தன் செல்வாக்கைப் பிறமொழிகளிற் காட்டுவதை விடுத்து, தன் ஆட்சி

எல்லைக்குட்பட்ட எல்லா நாட்டு மொழிகளிலும் இருந்து ஏராளமான சொற்களைத் தான் பெற்றுக் கொண்டது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட உலக மொழிகளின் சொற்களைப் பெற்று வளர்ந்துவரும் ஆங்கிலமொழி உலகப் பெருமொழியாய் நிலைத்திருப்பதில் விந்தை ஒன்றும் இல்லை.

பண்பாட்டிலே உயர்ந்திருந்த மக்களின் மொழிச் சொற்களே பிறமொழிகளிற் சென்று சேரும் பண்பின என மொழி வரலாற்றாசிரியர் கூறுங் கூற்று எல்லா மொழிகளுக்கு பொருந்துவதில்லை எனலாம். பண்பாட்டிலே குறைந்தவர்களாகக் கருதப்படும் மக்களின் மொழிகளிருந்தும் பல சொற்கள் பிற மொழிகளையடைவதை இன்று காணமுடிகிறது. இதன் காரணங்கள் வேறும் பலவாகும்.

(எ) ஒரு மொழியிலிருந்து பிரிந்து சென்ற கிளைமொழிகள் காலப்போக்கில் வேற்று மொழிகளாய் மாறிவிடுகின்றன. அங்ஙனம் மாறிய மொழிகளின் செல்வாக்குப் பிற்காலத்திலே தாய் மொழியை வந்தடைதலும் உண்டு. கிளைமொழியாகப் பிரிந்து சென்ற காலத்திலே தாய்மொழி கொண்டிருந்த சில பண்புகள் அம்மொழியாற் பாதுகாக்கப்படாதிருக்கையில், பிரிந்து சென்ற கிளைமொழி அவற்றை பாதுகாத்துப் பின்பு தாய்மொழிக்கு நல்கும் சூழ்நிலைகளும் மொழிக் கலப்பில் ஏற்படுகின்றன. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே தமிழிற் கலந்த தெலுங்கு மொழிச் சொற்களை ஆராயின் இவ்வுண்மை புலப்படும்.

(ஏ) மொழிக் கலப்பு ஏற்படும் போது ஒரு மொழியிலுள்ள பெயர்ச் சொற்களே மற்ற மொழியிலே முதலிற் கலக்கின்றன. வினைச் சொற்கள், எண்ணுப்பெயர்கள் முதலியன மிக அருகியே இடம்பெயர்கின்றன. சொற்றொடரமைப்பிலே மாற்றம் ஏற்படப் பல நூற்றாண்டுகள் செல்லும்.

இவ்வித மொழிக்கலப்பினாலே பெரிய தீங்கொன்றும் நேரிடுவதில்லை. சொற்கள் வழக்குக்கு வருவதும் வழக்கு

வீழ்வதும் மொழியின் பொதுவியல்பாகும். சமுதாயத்திலே காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படும் வாழ்க்கை மாற்றங்களுக்கேற்பப் புதிதாக வந்து நுழையும் பிறமொழிச் சொற்கள் பின்னொரு காலத்தில் வாழ்க்கை முறை மாறுதலடையும் போது வழக்கு வீழ்கின்றன. எனவே ஒரு மொழியை வந்த தடையும் பிறமொழிப் பெயர்ச்சொற்கள் அவற்றின் தேவை அற்ற காலத்திலே மொழியைவிட்டு நகர்ந்து விடுவதனாலே மொழியிலே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை உண்டு பண்ணிவிடமாட்டா. ஆனால் வினைச் சொற்களும் எண்ணுப் பெயர்களும் மக்களின் மொழியில் வேரூன்றிவிடுவன. அவை மக்களால் இலகுவாகத் தள்ளிவிடப்படமாட்டா. எனவே வினைச் சொற்கள் எண்ணுப் பெயர்கள் முதலியன பெருமளவிற்கு கலந்தமொழிகள் காலப்போக்கிலே தம் தனிநிலை இழந்துவிடுகின்றன.

மொழிக்கலப்பின் நிமித்தம் ஒரு மொழியின் இயற்கையான வரிவடிவங்கள் மாற்றப்பட்டுப் புதிய மொழியின் வரிவடிவங்கள் புகுத்தப்படுமாயின் அவை மொழிச் சிதைவை இலகுவில் உண்டுபண்ணி வேற்று மொழியாக மாற்றிவிடுகின்றன.

6. மொழியின் வளர்வுந் தேய்வும்

மொழிகள் எவ்வாறு வளருகின்றன. அவை எவ்வாறு தேய்கின்றன என்பன பற்றியெல்லாம் மொழிவரலாற்றாசிரியர் ஆராய்வர். உலகத்து மொழிகள் ஆதியிற் கொண்டிருந்த ஒலியமைப்பு, சொல்லமைப்பு என்பனவற்றை அறிந்த பின்னரே மொழிகளின் வளர்வைப்பற்றி ஆராயமுடியும். இன்றைய உலகத்து வழக்கு மொழிகளுட் சில ஆறாயிரம் ஆண்டுகளாக வாழ்ந்துவருவதனாலும், வரிவடிவம் தோன்றுவதற்கு முன்னே பேச்சு நிலையிலே நிலவிய காலத்து மொழிகள் எத்தனை நூற்றாண்டுகளாக எவ்வித மாற்றங்களைப் பெற்றிருந்தனவென்று கூறுவது முடியாதாகையாலும் மொழிகளின் வளர்ச்சிக்காலத்திய ஆரம்ப நிலையைப் பற்றிய திட்டவாட்டமான கருத்துக்களை எவருங் கூறிற்றிலர். அன்றியும் ஒவ்வொரு மொழியும் அதற்கென உரிய சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டுள்ளதாகையின் உலகத்துள்ள

ஆயிரக்கணக்கான மொழிகளெல்லாம் ஒரேவகையில் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் வருகின்றன என்று கூறுவதும் பொருந்தாது.

மொழி வளர்ச்சியின் நாற்படிகள் :

சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மொழிவரலாற்றாசிரியர் மொழிகளெல்லாம் தனிநிலை, ஒட்டுநிலை, உட்பிணைப்புநிலை, சொற்றொகைநிலை யென்னும் நான்கு படிநிலைகளில் வளர்ந்து வருவன எனக் கூறிச்சென்றனர். அவர் கூற்றின் விளக்கம் பின்வருமாறு:

(அ) தனி நிலை:

எல்லா மொழிகளும் ஓரசைச் சொற்களையே தம் பிறப்புக் காலத்திற் கொண்டிருந்தன. இச்சொற்கள் அடிச்சொற்கள் என்றும் வேர்ச்சொற்கள் என்றும் அழைக்கப்படும். இவ்வோரசைச் சொற்களெல்லாம் பெயராகவும் வினையாகவும் வழங்கப்பட்டன. சொல்லை ஒருவிதமாக அசைத்துச் சொல்லப் பெயர்ப்பொருளையும் இன்னொருவிதமாக அசைத்துச் சொல்ல வினைப் பொருளையும் கொடுத்தது. எனவே ஒரே வடிவமுடைய சொல்லே இருவேறு முறையாக உச்சரிக்கப்படும் ஒலியழுத்தம் பெற்றுப் பெயராகவும் வினையாகவும் வழங்கிற்று. இந்நிலை சிறிது வளர்ச்சி அடைந்த பின் தனித்தனியான பெயர், வினை வடிவங்கள் உருவாயின. உருபுகளும் இடைச்சொற்களும் உண்டாகாத அக்காலத்திலே சொற்கள் தொடர்ந்து நிற்கும் நிலையிலிருந்து மட்டுமே பொருள் புலப் பட்டது. பின்வருந் தமிழ்ச் சொற்றொடர் போன்ற சொற்றொடர்கள் மொழிகளின் வளர்ச்சிக்காலஆரம்பத்திலே நிலவியிருக்கலாம்:

நீ கல் மீ எறி. (நீ கல்லை மேலே எறி)

இவ்விதம் சொற்கள் தனித்து நின்று பொருளுணர்ந்தும் நிலையே மொழிகளின் வளர்ச்சிக்காலவாரம்பத்திலே நிலைத்திருந்தது என மொழிவரலாற்றாசிரியர் பலர் கருதியதன் காரணம், உலகத்துப் பழைய மொழிகளுள் ஒன்றான சீன மொழி இன்றும் தனிநிலைச் சொற்களான

ஓரசைச் சொற்களை மட்டுங் கொண்டிருத்தலாகும். இன்றைய சீன மொழியில் இருவகையான சொற்களுள் ஒன்று கருத்துச்சொல்; மற்றையது கருத்தில் வெற்று சொல். இரண்டாவதாகிய வெற்றுச் சொல் வசனத்தின் இடையிடையே தனித்து நின்று பொருட்டொடர்பைக் காட்டும். தமிழிலே பெயர் வினையை ஒட்டிநின்று பொருள் உணர்த்தும் இடைச் சொற்கள் போன்றவை, சீனமொழியில் ஒட்டாது தனித்து நின்று பொருள் தொடர்பைக் காட்டும். இத்தகைய ஓரசைச் சொற்கள் தனித்து நிற்கும் நிலையே மொழிகளின் ஆதிநிலை என்பது பலரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வந்தது.

(அ) ஒட்டுநிலை:

தனிநிலை மொழிகள் வளர்ச்சியடைந்து ஒட்டு நிலை மொழிகளாக மாறின என்பர். இவ்வொட்டு நிலை மொழிகளில் இரண்டு ஓரசைச்சொற்கள் பக்கம் பக்கமாக ஒட்டி நின்று பொருளுணர்த்தும். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட அசைச்சொற்கள் ஒட்டி நின்றலும் உண்டு. தமிழ்மொழியின் இன்றையநிலை ஒட்டுநிலை எனப்படும். பொன்னன் என்னும் பெயர்ச்சொல் பொன் அன் ஆகிய இரு அடிச்சொற்களாலாயதை யாவரும் அறிவர். இது போன்றே “நடக்கின்றான்” முதலிய வினைச்சொற்களும் நட, கின்று, ஆன் எனப் பிரிக்கப்பட்டுப் பொருட் கூறுபாடுகளை உணர்த்தி நிற்பதைக் காணலாம். இடை நிலையோ விசுவயோ சிற்சில திரிபுகளைப் பெற்றிருந்தாலும் பகுதிகளெல்லாம் மாற்றமின்றியே நிற்கின்றன. எனவே முழுச் சொற்களெல்லாம் - கூறுகூறாகப் பிரிபடக் கூடிய நிலையிலுள்ள மொழிகளெல்லாம் “ஒட்டுநிலை” மொழிகளாம் சித்திய, கங்கேரிய, தமிழின மொழிகள் முதலியன ஒட்டுநிலை மொழிகள் என்பர்.

(ஆ) உட்பிணைப்புநிலை:

ஒட்டுநிலை மொழிகள் வளர்ந்து உட்பிணைப்புநிலை மொழிகளாக மாறின என்பர். உட்பிணைப்பு நிலை என்பது ஒன்றாக ஒட்டிநின்ற ஓரசைச் சொற்கள் காலப்போக்கிற் பல ஒலி மாறுதல்களைப் பெற்று,

அவற்றின் பழைய உருவந் தெரியாதவாறு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையாகும். ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளில் பெரும்பாலான சொற்கள் உட்பிணைப்பு நிலையையே காட்டுகின்றன என்பர். உதாரணமாக “அவன் போனான்” என்னும் பொருள்படும் “He went” என்பதிலுள்ள ‘went’ என்னும் இறந்த கால வினைமுற்று, பகுதி விசுதி முதலியனவாகப் பிரிக்கப்படமுடியாத உட்பிணைப்பு நிலையில் உள்ளது.

(ஈ) சொற்றொகை நிலை:

உட்பிணைப்பு நிலை மொழிகள் வளர்ந்து சொற்றொகை நிலை மொழிகளாக மாறின என்பர். சொற்றொகை நிலை மொழிகளிலே தனித்தனிச் சொற்கள் கிடையா. நீண்ட ஒரே சொல்லே வசனமாயமையும். இச் “சொல்வசனத்தை”க் கூறு கூறாக்கிப் பொருளுணர முடியாது. சொற்கள் விரைவாக உச்சரிக்கப்பட்டமையின் காலப்போக்கில் அவை ஒன்று பட்டுப் பல மாற்றங்களைத் தழுவி ஒரே நீண்ட வசனமாய் அமைந்த நிலையை எய்திற் றெனப்படும். அமெரிக்கச் செவ்விந்தியர் பேசும் மொழிகள் சொற்றொகை நிலையில் உள்ளன என்பர்.

மொழிகளின் வளர்ச்சிப்படியைக் காட்டும் இந்நான்கு நிலைகளை மொழிவரலாற்று ஆசிரியர்கள் பல காலமாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் உலகத்துப் பழைய மொழிகளாகிய கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், எகிப்தியம், வேதமொழி, தமிழ் முதலியனவற்றை ஆய்ந்த மொழிவரலாற்று ஆசிரியராவர். ஆனால் சென்ற முப்பது வருடங்களாக இன்றைய பேச்சு வழக்கு மொழிகள் ஆராயும் மொழி விற்பன்னர் இந்நான்கு மொழி வளர்ச்சிப்படிக்களை ஏற்க மறுக்கின்றனர். இதன் காரணங்கள் பலவாகும். அமெரிக்காவிலே வாழும் பண்பாடு குறைந்த காட்டு வாழ்க்கையினரான செவ்விந்தியரின் மொழி சொற்றொகை நிலையைக் காட்ட, பண்பாட்டிலே உயர்நிலையடைந்த வெள்ளையரின் மொழிகளானவை வளர்ச்சியின் ஒருபடி குறைந்த உட்பிணைப்பு நிலையைக் காட்டுவதை ஏற்றுக்கொள்ளச்

சில மொழி வரலாற்றாசிரியர் மறுத்து விட்டனர். சொற்றொகை நிலையே மொழிகளின் ஆதிநிலையென்பது இவர் கருத்தாகும். ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே மக்கள் வசனங்கள் போன்ற நீண்ட உணர்ச்சிச் சொற்களையே முதன்முதலிற் பேசிவந்தனர் என்றும் காலப்போக்கில் இந் நீண்ட வசனச்சொற்கள் பல சிறு சொற்களாகப் பிரித்தன என்றும் இவர் கருதுவர். அதனாலே செவ்விந்தியர் முதலியோர் இன்று பேசுஞ் சொற்றொகை நிலைமொழியானது பண்பாடற்ற மக்களின் பண்டைய மொழிநிலையைக் காட்டுகின்றது என்பர்.

உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு மொழியுந் தமக்கென உரிய சிறப்பியல்புகளினதும் சூழலினதும் காரணமாக மேலே கூறப்பட்ட ஏதாவது ஒரு நிலையையே பண்டு தொட்டுக் கொண்டுள்ளன என்றும், ஒவ்வொரு மொழியுந் தனிநிலை, ஒட்டுநிலை, உட்பிணைப்பு நிலை, சொற்றொகை நிலையெனப் படிப்படியாய் வளர்வதில்லையென்றும் பல மொழிவரலாற்று ஆசிரியர் கருதுவர். அப்படியாயின் தமிழ் மொழி இன்றுள்ள ஒட்டு நிலையினின்றும் வளர்ந்து உட்பிணைப்புநிலையை அடையவேண்டிய நியதியில்லை எனலாம். இது போன்று உட்பிணைப்பு நிலையிலுள்ள ஆங்கில மொழி எக்காலத்திலாவது சொற்றொகை நிலையை அடையும் என எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. எனவே ஒரு காலத்திலே ஒருசில மொழிகள் காட்டும் வளர்ச்சி நிலையை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு இன்றைய மொழிகளின் வருங்கால நிலையைக் கற்பனை செய்வது ஒரு தவறான செயலெனப் பிரெஞ்சு மொழி விற்பன்னரான வெண்டிரி கருதுவர்.¹⁸

வளர்வுந் தேய்வுந்:

மொழியின் வளர்ச்சி என்றால் என்ன? மொழியின் தேய்வு என்றால் என்ன? என்னுங் கேள்விகளை இன்றைய மொழி வரலாற்றாசிரியர் கேட்டு அவற்றிற்கு விடை காண முயல்கின்றனர். அவர் கேட்குங் கேள்விகளுட் பின்வருவன சில. மொழி வளர்ச்சியின் இலட்சியநிலையாவது யாது? இலட்சிய நிலையை அடைவது சாத்தியமாகுமா? இலட்சிய நிலையைடைந்த

மொழி பின்பு மொழிகள் எல்லாவற்றுக்கும் வளர்வு, தேய்வு ஆகிய இரு நிலைகள் உண்டா? இவ்வித வினாக்களுக்கு மொழி வரலாற்றாசிரியர் தத்தம் அனுபவங்களுக்கு ஏற்ப விடையிறுப்பர். அவர் கருத்துக்களின் விளக்கத்தைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

- (அ) உலகத்துள்ள மொழிகளுட் சில சிறந்தவை, ஏனையவை சிறப்பில்லாதவை எனக் கருதுவது தவறு. தத்தம் சமூகத்தவரின் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலை எல்லா மொழிகளுங் கொண்டுள்ளன. மனிதர் தாம் விரும்பிய கருத்தை யுணர்த்த மொழியின் தேவையை நாடியபோது ஆற்றலில்லாக் குறைவினால் எம்மொழியும் மனிதரை ஏமாற்றவில்லை. கருத்து வறுமை படைத்த மக்கட் கூட்டத்தவரிடையே சில சொற்களே கருத்தை உணர்த்தப் போதுமானவை. எனவே சொற் செல்வங் குறைந்த மொழிகள் சிறப்பில்லா மொழிகளாகா. சொற்களின் பெருக்கம்; மனித தேவையைப் பொறுத்ததாகும். இது மொழியின் ஆற்றலுண்மைக்கும் இன்மைக்கும் எடுத்துக்காட்டு ஆகாது.

உண்மையிதுவாக கிரேக்கம், இலத்தீன், வட மொழி முதலிய பண்டைய வழக்கிழந்த மொழிகளே சிறந்த மொழிகளென்றும் வளர்ச்சியின் உச்ச நிலையை அடைந்தபோது அவை இலட்சிய மொழிகளாக மாறின என்றும், இன்று வழக்கிலுள்ள மொழிகள் அவற்றைப் போன்ற வளர்ச்சி நிலையை அடையாததனால் இலட்சிய நிலையை அடையவில்லை என்றுங் கூறுவது தவறு என்பர் மொழிவரலாற்று ஆசிரியர்.

- (ஆ) வழக்கிழந்த பண்டைய மொழிகள் சிலவற்றை இலட்சிய மொழிகளெனக்கருதி, இன்றைய பேச்சு வழக்கு மொழிகளும் இலட்சிய நிலை வளர்ச்சியை அடையும் போது வழக்கிழந்து இறந்துவிடும் எனச் சாத்திரஞ் சொல்வோர் மொழிக்கு விதி கற்பிப்போர் ஆவர். பண்டைக் காலத்திலே நிலவிய சமூக, அரசியல் நிலைகள் வேறு; இன்றைய உலகின் சமூக அரசியல்

நிலைகள் வேறு. இதனால் பண்டைக் காலச் சமூகத்திலே நிலவிய மொழிகளினது தன்மைபோன்று இன்றைய மொழிகளின் வருங்காலத் தலைவிதி அமையும் என எதிர்பார்ப்பது தவறாகும். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத் தலைசாய்ந்த பின்பே ஆங்கிலம் உலகமொழியாக வளர்ந்து வருகிறது. ஆனால் கிரேக்க ஏகாதிபத்தியம் அன்று தலைசாய்ந்ததும் கிரேக்கம் வழக்கிழந்த மொழியாக மாறிற்று. இன்றைய உலகில் வாழ்வோருக்குப் பொதுமொழிகளின் தேவை மிக இன்றியமையாதாகின்றது. எனவே பண்டைய காலத்திய சூழ்நிலையினின்றும் மிகவேறுபட்ட சூழ்நிலை நிலவும் இக்காலத்திலே மொழியின் வாழ்வு அரசின் வாழ்வோடு மட்டும் ஒட்டிநிற்பதென்ற சித்தாந்தம் ஏற்புடைத்தாயில்லை.

(இ) எந்த ஒரு மொழியையும் இலட்சிய மொழியாகக் கருதுவது தவறு. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய இன்றைய வழக்குமொழிகள் பலகட்டுப்பாடுகள் இல்லாதவை. பெயர்ச்சொல் அடையும் விகாரத்திற்கேற்பப் பெயரடையும் அடைய வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு இம்மொழிகளில் இல்லை. ஆனால் இவற்றின் முன்மொழிகளான இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளின் கட்டுப்பாடு மிக நிலவியது. எனவே கிரேக்கம், இலத்தீன் முதலிய பண்டைய மொழிகள் பல்வேறுபட்ட உருபுகள், விசுதிகள், முதலியனவற்றைக் கொண்டிருந்தமையின் அவ்வாறு கொண்டிராத இன்றைய மொழிகள் அவற்றைப்போற் சிறப்பு இல்லாதவையெனக் கூறமுடியுமா? கிரேக்க மொழி உணர்த்திய கருத்துக்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் ஆங்கிலம் முதலிய இன்றைய மொழிகள் உணர்த்துங் கருத்துக்கள் பன்மடங்கு அதிகமானவை. எனவே இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளை நெகிழ்ந்து எளிமையுடன் வளரும் ஆங்கிலமொழி சிறப்பில்லாத மொழியெனக் கூறுவது எங்ஙனம்?

தன் உதவியைநாடும் மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யத்தக்க ஆற்றலுடைய மொழியே இலட்சிய

மொழியாகும். இவ்விலக்கணங்கொண்டு நோக்கின் தமிழ் முதலிய பல மொழிகள் இலட்சிய மொழிகளாகும்.

(ஈ) பல பரம்பரையினராற் செம்மை செய்யப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டுவரும் மொழியில் இலக்கியங்களை எழுதுவோர் அத்தகைய நிலையைடையாத மொழியில் எழுதுவோரைக் காட்டிலும் பாக்கிய சாலிகளென்பது உண்மையே. மொழிமரபுகள் பாதுகாக்கப்பட்டுவரும் செம்மொழியை ஆயுதமாகக் கொள்ளும் எழுத்தாளர் அத்தகைய வாய்ப்புக்களைப் பெறாதவர்களைக் காட்டிலும் குறைந்த முயற்சியினாலே தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறார்கள். இது மொழியினுடைய நிறைவுங் குறையும் அன்று. ஆற்றலில்லா எழுத்தாளனே கருத்து வறுமையினாலே தனது ஆயுதமாகிய மொழியோடு சண்டை செய்பவன். அவனிடத்தில் ஆற்றலுண்டாயின் அவன்றன் சொந்த மொழியும் அவன் கருத்துக்களையுணர்த்தும் செஞ்சொற்கள் படைத்த மொழியாகும் என்பதை உலகத்திய மொழிகளின் வரலாறு காட்டுகின்றது.

(உ) ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியை அதன் எளிமையான நிலையிலுங் காணலாம்; அதன் கட்டுப்பாடான நிலையிலுங் காணலாம். எனவே “வளர்ச்சி” என்பதை எவ்வித சித்தாந்தத்தோடும் அணுகி ஆராயமுடியாது. அவ்வம் மொழியின் ஆற்றலுஞ் சிறப்பியல்புகளுமே “வளர்ச்சி” எது என்பதைக் காட்டுஞ் சாதனங்கள்.

ஒரு மொழியானது சொற்களைப் பெருக்கிக் கொண்டுங் கட்டுப்பாடுகளைக் கூட்டிக்கொண்டுஞ் செல்வதால் அவற்றை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எவ்வாறு மொழியின் வளர்ச்சிநிலையைக் கூறமுடியாதோ அவ்வாறே மொழியானது காலத்துக் காலம் தள்ளிவிடுங் கட்டுப்பாடுகளையும் சொல்வழக்கு வீழ்வையுங் கொண்டு வளர்ச்சிநிலையைக் கூறமுடியாது. சில மொழிகள் சிறப்பாக வாழும் காலங்களிலே பல கட்டுப்பாடுகளுஞ் சொற்செல்வமுங் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஏனைய மொழிகள் வளர்ச்சிக் காலத்திலே மிக எளிமையானவையாயுங் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாதவையாயுங்

காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் எது நல்லது. எது இலட்சியவழி என்று நிச்சயிக்க முடியாது. ஒவ்வொரு மொழியினதும் முன்னைய வரலாறே அவற்றின் வருங்காலப் போக்கைத் தீர்மானிக்கின்றமையின், மொழிகள் ஒருகாற் கட்டுப்பாடான நிலையிலிருந்து தம்மை நெகிழ்த்துத் தம்மைப் பேசும் மக்களின் கருத்தை ஒட்டி வளர்கின்றன. பின்னொரு போது அம்மக்களின் சந்ததியினர் கட்டுப்பாடான வாழ்வை விரும்பும்போது மக்களின் இலட்சியங்களுக்கு ஏற்பத் தாமும் உருவாகின்றன. எனவே மொழிகளின் வளர்வையுந் தேய்வையும் அவற்றின் கட்டுப்பாடான அல்லது எளிமையான வாழ்வினடிப்படையிற் கூறமுடியாது.

(ஊ) ஒரு மொழியின் வளர்ச்சி எத்தகைய நிலையிலுள்ள தென்பதைக் காட்டுவது அம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் வரலாற்று நிலையாம். இவ்விரண்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

(எ) மொழிகள் பிறநாடுகளுக்குப் பரந்து பல்வேறு மக்களாற் பேசப்பட்டு வருவது மொழியின் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி ஆகும் எனச் சிலரார் கருதப்படுகின்றது. மொழிகள் வேற்றுமொழிகள் வழக்கிலிருக்கும் நாடுகளிற் பேசப்பட்டு வருங்காலங்களில் அவ்வந்நாட்டு மொழிகளின் தொடர்பினாலே தத்தமக்கெனச் சிறப்பாகவுள்ள மரபுகளிலே மாற்றத்தைப் பெறுகின்றன. இதன் காரணமாக வேறுபட்ட மரபுகள் வளரத் தொடங்குகின்றன. ஏகாதிபத்திய நாட்டு மொழிகள் குடியேற்ற நாட்டு மக்களாற் பேசப்பட்டு வருங் காலங்களிலே மொழிகளின் இலக்கண நெறிகள் பல தகர்க்கப்படுகின்றன. மரபு என்பது தான் பிறந்த சொந்த மண்ணிலேயே மிக வேரூன்றி வளருவது. எக்காலத்திலுஞ் சொந்த நாட்டைவிட்டுவெளியே யெடுத்துச் செல்லும் ஒரு பொருளன்று அது. எனவே மொழிகள் பிற நாடுகளுக்குப் பரவுவதனால் அவற்றின் மரபுகள் பல தகர்த்தெறியப்படுவதை மொழிவரலாறு காட்டுகின்றது.

(ஏ) வேற்றுநாடுகளுக்குப் பரவாது தம் சொந்தநாடுகளிலே மட்டும் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்துவரும் மொழிகள் தம் சிறப்பியல்புகள் பலவற்றை மாறவிடாது பாதுகாத்து வருகின்றன. பிறமொழி பேசும் மக்களின் சேர்க்கையே மரபு மாற்றத்திற்குக் காரணமாகையின் அத்தகைய சூழ்நிலை பெறாத மொழிகள் மரபை வளர்த்து வருவனவாகும். மொழிப் பாதுகாவலுக்குரிய சிறப்பான இடங்கள் மலையுச்சிப் பகுதிகளுங் குடாநாடுகளுமாம். பண்டைய தமிழின மொழிகள் பல இன்றும் பாரத நாட்டு மலையுச்சிகளில் வாழ்வோராற் பேசப்பட்டு வருவதுங் குமரிமுனையைடுத்த தென்னிந்தியப் பகுதியிலே பண்டுதொட்டுப் பேசப்பட்டுவருந் தமிழ் மொழி மாற்றங்களை எதிர்த்து மரபுடன் வாழ்வதும் இவற்றிற்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

(ஐ) மக்கள் நாட்டுப் புறங்களிலே அங்கொருவரும் இங்கொரு வருமாகத் தனித்து வாழுங் காலங்களிலே பேச்சு வழக்கு வேறுபட்டுக்கொண்டுபோவது இயற்கை. இதற்கு மறுதலையாக, மக்கள் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் நெருங்கி வாழும்காலங்களில் பேச்சு மொழியின் வேறுபாடுகள் குறைந்து செம்மொழியாம் இலக்கிய மொழி உருவாகிறது. இது, உலகத்து மொழிகள் எல்லாவற்றிலுங் காணப்படும் ஒரு பொதுப் பண்பாகும்.

எனவே சமுதாய வளாச்சி மொழி வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிகிறதெனலாம். செம்மொழிகளின் வளர்ச்சியானது பேச்சு மொழிகள் திருந்துவதற்கு வழியாய் அமைந்து மொழி வழக்குக்களின் வேறுபாடுகள் குறைவதற்கு ஏதுவாகிறது. சங்ககாலத்திலே மதுரைப் புலவர்கள் வளர்த்த செந்தமிழ் மொழியே பேச்சு வேறுபாடுகள் குறைந்து தமிழ் மொழி வளர்ந்து வருவதற்கு உதவியாயிற்றெனக் கூறுவது பிழையாகாது.

(ஓ) உலகத்திலுள்ள பெரும்பாலான மொழிகளின் இன்றைய நிலைக்கும் அவற்றின் பண்டைய நிலைக்குமுள்ள வேறுபாடுயாதெனில், பண்டைக் காலத்திலே ஒரு கருத்தை உணர்த்தப் பெரும்பாலும் ஒரு சொல்லே

வழக்கிலிருந்தமையின் கருத்துக்கள் திட்டவட்டமாகவும் தெளிவாகவும் உணர்த்தப்பட்டன. ஆனால் இன்று ஒரு கருத்தை உணர்த்தப் பல சொற்கள் வழக்கிலுள்ளவாகலின் திட்டவட்டமாக உணர்த்தப்படாது திரிப்புடக் கூறப்படுகின்றன.

சங்கத் தமிழை ஆராயும்போது இவ்வுண்மை புலப்படும். சங்கத் தமிழில் இயற்சொற்களை பெரும்பாலானவை; திரிசொற்கள் மிகக்குறைவான தொகையினவாகவே யிருந்தன. ஆனால் இன்று இயற்சொற்கள் பல திரிசொற்களாக மாறிவிட்டன. மனித சமுதாய வளர்ச்சியும் நாகரிக வளர்ச்சியுமே திரிசொற்களின் பெருக்கத்திற்குக் காரணமாவன. சமுதாயத்தில் வழக்கிலுள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான கருத்துக்களுக்குத் தனித்தனி சொல்லுருவங்கள் இன்று இருப்பின் அவற்றை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கக் கூடிய மனித மூளையின் ஞாபகசக்தியும் பெருக வேண்டும். அவ்வித பெருக்கத்துக்கு ஒரெல்லை உண்டாகையால் சொற்களின் எண்ணிக்கை மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே சில சொற்கள் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்பப் பல பொருள்களை உணர்த்தக் கூடிய ஆற்றலை எல்லா மொழிகளும் பெற்றுள்ளன எனலாம்.

இயற்சொற்களின் அருகுகையுந் திரிசொற்களின் பெருக்கமும் மொழிகளின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றனவா? அன்றி தேய்வைக் காட்டுகின்றனவா?

- (ஓ) ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்கள் தம் பண்டைய பழக்க வழக்கங்களைப் பாதுகாத்து வருவார்களேயாயின் மொழியின் பண்பும் மாறாதிருக்கும். மக்களின் பழக்க வழக்கங்களிலே மாற்றங்கள் பல ஏற்படுமாயின் மொழியின் பண்புகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழுவதோடு மொழியின் தேய்வும் பொருந்துவது இயற்கையாகும். சில மொழிகள் முற்றாக அழிந்து போவதற்குக் காரணம் அம்மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் மிக்க வேறுபட்ட வாழ்க்கை முறையைக் கடைப்பிடிப்பதாகும். வாழ்க்கை மாற்றத்திற்குத் தக ஒரு காலத்தில் பன்னூற்றுக் கணக்கான புதுச் சொற்கள் வழக்குக்கு வருமாயின்

சொற்றொடர் சிதைவு பெறும். எனவே ஒரு மொழியின் படிமுறை வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைவது மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளிலே நிகழும் படிமுறை மாற்றமாகும்.

உலகத்துப் பண்டைய மொழிகள் பல பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டு வழக்கு மட்டும் பொருந்திய இறந்த மொழிகளாகவுந் தமிழ் மொழியானது இருவகை வழக்கு மொழியாய் வளர்ந்து வருவதன் காரணந் தமிழ் மக்கள் தம் வாழ்க்கை முறைகளிலே பெரு மாற்றங்களை விரும்பாது பண்பாட்டைப் பேணி மரபைப் போற்றிப் பாதுகாத்துவருதலாகும்.

இயல் 3

குறிப்பு மொழிக் காலம்

வாயாற் பேசப்படும் பொருள் குறிக்கும் ஒலிச்சொற்களின் கூட்டத்தையே 'மொழி' என்ற சொல் இன்று சுட்டுவதாயினும் வாய்ப்பேச்சின் உபயோகத்தை மனித சமுதாயம் முதன்முதற் றெரிந்து கொள்ளுமுன் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வாயிலாகக் கொண்ட அறிகுறி, அடையாளம் என்பனவும் 'மொழி' என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்படும். கருத்தைப் புலப்படுத்துவது மொழியாகும். இம்மொழியானது குறிப்புமொழி, ஒலிக்குறிப்பு மொழி, உருவ எழுத்து மொழி, அசைமொழி எனப் பல திறப்படும்.

தமிழ் மொழியினது தோற்றத்தை அறியவேண்டின், அதனை எக்கால எல்லையிலிருந்து ஆராயத் தொடங்க வேண்டுமென்பது கேள்வி. தமிழானது வேறெம்மொழியினின்றும் கிளைத்த ஒரு மொழியன்று; அது உலகத்து இயற்கை நியதிக்குட்பட்டுத் தானாகவே தோன்றி வளரும் மொழியாகும். இவ்விதம் இயற்கையாகத் தோன்றும் மொழிகளைக் கடவுளே தோற்று வித்தார் எனக் கூறுவது மரபு.¹⁹ இயற்கையாகத் தோன்றிய மொழிகளெல்லாம் ஆதிகாலத்தில் உலகத்திய மக்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாகிய குறிப்பு மொழிகளாயிருந்தன. "குறிப்பு மொழி" என்பது கைகாட்டுதல், கண்காட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய அறிகுறிகளின் மூலம் ஒருவர் இன்னொருவருக்குத் தன் கருத்தை நேரிற் புலப்படுத்துதலாம்.

எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராதாகிப்
பொருட் புறத்ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.
(தொல். பொருள். சூ. 491)

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராததுவே குறிப்புமொழி என்ற சிறந்த வரைவிலக்கணத்தை வரைந்துள்ளார். எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரும் வாய்ப்பேச்சு மொழிகளாகிய தமிழ், ஆங்கிலம் முதலியன ஒவ்வொரு சமூகத்தவராலே மட்டும் பொருள் விளங்குத்தக்கனவாய் இருக்கையில், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராத கைகாட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய குறிப்பு மொழி

உலக மக்கள் அனைவோராலும் பொருள் விளங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலையுடையதாய் இன்றும் வழக்கிலிருப்பது உணரத்தக்கது. இக்குறிப்பு மொழி மனித சமுதாயம் முழுவதற்கும் பொது மொழியாய் இருப்பது மட்டுமன்றி, மனித சமுதாயத்தினர் முதன் முதற் கருத்தையுணர்த்த வகுத்துக் கொண்டதென்னும் பழமையை உடையதுமாகும்.

குறிப்புமொழி, பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி என்ற மூன்றும் இன்று ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் உடன் வாழ்கின்றன ஆயினும் குறிப்பு மொழி உலகப் பொதுமையானதாகும்.

குறிப்பு மொழியினது தொடக்கம்

குறிப்பு மொழியினது தொடக்கக் காலத்தை அறியவேண்டின் மனித வரலாற்றை ஆராய வேண்டியது அவசியமாகும். இவ்வுலகில் மனித உயிர்ப் பொருள்கள் தொடங்கியகாலம் 1,000,000,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பதும், பறவைகள், விலங்குகள் முதலியன தோன்றிப் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளின் பின்பே மனித வினம் தோன்றிற்று என்பதும், விலங்குகளுள் மூளைவளர்ச்சி மிக்க குரங்குச் சாதியினின்று தோன்றியதே மனிதவினம் என்பதும் இம்மனித இனம் 1,000,000 ஆண்டுகளாக இவ்வுலகில் வாழ்ந்து வருகின்றது என்பதும் மனித வரலாற்றாசிரியர் கொள்கையாகும்.²⁰ விலங்குகளைப் போன்று உண்பதும் உறங்குவதுமே தொழிலாகக் கொண்டு பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த பின்னரேயே மனிதவினம் அறிகுறி வகையாற் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றலை அறிந்தது என்பதைக் கூற வேண்டுவதில்லை.

விலங்குகள் போன்று வாழ்க்கை நடத்திய ஆதிமனிதர் தம் வரலாற்றை எழுதிவைக்க அறிந்தாரில்லை. பல கோடிக் கணக்கான ஆண்டுகளாக இவ்வுலகில் வாழ்ந்த மனிதவினம் வரலாறின்றி மண்ணோடு மடிந்துவிட்டது. மிகப்பழைய காலத்திய தங்கள் வரலாற்றை எழுதிவைத்தவர் எகிப்து தேச மக்களாவர். கி.மு. 5000 ஆண்டுவரையில் இருந்து எகிப்திய மக்களின் வரலாற்றை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகிறதென வரலாற்றாசிரியர் கருதுகின்றனர்.²¹ ஆயினும், தமிழ் மக்களின் வரலாற்றை அக்கால எல்லையில் இருந்துகூட அறிந்து

கொள்வதற்கேற்ற ஆதாரம் எதுவும் அகப்படவில்லை. கி.மு. 3250 - 2750 ஆகிய காலவெல்லையில் வட இந்தியாவிலே சிந்துநதிப் பள்ளதாக்கிலே நிலைத்திருந்த மொகஞ்சதரோ நகர நாகரிகம் திராவிடர்களெனப்படும் பண்டைத் தமிழரின் நாகரிகம் என வரலாற்றாசிரியர் பலர் கருதுவதால் கி.மு. 3250 வரையிலிருந்து தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை ஒருவாறு ஆராய முடியும்.²² மொகஞ்சதரோ, கரப்பா ஆகிய நகரங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட உருவ (சித்திர) எழுத்துக்கள் கி.மு. 3500 வரையிலே தோன்றி இருக்கலாம் என்பது அறிஞர் கருத்து. எனவே, சித்திர வடிவங்கள் மூலம் கருத்தைப் புலப்படுத்தப் பழகுவதற்குப் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளின் முன்பிருந்தே குறிப்பு மொழியின் உபயோகத்தை மனிதவினம் அறிந்திருந்ததென கருதக்கிடக்கின்றது.

குறிப்பு மொழியின் வகை

வாயாற் பேச முடியாத மக்களும், பேச்சு மொழியைச் சில சந்தர்ப்பங்களில் விரும்பாத மக்களும் இன்று குறிப்பு மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். தமிழ் மொழியை மட்டுந் தெரிந்த ஒருவர் எவ்வாறு ஐரோப்பிய நகரங்களிற் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றா ரென்பதை அறியின் குறிப்பு மொழியின் இன்றியமையாமை விளங்கும். செர்மானிய மொழியை மட்டுந் தெரிந்த ஒருவரும் தமிழ் மொழியை மட்டுந் தெரிந்த இன்னொரு வரும் வாய்ப்பேச்சின் மூலம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ள மாட்டாதவர்கள் என்பது யாவருக்குந் தெரிந்த உண்மை. வயிற்றுப் பசியினாலே தூண்டப்பட்ட தமிழர் செர்மானியரின் தேநீர்ச்சாலைக்குட் புகுகிறார் தமிழர் தம் வயிற்றைச் சுட்டிக் காட்டி வாயினுட்கையை நுழைப்பதைப் பார்த்த செர்மானியர் சில உணவு வகைகளைக் கொண்டுவந்து அவர்முன் வைக்கிறார். அவற்றிலே தாம் விரும்பியவற்றை உண்ட தமிழர் தம் கைப்பெருவிரலை வாயண்டையிற் சுட்டிக்காட்டவே பாத்திரம் ஒன்றிலே நீரோ வேறு பான வகையோ கொண்டுவந்து வைக்கப்படுகிறது; குடித்து முடிந்த பின் காசறையுள் வைத்திருந்த ரூபாத்தாளினை எடுத்துச் செர்மானியரின் முன் வைக்கவே அவர் அதனை எடுத்துக் கொண்டு மிகுதிப் பணத்தை மேசையில் வைக்கிறார். உணவையுண்டு நீர் பருகிய தமிழர் மிகுதிப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு தம் கையை மேலுயர்த்தி

நன்றி செலுத்திவிட்டுப் புறப்படுகிறார். இருவர் முகங்களிலும் புன்னகை தவழுகின்றது.

இருவேறுபட்ட பேச்சுமொழிகளை நன்கு தெரிந்த இவ்விரு மக்களுந் தம் கருத்தை யுணர்த்துவதற்குப் பேச்சுமொழி பயன் படாதமை கண்டு குறிப்புமொழியை உபயோகப்படுத்தியமை, பேச்சு மொழிக்கில்லாத ஆற்றல் குறிப்பு மொழிக்கு உண்டென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆயினும் மனிதரின் விருப்பு வெறுப்புக்கள் பல்கிப் பெருகிய இக்காலத்தில் அடிப்படையான கருத்துக்கள் சிலவற்றை மட்டும் முன்னிலை இடத்தினர்க்கு உணர்த்தக் குறிப்பு மொழி உபயோகப்படுகின்றதே தவிர பிறிது பயனில்லையாகும். ஆதிகாலத்திய மனிதரோ தம்முடன் வாழ்ந்த விலங்குகளினதும் பறவைகளினதும் இறைச்சியை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டனர். எனவே ஒருவர் பசியின் அறிகுறியைக் காட்டியபோது பண்டையக் காலத்தவர் தாம் வைத்திருந்த இறைச்சியையே கொடுத்திருப்பார். இதிலிருந்து, மனிதரின் தேவைகள் மிகச் சிலவாகவிருந்த காலத்திலே குறிப்பு மொழி மிகப் போதுமானதாய் இருந்ததென்பது புலனாகும். பழந்தமிழ்ச் சொற்களாகிய ஊன், ஊண் என்பனவற்றை நோக்குக்க. ஊன் என்பதன் பொருள் இறைச்சி; ஊண்; என்பது உணவைக் குறிக்கும். வரலாற்று முறைப்படி இவ்விரு சொற்களையும் ஆராயின் “ஊ” என்பது இறைச்சி என்னும் பொருளை மட்டும் முதலில் சுட்டிற் றென்பதும், பின்பு ஒலிநய “னகரம்” பெற்று “ஊன்” என மாறியபோதும் அது இறைச்சியை மட்டுமே சுட்டிற்றென்பதும், இறைச்சியில்லாத வேறும் உணவுகளையும் மனிதர் உண்ணத் தொடங்கியபோது “ஊன்” என்பது “ஊண்” எனத் திரிந்து புதிய கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொண்டதென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன.

மனிதரின் விருப்புக்களுந் தேவைப் பொருள்களும் பலவாகப் பெருகியபோது சுட்டின் உபயோகமும் பெருகிற்று. விருப்பமான பல பொருட்களுள் ஒன்றைத் தெரிவுசெய்யச் “சுட்டுக் குறிப்பு” பயன்பட்டது. குறிப்புமொழியின் ஒரு பகுதியினதே சுட்டுக் குறிப்பு மொழியாகும். முன்னிலைப் பொருளையன்றி வேறொன்றையும் உணர்த்த உதவாத குறிப்பு மொழியின் ஒரு பகுதியினதாகிய இச்சுட்டு மொழியானது நான், நீ, அங்கு, இங்கு, உங்கு முதலிய சில குறிப்புக்களைப் பெரும்பாலும் அடிக்கடி உணர்த்த உதவிற்று.²³ இது

இடம்வரைந்துணர்த்தல் எனப்படும். குறிப்பு மொழிக் காலத்திலே கையினது தேவை மிக அதிகமாகவே இருந்தது.²⁴ பேச்சு மொழிக் காலத்திலே நாவின் இன்றியமையாமை போன்று குறிப்பு மொழிக் காலத்திற் கையின் இன்றியமையாமையிருந்ததென உவமித்தலும் பொருந்தும்.

வெவ்வேறு நாட்டு மக்களின் குறிப்பு மொழிகளும் பெரும் பாலும் ஒரே பண்பினவாகவே இருந்துவருகின்றன. இதனாலேயே குறிப்பு மொழி உலக மக்களின் பொது மொழியாக அமைகின்றது. இவ்விதம் குறிப்பு மொழியானது ஒரே பண்பினதாய் அமைவதன் காரணம் மனிதவினத்தின் கருத்துணர்த்தற் கருவிகள் புற ஏதுக்களின் தூண்டுதலின்றித் தாமாகவே தொழிற்படும் வகையில் உடலினில் அமைந்து இருத்தலாகும். மனிதரின் பேச்சு நிகழும்போது உடல் உறுப்புக்கள் அசைந்து தொழிற்படும் அளவினுங் கூடிய அளவு குறிப்பு மொழியுணர்த்தும் போது அவை தொழிற்படுகின்றன என்பது மொழியியலார் கருத்து. இக்குறிப்பு மொழி மூவகைப்படும்.²⁵

(அ) மெய்ப்பாடு:

மெய்ப்பாடு என்பது உள்ளக்கருத்தை உணர்த்தும் மனிதரின் புறவுறுப்புக்களிற் றோன்றும் அறிகுறியாகும். இன்ப உணர்ச்சியைச் “சிரிப்பு” என்னும் மெய்ப்பாடு புலப்படுத்துகின்றது. இதுபோன்று தாம் நித்திரை கொள்ளவிரும்புவதைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும் ஒருவர் தம் கண்களை மூடிக்கொண்டு தலையை ஒருபக்கஞ் சாய்க்கிறார். வாய்ப்பேச்சின் உபயோகத்தை அறியும் முன் ஆதி மனிதர் கருத்தையுணர்த்தும் அறிகுறியாகக் கொண்டிருந்தவற்றுள் இம்மெய்ப்பாடும் ஒரு வகையாகும்.

நகையே அழகை இளிவரன் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

(தொல். பொருள். சூ. 251)

என்னுஞ் சூத்திரத்திலே தொல்காப்பியனார் சுட்டும் எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளும் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு ஆதிமனிதர் பயன்படுத்திய சில அறிகுறிகளாகும்.

மெய்ப்பாட்டின் அடிப்படையாகத் தோன்றி வளர்ந்த குறிப்பு மொழியைப் பின்னும் இரண்டாக வகுக்கலாம்: ஒன்று, படக் குறிப்பு (Graphic), மற்றையது உடற்குறிப்பு (Plastic). இவற்றுட் படக்குறிப்பு என்பது ஒரு வீட்டின் படத்தைக் காற்றுவெளியில் வரைந்து காட்டுதல் முதலியன. ஒருவர் “வீடு” என்னும் பொருளை உணர்த்தும்போது வீட்டின் கூரையையுஞ் சுவரையும் முக்கோண வடிவமாகத் தம் கைவிரலாற் காற்றிற் கீறிக் காட்டும்போது மற்றவர் அதன் பொருளை உணர்ந்து கொள்கிறார். உடற் குறிப்பு என்பது நகை, அச்சம் முதலியனவற்றைப் புலப்படுத்தும் மெய்ப்பாடு முதலியனவாம். “காசு” என்பதை உணர்த்தும்போது ஒருவர்தம் சுட்டு விரலையும் பெருவிரலையும் சேர்த்து வட்டமாகக் காட்டுதல் முதலியனவும் இவ்வுடற்குறிப்பின் பாற்படும்.

(அ) நினைவுறுத்தல்:

நினைவுறுத்தலென்பது கருதிய பொருளின் முழு வடிவத்தையும் உணர்த்தாது அவ்வடிவத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டும் குறிப்பாகக் காட்டுவதன் மூலம் முழுவடிவத்தையும் கருத்திற் கொள்ளச் செய்தலாம். படக்குறிப்பின் மூலம் நினைவுறுத்தற்கு உதாரணமாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்; ஒருவர் தம் நாடியிற் கையாற் றடவித் தாடியை யுணத்துவதன் மூலம் “ஆடு” கருதப்படுகிறது. ஆட்டின் முக்கிய இலட்சணம் அதன் தாடியாகும். எனவே தாடியைக் காட்டுவதன் மூலம் அதனைச் சிறப்பாகவுடைய பொருளாகிய ஆடு நினைவுறுத்தற் படுகிறது. அமெரிக்காவிலுள்ள செவ்விந்தியர் வெள்ளையரைக் கருதும்போது தம் தலையின் மேலே தொப்பி வடிவத்தைக் கீறிக் காட்டுவர். அமெரிக்காவிற் குடியேறிய ஆங்கிலேயர் சிறப்பாக அணிந்திருப்பது தொப்பியாகையால் அங்கு வாழும் நாகரீகமற்ற சுதேசிகளாகிய செவ்விந்தியர் வெள்ளையரைப் பற்றித் தம்மினத்தவர் இடையே குறிப்பிடும்போது தொப்பியின் படத்தைத் தலைமேற் கீறிக்காட்டுவது வழக்கம்.

உடற்குறிப்பின் மூலம் நினைவுறுத்தலுக்கு உதாரணமாகப் பின்வரும் உதாரணங்களைக் காட்டலாம்: சத்தமில்லாது அமைதி நிலவவேண்டும் என்பதன் அறிகுறியாக ஒருவர் தம்வாய்ச் சொண்டுகளை மூடிவிட்டுக் கைவிரலொன்றை அதனண்டையிற் குறுக்கே நிறுத்திக் காட்டுகிறார். வாயை இடந்து இரண்டு

விரல்களை அதனுள் இட்டுக் காட்டும்போது “பசி” என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

(இ) அறிகுறி:

பொருளின் முழுமையை உணர்த்தும் மெய்ப்பாட்டையும் அதன் ஒரு பகுதியை மட்டும் உணர்த்தும் நினைவுறுத்தலையும் போலல்லாது “அறிகுறிக் குறிப்பு” உணர்த்தக் கருதிய பொருளுடன் நேரடித் தொடர்பற்ற அறிகுறியை உணர்த்துவதாகும். முன்னைய இரண்டின் வளர்ச்சியே இது. உதாரணமாக வானவெளியைச் சுட்டுங் குறிப்பு காலத்தையுணர்த்தும்போது அது நேரடித் தொடர்பற்ற அறிகுறியாகிறது. ஒருவர் பின்னே கைகாட்டுவதன் மூலம் இறந்த காலத்தையும் முன்னே கைகாட்டுவதன் மூலம் வருங்காலத்தையும் சுட்டுதல் பட அறிகுறிக் குறிப்பாகும். நினைவுறுத்தற் குறிப்பாய்ப் பசியை யுணர்த்திய அதே குறியை “விருப்பம்”, “வேண்டுதல்” முதலிய குணங்களை உணர்த்தப் பயன்படுத்தும்போது நேரடித் தொடர்பற்ற பொருள் உணர்த்தப்படுகிறது. இதுபோன்றே “கெட்டமணம்” என்பதனை உணர்த்த மூக்கை மேலிழுத்துக் காட்டிய அறிகுறியை, வெறுப்பான எல்லாப் பொருளையுஞ் சுட்ட உணர்த்தும்போது அது உடற்குறிப்பறி குறியாகிறது.

இங்ஙனம் ஆதிமனிதர் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு முறையே கையாண்ட மெய்ப்பாடு நினைவுறுத்தல், அறிகுறி என்பன வெல்லாம் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்ற குறிப்பு மொழியின் பாற்படுவனவாகும்.

குறிப்பு மொழியும் உணர்ச்சியும்

உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் தோன்றுவதே உடலசைவு. மனிதர் கருத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தும் பொருட்டு உடலுறுப்புக்களின் அசைவை அமைத்துக் கொண்டது ஒரு விந்தையே. உணர்ச்சியின் காரணமாய் ஒருவரின் உடலில் தோன்றும் வேறுபாடு கருத்தை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகும். இக்கருத்து வெளிப்பாடு எவ்வாறு புலப்படுத்தப்படுகின்ற தென்பதை மொழியியலார் தீர ஆராய்வர். முன்னே நிற்பவரின் கண் தொழிற்பாட்டாலன்றி மெய்ப்பாட்டை அறிந்துகொள்ள முடியாது. மெய்ப்பாட்டு வகைகளுள் கையின் அறிகுறி

முக்கியமானதாகும். எனவே உணர்ச்சியைப் புறத்தே வெளிப் படுத்துபவருக்குங் கண்களினால் அவ்வுணர்ச்சி வெளிப்பாட்டைக் காண்பவருக்கும் இடையே நிலவும் உறவின் நிமித்தமே குறிப்பு மொழி உருவாகிறது.

மனிதர் கைகாட்டும்போது மரத்திலிருக்கும் குரங்கு ஓடி வருகின்றது. குரங்கை அழைக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்து மனிதனின் மனதில் உதிக்க, அவனுணர்ச்சியின் அறிகுறியாய்க் கை ஏவல் கேட்டு நிற்ப குரங்கு ஓடிவருவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. கையானது தொழிற்படும்படி எது தூண்டிற்று? மனிதரின் உணர்ச்சியே தூண்டிற்று. மற்றும் மனிதரின் கையறிகுறியைத் தன் கண்ணாற்கண்ட குரங்கு குறிப்பு மொழியை உணர்கிறது; உணர்ந்தவுடன் மரத்திலிருந்து இறங்கி ஓடிவருகிறது. இந்த உதாரணங்களிலிருந்து அறியும் உண்மையாதெனில் உணர்ச்சியும் அதன் புறத்தோற்றமாகிய மெய்ப்பாடுங் கருத்தைப் புலப்படுத்தப் போதுமானவையாயிருந்த பண்டைக் காலத்திலே மனிதரின் மொழியை விலங்குகள் விளங்கிக் கொண்டன என்பதாகும். எனவே குறிப்பு மொழிக் காலத்திலே மக்களினமும் விலங்கினமும் ஒன்றையொன்று புரிந்து கொண்டன என்பதும், விலங்கினம் பெறாத மொழியுணர்த்தும் எச்சிறப்பு முறையையும் மனிதவினம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதும் உணரத்தக்கன.

வாய்பேசாத ஊமையின் வாழ்க்கை முறையை நன்கு நோக்கின் குறிப்பு மொழிக் காலத்தில் ஆதிமனிதர் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர் என்பதை உணரமுடியும். அதுபோன்றே, வாய் பேசுவதில்லை யென்று சபதஞ் செய்துவாழுஞ் சந்நியாசிகள் சிலருங் குறிப்பு மொழிக் காலத்திய மனிதரைப் போன்றே இன்று வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

குறிப்பு மொழியும் பேச்சு மொழியும்

குறிப்பு மொழிக்கும் பேச்சு மொழிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பில்லை என்பர் ஒரு சாரார். எனவே மொழியின் தோற்றத்தைப் பேச்சுமொழிக் காலத்திலிருந்தே ஆராய வேண்டும் என்பர் அவர்.²⁶ அவர் கூற்றை மறுக்கும் இன்றைய மொழியியலார் பலர் பேச்சு மொழிக்கும் குறிப்பு மொழிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்பர். உணர்ச்சியின் ஏவலைக்

கேட்டு நின்ற கை முதலிய உறுப்புகளுக்குப் பதிலாக நா முதலிய உறுப்புக்கள் தொழிற்படத் தொடங்கியதன் விளைவே பேச்சு மொழியாம். இரு வித மொழிக்கும் அடிப்படையான உணர்ச்சி ஒன்றே. இவ்வுணர்ச்சி உருவம் பெறும்போதே வளர்ச்சிப் பாதையில் மாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. மனிதருக்கும் விலங்குக்கும் பொதுவாயிருந்த குறிப்பு மொழியிலிருந்து மனிதனுக்கே சிறப்பான பேச்சுமொழி ஆரம்பித்தது நோக்கத்தக்கது. முன்னையதன் வளர்ச்சியே பின்னையது. எக்காலத்திலாவது மனிதராற் சடுதியாய்த் தொடக்கப் பட்டதன்று பேச்சுமொழி; படிப்படியாக அவன் மூளை வளர்ச்சி பெற்றதன் அறிகுறியே பேச்சு மொழி. எனவே பேச்சு மொழியினது தோற்றத்தை அறியவேண்டின் குறிப்பு மொழியின் பண்பை அறிதலானது மிக இன்றியமையாததாகும்.

இயல் 4

ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலம்

ஒலிக்குறிப்புமொழி யென்பது எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராததாய் ஒலியொடு கூடிய குறிப்பு மொழியாகும். ஒலி யெழுத்தானாய் சொல் பொருளையுணர்த்தும் இன்றைய பேச்சு மொழியைப் போலல்லாது மனிதரின் முற்கு, வீளை, இலதை முதலியனவும், விலங்குகள், பறவைகள் ஆதியனவற்றின் ஒலி முதலியனவும் போலப் பொருளுணர்த்திய பண்டைக் காலத்திய மொழியே “ஒலிக்குறிப்பு மொழி” எனலுமாகும். “கடலொலி சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும், முற்கு, வீளை, இலதை முதலியன பொருள் உணர்த்தினவேனும் எழுத்து ஆகாமையானும்” என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது (தொல். சிறப்புப்பாயிரம். உரை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே கைகாட்டுதல், தலையசைத்தல் முதலிய குறிப்புக்களினாற் கருத்தைப் புலப்படுத்திய ஆதிமனிதர், இயற்கையிற் கேட்ட ஒலிகளைப் பின்பற்றித் தாமும் இசையொலி எழுப்பிய காலத்தில் அவர் வாயிலிருந்து வந்த ஒலிக்கூட்டங்கள் பொருளையுணர்த்திய வரலாறு ஈண்டு ஆராயப்படுவது மிகப் பொருத்தமாகும்.

“உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றி
.....”
(தொல். சொல். சூத்.297)

எனவும்,

“உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிக்
குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினுந் தோன்றி
நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்
.....”
(தொல். எழுத். சூத்.482)

எனவும் தொல்காப்பியனார் கூறும் மூலத்தமிழ்ச் சொற்களின் நிலைக்களனுள் ஒன்றாகிய “இசை” என்பதே ஒலிக்குறிப்பாகும். தமிழின் மூலச்சொற்கள் “இசை”, “குறிப்பு”. “பண்பு” என்னும் மூன்றன் அடியாகப் பிறந்துள்ளன என்பர் தொல்காப்பியர். இச்

சொற்களைக் “குறைச் சொற் கிளவி” என அவர் அழைப்பதன் காரணம் ஆராயத்தக்கது. தமிழின் வேர்ச்சொற்களாய் அமைந்த ஓரசைச் சொற்கள், தாம் பிற்காலத்திற் கிளைத்துப் பெருகுவதற் கேற்ற ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தமைபோன்று, அவற்றினுங் காலத்தாலே முற்பட்ட இம்மூவகை மூலச் சொற்கள் பலவாகப் பெருகும் பெருக்கவாற்றலைப் பெற்றிராததனாலேயே “குறைச் சொற்கிளவி” எனப்பட்டன. உதாரணமாக இசையடியாகத் தோன்றிய “இம்” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு மொழி இமிர் (இம்-இர்), இமிழ் (இம் - இழ்) முதலிய சில சொற்களிலே மட்டுங் காணப்படுகின்றது. ஆனால் அண் - என்னும் வேர்ச் சொல்லின் நின்றுப் பிறந்த அண்ணா, அணை, அணர், அணி முதலிய பல சொற்கள் கிளைத்துப் பெருகும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தமையின் அண் முதலியன முழுச் சொற்கிளவியாகக் கருதப்படுகின்றன. குறைச் சொற்கிளவியாகிய ஒலிக்குறிப்பு மொழிகளானவை எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராத காலத்திலே தனித்து நின்று பொருளுணர்த்தியபோது குறிப்பினாலேயே பொருளை விளக்கின எனலாம்.

ஒலிக்குறிப்பு

ஒலியானது எப்போது, எவ்வாறு தோன்றிற்றென்பதை இன்று கூறமுடியாது. உடலசைவுக்கு உணர்ச்சி காரணமாய் அமைவது போன்றே ஒலிக்கும் உணர்ச்சி காரணமாய் அமைகின்றது. விலங்குகளும் பறவைகளும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட காலங்களிலேயே குழறுகின்றன ஏனைய காலங்களில் அமைதியாக வாழ்கின்றன. காகமானது தன் இனத்தை அழைக்கும்போது கரைகிறது. ஓர் உணவுப் பொதியைக் கண்ட காகம், தான் மட்டும் அதனை அனுபவிக்க விரும்பாது தன் இனத்தையும் அயலிற் கூட்டி உண்ண விரும்பும்போது “கா” “கா” எனக் கரைகிறது. வீட்டு வாசலிற் காவல் புரியும் நாய் மனிதரோ விலங்குகளோ வளவிலே நுழையும்போது குரைக்கிறது. வீட்டு மக்களல்லாதோர் நாயின் அனுமதியின்றி வளவினுட் புகமுடியாது; நாயானது குரைத்துத் தன்னுடைய தலைவனைக் கூப்பிட்டுத் தான் விரும்பிய கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. பெண்ணுடன் உறவுகொள்ளுந் நேரத்தில் யாராவது அருகில் வந்தாற் கோபமிகுதியினால் ஆண்விலங்கு சத்தமிடுகிறது. மாமரத்தின் கிளையிலிருக்குங் குயில் வசந்த காலத்திலே தன் இன்பமிகுதியினால் அடிக்கடி

கூவுகிறது. இங்ஙனம் விலங்குகளும் பறவைகளும் ஏன் சத்தமிடுகின்றன என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவைதம் இன்ப துன்ப உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும்போதே அங்ஙனஞ் சத்தமிடுகின்றன என்பது தெரிகின்றது.²⁷

ஆதியிலே மனிதர் விலங்குகளைப்போன்று வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் வாயிலிருந்து வெளிப்போந்த குரல், முதலிற்றுன்ப உணர்ச்சியின் காரணமாகவே தோன்றிற்றென்பது வெளிப்படை. மூன்று மாதக் குழந்தை தன் பசியின்போது உடலையசைத்துப் பெலத்த குரலிற் குழறுகிறது. ஆறு மாதக் குழந்தை குழறும்போது தன்னுடலுறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் அசைத்துக் குழறுவதில்லை. அது வளர வளரக் குழறுதலைக் குறைத்துப் பேச ஆரம்பிக்கிறது. குழந்தையின் பசி பிறர்க்குப் புலப்படுவதற்கு அழுகை பயன்படுகிறது. “அழுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்” என்னும் முதுமொழியும் அழுகையின் தேவையை வற்புறுத்துகிறது. தன் கருத்தைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆவலைக் குழந்தை கொள்கிறதில்லை; குறிப்பிட்ட நோக்கமின்றியே பசியினிமித்தம் அழுகைக் குரல் வெளிவருகின்றது. குழந்தையின் இவ்வுணர்வு அடைந்த விருத்தியே ஒலிக்குறிப்பாக மாறுகிறதெனலாம்.

மனித சமுதாயம் பேச்சின் உபயோகத்தை அறிந்துகொள்ளு முன் எத்தனையாயிரம் ஆண்டுகள் அழுகையின் மூலமுங் குழறுதலின் மூலமும் உணர்ச்சிகளை உணர்த்தி இவ்வுலகில் வாழ்ந்து வந்ததென்பதைத் திட்டமாகக் கூறமுடியாது. ஆதிமனிதர் பேசத்தெரியாதிருந்ததன் காரணம் என்ன என்பதை ஆராயும் மொழியியலார், மனிதரின் மூளை விருத்தியின்மையே காரணம் எனக்காட்டுவர். விலங்குகளின் மூளைவிருத்தி இன்மையினாலேயே அவை இன்றும் பேச்சுநிலை தெரியாதவையாயிருக்கின்றன. குழந்தையின் இளமைப் பருவத்திலும் அதன் மூளை வளர்ச்சி யடையாத காரணத்தினாலேயே குழறுதலைச் செய்கிறது. மூளை விருத்தி அடையும்போது குறிப்புமொழி ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகவும் பின் பேச்சுமொழியாகவும் படிப்படியாக மாறுகின்றது.

ஒலிக்குறிப்பின் வகை

உலகத்து மொழிகளெல்லாம் எவ்வாறு தோன்றின என்பதை ஆராய்ந்த அறிஞர் இரு முக்கிய கொள்கைகளை வகுத்துள்ளனர். அவற்றுள் ஒன்று, “பூ பூ” என்னும் விதி; மற்றையது “வெள வெள” என்னும் விதி. இவ்விரண்டும் ஒலிக்குறிப்பின் வகைகளாகும்.²⁸

(அ) பூ பூ என்னும் விதி:

இவ்விதியை ஆதரிப்போர் மனிதரின் மூச்சினின்றும் எழும் ஒலியே மொழித் தோற்றத்தின் காரணம் என்பர். பூ பூ என்பது வாயினின்றும் எழும் ஓசை. ஓ, பூ இம், உம் முதலிய ஓசைகள் இவ்வினத்தைச் சார்ந்தவை. பேச்சின் உபயோகத்தை அறிந்திராத ஆதிமனிதர் தம் வாயிலிருந்து வரும் ஓசைகளையும் மூச்சொலியின் வேறுபாடுகளையுங் கூர்ந்து சிந்திக்கலாயினர். அச் சிந்தனையின் காரணமாகத் தாம் எழுப்பிய இயற்கை யொலிகளைக் கருத்தை யுணர்த்தப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். சிங்கமொன்று தன்னைக் கொல்ல வருவதைக் கண்ட ஆதிமனிதன் பயத்தோடு கூடிய வியப்பினால் “ஓ” எனக் கதறினான். நாளடைவில் இவ்வொலி அச்சம், வியப்பு முதலிய பொருள்களை உணர்த்தலாயிற்று: தன் முன்பு நின்ற ஒருவன் செய்த செய்கையைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டதைக் காட்ட ஆதிமனிதன் “உம்” என்றான். நாளடைவில் “உம்” என்னும் ஒலி “இணக்கம்” என்னும் பொருளை உணர்த்தலாயிற்று. இவ்விதம் மனிதரின் இருமல், வீளை முதலிய ஒலிகளும், அவன் வாயினின்றும் மூச்சினின்றும் இயற்கையாக எழும் பூ, ஓ, உம், இம் முதலிய ஒலிகளும் பொருளுணர்த்தும் மூல வொலிகளாய்க் கருதப்பட்டன.

(ஆ) வெள வெள என்னும் விதி:

நாய் “வெள வெள” எனக் குரைக்கிறது. இவ்வொலியைக் கேட்டதும் மனிதன் தானும் நாயைப் பின்பற்றி வெள வெள எனக் கூறுகிறான். இவ்விதம் நாய் முதலிய விலங்குகளையுங் குயில் முதலிய பறவைகளையும் பின்பற்றியே ஆதிமனிதர் பேசத்தொடங்கினர் என்னுங்

கொள்கையைப் பரப்பிய மொழியியலாலர் தம் மொழிக் கொள்கைக்கு “வெள வெள” எனப் பெயரிட்டனர். இக்கொள்கையினரின் கூற்றுப்படி ஆதியிற் பேச்சு மொழி ஆரம்பித்த காலத்திலே மொழியிலிருந்த சொற்களெல்லாம் விலங்குகள், பறவைகள் என்பனவற்றைப் பின்பற்றி மனிதர் ஒலித்த ஒலிவகைகளாகும். உதாரணமாகக் கரிய ஒரு பறவை தம்மெதிரேயுள்ள மரத்திலிருந்து கா கா என ஒலித்ததைக் கேட்ட ஆதிமனிதர் தாமும் அவ்வொலியைப் பின்பற்றிக் “காகா” எனக் கரைய ஆரம்பித்தனர். மரத்திலுள்ள இன்னொரு பறவை கூ கூ எனக் கூவுதலைக் கேட்டுத் தாமும் “கூகூ” எனக் கூவ ஆரம்பித்தனர். இங்ஙனம் விலங்குகள், பறவைகள் ஆதியன ஒலித்த ஒலியைப் பின்பற்றி மனிதர் ஒலித்த ஒலியை எதிரொலி என்பர். இவ்விதம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்துவந்த ஆதிமனிதர் “கா” என்ற ஒலியை எழுப்பிய பறவையின் பெயரைக் “கா” எனவே கருதினர். அதுபோன்று “கூ” என்ற ஒலியை எழுப்பிய பறவையின் பெயரைக் “கூ” எனவே கருதினர். பிற்காலத்தில் இப்பெயர்கள் முறையே காக்கை (கா +கை), கூகை (கூ+கை) என மாறின.

இவ்வொலிக் குறிப்புக்கள், மொழியின் சொல்லாக்கத்திற்கு எவ்வாறு உதவின என்பதை ஆராய்தலும் இன்பம் பயப்பதாகும். மனிதர் விலங்குகளையும் பறவைகளையும் நோக்கும்போது சிலவற்றின் ஒலி அவர் மனத்தைக் கவருகிறது; வேறு சிலவற்றினது நிறம் அவர் மனத்தைக் கவருகிறது; இன்னுள் சிலவற்றின் செயல்கள் அவர் மனத்தைக் கவருகின்றன. ஒலி, நிறம், செயல், ஆகிய மூன்றனுள் எது மனிதரின் மனத்தை முதலிற் கவர்ந்ததோ அதனைச் சிறப்பாகவுடைய பிராணியை அச்சிறப்பியல்பு கொண்டு மனிதர் உணர்வது இயற்கையாகும். வானம்பாடியின் குரல், மனித இனத்தையே அதிசயிக்கச் செய்கிறது. வானம்பாடி பாடுவதைக் கேட்கும் ஒருவரின் செவியைப்போல் அவர் கண் இன்பம் பெறுவதில்லை. தலையிலே செந்நிறக் கொண்டையையுடைய பறவையை எதிரொலிகளின் இன்பத்திலே மயங்கி வாழ்ந்தார் என்றும் அவ் கண்ட ஆதிமனிதர் அதனைச் “சே” என்றழைத்தனர். சே - சிவப்பு பிற்காலத்தில் “சே” என்பது “சேவல்” (சே +அல்) எனவாயிற்று.

ஆதிமனிதரின் செவி, கண் முதலிய பொறிகளினது தொழிற் பாட்டின் காரணமாக அவர்தம் அனுபவநிலை உயர்ந்து இயற்கை யொலியிலும் அழகிலும் பேரார்வம் பிறந்தமையை மொழி வரலாறு காட்டுகின்றது. எனவே ஆதிமனிதர் இயற்கையிற் கேட்ட எதிரொலிகளின் இன்பத்திலே மயங்கி வாழ்ந்தார் என்றும் அவ்வொலிக் குறிப்புக்கள் அவர்தம் அனுபவத்திற் பதிந்து கிடந்து நாளடைவில் அவர் பேசவும் பொருள்களுக்குப் பெயரிடவுந் தூண்டின என்றும் கருதுதல் பொருந்தும்.

ஒலிக்குறிப்பும் மொழியினது தோற்றமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைய மொழியியலார் பலர் குறிப்பு மொழி, ஒலிக்குறிப்புமொழி என்பனவற்றின் அடிப்படையிலேயே உலகத்து மொழிகள் எல்லாந் தோன்றின என வாதித்தனர். மாக்முல்லர் என்னும் மொழிவிற்பன்னர் இவர்களின் கொள்கைகளைக் கண்டித்து, சொற்களிலே மிகக்குறைந்த வீதத்தினவே ஒலிக்குறிப்பினின்றுந் தோன்றின என்றார்.²⁹ அவர் கருத்துப்படி சில விலங்குகள், பறவைகளின் பெயர்களே ஒலிக்குறிப்பாகிய மூலத்தினின்றுந் தோன்றின. “குக்கு” எனப்படுங் குயிலின் (கு+இல்) பெயரில் உள்ள “கு” என்பது அப்பறவையின் கூவும் ஒலியிலிருந்து அமைந்தது ஆயினும் அதிலிருந்து தோன்றியதென்பதைத் திட்டமாகக் காட்ட முடியவில்லை என்பர் அவர்.³⁰

வடமொழிச் சொற்களை ஆராய்ந்த இலக்கண வாசிரியர்கள் அம்மொழியிலுள்ள சொற்கள் எல்லாம் பொருளைச் சுட்டும் வேர்ச் சொற்களிலிருந்தே தோன்றின எனக் கண்டனர்.³¹ அவர் வேர்ச் சொற் காணாதவிடத்துத் தாமே புதிய வேர்ச் சொற்களைக் கற்பித்தும் வேர்ச்சொற் கொள்கையை நிலைநாட்டினர். வடமொழியைக் கற்ற மேலைநாட்டினரும் வடமொழியிற் கண்ட அப்பண்பே உலகத்து ஏனைய மொழிகளிலும் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்ற போலிக் கொள்கையை நம்பினர். இதன் விளைவே மாக்முல்லர் முதலியோரின் கூற்றாகும். தமிழ் மொழியோ வடமொழியினின்றும் வேறுபட்ட பல பண்புகளை உடைய தென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. தமிழ் மொழியின் வேர்ச் சொற்களெல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த முழுச்

சொற்களாகும். வட மொழியில் வேர்ச்சொற்களெனக் கருதப்படுபவை எக்காலத்தாவது முழுச் சொற்களாக வழக்கிலிராதவையாகும். இலக்கண ஆசிரியர் தயாரித்த பட்டியலே வடமொழியிற் காணப்படுகிற வேர்ச் சொற்களாம். எனவே மாக்முல்லர் வடமொழியிலக்கண ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றிக் கூறும் மொழியியல்புகள் தமிழ் மொழி முதலியவற்றிற்குப் பொருந்தாதவையாகும். தொல்காப்பியர் “குறைச் சொற்கிளவி” எனக்கூறும் இசை, குறிப்பு, பண்பு என்பனவற்றின் அடியாகத் தோன்றிய சொற்கண் மட்டுமே பண்டைத் தமிழில் வழக்கிலிருந்தன. இச்சொற்கள் “எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராத” ஒலிக்குறிப்புக்களினின்றுத் தோன்றியவை என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இவ்வொலிக் குறிப்புக்களுட் பெரும்பாலான “இசை” அடியாகத் தோன்றினவாயினும் அவ்விசையாகிய மூலத்திற்குத் தனிப்பொருள் இல்லாத காரணத்தினால் அவை வேர்ச் சொற்களாகா. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் பண்டைத் தமிழர் இசை இன்பத்திலே மூழ்கி இயற்கையோடு ஒட்டி வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதைப் பிற்காலத்திய சங்கநூல்கள் காட்டுகின்றன. எனவே தொல்காப்பியர் கூறுங் குறைச் சொற்கிளவிகளாகிய இசைச் சொற்கள் ஒரு காலவெல்லைக்கு மேற் கிளைத்துவரும் ஆற்றல் பெறாதபடியினால் “வேர்ச்சொற்கள்” எனப்படும் தன்மையை அடையாதனவாயின. தமிழில் உள்ள வேர்ச் சொற்களெல்லாம் ஓரசைச் சொற்களாம். கா, வா, சீ, போ முதலியன அவை. இவ் வோரசைச் சொற்கள் பண்பாடுபடைத்த தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே தோன்றியவையாகும்.

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் வழக்குக்கு வந்தபின்னரேயே பொருள்களின் படங்களை வரைந்து கருத்தைப் புலப்படுத்திய உருவ எழுத்துக் காலந்தோன்றிற்று. இக்காலத்தையடுத்தே ஓரசைச் சொற்களின் காலந்தோன்றிற்று. எனவே தமிழின் வேர்ச் சொற்கள் ஓரசைச் சொற்கள் என்று கூறும்போது இவ்வேர்ச் சொற்கள் தாம் முதலிற் தோன்றின எனக் கருதுவதற்கில்லை. எனவே, தமிழ் மொழியினது தோற்றத்தை ஓரசைச் சொற்காலத்திலிருந்து ஆராய்வதைவிட ஒலிக்குறிப்புமொழிக் காலத்திலிருந்து ஆராய்வதே சாலவும் பொருத்தமுடைத்தாகும். ஒட்டோ செர்பேர்சன் (Otto Jespersen) என்னும் அறிஞர் மொழியின் தோற்றத்தைப் பற்றிக் கூறிய பின்வருங் கருத்துக்கள் தமிழ் மொழிக்கும் மிகப் பொருந்துவதாகும்.³²

ஆதி மனிதரின் இசைப்பாட்டுக்களிலிருந்தே மொழி உதய மாயிற்று. மலையிலிருந்து விழும் “இழும்” என்னும் அருவியின் இசையையும், தண்ணென வீசும் மந்தமாருதத்தின் இசையையும், இன்பவுணர்ச்சியை யூட்டும் வானம் பாடியின் இனிய பாடலையும், இவ்வொலிகளெல்லாம் மலையிற்பட்டு எழும் எதிரொலியையுங் கேட்டு இன்புற்ற ஆதிமனிதர் இயற்கையின் இன்பத்திலே திளைத்து ஆடிப்பாடி விளையாடியபோதே அவன் குரல் மென்மைசான்று கருத்தைப் புலப்படுத்த வாரம்பித்தது. அகராதிகளையும் இலக்கண நூல்களையுங் கற்றுப்பின்பு பேச முயலும் வழக்கம் ஆதிகாலத்தில் இல்லை. உரைநடைக்கு முன் இன்பவொலிச் செய்யுள் தோன்றிற்று. எனவே பண்டைய மொழிகள் பொருள் புலப்படுத்தும் வேர்ச் சொற்களைக் கொண்டிருக்க வில்லை என்பதும் பொருளைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் இசைப் பாட்டுக்களை மட்டுமே கொண்டிருந்தன என்பதும் உணரத்தக்கன. இதிலிருந்து, எழுத்துஞ் சொல்லும் பிறப்பதற்கு முன்பு மொழி பிறந்ததென்னும் உண்மை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகும் என்பர் ஓட்டோ செர்பேர்சன்.

அறிஞர் செர்பேர்சன் கூறும் இவ்விளக்கங்களின்படி குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்கள் போன்றனவே மொழி தோன்றிய காலத்து இசைச் சொற்கள்.³³ அருவி வீழும் ஓசை “இழும்” எனக் கேட்டது. பறையின் ஓசை “துடும்” என்றது. இவ்வோசைகளே ஒலிக்குறிப்பு மொழிகள். இழும், துடும், கா, கூ முதலிய ஓசைகளை வேர்ச் சொற்களாகப் பிரிக்க முயல்வது அறியாமை அன்றியும், திட்டவட்டமான பொருளை இவற்றில் எதிர்பார்ப்பதும் அறியாமை. எழுத்துத் தோன்றாத காலத்தில் எழுந்தவை இவ்விசைச் சொற்கள். ஓசையும் பொருளும் ஒத்தியங்குவதே இவற்றின் பண்பு. இதனை ஊன்றியுணர்வோர் இழும், துடும் முதலியனவற்றின் மூலம் ஆ, ஈ, ஊ முதலிய கூட்டுக்களுள் ஒன்றெனக் காணமுற்படார். இன்றைய தமிழ்மொழி பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து தோன்றி வளர்வதாகும். அம்மூலங்களுள் ஒன்றே தொல்காப்பியர் “இசை” யெனச் கூட்டும் ஒலிக்குறிப்பு.

சங்க நூல்களில் ஒலிக்குறிப்பு (Onomatopoeia)

ஆதிகாலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஒலிக்குறிப்பு வடிவங்கள் இவையிவையென வகுத்துக் கூறுவது இன்று முடியாததாகும். ஒலிக்குறிப்புக்கள் எழுத்து வடிவச் சொற்களின் உருவம்பெற்ற காலத்திலே மிக்க மாற்றம் பெற்றிருப்பது இயல்பாகும். சங்க நூல்களில் காணப்படும் எண்ணிறந்த ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் அதே வடிவங்களுடன் அதற்கு ஈராயிரம் வருடங்களின் முன்பு வழக்கில் இருந்தன எனக் கூறுதற்கில்லை. ஆயினும், சங்ககால ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை ஆராயின் பண்டைய ஒலிக்குறிப்புக்களின் ஒரு சில பண்புகளை அறிய முடியும். பின்வருவன சங்ககாலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்.

- ஒல்:** “ஒல்லென ஒலிக்குந் தேரொடு” (புற நா. 144-13)
 “ஒல்லெனத் திரை பிறழிய விரும் பெளவம்” (பொருந். 177-8)
 “ஆஅ ஒல்லெனக் கூவுவேன் கொல்” (குறுந். 28-3)
 “ஒல்லென... சிலைக்கும் வன்கட் கடுந்துடி” (புறநா 170. 4-6)
 “இலை தீர் நெற்றம், கல்விழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்” (நற். 107. 4-5)

இவ்வுதாரணப் பகுதிகளில் “ஒலி” என்னுஞ் சொல்லின் பழைய உருவம் “ஒல்” என்னும் இசை என்பது புலனாகிறது. “கல்” என்னும் பிறிதொரு இசைக் குறிப்பு மொழியிலும் “ல்” என்னும் மெய் பொதுவாயிருத்தலைக் கொண்டு ஓசையைச் சுட்ட லகர மெய் பயன்படுகிறதெனத் திட்டமாகக் கூறலாம். இங்கு கூறப்பட்ட “ஒல்” ஒலிவகைகளாவன: தேரொலி, கடற்றிரை ஒலி, பெண்ணின் ஒலி, துடியென்னும் பறையொலி, காய்ந்த நெற்றொலி என்பன. இவற்றுள், தேர், துடி என்பன பிற்காலத்தனவாகையின் பேச்சையறியா ஆதிமனிதர் இவற்றைக் கருதியிருக்க முடியாது. எனவே எஞ்சிய பெண்ணொலி, நெற்றொலி, கடலொலி என்பனவற்றுள் இறுதியாகிய கடலொலியையே ஆதி மனிதர் “ஒல்” எனக் கருதியிருக்கக்கூடும் எனத் தோன்றுகிறது.

கல்:	“கொடியோர் நாவே, காதல ரகலக் கல்லென்றவ்வே”	(குறுந். 24. 6)
	“கல்லென் காணத்து”	(குறுந் 179-1)
	“கல்லென் கடத்திடை”	(மலைப. 415)
	“கல்லென் சிறுகுடி”	(அகநா. 110-13)
	“கல்லென் பாக்கம்”	(நற் 215-7)
	“கல்லென் கௌவை”	(ஐங். 131-3)
	“கலலென நெடுந்தேர் பண்ணி”	(நற். 207-4)
	“கல்லென் சுற்றம்” (புறநா. 184-8; பெரும்.21; குறிஞ். 151)	
	“கல்லென ஒலித்து - கானக்கோழி”	(புற 320. 9-11)
	“எல்லா மனையுங் கல்லென்றனவே”	(புறநா 296-3)

“கல்” என்னும் ஒலி வருமிடங்களாக இங்கு கூறப்பட்டவை பெண்களின் நா, காடு, சிறுகுடி, சோலை, தேர், சுற்றம் கோழி, மனை என்பன. சங்ககாலத்திலே இவ்விதம் பல பொருள்களைப் பெற்ற “கல்” என்னுஞ் சொல் ஆதியிலே தனிப்பட்ட எவ்விலங்கோ, மற்றெப்பொருளோ இடும் ஒலியைச் சுட்டாது பலவற்றின் கூட்டொலியையே சுட்டிற்று என்பதை உணர முடிகிறது. “இஃது ஒலிக் குறிப்பு என்றும் “சிள் வீடு விலங்கு முதலியவற்றால் உண்டாகும் ஆரவாரம்” என்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவதை நோக்கும்போதும் இவ்வுண்மை புலப்படும். அன்றியும் “கல்” என்பதினின்றும் பிறந்த “கலி” என்னுஞ் சொல் “கலி கொள் புள்ளினம்” (புறநா. 199-3) “கலி கொள் ஆயம்” (அகநா. 11-4) என்னுந் தொடர்களிற் பலவற்றின் கூட்டொலியைச் சுட்டுவதிலிருந்தும் “கல்” என்பதன் பொருளை உணரலாம். எனவே ஆதிமனிதனின் காதுல் “கல்” என்று ஒலித்த காட்டொலியே ஒலிக்குறிப்பு மொழியாயிற்றெனலாம்.

சில்:	“சிலைத்தார் முரசம்”	(புறநா 36-12)
	“அஞ் சிலம்பு ஒலிப்ப”	(புறநா. 85-6)
	“பெருமலை விடரகஞ் சிலம்ப”	(புறநா. 209-8)
	“சிலைவிற் கானவன்”	(குறுந். 385-2)
	“சிலம்பிற் சிலபுஞ் சோலை”	(குறுந். 360-7)
	“சிலம்பிற் சிலம்பிசை ஓவாது”	(பரிபா. 15-44)

“சில்” என்னும் ஒலிக்குறிப்புமொழி தன்னுருத்திரிந்து, சிலை, சிலம்பு, சிலம்ப என்னும் வடிவங்கள் பெற்று முழக்கம்,

வில், ஒரு மரம், மலை முதலிய பல பொருள்களைப் பெற்றுச் சங்கத் தமிழில் வந்துள்ளது. எல்லாச் சொற்களும் ஒலித்தற் பொருளையே சுட்டி நிற்கின்றன. இவ்வொலிக் குறிப்பு மொழியின் மூலப் பொருள் மலையின் எதிரொலியை அல்லது “வில்லின் ஒலியை”ச் சுட்டியிருக்கலாம் எனக் கருதுதல் பொருந்தும். ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலத்தில் இச்சொல்லானது தோன்றாது ஒல், கல் என்னுங் குறிப்பு மொழிகளின் ஒப்புமையிற் பிற்காலத்திலே தோன்றியும் இருக்கலாம். எனினும் ஒல், கல், சில் ஆகிய மூன்று ஒலிக்குறிப்பு மொழிகளும் ஒலித்தலைச் சுட்டி நிற்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஊம்: “கூனுங் குறளும் ஊமுஞ் செவிடும்” (புறநா. 28-2)
 “கண்ணில் ஊமன் கடற்பட்டாங்கு” (புறநா. 238-16)
 “கூவற் குராலான் படுதுயர் இராவிற் கண்ட
 உயர்தினை ஊமன் போல” (குறுந். 224-3-5)
 “நோமுறு நோய்நிலை நுவல கிற்றிலன்
 ஊமரின் மனத் திடை யுன்னி விம்முவாள்”
 (கம்ப. மிதிலை. 42)

இச்செய்யுட் பகுதிகளிற் சுட்டப்பட்ட ஊம், ஊமன், ஊமர் என்பன வாய் பேசாத ஊமையைச் சுட்டுவனவாகும். வாய்பேசத் தெரியாதவர் ஊம், ஊம் என்றே குழறுவார். எனவே அவரிடுஞ் சத்தமாகிய ஒலி அவரைச் சுட்டும் ஒலிக்குறிப்பு மொழியாயிற்று.

உம்: “வில்லுமிழ் கடுங்கணை” (புறநா. 263-7)
 “அரவு உமிழ் மணி” (புறநா. 294-8)
 “இடி உமிழ் முரசம் பொரு களத்து இயம்ப” (அகநா. 354-2)

இச்செய்யுட் பகுதிகளில் வரும் உமிழ், என்னுஞ் சொல்லின் மூலம் “உம்” என்பது வெளிப்படா. “உம்” எனும் இவ்வொலிக் குறிப்புமொழியும் “ஊம்” என்பதும் ஒரே பொருளைச் சுட்டும் ஆதிமனிதரின் ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகும்.

இம்: “இம்மென இயங்கு மாமழை” (புறநா. 367-16)
 “இம்மென இரைக்கும் வாடை” (நற். 109-5)
 “வெள்ளருவி... இம்மென-சிலம்ப” (அகநா. 172-3)
 “மண்ணார் கண்ணின் இம்மென இமிரும்” (நற். 139-6)

“இம்மென கடும்போடினியி ராகுவிர்” (மலைப. 286)

“இம்மென இமிரும் மாதர் வண்டொடு” (குறிஞ். 147)

இச்செய்யுட் பகுதிகளில் வரும் “இம்” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு மொழி மழை, வாடை, அருவி பாணர், வண்டு என்பனவற்றின் இசையொலிசைச் சுட்டி நிற்கின்றது. பண்டுபோல் இன்றும் அதே பொருளில் வருகின்றதை உணரலாம். “இம்மென இமிரும்” என்னும் போது வண்டின் ஒலியானது அருமுறை “இம்” என அழுத்திக்கூறப்படுகிறது. உமிழ் என்பது “உம் இழ்” என நிற்பது போன்றே இமிர் என்பதும் “இம் இர்” என நிற்கின்றது. பனிவார் காவிற்பல்வண்டு இமிரும்” (மலைப. 486) என்னும் அடியிலும் “இமிர்தல்” வண்டின் ஒலியைச் சுட்டி நிற்கின்றது. “இமிர்” என்பதில் “இம்” என்பது இசைப்பொருளில் வருவது போன்று “இமிழ்” என்பதிலும் வருகின்றது.

“இமிழ் இசை அருவி” (திருமு. 240)

“அருவி இன்பல் இமிழிசை” (முல். 88)

“இமிழ் கொண்ட... அருவிநுகரும்” (மலைப. 294-6)

“அருவிதண்ணென் முரசின் இமிழிசை காட்டும்”

(குறுங். 365-4)

“புள்ளினம் இமிழும்” (புறநா. 15-4)

அருவி, வண்டு, கடல் புள் என்பன “இம்” என்னும் ஓசையோடு முழங்குதலையே இம், இமிர், இமிழ் என்பன சுட்டுகின்றன. “வண்டின் ரீங்காரம்”, “அருவியின் நாதம்” ஆகிய இரண்டினுள் ஒன்றை இவ்வம் மென்னும் ஒலிக்குறிப்புமொழி, ஆதியிற் சுட்டியிருக்கலாம். “இமிர்”, “இமிழ்” என்பனவற்றின் மூலம் “இம்” என்பதை நோக்கும்போது இசைபற்றிவரும் குறைச்சொற் கிளவியாகிய “இம்” பிற்காலத்திலே முழுச்சொற் கிளவியினது தன்மைபெற்று நிற்பதை அறியலாம்.

ஆதிமனிதர் தம் வாயை மூடி மூச்சை வெளிப்படுத்தியபோது வெளிவந்த “இம்” என்னும் ஓசையோடு அருவியின் “இம்” என்னும் ஓசையையும் ஒப்பிடும் விந்தை அற்புதமானது.

விம் : “விசிபிணித்தடாரி விம்மென வொற்றி (புற. 372-1)

“முலையக நனைப்ப விம்மி” (புறநா. 143-14)

“வீங்கிழை நெகிழ விம்மி” (குறுங். 358-1)

“வார் வலந்த துடி விம்ம” (பு. வெ. 13)

மத்தளத்தை அடிக்கும்போது அது “விம்” “விம்” என ஒலிக்கின்றது. அது போன்றே ஒரு பெண் அழும்போது விம்மி விம்மி அழுகிறாள். இவ்விரு கருத்துக்களுள் ஒருவர் அழும்போது விம்மும் விம்மலையே ஒலிக்குறிப்புக்காலத் தமிழ் குறித்தது எனக் கொள்ளலாம். விம்மலும் இசையின் பாற்படும்.

கொம்: “கூர நான்குரல் கொம்மென ஒலிப்ப” (பரி. 19-44)

யாழ் நரம்பின் ஒலி “கொம்” என ஒலிப்பதென்பது இங்கு சுட்டப்பட்ட பொருளாகும். ஆயினும் ஒலிக்குறிப்புமொழிக் காலத்தில் இது இப்பொருளில் வழங்கப்படவில்லை யென்பது உணரத்தக்கது.

“கம்பலை, கம்மை, கலியே, அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள.”

(தொல்.சொல். 49)

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் சுட்டப்பட்ட “கம்பலை” என்னும் பிற்காலத்திய சொல்லிற் காணப்படும் “கம்” என்பதன் திரிபொலியாக “கொம்” என்பதனைக் கொள்ளலாம்.

கம்: “கம்மென எம்மொடு கழிந்தனராயின்”

(அகநா. 11-7.8)

“கம்மென எழுதரு பெரும்படை விலக்கி”

(புறநா. 292-6.7)

“காடே கம்மென்றன்றே” (அகநா. 23-5)

“கம்” என்பது மணங்கமழ் குறிப்பு என்றும் இது விரைவுப் பொருளைச் சுட்டுமென்றும் ஒரு தேய வழக்கென்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவர். (அகநா. 23, 11 உரை)

“கம நிறைந்தியலும்” (தொல். சொல். 355) என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் சுட்டப்பட்ட “கம” என்பது “நிறைவு” என்னும் பொருளைச் சூட்டுவதாகும். “கமஞ்சூன் மாமழை” (குறுந். 158-3; திருமு. 7) “கமஞ்சூன் மட நாகு” (குறுந். 164-1) “கமஞ் சூற் றண்குர லெழிலி” (குறுந். 314-1) என்னும் அடிகளில் வரும் “கம” என்பது நிறைவுப் பொருளை மட்டுமே சுட்டுகிறது. “கம்” என்னும்

ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்த “கம்பலை”, “கமழ்”, “கம்புள்” என்னுஞ் சொற்கள் பிற்காலத்திற் சுட்டும் பின்வரும் பொருள்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

“அழுவிளிக் கம்பலை” (புறநா. 7-8)

“எந்திரஞ் சிலைக்குந் துஞ்சாக் கம்பலை” (பெரும். 260)

“நெல்லின் ஒதை அரிநர் கம்பலை” (மதுரை. 110)

இச்செய்யுளடிப் பகுதிகளில் வரும் “கம்பலை” என்ற சொல் “ஒலி” அல்லது ஆரவாரம் என்பதையே சுட்டுகிறது. எனவே “கம்பலை” என்பதன் மூலமாகிய “கம்” என்பது உம், இம் என்னும் ஒலிக்குறிப்பு மொழிகளைப் போன்று இசையடியாகத் தோன்றியதாகும். ஆனால் “கம்” என்பது “அழ்” விசுதி பெற்றபோது பின்வரும் வேறுபட்ட பொருள்களை உணர்த்திற்று.

“வியலிடங் கமழ” (புறநா. 50-13)

“கமழ் கடாஅ” (புறநா. 3-8)

“பூக் கமழ் பொதும்பு” (குறுந். 313-3)

“பரத்தல்” அல்லது “மணம் வீசுதல்” என்பனவே “கமழ்” என்பதன் பொருளாகும்.

“கம்புள் இயவன் ஆக” (அகநா. 356-3)

“கம்புட்சேவ வின்றுயி லிரிய” (மதுரை. 254)

“கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும்” (ஐங். 60-1)

“வெண்ணுதற் கம்பு ளரிக்குரற் பேடை” (ஐங். 85-1)

இக் “கம்புள்” எனப்படும் சம்பங்கோழி இனிய குரலையுடையது. இதனாலேயே அதனது குரல் “அரிக்குரல்” எனப்பட்டது என்பர் உரையாசிரியர்கள் (ஐங். 285 உரை) எனவே இப்புள்ளானது “கம்” என ஆதியில் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதக் கிடக்கின்றது. “பயிர்” என்பதன் பொருள் “ஒலிக்குறிப்பு (சைகை)” என்பர் ஐங்குறு நூற்றுப் பழைய உரையாசிரியர். (ஐங். 60 உரை)

இவ்விளக்கங்களிலிருந்து அறிந்துகொள்வது யாதெனில் “கம்” என்பது ஒரு பறவையின் குரல் என்பதும் அது இனிய குரலான ஒலிக்குறிப்பென்பதும் பேச்சை அறிந்திராத ஆதிமனிதர் தம் சூழலில் வாழ்ந்த “சம்பங்கோழி” எனப்படும் புள் இனிய

குரலிலே தன் பெடையை அழைப்பதை அவதானித்தனர் என்பதுவுமாகும்.

சும்: அரவப் பொருளைச் சுட்டுவனவாகிய கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல் எனத் தொல்காப்பியர் கூறியவற்றுள் “சும்” என்னும் இசையடியிற் பிறந்த “சும்மை” என்பதும் ஒன்றாகும்.

“அவனிமுமென் சும்மை யிடனுடை வரைப்பில்”

(பொரு. 65)

“கலிகொள் சும்மை ஒலிகொள் ஆயம்” (மதுரை 264)

“இயந்தொட்டு இமிழிசை, மகிழ்ந்தோராடும் கலி கொள் சும்மை”

(மதுரை. 363-4)

“காலுறு கடலின் ஒலிக்கம் சும்மை” (மதுரை. 309)

“கடலெனக் காரென ஒலிக்குஞ் சும்மையொடு”

(மலை. 483)

இக் குறிப்பு மொழி, மலையின் எதிரொலி, ஆயத்தினரின் ஒலி, மக்களின் ஒலி, கடலொலி முதலிய பொருள்களைச் சுட்டி நிற்கின்றது. ஒலிக்குறிப்புமொழிக் காலத்திலே “சும்” என்பது எதனைச் சுட்டிற்றென்பதை இன்று திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாது. இவ்விசையடியினின்றும் வேறு சொற்களெதுவும் பிற காலத்தில் உருவாகாதமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

துடும்: “நெடு நீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து”

(புறநா. 243-9)

“தீம்பழம் நெடுநீர்ப்பொய்கைத்துடுமெனவிழஉம்”

(ஐங். 61-1.2)

சங்க காலத்திலே மிக அருகிய வழக்காயிருக்குந் “துடும்” என்பது “ஓர் ஒலிக்குறிப்பு” என்பதும் (ஐங். அரும்பத அகராதி) “ஓசைப் பொருண் மேல் வருவது” என்பதும் (புறநா. 243 உரை) உரையாசிரியர்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது “இசை” என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். சொல். 260 உரை) இச் செய்யுட் பகுதிகளின்படி மனிதரோ பொருளோ தண்ணீருள் விழும்போது எழும் ஓசையே “துடும்” என்பது.

“துடும்” என்னும் ஒலிக்குறிப்புமொழி சங்க காலத்தில் பல்வேறாகத் திரிந்து இசையோடு பொருந்திய கருவிகளுக்குத் தொழில்களுக்கும் பெயராயிற்று. மத்தளம் முதலியன முழங்கும் ஓசையினால் அவை துடி (துட்+இ) எனப்பட்டன. துடியின் ஓசை “துவை”த்தலாகும்.

“துவைத்தலுஞ்சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைப் பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்”

(தொல். சொல் 358)

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி “துவை” என்பதும் இசைப் பொருளதாகும். “முரசு கடிப்பிசுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்” (புறநா. 158-1) என்னுஞ் செய்யுட் பகுதியின் உரையில் “துவைத்தல்” என்னும் உரிச்சொல் இசைப்பொருள் உணர்த்தியதற்கு “மேற்கோள்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. மத்தளமென்னும் வாத்தியத்தை அடிக்கும்போது “துடும்” “துடும்” என்ற ஓசையும் “துட்” “துட்” என்ற ஓசையும் து, து என்ற ஓசையும் ஏற்படுவதை அறியலாம். துடியென்ற சொல் இன்றும் பெருவழக்கிலிருப்பதை துடி, துடியன், துடியர் முதலிய சொற்கள் கொண்டு அறியலாம்.

இழும் “எம முரசம் இழும் என முழங்க” (புறநா. 3-3)

“திண்பிணி முரசம் இழும் என முழங்க” (புறநா. 93-1)

“இறைஞ்சிய முகம்தெம்புறஞ்சேர்ப்பொருந்தி...

இழும் என” (அகநா. 110. 15-17)

“இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவு” (புறநா. 176-3)

“இழுமென இழிதரும் அருவி” (புறநா. 399-33)

“தயங்கு திரைக் கொடுங்கழி இழுமென ஒலிக்கும்”

(குறுந். 245-5)

“இழுமென உருமிசைப் புணரி யுடைதரும்”

(குறுந் 351-4)

முரசம், கடல், அருவி என்பனவற்றின் ஓசை, “இழும்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் ஒலிக்குறிப்புமொழிக் காலத்தில் அருவியின் ஓசையையே “இழும்” என்பது உணர்த்திற்று எனலாம். “இழும் என இழிதரும் அருவி” என்பதில் மு கரமெய் “கீழ்நோக்கல்” என்னும் பொருளைச் சுட்டிநிற்கின்றது. எனவே மேலிருந்து கீழ் நோக்கி அருவி ஓடும்போதே “இழும்” என்ற

ஓசை உண்டாகிறது. “இம்”, “இமும்” என்னும் ஓசைகளிடையேயுள்ள தொடர்பையும் “இமு” “இழி” என்பனவற்றினிடையேயுள்ள பொருட்டொடர்பையும் உற்று நோக்குவார்க்கு “இமும்” என்னும் இசையின் சிறப்புப் பொருள் தெளிவாகும். “இமும்” என்பதற்கு “இமும்” என்ற மெல்லிய குரலில் (அகநா. 110 உரை) என உரை கூறப்பட்டிருப்பதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

சங்க நூல்களிலே மிகப் பயின்றுவரும் “இமும்” என்னும் ஒலிக் குறிப்பு மொழி “இழி” என்னும் “கீழ் நோக்க” பொருளைச் சுட்டுஞ் சொல்லோடு இணைந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பொருட் சிறப்பினாற் பிற்காலத்திய புலவர் பலரும் இமும் – இழி - அருவி ஆகிய மூன்றையும் தொடர்புபடுத்துஞ் சொற்றொடர்களைத் தத்தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டு ஓசையும் பொருளும் ஒன்றாயிருக்குஞ் சிறப்பிலே மகிழ்ந்தனர்.

“இமுமென்று வந்தீங்கு இழியும் மலையருவி”

(சிலப். குன்றக். 2-4)

“இமுமென் ஓதையின் இழிதரு மருவி”

(ஆனைக்கா. நாடு. 14)

ஆதிமனிதர் இயற்கையோடு ஒட்டி வாழ்ந்த காலத்திலே ஆற்றண்டை இருந்து அதன் ஓசையை நுகர்ந்து இன்பம் அனுபவித்ததோடு மட்டுமன்றி அவ்வோசையைப் பலமுறை திருப்பித் திருப்பி உச்சரித்து “இமும்” என்ற பெயரால் அருவியைக் குறித்துத் தமிழ்ச் சொல்லாக்கத்தின் நிலைக்களனாக இசையை வகுத்தளித்தனர்.

கதும் “முது மரப் பொத்திற் கதுமென வியம்பும்”

(புறநா. 362-16)

“கதுமெனக் கரைந்து” (பொருந. 101)

“புனலாடு மகளிர் கதுமெனக் குடைய” (பொந. 241)

“நொதுமலர் போலக் கதுமெனவந்து” (குறுந். 294.3)

“கதுமென உருத்த நோக்கமோடு” (பதிற். 52-25)

“கதும்” என்பது சங்க காலத்தில் விரைவுப் பொருளைச் சுட்டும் குறிப்புமொழியாய் மட்டும் வழக்கிலிருந்தது. ஆயினும் சங்க காலத்திற்கு மூவாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் இப்பொருளில் வழங்கப்பட்டதெனக் கருத இடமில்லை. “கதி”

என்பதன் பொருள் “ஒலித்தல்” எனப் பிங்கலந்தை கூறுகின்றது. “கதழ்” என்பதும் விரைவுப் பொருளைச் சட்டுவதேனும் வேழங் கதழ்வுற்றாங்கு” (பெரும். 259) என்பதற்கு “யானை பலவுங் கூடிக் கலங்கிக் கூப்பிட்டாற்போல” என உரையாசிரியர் கூறுவதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. “கதறு”, “கத்து” முதலிய சொற்களெல்லாம் ஒலித்தற் பொருளையே சட்டுகின்றன. எனவே, “கதழ்” என்பது ஆதிகாலத்தில் ஒலிக்குறிப்பு மொழியாய் நின்று பின் “விரைதல்” என்னும் பொருளையும் உடன் பெற்றதெனவே கருதத்தகும்.

இரும்: “இருமிடை மிடைந்த சில சொல்” (புறநா. 243-13) என்னும் அடியிற் சுட்டப்பட்ட “இரும்” என்பது ஒலிக் குறிப்பு மொழியாகும். இக்காலத்தில் இரும் - அல் இருமு - தல் என வழக்கிலிருக்கின்றது. இருமும்போது தொண்டையின் கார ஒலியைக்காட்ட ரகர மெய் “இரும்” என்னும் ஒலியிற் பொருந்தியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

உரும் “உயர்சிமை நெடுங்கோட்டுருமென முழங்கும்”
(அகநா. 145-9)
“உருமிசை முழக்கென முரசம் இசைப்ப (புற 373-1)
“படுமழை யுருமி னிரங்கு முரசு” (புறநா. 350-4)
“உருமிடி முரசுமொடு” (திருமுரு. 121)
“உருமிடித்தன்ன குரலினர்” (திருமுந. 172)
“உருமுறறு கருவிய பெருமலை”
(மலைப. 357; அகநா. 158-1)

“உரும்” என்னும் இச்சொல் உருமுகின்றதாகிய இடியைச் சட்டுகின்றது. “உரும் உரறு” என்னுஞ் சொற்றொடர் உருமுதலும் உரறுதலும் ஒலியைச் சட்டும் இரு சொற்க ளென்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஆதிமனிதர் மேகத்தில் உரறிய உருமை அதே ஒலிப்பொருளாகக் கருதினர். எனவே “உரும்” என்பது ஒலிக்குறிப்புமொழியாகும். இரும் - இருமு என்பனவற்றிலுள்ள “ர” கரமெய்யைப் போன்று உரும் - உருமு - உரறு என்பனவற்றிலுமிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

தண்: “கன்மிசை யருவி தண்ணெனப் பருகி” (புறநா. 150-16)
“தண்ணெனத் தகர நீவிய துவராக் கூந்தல்” (பதிற் 88-15)

“தண்ணியல் எழிலி” (பதிந். 18-10)

“தண்ணென வீழுறை யினிய சிதறி” (குறுந். 270-1)

“தண்ணெனத் தூற்றுந் துவலை (குறுந். 344-1)

“தண்ணென் றின்னா தெறிதரும் வாடை” (குறுந். 110-6)

இச்செய்யுட் பகுதிகளில் வரும் “தண்” என்பது “குளிர்மை” என்னும் குறிப்புப் பொருளை யுணர்த்துவதாகும். ஆயின் இதன் மூலப்பொருள் ஒலிக்குறிப்பாகும்.

“துன்னர நெடுவரைத் ததும்பிய வருவி
தண்ணென் முரசி னிமிழிசை காட்டும்”

(குறுந். 365-3.4)

என்பதன் பொருள் “அணுகுதற்கரிய நெடிய மலைப்பக்கத்திலே ஒலித்த அருவியானது தண்ணென்ற ஒலியையுடைய முரசைப்போல ஒலிக்கின்ற ஆரவாரத்தை வெளிப்படுத்தும்” என்பதாகும். இங்கு அருவியின் ஒலியானது தண்ணென்னும் முரசின் ஒலிக்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முரசை அடிக்கும் போது புறப்படும் “தண்” என்பது ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகும். ஆயின் ஆதி மனிதர் கருதிய “தண்” என்பது முரசின் ஒலியா அன்றி அருவியின் ஒலியா, அன்றி வேறொன்றின் அடியொலியா என்பதை இன்று திட்டமாகக் கூறமுடியா விட்டாலும் அது ஓர் ஒலிக் குறிப்பு மொழி யென்பதைத் தெளிவாகக் கூறலாம்.

இத் “தண்” என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்த சொல்லே “தண்ணுமை” எனப்படும் வாத்தியமாகும். “மிளைவந்து பெயருந் தண்ணுமைக் குரல்” (குறுந். 390-5) இவ்வடியிலிருந்து “தண்ணுமை” என்பது ஆறலை கள்வரின் பறை வாத்தியம் என்பது பெறப்படுகிறது.

கிண்கிணி: “கிண் கிணி களைந்த கால் (புறநா. 77-1)
“கிண் கிணிப் புதல்வர்” (புறநா. 198-5)
“பொலன் செய் கிண் கிணி நலம் பெறு சேவடி” (அகநா. 254-3)
“பல் சில கிண் கிணி சிறு பாடலைப்ப” (பதிந். 52-50)
“பொலஞ் செய் கிண் கிணி” (குறுந். 148-2)
“தேரை வாய்க் கிண் கிணி” (கலி. 86-9)
“அரிபெய் கிண் கிணி யார்ப்ப” (நற். 250-2)

குழந்தைகள் காலில் அணியுஞ் சதங்கையானது “கிண் கிணி” என்று சத்தமிடுவதால் அக் “கிண் கிண்” என்னும் ஒலியினின்றும் பிறந்தது “கிண் கிணி” என்ற சொல்லாகும். இது ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகும்.

“இரட்டைக் கிளவி இரட்டிப்பிரிந் திசையா”
(தொல். சொல் 48)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி “கிண்கிணி” என்பது இசை பற்றி வந்த ஒரு சொல்லாகும். “கிண்” என்பது “தண்” என்பது போன்று தனித்து நின்று சொல்லாவதில்லை.

“குறு குறு நடந்து” (புறநா. 188-4)
“குறு குறேடி” (அகநா. 374)

என்பன பண்பு பற்றி வந்த குறிப்பு மொழிகளாய் இரட்டி நின்றே பொருளுணர்த்துமாறுபோல “கிண்கிணி” என்பது இசை பற்றி வந்த ஒலிக்குறிப்பு மொழியாய் இரட்டித்து நின்றே பொருளுணர்த்துகிறது.

“கிண்” என்னும் ஒலியினின்றும் பிறந்த சொல் “கிணை” என்பதாகும். உடுக்கை அல்லது போர்ப்பறை என்பது இதன் பொருள், கிணைஞன், கிணைமகள், கிணைமகன், கிணைவன், கிணைக்குரல், கிணைப்பறை என்பன “கிணை” என்பதினின்றும் பிறந்த சொற்களாகும். சங்க நூல்களில் இச்சொற்கள் மிகப் பயின்று வருவன.

கிலுகிலி: “கிளர்பூட் புதல்வரொடு கிலுகிலியாடும்” (சிறுபா. 61)

“கிலுகிலி” என்பது “கில்கில்” என இசைக்கும் விளையாட்டுக் கருவியைச் சுட்டும் “கிலு கிலுப்பை” என்பது மரப்பெயர். அம் மரத்தின் நெற்றுக்கள் “கில் கில்” என அல்லது “கிலு கிலு” என இசைக்கும். “கிண் கிணி” என்பதைப் போலவே “கிலு கிலி” என்பதும் இரட்டைக் கிளவியாய் ஒலிக்குறிப்பு மொழியாய் வழங்கும் ஓசையும் பொருளும் ஒத்தியங்குவதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இது.

- குய்:** “குய் புகை கமழ” (குறுந். 167-3)
 “சுவைக்கினிதாகிய குய்யுடை யடிசில்” (புறநா. 127-7)
 “கமழ் குய் யடிசில்” (புறநா. 10-7)
 “குய்கொள் கொழுந்துவை” (புறநா. 160-7)
 “குய் குரன் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில்” (புறநா. 250-1)

“குய்” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு முதலில் இறைச்சியைத் தாளிதம் செய்யும்போது எழும் ஓசையையும் பின் அவ்வோசைக்குக் காரணமாகிய தாளிதத்தையும் சுட்டலாயிற்று. “குய் குரல்” என்னுஞ் சொற்றொடரிலிருந்து இக் “குய்” யென்பதன் மூலப்பொருள் ஓசை என்பதையும் ஒலிக்குறிப்புமொழிக் காலத்தில் மனிதனின் வாயிலிருந்து எழுந்த “குய்” என்னும் ஓசையே அது என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

- ஓய்:** “ஓய்யெனப் புலம்பு தரு குரல்” (குறுந். 79-3)
 “ஓய்யென உறு முறை மரபில்” (புறநா. 98-15)
 “மையல் கொண்டும் ஓய்யென உயிர்த்து” (முல்லை. 83)
 “கையது கேளா வளவை ஓய்யென” (பொருந. 152)
 “ஓய்யெனத் தான் ஞெலி தீயின்” (புறநா. 1.50-11)

இச்சொற்றொடர்களில் வரும் “ஓய்” என்பது விரைவுப் பொருளைச்சுட்டுவதாகும். “ஓய்யென உயிர்த்து” என்பதில் பெருமூச்சு விடும்போது “ஓய்” என்னும் ஓசை வெளிவருவது புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. எனவே உம், இம் முதலிய மனித வாயொலிகளைப் போன்றே “ஓய்” என்பதும் ஆதியில் ஒலிக்குறிப்பு மொழியாயிற்று. உம், இம் ஆகியன வாயை மூடியிருக்கும் போது மூக்கொலியுஞ் சேர்ந்து ஒலிப்பதாலே மகர மெய்யைக் கொண்டுள்ளன. அங்ஙனமன்றி “ஓய்” என்பது பெருமூச்சு விடும்போது வாயை விரித்தலாற் காற்று மிக வெளியே வரும்போது உயிரினினமாகிய “ய”கர மெய் அறிகுறியாயிற்று.

- தெற்:** “தெற்றெனச் செலவு கடைக் கூட்டுதிர் ஆயின்” (பொருந. 174)
 “அற்றன் றாகலிற் தெற்றெனப் போற்றி” (புறநா. 337-13)
 “தெற்றெனப் போற்றி” (புறநா. 337-13)

விரைவுப் பொருளில் வரும் “தெற்” என்னும் ஒலி “டக், டக்” என்பன போன்று ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகும்.

ஐ: “... .. நெற்றம், ஆடுமகள்
அரிக் கோற் பறையின் ஐயென ஒலிக்கும்”

(அகநா. 151-10-11)

“செங்கட் காரான் நள்ளென் யாமத்து ஐயெனக் கரையும்”
(குறுந். 261-4)

இவ்வடிகளில் வரும் “ஐ” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு மரக்கிளைகளின் நெற்றுக்கள் அடிபடும்போது எழும் ஒலியையும், எருமை இராச் சாமத்தில் குழறும் குழறுதலையும் சுட்டுகின்றது. மாடுகள் “மா மா” எனக் கூப்பிடுவதுபோன்றே எருமைகள் “ஐ ஐ” எனக் கூப்பிடுகின்றன.

“ஐ” என்னும் இவ்வொலிக்குறிப்புமொழி விரைவு, வியப்பு என்னும் பொருள்களிலும் பயின்று வந்துள்ளது.

“பிறை ஐ யெனத்தோன்றி” (குறுந். 307-2)

“யாமம் தவலில் நீத்தமொடு ஐயெனக் கழிய”

(அகநா. 305-2)

“இருகை ஐ இருவட்டமொடு” (திருமு. 110)

பை: } “பையென எண்ணி (புறநா. 257-9)

பைய: } “பையென விசும்பாடு ஆய்மயில் கடுப்ப” (நற். 22-3)

பைபய } “அன்றிலும் பையென நரலும்” (குறுந். 177-4)

“பசும்பொன் அவிரிழை பைய நிழற்ற” (ஐங். 74-2)

“மையணற் காளையொடு பையவியலி” (ஐங். 389-2)

“பைபயச்சுடரும் சுருங்கின்று ஒளியே” (புறநா. 397-3)

“பைபயத் தணந்தனையாகி யுய்ம்மோ” (ஐங். 83-1)

“பைபய வெம்மையென்றனன் யானே” (ஐங். 113-5)

“பைபயச்சுரத்திடை அயர்ச்சியை யாறுக” (ஐங். 396-3)

“வைகுறு மீனின் பையயத் தோன்றும்” (பெரும். 318)

“பைப்பயப் பறைதபு முதுசிரல் அசைபு வந்து”

(அகநா. 106-3)

இவ்வடிகளில் வரும் “பை” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு “மெல்ல” என்னும் பொருளைச் சுட்டுவதாகும். இது இரட்டைக் கிளவியாய் பைபய, பைப்பய என வருகின்றது. “பைபை” அல்லது “பய்பய” என்றே அமைந்திருக்க வேண்டிய இரட்டைக் கிளவி பைபய் என அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

“அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐ யென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்”
(தொல். எழுத்து. சூ.56)

என்னுஞ் சூத்திரப்படி “அய்”, “ஐ” என்பன போலிகளாகும். ஒலிக்குறிப்புமொழிக் காலத்தில் “பய்பய” எனவே ஒலித்திருக்கலாமெனக் கருதக் கிடக்கின்றது.

சங்க காலத்தில் “பை” என்பது பசுமை, குளிர்மை என்னும் பொருள்களிலும் பயின்று வருவதை “பைம்பயறு” பைஞ்சனை முதலிய உதாரணங்களிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம். மென்மைக்கும் பசுமைக்கும் உள்ள பொருட்டொடர்பும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. செம்மைக்கும் கொடுமைக்குமுள்ள பொருள் தொடர்பும் கருமைக்கும் வன்மைக்கும் உள்ள பொருள் தொடர்பும் பசுமைக்கும் மென்மைக்கும் உள்ள பொருள் தொடர்பும் ஒரே தகையனவே.

தவ்: “வெவ்வெங்கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய” (குறுந். 356-4)
“மாலை வெண்குடை தவ்வென்றசைஇ” (நெடு. 185)
“கவ்வையாற் கவ்விது காமம் அதுவின்றேற்
தவ்வென்னுந் தன்மை யிழந்து” (திருக்குறள். 115-4)

இவ்வடிகளிற் சுட்டப்பட்ட “தவ்” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு “ஓசை பொலிவழிதல்”, “சுருக்கம்” என்னும் பொருள்களில் உபயோகப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. “தவ்” என்பதை விளக்கவந்த பரிமேலழகர் “தவ்”வென்பது குறிப்பு மொழி என்று உரைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “வெவ் வெங் கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய” என்பதற்கு “தலைவி கலங்கல் நீரை தவ்வென்னும் ஓசைபடக் குடிக்க” என வகுக்கப்பட்ட உரையிலே நீரைக் குடிக்கும்போது எழும் ஓசையே “தவ்” “தவ்” என்பதென்பது தெளிதிற் புலப்படுகின்றது. “கவ் கவ்”, “வவ் வவ்” என்னும் ஒலிக்குறிப்பு மொழிகளுந் தவ் போன்றனவாம்.

“தாதுளர் கானல் தெளவென்றன்றே” (நற். 319-2)

என்பதில் வரும் “தெள வென்றன்று” என்பது பொலிவிழத்தற் பொருளைச் சுட்டுகிறது. “தவ்” என்பதன் மாற்றுருவமே “தெள”

என்பதை “தவ்வென்னுந் தன்மை” என்ற குறளடியின் பொருள் சுட்டுகிறது.

அ + ய் = ஐ என்பதற்குச் சூத்திரம் வகுத்த தொல்காப்பியர் அ + வ் = ஔ என்பதற்குச் சூத்திரம் வகுக்காதது குறிப்பிடத்தக்கது. உரையாசிரியர்களே ஐகாரத்தின் ஒப்புமையாக்கம் பற்றி ஔகாரமும் அ + வ் எனக் கூறியிருக்கின்றனர்.

“யாடும் குதிரையும் நவ்வியும் உழையும்”

(தொல். சொய்ள். 567)

என்னும் சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் மானை “நவ்வி” என்றே குறித்திருக்கிறார். ஆயின் நெளவி (மதுரை. 275), நவ்வி (குறுந். 282) ஆகிய இரு உருவங்களுள் சங்க இலக்கியங்களிலே மிகப் பயின்று வந்துள்ளன. இவ்விடயம் பின்னர் விரித்து ஆராயப்படும். எனவே “தவ்” என்னும் பண்டைய ஒலிக்குறிப்பு மொழியே “தௌ” என்னுங் குறிப்பு மொழியாக ஆயிற்றென்பது வெள்ளிடைமலை.

வவ்: “செவ்வாயான் எருத்து வவ்விய புலிபோன்றன”

(புறநா. 4-9)

“தோள் மயங்கி வெளவும் பண்பின்” (குறுந். 271)

“உயிர் வெளவுங் காலை” (புறநா. 357-8)

“வவ்வு வல்லார் புணையாகிய மார்பு” (பரிபா. 6-80)

“வயங்கு பூண் அமரரை வெளவிய அமிழ்து”

(பரிபா. 3-15)

“வாயில் சூள் வெளவல்” (பரிபா. 8-84)

“வெளவற் காரிருள்” (பரிபா. 15-50)

“அவர் அருப்பம் வெளவி” (மதுரை. 149)

“வவ்” அல்லது “வௌ” என்னுஞ் சொல் கவ்வுதல், கவர்தல், உள்வாங்குதல் என்னும் பொருள்களிலே பயின்றுவந்துள்ளது. ஆயினும் நாயின் குரைத்தலைச் சுட்டும் “வவ் வவ்” அல்லது “வௌ வெள” என்பனவே ஆதிகாலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகும். விலங்குகள், பறவைகள் என்பனவற்றின் கூவுதலையும் ஒலித்தலையும் ஆதிமனிதர் பின்பற்றியே தாம் பேச ஆரம்பித்தனர் என்பதைக்கூறும் உலகத்து மொழியியலார் “வௌ வெள” என்னும் பெயரிலே மொழிக்

கொள்கை ஒன்றை வகுத்துள்ளனர். அஃதாவது நாயாவது “வெள வெள” எனக் குரைப்பதைப் பார்த்து மனிதன் தானும் “வெள வெள” என்று உச்சரிக்க ஆரம்பித்துப் பின் அவ்வொலியின் எழுப்பிய நாயை அப்பெயர் கொண்டே அழைக்கலாயினன் என்று கூறுவர்.

ஒலி மொழிக்காலத் தமிழ் மக்கள், தாங்கள் கேட்ட ஒலிகளை எழுப்பிய பறவைகளையும் விலங்குகளையும் அவ்வொலியையே பெயராகக் கொண்டு அழைத்தனர் என்பதற்குச் சங்கநூல்களின் போதிய ஆதாரங்கள் உள.

கா: காக்கையின் குரல்.

“விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே” (குறுந். 210-6)

“கானக் காக்கைக் கலிச் சிறு கேய்க்கும் (புறநா. 342-1)

“செஞ் சோற்ற பலிமாந்திய கருங்காக்கை” (பொருந. 184)

“பெருங் கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை” (குறுந். 246-1)

“காக்கை” என்னுஞ்சொல் பிற்காலத்ததாகும். ஒலிக்குறிப்பு மொழிக்காலத்தில் “கா” என்பது மட்டுமே காக்கையைச் சுட்டி யிருக்க வேண்டும். கை என்பது கூ-கை, தோ-கை என்பனவற்றிற் போலப் பெயர்ச் சொல் விசுவயாய் நிற்கின்றது. மேலே கூறப்பட்ட செய்யுள் அடிகளிலிருந்து காக்கையானது முல்லை, நெய்தல், மருதம் முதலிய நிலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரியதாகும். முல்லை நிலத்துக் காக்கை தழைத்த சிறகுகளை உடையது. மருத நிலத்துக் காக்கை கருமை நிறமுடையது. நெய்தல் நிலத்துக் காக்கை “சிறு வெண் காக்கை” யாகும். தமிழ் மக்களின் பலியை ஏற்குங் கடவுட்டன்மை நிறைந்த பறவையாகக் காக்கை சங்க காலத்திற் போற்றப்பட்டுள்ளது. எனவே ஒலிக்குறிப்பு மொழிக்காலத்திலிருந்து மக்களாலே நேசிக்கப்பட்டு வருவதென்பது பெறப்படும்.

“கா” எனப் பாடியமையால் அப்பறவை காக்கை என அழைக்கப்பட்டது. சங்க புலவருள் ஒருவராகிய நச்செள்ளையார் காக்கையைச் சிறப்பாகப் பாடிய காரணத்தால் “காக்கை பாடினியார்” என அழைக்கப்பட்டார் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கது. கா-காக்கை-காக்கை பாடினி என்பனவற்றின் பொருளை ஒப்பிடுவது இன்பம் பயக்கும்.

கு- குயிலின் குரல்.

“மின்னின் றூவி யிருங் குயில்” (குறுந். 192-3)

“மாநனை கொழுதி மகிழ்குயி லாலும்” (நற். 9-10)

“மாநனை கொழுதிய மணிநிற விருங்குயில் (அகநா. 25-6)

“குயிற் பெடை இன்குரலகவ” (ஐங். 341-2)

குயிலானது மாமரத்தின் மகரந்தத்தைக் கோதி மகிழ்வ தென்பதும், அது கருநிறம் உடையது என்பதும் “இன் குர”லுடைய தென்பதும் இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. “குயிலினங் கூவ” (பரிபா. 15-41) என்பதிற் போன்று குயில் கூவுவதாகக் கூறுவது பிற்கால வழக்காகும். கு, கு என்று கூவுவதே குயில். இதனாலேயே ஆங்கில மொழியிற் குயில் குக்கு (CuCoo) என அழைக்கப்படுகின்றது.

கூ- கூகையின் குரல்.

“கூவுதல்” என்ற சொல் இன்று பல்வேறு பறவைகளினதும் மக்களினதுங் குரலைக் குறிப்பிடுகிறது. கூ, கூவு, கூப்பிடு முதலிய சொற்களின் பொருள் இவ்வேறுபாட்டைக் காட்டுவதாகும். சங்க காலத்திலே குயில், கூகை, கோழி ஆகிய மூன்றுங் கூவுவதாகப் பல செய்யுட்களிற் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் காலத்தாலே முந்திய கோட்டானின் பெயர் “கூ” என்ற ஒலிக்குறிப்பு மொழியினின்றும் பிறந்து “கூகை”யாக வழக்குக்கு வந்தமையாகும். எனவே ஒலிக் குறிப்பு மொழிக் காலமாகிய ஆதிகாலத்திலே மக்கள் காட்டு மனிதராய் வாழ்ந்தபோது அவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு பட்டிருந்தது கூகையென்பதும் பின்பு நாகரிகம் வளர வளரக் கோழியானது மக்களின் துயிலை எழுப்பியதால் அதன் குரலிலே மக்களுக்கு ஈடுபாடுவர மக்கள் கோழி கூவுவதாகக் கூறத் தொடங்கினரென்பதும் சங்க நூல்கள் விளக்கும் உண்மையாகும்.

“பகலுங் கூவுங் கூகை” (புறநா. 356-2)

“குக்கூ வென்றது கோழி” (குறுந். 157-1)

“குயிலினங் கூவ” (பரிபா. 15-41)

“ஆஅ ஒல்லெனக் கூவுவேன் கொல்” (குறுந். 28-3)

இவ்வடிகளிலே முறையே கூகை, கோழி, குயில், தலைவி என்போரின் குரல் “கூவுதல்” ஆகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் “கூ” என்பது “கூகை” என்னும் பெயரிலிருப்பதால் அதன் கூவுதலையே ஆதிமனிதர் முதலில் கவனித்தார் என்பது தெளியப்படும்.

“வாய்வன் காக்கை கூகையொடு கூடிப் பகலுங் கூவும்” (புறநா. 362-17.18) என்னும் அடியிலே காக்கையானது கூகையொடு சேர்ந்து கூவுதல் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது” (திருக்கு.49-1)

என்னுங் குறளிலே கூகையுங் காக்கையும் ஒருங்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

“முதுமரப் பொத்திற் கதுமென இயம்பும் கூகைக் கோழி” (புறநா. 364-11.12)

எனக் கூகைக் கோழியை ஒரு தொடராகக் கூறிய சிறப்பினால் இப்பாடலைப் பாடிய சங்கப் புலவர் “கூகைக் கோழியார்” என்னும் பெயர் பெற்றாரென்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “கூகையாகிய காட்டுக் கோழி” அல்லது “கூகையும் காட்டுக் கோழியும்” என்னும் இருபொருள்படுவது இத்தொடரின் சிறப்பாகும். “இயம்பும்” (சொல்லும்) என்பது உயர் தனிச் சொல்லாகையால் “கோழி இயம்புதல்” எனப் பொருள் கூறுதலே பொருத்தம்.

“குடுமிக் கோழி நெடுநக ரியம்பும்” (குறுந். 234-4)

என்னும் பாடற்பகுதியிலே கோழி இயம்புதல் கூறப்பட்டுள்ளது. கூகைக் கோழியார் மட்டுமன்றிப் பரணரும்.

“கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை” (குறுந்.393-3)

எனக் “கூகைக் கோழி”யைக் குறித்துள்ளார். “கூவுதல்” என்னுஞ் சொல் சங்கப் புலவர்கள் பலரைத் திகைக்க வைத்து விட்டதென்பது சங்கநூல்களால் விளங்கும். “கோழியிருந்து கூவவேண்டிய விடத்துக் கூகை கூவிற்றாதலின் கூகைக்கோழி யென்றார்” என நகைச்சுவை பட உரையாசிரியர்கள் கூறுவது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனம் பண்பாடு வளர்ந்து வரவரக் “கூவுதல்” என்னுஞ் சொல்லும் இனிமை

என்னும் பொருளைப் பெற்று கூகை-கோழி-குயில் என்பனவற்றோடு முறையே தொடர்புபடுவதாயிற்று. காட்டில் வாழ்ந்த ஆதிமக்கள் கூகையொன்றை மட்டுமே அறிந்திருந்தபோது கூ- என்னும் ஒலிக்குறிப்பாலே கூகையை அழைக்கலாயினர். மக்கள் நகரங்களை அமைத்து நிலையான வாழ்க்கை வாழத் தொடங்கிய பின் முன்பு காட்டிலே உடன் வாழ்வு கூகையினின்றும் பிரிய வேண்டியதாயிற்று. வீட்டிலே துயில் கொள்வோரை எழுப்பக் கூவிய “நெடுநகர்க் கோழி” மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்த காலத்தில் “கோழி கூவும்” எனவும் “கோழி இயம்பும்” எனவும் மக்கள் இனிய தொனியுடைய சொற்களாற் கோழியின் குரலைச் சுட்டலாயினர். ஆயின் கூகையின் கூவுதலை என்னென்றழைப்பது?

“குன்றக் கூகை குழறினும்” (குறுந். 158-12)

“கூகை குழறினும்” (அகநா. 158-12)

என்னும் பாடற் பகுதிகளிற் கபிலர் கூகை குழறும் எனக் கூறுஞ் சிறப்பு நோக்கத்தக்கது. குழறுதல் என்பதற்குப் “பொருளற்ற ஒலியைச் செய்தல்” என உரை கூறுவதிலிருந்து கூகையின் ஒலி நாராசமாகவே மக்கள் காதிற்பட்டதென்பதை அறியலாம்.

“பேரருளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேயபிரானைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக்கூவாய்”

என்னும் மணிவாசகரின் குயிற்பத்தில் “குயில் கூவி” இறைவனிடம் விண்ணப்பிக்குமாறு கூறப்பட்டிருப்பதிலிருந்து “கூ” என்னும் ஒலிக்குறிப்புமொழி பெற்ற பெருவாழ்வை அறிந்து இன்புறலாம். “கூப்பிடு கடக்குங் கூர்நல்லம்பில்” (மலைப. 421) என்னும் அடியில் வரும் “கூப்பிடு” என்பது மனிதரின் குரலோடு தொடர்புபட்டு இன்றும் அதே பொருளில் வழங்குகிறது.

சின்: “சிள்வீடு கறங்கும் சிறியிலை வேலத்து” (அகநா. 89-6)

“தேர்மணி இசையின் சிள்வீடு ஆர்க்கும்” (அகநா. 145-2)

“சிள்வீடு கறங்கும் சேய் நாட்டு அத்தம்” (நற். 252-2)

இவ்வடிகளில் வரும் “சிள்வீடு” என்பது காட்டு மரங்களில் வதியும் ஒருவகை வண்டு ஆகும். “சிள்” என்பதே அதன் ஒலியாகையின் அப்பெயர் பெற்றது. இதன் “சிள்” என்னும் இசை “ஆர்க்கும்”, “கறங்கும்” என வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. தேர்

மணியின் ஒலியைப்போல் ஒலிப்பதால் “சிள்” என்னும் ஒலி “ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலமக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

குழும்: “வாள்வறி வேங்கை கன்முகைச் சிலம்பிற் குழுமி”
(நற். 255-5)

“ஓண்கேழ் வயப்புலி குழுமலின்” (ஐங். 274-2)

“எழுபுலி யெழுதரு மழையிற் குழுமும்” (ஐங். 218-4)

“குறையார் கொடுவறி குழுமும் சாரல்” (அகார. 322-11)

“செங்கணிரும்புலி குழுமும்” (குறுந். 321-6)

இவ்வடிகளில் புலியின் குரல் “குழும்” எனக் கூறப்பட்டு உள்ளது. இடியின் குரலோடொத்த தன்மையுடையது புலியின் குழுமல். குழுறுதல் என்பதன் பொருளும் குழுமுதல் சுட்டும் பொருளதாகும் - அருவியின் “இழும்” என்னும் ஓசையையும் புலியின் “குழும்” என்னும் ஓசையையும் வேறுபடுத்திக் கண்ட ஆதிகாலத் தமிழ் மக்கள் பேச்சின் இனிமையை அறிந்திராத போதும் இசையின் இனிமையை அறிந்திருந்தார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது.

பின்வருங் குறிப்புமொழிகள் தத்தமக்குரிய ஒவ்வொரு பொருளிலே மட்டும் வழங்குகின்றன. இவற்றின் மூலம் இசைப் பொருளா என்பதை சங்ககால வழக்குக்கொண்டு திட்டமாகக் கூறமுடியாது.

நள்: ஓசைக்குறிப்பு.

“நள்ளென் மாலை மருதம் பண்ணி” (புறநா. 149-1.2)

“நள்ளென் கங்குல் நளிமனை நெடுநகர்” (ஐங். 324-3)

“நள்ளென வந்தவியறேர்” (ஐங். 104-3)

(சங்க நூல்களில் மிக்க வழக்குப் பெற்ற குறிப்பு மொழிகளுள் இதுவும் ஒன்று.)

வெள்: தெளிவாதற் குறிப்பு.

“வெள்ளென ஆண்டு நீ பெயர்ந்த பின்னும்” (புறநா. 359-16)

“வெள்ளென நோவாதோன் வயிற்றிரங்கி” (புறநா. 207-9)

மெல்: மென்மைக் குறிப்பு.

“மெல்லென நல்வரை நாடன் தற்பாராட்ட” (அகநா. 105-3)
“அல்குறாங்கா வசை இமெல்லென” (புறநா. 3661-17)
“மெல்லெனக் கூறி விடுப்பின்” (மலைப. 568)

புல்: பொலிவழிதற் குறிப்பு.

“அலங்கலஞ் சினைக் குடம்பை புல்லென” (அகநா. 113-24)
“புல்லென் மாலைச்சிறுதி ளெலியும்” (புறநா. 331-4)
“புல்லென்றனையால் வளங்கெழு திருநகர்” (புறநா. 250-6)
“புல்லென்றனவென்புரிவளைத்தோளே” (ஐங். 133-3)
“துறை நீரிருங் கழி புல்லென்றன்றே” (குறுந். 177-2)

துண்: நடுக்கக் குறிப்பு.

“நெஞ்சந் துண்ணென” (அகநா. 87-9)
“தண்ணுமை இடங்கட்பாணி, அருஞ்சரஞ் செல்
வேர் நெஞ்சந் துண்ணென - இசைக்கும்” (அகநா. 87-8)

துட்க்: நடுக்கக் குறிப்பு.

“துட்கென்றன் றென்றாய நெஞ்சம்” (குறுந். 157-2)

ஞெரேர்: விரைவுக் குறிப்பு.

“கல்லென் சும்மையர் ளெரெரெனப் புகுதந்து”
(அகநா. 86-18)
“ஞெரே ரெனத் தலைக் கொள் வேட்டம்” (பொரு. 141)
“ஞெரேரென நோக்க லோம்புமின்” (மலைப. 240)
“மீ மிசை ளெரேரென மழை சுரந்தன்ன” (மலை. 580)
“மழை கண்டன்ன வாலைதொறு ளெரேரென”
(மலை. 340)

இயல் 5

அசைமொழிக் காலத் தமிழ் (கி.மு. 3000)

அசைமொழிக் காலம் எனத் தமிழ்மொழி வரலாற்றிற் கூறப்படும் பகுதி ஒலியெழுத்துக்கள் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் சொற்கள் மட்டும் வழக்கிலிருந்த நிலையை விளக்குவது ஆகும். அ, இ, ம், ல், க் என்பன ஒலியெழுத்துக்கள் ஆகும். இவ்வொலியெழுத்துக்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு தமிழிலே சொற்கள் பிறந்துவிட்டன என்பது ஒரு மொழி நூலுண்மையாகும். இச்சொற்கள் எல்லாம் ஓரசைச் சொற்களாகும். ஓரசையென்பது மனிதன் ஒருமுறை வாயைத் திறந்து சிறு முயற்சியினால் எழுப்பும் ஒலிக்கூட்டமாகும். அக்காலத்தில் இவ்வொலிக்கூட்டம் உயிர், மெய் என்ற பாகுபாட்டைப் பெறவில்லை. ஓரொலிக் கூட்டம் ஒரு பொருளைச் சுட்டும் சொல்லாகப் பயன்பட்டது.³⁴ உதாரணமாக ஆ, பா, பீ, கூ முதலிய சொற்களைக் கூறலாம்.

பா (பாட்டு) என்னும் சொல் ப் + ஆ ஆகிய ஈரெழுத்தாலாய தென்னும் விளக்கம் பிற்காலத்திய இலக்கண நூல்களிற் காணப்படுவதொன்றாகும். இது ஓர் உண்மையாயினும் வரலாற்று ரீதியில் ஆராயின் கூட்டொலியினின்றுமே தெளிவான தனியொலிகள் பிறந்தன என்பது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. எனவே 'பா' என்பது ஒரு கூட்டொலியென்பதும், அது ஓரசையானாய சொல் என்பதும் பெறப்படும். அப்படியாயின் பா போன்ற எத்தனை அசைச் சொற்கள் அசைமொழிக் காலத் தமிழிலிருந்தன வென்பது வரையறுக்க வேண்டியதாகும்.

தொல்காப்பியனார் தமிழியிரொலிகளை மூன்று கூட்டங்களாக வகுத்து இலக்கணங் கூறியுள்ளார்.

அவையாவன:

- (1) அ, ஆ
- (2) இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ
- (3) உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ

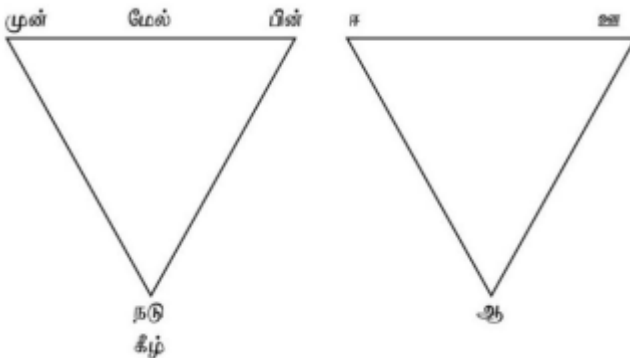
அவற்றுள்:

- (1) ஆ ஆ ஆயிரண் டங்காந் தியலும் (தொல். எழு. 85)
- (2) இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கம்
அப்பாலைந்தும் அவற்றோ ரன்ன அவைதாம்
அண்பன் முதனா விளிம்புற லுடைய. (தொல். எழு.86)
- (3) உ ஊ ஒ ஒளவென இசைக்கம்
அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிந் தியலும் (தொல். எழு. 87)

‘தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப’ (தொல். எழு. சூ. 1) என்னுஞ் சூத்திரம், இவ்வொலிகளுள் ஒவ்வொரு கூட்டத்தினரிடையே உள்ள வேறுபாடு மிகச் சிறிது என்பதை விளக்குகின்றது. தொல்காப்பியர் கூறும் இக்கூற்று மொழியியலுண்மையாகும். உலகத்திலுள்ள மொழிகளெல்லாம் மூவகை ஒலிகளையே கொண்டுள்ளன.

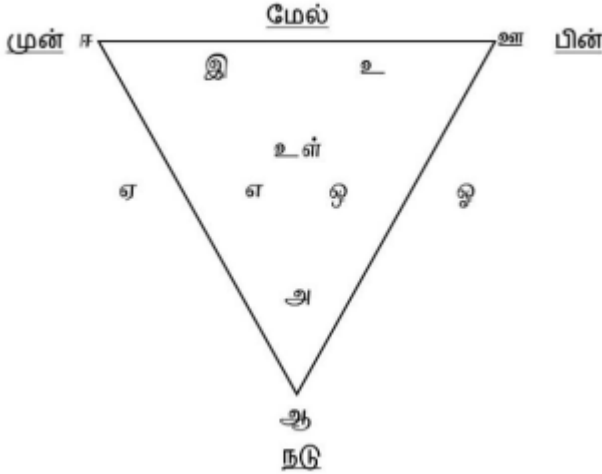
- (1) முன்னுயிர் - இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ
- (2) பின்னுயிர் - உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஒள
- (3) நடுவுயிர் - அ, ஆ

முன், பின், நடு என்பன வாயின் முன், பின், நடுப் பக்கங்களைக் குறிக்கும்.

இம்மூவகையொலிகளுள் மூலவுயிர்களான ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூன்றனாய் அசைச் சொற்களே அசைமொழிக் காலத் தமிழிலிருந்தன. இதன் விளக்கம் பின்வருமாறு: மனிதன் வாயைத் திறந்ததும் ஆகாரமே ஒலிக்கின்றது:

அகரமன்று. பல்லை இளித்ததும் ஈகாரமே பிறக்கின்றது: இகரமன்று. அது போன்றே ஊகாரமும் அதிக முயற்சியின்றிப் பிறக்கும் நெட்டுயிர்களாகும். ஏனைய எழுத்தொலிகள் எல்லாம் இம் மூவொலிக்கும் இடை நிகரனவான ஒலிக்கூறுபாடுகளை உடையன.

இவ்விளக்கப்படம் மூலவுயிர்கள் ஆ, ஈ, ஊ என்பதையும் ஈ, ஏ, ஊ, ஓ என்பனவற்றின் இடையேயுள்ள நெருங்கிய பிறப்பிட உண்மையையுங் காட்டுகின்றது.³⁵ இக்காரணத்தாலேயே தொல்காப்பியர் மூவகையாக உயிர்களை வகுத்தார்.

மக்கள் இலகுவாக உச்சரிக்கக் கூடியனவும், இயற்கையில் எளிமை யாய் அமைந்தனவும் ஆகிய ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூவகை ஒலிக் கூட்டங்களாலாய அசைச் சொற்கள் மட்டுமே பொருளுணர்த்துஞ் சொற்கள் பிறந்த அசைமொழிக் காலத்துக்கு உரியனவாகும். ஆ, ஈ, ஊ போன்றனவே பா, பீ, பூ, கா, கீ, கூ முதலியன. இவ்வசைச் சொற்களெல்லாம் ஓரொலிக் கூட்டமாய் தனிவடிவம் பெற்றனவாய் அக்கால வழக்கிலிருந்தன எனலாம். உயிர்களுக்குக் குறுமை, நெடுமை கற்பித்த பிற்காலத்திலேயே (க)ா, ஓ, ள முதலிய துணை எழுத்துக்கள் வரிவடிவில் இடம்பெற்றன. பேச்சு வழக்கு எழுத்து வழக்கை விட முந்தியது. அன்றியும் பேச்சை அப்படியே எழுத்து வடிவத்திற்கு கொண்டு வருவதில் மனித சமுதாயம் வெற்றி பெறவில்லை. பேச்சொலியின் ஒரு பகுதியையே எழுத்து வடிவம் காட்டுகின்றது.

அசைமொழிக் காலம்

தமிழில் எந்நூற்றாண்டிலிருந்து எந்நூற்றாண்டுவரை அசைச் சொற்கள் மட்டும் வழக்கிலிருந்தன என்பதை இன்று வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. கிறிஸ்துக்கு முன் 3000 வரையில் மொகஞ்சதரோ நகரத்தில் வழக்கிலிருந்த உருவ எழுத்துக்கள் ஒலியெழுத்தாக மாறிச் சென்றமையை முன்னர்க் கண்டோம். எனவே அக்காலத்தில் மக்கள் ஒருருவத்தை யுணர்ந்த ஓரசைச் சொல்லையே பேசி வந்தனரெனலாம்.

மனித குலத்துக்கே பொதுமையான ஒலிக்குறிப்பு மொழிக்கும் தமிழ்சைச் சொற்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு என்னையெனின் ஒலிக்குறிப்பு மொழிகள், தொடரப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளை மட்டுஞ் சுட்டி நின்றன. உதாரணமாக கா என்னும் ஒலி காக்கையின் வாயிலிருந்து வந்ததைக் கண்ட ஆதிமனிதர் 'கா' என்னும் ஒலியால் காக்கையை மட்டுஞ் சுட்டி அறிந்தனர். இம், உம் என்னும் தம்மூக்கொலிகளினால் இணக்கப் பொருளை மட்டுஞ் சுட்ட அவர் அறிந்திருந்தனர். கா, இம், உம் முதலிய ஒலிக் கூட்டங்களைச் சொல்லாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்த அவர் அறிந்திருக்க வில்லை. ஆனால் கா, பா, பூ முதலிய அசை மொழிகள் தோன்றிய அசைமொழிக் காலத்தில் ஒவ்வொருசைச் சொல்லும் பல்வேறுபட்ட பொருள்களைச் சுட்டும் ஆற்றல் பெற்றுப் பல்கிப் பெருக ஆரம்பித்தன. எனவே அவ்வசைச் சொற்கள் பிற்காலச் சொற்களின் வேராக அமைந்து கிடக்கின்றன.

சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள நேரிய தொடர்பு அறவாரம்பித்த காலத்திலிருந்தே தனிச் சிறப்பு மொழிகள் பிறந்தனவெனலாம். குறிப்பு மொழி, சைகைமொழி முதலியன மனித வர்க்கத்தின் பொதுமொழிகளாகும். ஒலிக் குறிப்பு மொழியும் அத்தகையதே. ஆங்கில நாட்டில் வாழுங் காக்கை 'கா' எனக் கரைவது போலவே தமிழ் நாட்டுக் காக்கையுங் கரைகின்றது. எனவே காக்கையைச் சுட்டப் பண்டைய மனிதர் கருதிய 'கா' என்னும் ஒலிக்குறிப்புமொழி எந்தவொரு நாட்டின் சிறப்புமொழியுமன்று. செர்மனிய நாட்டுக் குயில் கு, கு எனக் கூவுவது போன்றே தமிழ் நாட்டுக் குயிலுங் கூவுகின்றது. இதனாலேயே குக்கு, குயில் முதலிய சொற்களின் மூலம் 'கு' வாயிருக்கிறது. இக் 'கு' என்பதே பண்டைக் காலத்தில் குயிலைச்

சுட்ட மக்கள் வழங்கிய உலகப் பொதுமொழி யாகும். சொற்பொருட் டொடர்பற்றுக் கருத்துப் பெருக்கத்துக்கு வாய்ப்பளித்த அசைமொழியோ அங்ஙனமின்றி மனித வர்க்கம் பெருகிக் கொண்டு போவது போற்றானும் பெருகிப் கொண்டு போகின்றது.

அசைமொழிக் காலத்திலிருந்து தமிழ் மொழி தனக்கென வகுத்துக் கொண்ட சிறப்பியல்புகளோடு வளர்ந்து வருகிறது. மனித மூளை வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட நன்மைகளுள் ஒன்று மொழிச் செல்வமாகும். ஆயினும் மனிதவர்க்கம் அசைச்சொல் மூலங் கருத்தைப் புலப்படுத்தத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து உலக மக்கள் இனம், இனமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அசைமொழியின் வளர்ச்சி மிக வேகமானது. சமுதாய வளர்ச்சியே அசை மொழியின் வளர்ச்சிக்கு காரணமெனலாம். கி.மு. 3000 வரையில் இந்தோ - ஐரோப்பியம், எகிப்தியம், சீனம், தமிழ் முதலிய சில மொழிகள் மட்டுமே வழக்கிலிருந்து இன்று உலகப் பல மொழிகளை இவை பெற்றெடுத்து விட்டன. மொழிகளின் பண்பும் மிகமிக வேறுபட்டுள்ளமையின் இன்று ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்கள் மற்றொரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் மத்தியில் ஊமைகளைப் போன்று வாழும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இதன் காரணத்தை ஆராயின் சூழலே மொழியை உருவாக்கி வளர்த்து வருகின்றதென்பது பெறப்படும். மனிதன் தான் வாழும் சூழலை விட்டு அந்நிய சூழலிலே வாழும் போது கருத்துப் பரிமாற்றமின்றி இருப்பதனால் சூழலின்றி மொழியில்லை என்னும் உண்மை புலனாகின்றது. இவ்வுண்மையை கி.மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களின் சூழலிற் காண முடியுமா என்னுங் கேள்விக்கு விடையிறுப்பது கடினமன்று. பண்டைக் காலத்து மக்கள் தமக்கெனத் தனிமொழிகளை வகுத்துக் கொள்ளாததன் காரணம் அவர்கள் தனிப்பட்ட சூழல்களிற் பிரிந்து வாழாமையே. நாடோடி இனமாக அவர் வாழ்ந்து வந்தமையின் குறிப்பு மொழி, ஒலிக்குறிப்பு மொழி முதலியனவே பெரும் பயனுடைத்தாயிருந்தன. தென்னிந்தியா, மொகஞ்சதரோ, பாபிலோனியா, சுமேரியா முதலிய நாடுகளில் நிலையாக வாழமுற்பட்ட பின்னரே அசை மொழியும் பின்னர் ஒலியெழுத்து மொழியும் உருவாகி வளரலாயின.

அசைமொழிக் காலத் தமிழ்நாடு

அசைமொழிக் காலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்தோர் தமிழின மக்களும் முண்டாமொழி பேசிய மக்களுமாவர். இவர்களுள் முண்டா மொழி பேசிய மக்கள் பெரும்பாலும் இந்தியாவின் வடகீழ் பகுதியிலும் சென்னைக்கு வடபாலும் வாழ்ந்து வந்தனராக வரலாறுகள் கூறுகின்றன. தமிழின மக்கள் தென்னிந்தியாவிலும் வடமேல் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வந்தனராகக் கருதக் கிடக்கின்றது. பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம் முதலிய ஆதிகாலத்திலிருந்தே தென்னிந்தியாவில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனரென்பதற்கு ஆதிச்ச நல்லூர், பெல்லாரி முதலிய இடங்களிற் கிண்டியெடுக்கப்பட்ட புதையல்கள் காட்டுகின்றன. இவர்கள் தமிழர்கள் என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.³⁶ சங்க நூல்களிற் சித்திரிக்கப்பட்ட ஐந்திணை வரலாறு தமிழர்கள் தென்னிந்திய நிலப்பரப்புக்குரிய மக்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. எனவே மொகஞ்சதரோ, கரப்பா, பிராகுவி மொழி வழங்கும் நாடு முதலியவற்றில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து அங்கு சென்று குடியேறியவராயிருக்க வேண்டும். கி.மு. 4000 - 3000 ஆகிய காலவெல்லையில் ஆசியமைனர், சுமேரியா முதலிய மத்தித் தரைக்கடல் நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழின மக்களென வரலாற்றாசிரியர் பலர் கூறுவதால் கி.மு. 4000க்கு முற்பட்ட காலத்தில் தென்னிந்தியத் தமிழர் அந்நாடுகளிற் குடியேறியதாகக் கருதலாம்.³⁷ வரலாற்றாசிரியர் கூறும் இக்கூற்றுக்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளின் கி.மு. 3000 ஆண்டுக் காலமாகிய அசை மொழிக் காலத்தில் இந்தியாவில் பேச்சுத் தமிழ் இரு மாநிலக் குறிச்சிமொழிகளாக வேறுபட்டிருந்திருக்க வேண்டும். அவையாவன. 1. தென்னிந்தியத் தமிழ், 2. வட இந்தியத் தமிழ். விந்திய மலைக்கு வடபாலுள்ள நிலப்பரப்பே வட இந்தியத் தமிழ் வழங்கிய நாடாகவும் குமரி முதல் விந்தியம் வரை பரந்திருக்கும் நிலப்பரப்பு தென்னிந்தியத் தமிழ் வழங்கிவரும் பகுதியாகவும் கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

தென்னிந்தியத் தமிழ்: தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, மலையாளம் முதலிய தமிழின மொழிகளில் இன்றும் மாறாதிருக்கும் பழந்தமிழ்ப் பண்புகளும் பழந்தமிழலக்கிய வழக்குகளும் அசைமொழிக் காலத் தமிழின் பண்பை ஒருவாறு வரையறுக்க

உதவுவன. அசைச் சொற்கள் மிகக் குறுகிய வடிவம் உடையனவாகையின் அவை வழக்கிலிருந்த காலத்தில் பெரும் ஒலிமாற்றங்களைப் பெற்றிருக்கமாட்டா. ஒரு அசைச் சொல்லில் ஒருயிர் மட்டுமே மெய்யுடன் இணைந்தோ, தனித்தோ நிற்கும். எனவே ஒருயிராலாய அசைச்சொல் பன்னூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளாக வழக்கிலிருந்தாலும் அதன் மூலவுயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் உண்டு. அதுவும் ஒட்டு நிலை வளர்ச்சியைக் காட்டுவதாய தமிழின மொழிகள் மூல அசைச் சொல்லைச் சிதையவிடாது பாதுகாத்து வருவன என்பதைக் கூறவேண்டுவதில்லை. அசைமொழிக் காலத்தின் பின்பு தமிழ்ச் சொற்கள் நீண்டு வளர ஆரம்பித்தமையின் மக்கள் பேச்சியல்பிற்கு ஏற்பச் சிற்சில ஒலிமாறுதல் பெற்றுப் பிற்காலத்தில் பல மொழிகளாகக் கிளைத்தன. ஆயினும் அவற்றின் மூலத்தைக் காண்பது கடினமன்று.

வட இந்தியத் தமிழ்: சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கில் வழங்கிவந்த தமிழ் மொழியின் மூலப் பண்பை வரையறுக்கவுதவுவன பிராகுவி மொழியின் பழைய வழக்குகளும் ஆரியர் இந்தியாவினுள் நுழைந்த பின் அவர்தம் பழைய இலக்கியங்களாகிய வேதங்களிற் புகுந்திருக்கும் தமிழ் வழக்குகளும். வேத நூல்களிற் காணப்படும் தமிழ் வழக்குகள் கி.மு. 1200 - 1000 ஆகிய காலவெல்லையில் இலக்கிய வழக்குப் பெற்றமையின் அக்காலத்தின்பின் மாற்றம் பெறாதவையாகும்.

அசைமொழிக் காலத்து அசைச் சொற்களின் வடிவங்களை உள்ளவாறு காண்பதற்கு வட இந்திய தமிழ், தென்னிந்தியத் தமிழ் ஆகிய இருமாநிலக் குறிச்சி வழக்குக்களும் மிகமிக உதவுவன. இவ்விருவகைப் பிராந்திய இலக்கிய வழக்குகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது சங்கத் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நிலையையும் ஒருவாறு உணர முடிகின்றது.

அசைமொழியும் குழந்தை மொழியும்

அசைமொழிக் காலத்துத் தமிழ் மொழியின் பண்பைக் குழந்தை ஒன்றின் பேச்சு முறையினை ஒட்டி அறியலாம். மொழியின் வளர்ச்சிக் காலவாரம்ப நிலையும் குழந்தையின்

இளமைக்காலப் பேச்சுநிலையும் ஒரு தன்மையன என்பதை எல்லா மொழி விற்பன்னரும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். பொருளில்லா மழலைச் சொற்களைக் குழந்தை பேசுங்காலம் மொழியின் ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலத்தோடொக்கும். குழந்தை முதன் முதலில் தன் அன்னையை விளித்து அழத் தொடங்குகிறது. அம்மா, அப்பா என உச்சரிக்க ஓராண்டுக் குழந்தைக்கு தெரியாது. அம்மா, அப்பா என்ற சொற்களை அது முறையே 'மா', 'பா' எனவே கூறுகிறது. அது போன்று 'பால்' என்ற சொல்லை 'பா' எனவே கூறுகின்றது. இரண்டு ஆண்டு நிரம்புங் காலத்திலேயே குழந்தை அம்மா, அப்பா, பால் என்னுஞ் சொற்களின் முழு ஒலிவடிவத்தையும் உச்சரிக்க முடிகின்றதெனலாம்.

'அப்பா' என்பதனையும் 'பால்' என்பதனையும் 'பா' எனக் குழந்தை அழைக்குந்திறன் சிந்தித்தற்குரியது. 'அப்பா' என்பதன் முதலில் உள்ள 'அப்' என்பதனையும் 'பால்' என்பதன் ஈற்றில் உள்ள லகரமெய்யையும் நீக்கி விட்டு 'பா' என்னும் உயிர்மெய் நெடிலையே உச்சரிப்புக்கு இலகுவானதாகக் குழந்தை ஏற்றுக் கொள்கிறது. வாயைத் திறந்தவுடன் நெட்டுயிரே முயற்சியின்றிப் பிறப்பதனால் அங்ஙனம் குழந்தை உச்சரிப்பதற்குக் காரணமாகிறது. ஒரு மாத்திரை அளவு கொண்ட குறிலை உச்சரிக்கக் குழந்தைக்குத் தெரியாது. குற்றெழுத்தை நெட்டெழுத்தாகவே அது உச்சரிக்கிறது. பள்ளிப் பிள்ளைகள்கூட ஒரு மாத்திரை கொண்ட அகரவுயிரை 'ஆனா' என்றும் இரண்டு மாத்திரை கொண்ட ஆகாரவுயிரை 'ஆவன்னா' என்றும் நீட்டி உச்சரிப்பதை யாவரும் அவதானிப்பர். எனவே குழந்தையின் வாயில் இலகுவாக வெளிவரும் நெட்டுயிர்களே மொழி வளர்ச்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும்.³⁸

குழந்தை நெட்டெழுத்தை இலகுவில் உச்சரிக்க முடிகின்ற தென்னும் இயல்பை அறிந்தபின், அக்குழந்தை எத்தனை அசைகள் கொண்ட சொற்களைப் பேச முயல்கின்றது என்பதும் ஆராய்தற்கு உரியதாகும். 'அப்பா' என்பதை குழந்தை 'பா' என ஏன் குறுக்குகின்றது எனின் ஓரெழுத்துக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் அதன் வாயினின்றும் பிறக்க மாட்டா என்பது போதரும். எனவே 'பால்' முதலிய சொற்களில் உள்ள லகரமெய் அசைச்சொல்லில்லாதது என்பதும், மொழி வளர்ச்சிக் காலத்தில்

பொருள் வேறுபாடுகள் குறித்து அது பின்சேர்ந்த தென்பதும் அறியத்தக்கன. இக் கொள்கையின்படி நெட்டுயிரைச் சேர்ந்த மெய்யன்றி வேறெந்த மெய்யும் அசைமொழிக் காலத் தமிழிலில்லை என்பது விளங்கும்.

குழந்தையின் பேச்சியல்பிற் கண்டவாறு நெட்டுயிரே அசைமொழிக் காலத்திய சொற்களின் முக்கிய உறுப்பாகும். நெட்டுயிர் என்னும்போது அசைமொழிக் காலத்தில் நெட்டுயிரல்லாத குற்றுயிரும் இருந்ததா என்னும் ஐயம் எழக்கூடும். அசைமொழிக் காலத்துத் தமிழ்ச் சொற்களில் நெடுமை, குறுமை என்ற பாகுபாடு உயிர்களுக்கு இருந்திருக்கவில்லை என்பது முன்னே விளக்கப்பட்டது. அக்காலத்து உயிரெழுத்து எல்லாம் நெட்டெழுத்தின் பான்மையன என்றலே பொருந்துவது ஆகும்.³⁹ நெட்டெழுத்தின் பான்மையன எனக் கூறுவதன் காரணம் யாதெனின் இக்காலத்து நெட்டெழுத்துக்களுக்கே குரியனவாகக் கருதப்படும் இரண்டு மாத்திரையளவிலுஞ் சிறிது குறைந்த அளவினவாக அக்காலத்திய அசைச்சொற்களின் உயிரொலிகள் அமைந்திருக்கலாம் என்பதனாலாகும். தமிழின மொழிகளின் ஒப்புமையாராய்ச்சியின் படியும் மூலச் சொற்கள் நெட்டுயிரையே கொண்டிருந்தன என்பதும் இன்று புலனாகிறது.⁴⁰

அசைமொழிச் சொற்கள்

அசைமொழிக் காலத்தில் வடவிந்தியத் தமிழ், தென்னிந்தியத் தமிழ் ஆகிய இருவகை மாவட்ட மொழிகளில் வழங்கிய சொற்களின் பண்புகளை வரையறுத்து கூறமுடியுமேனும் அவற்றின் எண்ணிக்கையைத் திட்டமாகக் கூறமுடியாது. மொழியானது தன் வளர்ச்சிக் காலத்தில் சில பழைய வழக்குகளை இறந்துவிட விடுகிறது; புதிய சில வழக்குக்களைத் தழுவிக்கொள்கிறது. சமுதாய, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும் வாழ்கின்றன. பண்டைக் காலத்தில் மனித நாகரிகம் ஆமை வேகத்தில் வளர்ந்துவந்ததென வரலாற்றாசிரியர்கள் மதிப்பிடுவதனால் மொழிகளில் மிகச் சில சொற்களே வழக்கு வீழ்ந்திருக்கலாம். அதுபோன்று மிகச்சில புதிய மூலவடிவங்களே சங்க காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தோன்றியிருக்கலாம். பழைய அசைச் சொற்கள் விரிந்து பெருகிய வரலாற்றையே

தமிழிலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. பின்வருவன அசைமொழிக் காலத்தமிழின் மூலவடிவங்களாகும்.

ஆ

- ஆ - ஒலிக்குறிப்பு, அண்மைச் சுட்டு: அகல்தல், விரிதல்
 கா - ஒலிக்குறிப்பு, காகம், கருமை.
 தா - ஒலிக்குறிப்பு, பரத்தல், படர்தல், துன்பம்.
 நா - உள், நயப்பு.
 பா - ஒலிக்குறிப்பு, பரத்தல், ஓசை.
 மா - பெருமை, உயர்வு.
 யா - தன்மைச் சுட்டு
 வா - ஒலிக்குறிப்பு, வெளிவருதல், நீளுதல், வளைதல்.

ஈ

- ஈ - ஒலிக்குறிப்பு, ஈ, இரத்தல், போதல், இறங்குதல்.
 கீ - கீழ், கீழ்ப்போதல்.
 தீ - மிகுதல், கடத்தல்.
 நீ - முன்னிலை - அண்மைச் சுட்டு
 பீ - ஒலிக்குறிப்பு, பீ, பிரிதல், பிளத்தல், பெருகுதல்.
 மீ - மேல், மிகுதல்.
 வீ - ஒலிக்குறிப்பு, வில், விரிதல், வளைதல்.

ஊ

- ஊ - ஒலிக்குறிப்பு, ஓசை, முன்னிலை - செய்மைச்சுட்டு. அசைதல்.
 கூ - ஒலிக்குறிப்பு, வளைதல், குறுகுதல்.
 தூ - ஒலிக்குறிப்பு, சுவைத்தல், ஊன்.
 நூ - முன்னிலை - செய்மைச்சுட்டு. நுண்மை, குறுக்கம்
 பூ - உள்ளீடு, புகுதல்.
 மூ - மேல், மூடுதல்.

இவ்விருபத்தொரு அசைச்சொற்களும் தமிழ்மொழியின் வேர்ச் சொற்களாகும். கன்னடம், தெலுங்கு, பிராகுவி முதலிய தமிழின மொழிகளில் இம்மூல வேர்ச் சொற்களுட் சில சிதைந்து காணப்படுகின்றன. சில பொருள் விரிந்து காணப்படுகின்றன. தமிழின மொழிகள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது

அசைமொழிக் காலத் தமிழ்ச் சொற்களின் மூலப்பொருள் புலப்படுகின்றது. இம்மூல வேர்ச் சொற்களுட் கீ, நூ என்ற இரண்டும் தனிவடிவங்களாகச் சங்கத் தமிழில் இல்லை. 'கீழ்' என்பதிற்பொருந்தியுள்ள 'கீ' என்னும் வேர்ச் சொல் பிராகுவி மொழியில் தனிவடிவத்துடன் காணப்படுகின்றது. 'நூ' என்பது நுண்மை, துவாரம் என்ற பொருள்களில் 'நூழை' என்பதிற்பொருந்தியுள்ளது. 'நூழை நுழையும் பொழுது' (நற். 98-4) என்னும் அடியில் நூ > நூழ் > நுழ் + அய், நுழை என குறுகியும் நூழை எனக் குறுகாதும் நிற்பது காண்க. நும், நுமது என்பனவற்றின் முதலுறுப்பாகிய 'நும்' என்பது 'நூ'வின் குறுக்கமாகும்.

அசைமொழிச் சொற்களின் பண்பு

தமிழின மொழிகளின் ஒப்புமையாராய்ச்சி தெளிவுபடுத்தும் உண்மைகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்திக் கூறலாம்.

1. அசைச் சொற்கள் தனிவடிவங்கள். ஒரு சொல் ஒரு கூட்டொலியாகும். இக்கூட்டொலியை மெய், உயிர் எனப் பாகுபடுத்த அறிந்தாரல்லர் அக்கால மக்கள்.
2. அசைச் சொல்லாகிய கூட்டொலியில் அமைந்திருக்கும் உயிரொலி பிற்காலத்திய நெட்டொலியின் பான்மையதெனக் கருதப்படுகின்றது.
3. மக்கள் இயற்கையாக ஒலிக்கும் முறையே அசைச் சொற்கள் அமைந்திருக்க வேண்டுமாதலால் அசைச் சொற்களின் உயிர்ப்பான்மை ஆ, ஈ, ஊ என்பனவற்றின் இயல்பினதாகும்.
4. ஏ, ஓ என்னும் நெட்டுயிரொலிகள் பிற்காலத்துக் குரியவை. இவற்றுள் ஏ என்பது ஈயின் விகாரமாயும் ஓ என்பது ஊ வின் விகாரமாயும் மாற்றம் பெற்றன: ஈ > ஏ; ஊ > ஓ எனவே அசைமொழிச் சொற்களில் மூலவொலிக் கூட்டங்களாய ஆ, ஈ, ஊ என்பனவன்றி ஏனையவை இல்லை.

5. அசை மொழிக் காலத்தின் பின்னர் ஒலியெழுத்துக்கள் பிறந்தபோதே குற்றெழுத்துக்களாய் அ, இ, உ என்பன பிறந்தன. இவை முறையே ஆ, ஈ, ஊ என்பனவற்றின் குறுக்கங்களாம்.
6. இலக்கண நூலார் அகரமே மூலவொலியென்றும் அதன் நீட்டமே ஆகாரம் முதலியவொலிகளென்றும் கூறுவது தமிழிலுள்ள ஒலியெழுத்துக்களை நோக்கி யாகும். எனவே ஒலியெழுத்துக்கள் தோன்றாத அசைமொழிக் காலத்து கூட்டொலிகளை நோக்கி இக்கூற்றுக்கள் எழுந்தவையல்ல.
7. ஒலி வேறு; ஒலியெழுத்து வேறு. ஒலிக்கூட்டம் பிளவு பெற்று அளவும் பொருளும் பெற்ற தனியொலியே ஒலியெழுத்தாகும். அசைச்சொல் ஒலிக்கூட்டமாகலின் தமிழொலியெழுத்துக்களின் மூலத்தை அங்கு காணலாம்.
8. அசைச் சொற்களின் மெய்யொலிப் பண்பை ஆராயின் க், த், ந், ப், ம், ய், வ் என்னும் பிற்காலத்து ஒலியெழுத்தின் பான்மையவாய் ஏழு மெய்யொலிகள் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் மொழிக்கு முதலில் நிற்பனவாகக் கூறிய மெய்களில் க், ஞ் ஆகிய இரண்டொலிகளையும் அசைமொழிச் சொற்கள் காட்டவில்லை. இவற்றுள் ஞகரம் நகரத்தின் திரிபு என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

நீ > நிம் + இர் > நிமிர் > ஞிமிர் > ஞெமிர்

9. அசை மொழிச் சொற்களில் சகர மெய்யொலியில்லாதது விந்தையே. இது ஆராய்தற்குரியது.

அசைமொழிக் காலத் தமிழ் வழக்கிலிருந்திருக்கும் ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூவகையொலிகளின் இயல்பினவாய் சா, சீ, சூ என்பன சங்கத் தமிழில் காணப்படுகின்றன.

1. சா > சாய், சார்
2. சீ > சீர்
3. சூ > சூழ், சூள், சூல், சூர்

இவற்றுள் சா - இறத்தல், சீ - பெருகுதல் என்பன தனி மொழிகளாக வழக்கிலுள்ளன. உ + ம்:

‘சாவேம் யாமென’ (புற.நா. 68-12 : சா + ஏம்;
‘சீயா முன்றில்’ (புற.நா. 316-2) சீ + ஆ;

தமிழின மொழிகள் பலவற்றிலும் இச்சொற்கள் சிறிது திரிந்தும் திரியாதும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் இவற்றை அசைச் சொற்களில் எதிர்பார்க்க முடியாது. காரணம்

- (அ) சகரம் தகரத்தின் திரிபு. த > ச
(ஆ) சகரம் ககரத்தின் திரிபு. க > ச
(இ) சகரம் உயிர்முதன் மொழிகளைப் பிற்காலத்திலே தழுவி யுள்ளது. ஊழ் > ச் + ஊழ் > சூழ்

இம்மாற்றங்கள் பெரும்பாலும் கி.மு. 2000 இன் பின் நடைபெற்றிருக்கலாம் எனக் கணக்கிடப்படுகிறது. சங்கத் தமிழிலுள்ள குருள், சுருள் என்பனவற்றின் மூலம் கூர் (- சுற்றுதல்) எனப் பிராகுவி மொழி பகருகின்றது.⁴¹

கூ > கூர் > சூர்
கூர் > சூர் > சுர் : குருள், சுருள்.

கூ என்பது அசைமொழிச் சொல். அது வளைதல், குறுகுதல் என்னும் மூலப் பொருள்களையுடைமை காண்க. இது போன்றே சீ - சிவப்பு என்பது பிராகுவியில் சீ - எனக் காணப்படுகின்றது.⁴²

தமிழ் சீ > சிவ் + அ = சிவ
சீ > சே > செம் (செம்மை)
செவ் (செம்மை)

எனவே அசைமொழிக் காலத்துக் கீ என்னும் மூலவேர் சீ எனப் பிற்காலத்து மாறியதெனத் திடமாகக் கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம் சங்கத் தமிழிலுள்ள சகர முதன்மொழிச் சொற்க ளெல்லாம் மூலத் தமிழ் ஒலிகளின் திரிபுகள் எனத் தமிழின ஒப்பியலாராய்ச்சி காட்டுகின்றது.

அசைச்சொல் உயிரொலிகள் நெட்டுயிரின்

பான்மையன.

தமிழிலுள்ள குறின்முதற் சொற்களெல்லாம் பண்டைய நெடின் முதற் சொற்களினின்றும் பிறந்தவை என்பதற்கு உதாரணமாக அசைச் சொற்களுள் ஒன்றான 'பா' என்பதன் வரலாற்றைக் காட்டலாம். அசை மொழிக் காலமாகிய கி.மு. 3000 - இலிருந்து தொல்காப்பியர் காலமாகிய கி.மு. 300-க்கு இடைப்பட்ட 2700 வருடங்களில் 'பா' என்பது எவ்வெவ்வாறு எல்லாம் ஒலிமாற்றம், பொருள் மாற்றம் பெற்று வளர்ந்து வந்ததென்பதைப் பின்வரும் விளக்கங் காட்டும். 'பா'வின் பகரமெய் மாறாதிருப்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

பா - பரத்தல்

பா - 'பாவடியாற் பணையெருத்தின்' (புற.நா. 22.4)

பா + அடி > பாவடி = பரந்த அடி.

பாய் - பா + ய் > பாய் - பரத்தல்

பழைய மரபுகளின் விளக்கங் கூறுமிடத்துத் தொல்காப்பியர் 'பாய்தல்' என்பதன் பொருள் 'பரத்தல்' என அழகாகக் கூறுகிறார்.

'ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்'
(தொல். சொல். 361)

பாய் - பரவுதல்:

'தெண் கடற்றிரைமிசைப் பாயுந்து' (புற.நா. 24-3)

பாய் - பரந்திருப்பது : படுக்கை

'பரற்பெய் பள்ளிப் பாய்' (புற.நா. 246-9).

பாய், பய, பச, பர: இந்நான்கும் ஒரு பொருட் கிளவி

பாய் > பய் + அ > பய - பரத்தல்

பய > பச - பரத்தல் ய் > ச்

பய > பர - பரத்தல் ய் > ர்

இச்சொற்களின் வரலாற்றையும், பொருளையும் பின்வரும் குறுந்தொகைச் செய்யுள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது:

‘ஊருண் கேணி யுண்டுறைத் தொக்க
பாசியற்றே பசலை காதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்த லானே’(குறுந். 399)

இச்செய்யுளில் பாசி, பசலை என்பனவற்றின் மூலப்பொருள் ‘பரத்தல்’ என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே,

பா > பாய் + இ = பாயி > பாசி: ய் > ச்
பா > பாய், பய் + அ > பய > பச, பசலை ய், ச்

‘பிறையேர் திருநுதல் பாஅய பசப்பே’ (நற். 167-11)

பரந்திருப்பதாகிய ‘பாசி’ நீரிலிருப்பதாற் பசுமையை உடையது. எனவே ‘பரத்தல்’ என்பதினின்றும் கிளைத்த பொருள் ‘பசுமை’ என்பது.

பா > பாய் > பாச் + இ = பாசி - பரந்தது: பசுமை உடையது. (குறுந். 399,2)

பாய் > பாச் + உ = பாசு - பசுமையையுடையது.

‘பாசிலை வாடா வள்ளி’ (குறுந்.216-1)

பாச் > பச் + உ = பசு - பசுமை

‘பூத்த முல்லைப் பசு முகைத்தாது’ (குறுந்.323:4-5)

இவற்றிலிருந்து பாசி, பசலை, பசுமை என்பன ஒரு பொருட் கிளவியாகாது பொருள் விரிவுபெற்று மூலமாகிய ‘பா’ என்பதனின்றும் வேறுபட்ட பொருளுடையனவாய் வளர்ந்தமை புலனாகிறது.

பசுமை என்பதினின்றும் கிளைத்த பொருள் ‘இளமை’ என்பது ‘பயலைப் பார்ப்பான்’ (புறநா. 305-2) என்பதற்கு ‘இளமையை உடைய அந்தணன்’ என உரையாசிரியர்கள் உரை கண்டுள்ளனர். இதன் பொருள் வெளிப்படை.

அசைச் சொல்லாகிய பா என்பதன் நெட்டுயிர் குறுகி பய, பச, பர என்ற சொற்களான விந்தையை இவ்விளக்கங்கள் காட்டுகின்றன.

Paacu - Parrot 'சிறுதிணைச் செவ்வாய் பாசினங் கடிசியர்'
(நற். 134-4)

'பா' என்பதன் குறுக்கமாகிய 'பய்' என்னும் அடி 'பயிர்' என்னுஞ் சொல்லில் இருபொருள் கொண்டு விளங்குவதைப் பின்வரும் உதாரணங்கள் காட்டுகின்றன.

பா - பரத்தல்; ஒலிக்குறிப்பு; பரந்து செல்வது; ஓசை; பாட்டு;
அழைத்தல்.

பா > பய் + இர் = பயிர் - பாடுதல்; அழைத்தல்
'பழனக் கம்புகள் பயிர் - பெடையகவும்' (ஐந். 60-1)
இங்கு வரும் 'பயிர்' என்பதற்கு 'காதலைப் புலப்படுத்தும்
ஒலிக்குறிப்பு' என உரையாசிரியர்கள் உரை கண்டுள்ளனர்.
'பா' என்பதும் 'பயிர்' என்பதும் பாடுதல் என்னும்
பொருளான. ஆயின் பிற்காலத்தில்,

பா > பய் (பச்) + இர் = பயிர்
பய் > பய > பயறு = பயறு

பயிர், பயறு என்பன 'பசுமையுடையன' என்னும்
பொருளவாயின.

'பைம் பயிர் துமிய' (குறுந். 189-4)
'பயறு போலினர பைந்தாது' (குறுந். 10-2)

இவ்வுதாரணங்களிலிருந்து பா - பரத்தல் என்பது 'பய' என
விகாரமடைந்து பயிர், பயறு என்பனவற்றின் மூலமான
வரலாற்றை அறியலாம்.

பா > பாம் > பாங்கர் 'பாங்கர்ப் பக்கத்து' (நற். 98-5)
பாம் > பாம்பு - பாந்தள்

பயிர், பகர்- என்பன இரண்டும் ஒருபொருட் கிளவி.

பா > பய் + இர் = பயிர்- ஒலிக்குறிப்பு. ஒலித்தல், அழைத்தல்

‘பைதற்பிள்ளைக் கிளை பயிர்ந்தாங்கு’ குறுந். 139-4)

பா > பய் > பக் + அர் = பகர்- ஒலித்தல்

‘யாறு நிறை பகரும்’ (குறுந். 271-2)

‘ஒலித்தல்’ என்பதன் மூலத்தில் ‘பரந்து செல்லும் ஓசை’ என்னும் பொருள் தொனிப்பது காண்க.

பய் (பை), பக்கு - என்பன இரண்டும் ஒருபொருட் கிளவி.

பா > பய் - பரத்தல்: பரந்திருப்பது: பாம்பின் படம்:

பய் > பை. விரிந்திருப்பது.

‘பாம்பு பை அவிந்தது போலக்கூம்பி’ (குறுந். 185-5)

காய கலம் பையிர்’ (மலைபடு - 13)

பா > பய் > பக் - பக்கு - பை

‘பகர்வர் பக்கிற்றோன்று நாடன்’ (ஐந். 276-1)

பா என்பதினின்றும் வளர்ந்த ‘பகர்வர்’, ‘பக்கு’ ஆகிய இரண்டும் காலப்போக்கில் பொருள் திரிந்து வளர்ந்து வரலாற்றை ஈண்டுக் காணலாம். பா > பக் - ஆக குறுகியமையை நோக்குக.

பால், பகு, பகல் - என்பன ஒரு பொருட்கிளவி.

பா + ல் = பால் - பரத்தல் : விரிதல்

‘பன்னிரு கையும்’ பால்பட இயற்றி’ (திருமு. 118)

இங்கு விரிந்து கூறுபடுதல் என்னும் பொருள் தொனிக்கின்றது. ‘பால்’ என்பது கிளைப் பொருள் பெற்றுக் ‘கூறுபடுதல்’ எனத் திரிவதை நோக்குக.

பா + பக் + உ = பகு - விரிதல், பிளத்தல்
'பருவாய்த் தேரை' (குறுந். 193-2)

விரிந்தவாய், அகன்றவாய், பிளந்தவாய்.

பா, பக் + அல் = பகல் - பகுத்தல்

'மற்றை யாமம் பகலுறக் கழிப்பி' (மதுரை 653)

பா, பால், பா, பக் + உ = பகு, பக் + அல் = பகல் என்னும் உதாரணங்களிலிருந்து நெட்டுயிர் குற்றுயிராய் தன்மை புலப்படுகின்றது.

பால், பயம் - என்பன இரண்டும் ஒருபொருட் கிளவி.

பா + ல் = பால் - பரந்திருப்பது: கிளைப்பொருள் வெண்மை

'பாலும் உண்ணாள்' (குறுந். 396-1)

பா > பய் + அம், பயம் - பால்

'கன்றுதன் பயமுலை மாந்த' (குறுந். 225-1)

பரந்திருப்பதாகிய பயலை (பசலை) என்பதன் மூலமாகிய 'பய்' என்பதே பால் எனப் பொருள்படும். பய் + அம் = பயம் என்பதில் அமைந்திருப்பது நோக்கற்பாலது.

'பள்ளி கல்லளைப் பள்ளி வதியும் நாடான்' (நற் 98-7)

பயம்பு, பள்ளம் - என்பன ஒருபொருட் கிளவி

பா > பய் + அம், பயம் + பு = பயம்பு - பரந்து குழிந்திருப்பது

'மாப்பயம்பின் பொறை போற்றாது' (புறநா. 17.14)

பா > பள் + அம் > பள்ளம் - பரந்து குழிந்திருப்பது
'பஞ்சாய்ப் பள்ளஞ் சூழ்ந்து' (குறுந். 276)

பய் - பள் என்பன 'பா'வின் குறுக்கமாய்த்
திரிந்து வளர்ந்துள்ளன.
பள்ளம் - படு
பள்ளி - படுக்கை

பள்ளம் - படு என்பன ஒரு பொருட் கிளவி.

பா > பள் + அம் = பள்ளம்

பள் > பட் + உ = படு - பள்ளம் பரந்து குழிந்திருப்பது; மடு
என்பது படு என்பதன் விகாரமாகும்.

படு > மடு ; ப் > ம். மடு - பள்ளம் - குளம்.

“பூவற்படுவிற் கூவற்றோண்டிய” (புறநா. 319-1)

“பனிநீர்ப் படுவிற் பட்டினம்” (சிறுபா. 153)

படு, மடு என்ற இரு வழக்குக்களும் சங்க காலங்களில்
உள்ளன. இவற்றுள் படு என்பது பழைய வழக்காகும். பகரம்
மகாரமாகத் திரிதல் பழந்தமிழ் வழக்கு. பள்ளம், படு என்ற இரு
சொற்களுட் பள்ளம் என்பது முன்னைய வழக்காகும். எகரம்
டகாரமாகத் திரிதலும் பழந்தமிழ் வழக்காகும்.

இவற்றிலிருந்து பயம்பு, பள்ளம், பள்ளம் ஆகியன பா -
பரத்தல் என்பதினின்றும் தோன்றி வளர்ந்தவை என்பது
தெளிவாகின்றது.

பாடு, படு, படர் மூன்றும் ஒரு பொருட் கிளவி.

பா > பாடு - பரத்தல், பரந்து செல்லுதல், படுத்தல்
'பாடமை சேக்கை" (குறுந். 216-4)

பா > படு - பரத்தல், செல்லுதல்.
'எல்பட வருதியர்" (குறிஞ்.39)

பா > படர் - பரந்து செல்லுதல், போதல்.
“விசம்பு ஆடு பறவை வீழ் பதிப் படர்” (குறிஞ்- 46)

படு, படர் என்பனவற்றில் 'பா' என்பதன் நெடில் குறுகி நிற்கின்றது. பிற்காலத் தமிழில் படர் - என்பதற்குச் செல்லுதல் என்ற பொருளுண்டு. இது பா - பரத்தல், பரந்துசெல்லுதல், செல்லுதல் என்ற முறையே பொருள் திரிந்த வரலாற்றைக் காட்டுகின்றது.

பாடு, படு- என்னும் இரண்டும் ஒரு பொருட் கிளவி

பா > பாட் + உ = பாடு - ஒலி - பரந்து செல்லும் ஓசை.

பா > பாட் > பட் + உ = படு - ஒலி - பரந்து செல்லும் ஓசை.

“பாடு ஆன்றவிந்த பனிக்கடல்” (மதுரை 629)

“படுமணி யிரட்டும் பாவடி” (புறநா. 72-3)

பாடு, படு ஆகிய இரண்டினுள் பாடு என்பது முன்னைய வழக்கு. பா - பாடு என வளர்ந்துள்ளது. பெயர், வினை என்னும் சொற் பாகுபாடுகள் தோன்றிய பிற்காலத்தில் டகரம் இரட்டித்து பாட்டு எனப் பெயராயிற்று. பழந்தமிழில் ஒரு சொல்லே பெயராகவும் வினையாகவும் வழக்கிலிருந்த தென்னும் உண்மை பின்னர் விளக்கப்படும். எனவே 'படு' என்பதில் பொருள் வேறுபடாது நெட்டுயிர் மட்டும் குறுகி நிற்கின்றது.

பாட்டு, பனுவல்- இரண்டும் ஒருபொருட் கிளவி

பா > பாடு > பாட்டு - பரந்துபட்டுச் செல்லும் ஓசை.

‘உரையும் பாட்டு மாட்டும் விரைஇ’ (மதுரை 616)

பா > பன் + உ + அல் = பனுவல் - பாட்டு

‘பாடின் பனுவற் பாணருய்த்தென’ (புறநா. 127-2)

இங்கு பா > பன் என விகாரமாயிற்று.

பனுவல், பன்னல், பருத்தி- என்னும் மூன்றும் ஒருபொருட் கிளவி.

பா > பன் > பனுவல் - பரந்து செல்வது, பருத்திப் பஞ்சு.

‘பருத்திப் பெண்டின் பனுவல்’ (புறநா. 125-1)

பா > பன் + அல் > பன்னல் - பரந்து செல்லும் பஞ்சினையுடையது:
பருத்தி.

‘பன்னல் வேலியிப் பணை நல்லூர்’ (புறநா. 345-20)

‘பனுவல்’ என்னுஞ் சொல் ‘பாட்டு’, ‘பருத்திப் பஞ்சு’ என்னும் இரு பொருளைக் கொண்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது. ‘பன்’ என்பது ‘பா’வின் விகாரமென் இது காட்டுகின்றது. அன்றியும் ‘பருத்தி’ என்பதன் மூலமாய ‘பர்’ என்பதும் ‘பன்’ என்பதும் ஒரு பொருளனவாம். இவ்வெல்லாச் சொற்களின் மூலமும் ‘பரத்தல்’ என்னும் பொருளதாம்.

பாரம், பரீஇ, பருத்தி என்னும் மூன்றும் ஒருபொருட் கிளவி
பா > பார் + அம் = பாரம் - பருத்தி
‘பாரம் மலி சிறு கூவல்’ (நற். 41-4)
பா > பார் > பர் > பரீஇ = பருத்தி
‘பரீஇ வித்திய ஏனல்’ (குறுந். 72-4)
பா > பார் > பர் > பருத்தி
‘பருத்திப் பெண்டு’ (புறநா. 125-1)

இச்சொற்களின் மூலம் ‘பா’ என்பதைப் ‘பாரம்’ என்னுஞ் சொல் காட்டுகின்றது. இச்சொல் மிகப் பழைய சொல், சங்க காலத்தின் பின் வழக்கிறந்துவிட்டது. பாரம் - பரந்த இடம்; ஓர் ஊர்.

‘மிஞிலி காக்கும் பாரத்து அன்ன’ (நற். 265-5)

பரத்தல் என்பதன் மூலமாய பா > பர் என்பதும்,
பருத்தி என்பதன் மூலமாய பா > பர் என்பதும்

ஒரே மூலப் பொருளான என்பதைப் பாரம் என்ற பழந்தமிழ் வழக்குக் காட்டுகின்றது.

பர் > பரு ‘பருஉ மயிர்’ (நற். 325-1)
பரத்தல் - பருத்தல்
பரு ‘பராரை வேம்பு’ (நற். 218-7)
பர் > பரி ‘பரி அரைப் பெண்ணை’ (நற் 218-11)

பாறு, பருந்து என்னும் இரண்டும் ஒரு பொருட்கிளவி

பா > பார் + உ > பாரு, பாறு: ரகரம் றகரமாயிற்று.

‘பாறு இறை கொண்ட பறந்தலை’ (புறநா. 360-15)

பாறு - பரத்தல் ‘பாறு மயிர் திருத்தும்’ (நற். 151-11)

பா > பார் > பர் > பரு > பருந்து

‘பருந்து பசி தீர்க்கும் நற்போர்’ (புறநா. 179-11)

பரு, பரி இரண்டும் ஒரு பொருட் சொற்கள். கரு, கரி என்பனவற்றை நோக்குக

நெட்டுயிரையுடைய ‘பாறு’ என்னும் சொல் வழக்கிழக்க குற்றயிர் முதலதான ‘பருந்து’ என்பது வழக்குக்கு வந்து இன்றும் நிலவுகிறது.

பரந்திருப்பது பாறை - பாறை என்ற வழக்குகளையும், பரந்து திரிவது பாறு - பருந்து, பாரம் - பருத்தி என்ற வழக்குகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் வளர்ந்த வரலாறு பளிங்குபோற் புலப்படுகின்றது.

பாவல், பரத்தல் இரண்டும் ஒருபொருட் கிளவி.

பா > அல் = பாவல் - பரத்தல்

‘கிணைமக ளட்ட பாவற் புளிங்கூழ்’ (புறநா. 399-16)

பாவல் என்பது பல ஒன்று சேர்தல் என்னும் பொருளில் இங்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பா > பார் > பர் + அ = பர

‘ஆனிற் பரக்கும் யானைய’ (புறநா. 5-2)

பாகல், பலவு என்னும் இரண்டும் ஒரு பொருட் கிளவி.

பா > அல் = பாகல் - பலாமரம்

‘பழனப் பாகல் முயிறு மூசு குடம்பை’ (நற். 180-1)

பா > பல் > பலா > பலவு - பலாமரம்

‘பூ நாறு பலவுக் கனி’ (குறுந். 90-4)

பருத்த அடியினையுடைய பலா மரம். பாவல் - பரத்தல், பலவாதல் என்பதனையும் பாகல் - பருத்தல், பலா என்பதனையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது தமிழ்மொழி வகர, ககர மெய் மாற்றமொன்றானால் பொருள் மாற்றம் பெற்று வளர்ந்தமை புலனாகின்றது. அன்றியும் ‘பலா’ என்பதன் மூலம் ‘பா’ என்பதும் ‘பாகல்’ என்னும் பழந்தமிழ்ச் சொல்லினின்றும் தோன்றியமை தெரிகின்றது.

இவை போன்று ‘பா’ என்பதினின்றும் பெருகிய பல சொற்கள் சங்க நூல்களிலுள்ளன. அவற்றின் பொருள் வெளிப்படை. உ+ம். பா > பாண் > பண் - ஒலி, பாட்டு; பாண் + அர் > பாணர். பார்ப்பு - பறவை ஆகிய இரண்டும் ‘பா’ என்னும் மூலத்தினின்றும் பிறந்தவை யாகும். பார்ப்பு - பறவையின் குஞ்சு. பா > பார் > பார்ப்பு. பா > பார் > பர் > பர > பற - பறவை. பறந்து திரியும் அல்லது பறந்து திரிவனவாகிய பறவைகளின் குஞ்சுக்கே ‘பார்ப்பு’ என்ற பெயர் பழந்தமிழிலிருந்தது. ‘பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை’ (தொல் பொருள். 559) என்றார் தொல்காப்பியனார். பழைய வழக்குகளைத் திரட்டிக் கூறும் தொல்காப்பியனார் ‘பார்ப்பு’ என்பதன் விளக்கத்தைத் தம் கால வழக்காகிய ‘பறப்பவற்று’ என்பதன் மூலம் காட்டுவது சிந்திக்கத்தக்கது. நெட்டுயிர் முதலதாய ‘பார்ப்பு’ என்பது வழக்கில் அருமையாவதையும் குற்றுயிர் முதலாய ‘பற’ என்பது வழக்குக்கு வந்தமையையும் நோக்குக. இதிலிருந்து அசைமொழிக் காலத்திறுதியில் ‘பார்’ என்னுஞ் சொல் பறவைகளைச் சுட்டியிருக்கலாம் என்பதும் பிற்காலத்தில் பார் > பார்ப்பு ஆயிற்றென்பதும் தெரியக் கிடக்கின்றன. பார் - பற (பர) ஆகிய இரண்டும் வழக்கிலிருந்தபோது பற என்பது இனப் பெயராய்ப் பறவைக் குலத்தையும் பார் (பார்ப்பு) என்பது அவ்வினத்தின் இளமைப் பெயராயும் மரபு பெற்றன.

இது காறும் விளக்கியவற்றிலிருந்து ‘பா’ என்னும் அசைச்சொல் பாய் - பாசி - பை - பால் - பாடு - பாட்டு - பாண் - பாரம் - பாறு - பாரை - பாவல் - பாகல் - பார்ப்பு முதலிய நெடின்துறச் சொற்களுக்கும் பய - பச - பர - பயலை - பசலை - பசுமை - பயிர் - பயறு - பகர் - பக்கு - பகு - பகல் - பயம் - பயம்பு - பள்ளம் - படு - படர் - பண் - பனுவல் - பன்னல் - பருத்தி - பரீஇ -

பருந்து - பறவை - பலா - பல முதலிய குறின்முதற் சொற்களுக்கும் வேர்ச் சொல்லாய் விளங்குவது காண்க. இவற்றுள் நெடின்முதற் சொற்கள் பல சங்ககாலத்தின் பின் வழக்கிழந்து அருகியமையையும் குறின் முதற் சொற்கள் பெருகி வளர்ந்து வருகின்றமையையும் நோக்கும்போது தமிழ் மொழி வளர்ச்சிப் பாதை இதுவெனத் தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

பர, பற, பல முதலிய குறின்முதற் சொற்களெல்லாம் பரத்தல், பெருக்கம் என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டு 'பா' என்பதனின்றும் பெருகிய வரலாற்றைச் சங்கநூல்களினுள் ஒருமுறை புகுந்துலவுவோர் உணர்வர். சங்கநூல்களின்றேல் தமிழ்மொழியின் ஆதி வரலாற்றுப் பாதையை அறிய முடியாது. நெடில் குறிலாகும் போது பய் - பச் - பர் - பக் - பள் - பட் - பன் - பல் - பண் - பற் முதலிய சொற்களிற் தழுவப்பட்ட ய் - ச் - ர் - க் - ள் - ட் - ண் - ல் - ண் - ற் முதலிய மெய்யொலிகள் வேறுபட்ட பலவாயுள்ளமையையும் தமிழ்மொழி வரலாற்றுப் பாதை காட்டுகின்றது. இம்மெய்யொலிகள் ஒன்று இன்னொன்றாக மாறியதன் காரணங்களுள் முக்கியமானது அவற்றைத் தொடர்ந்து பின்வரும் உயிரொலியின் தன்மையாகும். ஒரு சொல்லில் அமைந்திருக்கும் மெய்யொலி அச்சொல்லின் உயிரொலிகளின் ஆதிக்கத்தின் பயனாய் அமைவதாகும். இவ்வியல்பை ஆராய்வதே தமிழ்மொழி வரலாற்றின் ஒலிமாற்ற ஆராய்ச்சியாகும். இனித் தொடரும் அத்தியாயங்களில் இது ஆராயப்படும்.

அசைச் சொற்களின் பொருள்வளம்

அசைமொழிக்கால ஆரம்பத்தில் வழக்கிலிருந்தனவாகக் கருதப்படும் ஆ, கா, பா முதலிய அசைச் சொற்கள் எவ்வெப் பொருளை அக்காலத்திற் சுட்டின என்பதை ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும். பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த சூழல், அவர்தம் தொழில், அவர் வளர்த்த விலங்குகள் முதலியவற்றைப் பற்றிய சரித்திர வரலாறு தெரிந்தாலேயே அக்காலத்துச் சொற்களின் நேர்ப் பொருளை அறியமுடியும். மனிதரின் தேவைகளுக்கேற்பவே ஒரு மொழியில் சொற்கள் தோன்றுகின்றன. தேவை சூழலைப் பொறுத்ததாகலின் சூழலை அறியு முகத்தானேயே சொற்பொருளை யறிய முடியும். அசை மொழிக் காலத்துத் தமிழ் மக்களின் எண்ணங்களின்

தொழிற்பாட்டை அறிந்து கொள்ள அக்காலத்து இலக்கிய வழக்கோ வரலாறோ இல்லாதபோது பிற்காலத்திய சங்க நூல்களின் துணையை நாடுவது கடனாகும்.

சங்க நூல்களினின்றும் கடைந்தெடுத்த இருபத்தொரு அசைச் சொற்களையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராயும்போது பின்வரும் உண்மைகள் புலனாகின்றன. அசைச்சொற்களை வழக்குக்குக் கொண்டு வந்த பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முதலில் ஒரு சூழலில் வாழ்ந்த காலத்தில் சில கொள்கைகளின் அடிப்படையிலேயே சொற்களை வகுத்தனர் எனத் தெரிகிறது. இச்சூழல் மதுரை மாநகரச் சூழலாயிருக்கலாம். அன்றிக் கடல் விழுங்கிய இலெமூரியாவின் ஒரு பகுதியாயும் இருக்கலாம். அசைச் சொற்கள் நிரைப்படுத்தி வகுக்கப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் மொழியைப் பேசிய மக்கள் கூட்டம், ஒரு குழுவாக நெருங்கி வாழ்ந்தனர் என்பதைச் சங்க நூல்களின் சொல்வழக்கு காட்டுகின்றது.

வாயை அங்காந்தவுடன் ஆகாரம் பிறக்கின்றது. இவ்வாகார வொலியை உச்சரிக்கும்போது காற்று உள் இழுக்கப்படுகின்றது. ஆகார, அகர முதன் மொழிச் சொற்கள் பல 'உள்நோக்கி அசைதல்' என்னும் மூலப்பொருளைத் தருகின்றன. 'அமிழ்' என்னும் பிற்காலத்திய சொல்லில் இம்மூலப் பொருளை உணரலாம். இனி, 'ஊ' என்னும் ஒலியை உச்சரிக்கும் போது காற்று வெளித் தள்ளப்படுகின்றது. எனவே ஊகாரச் சொற்கள் அனைத்தும் 'வெளிப்போதல்' என்னும் மூலப்பொருளை உணர்த்துவன. 'உமிழ்' என்னும் பிற்காலச் சொல்லில் இப்பொருள் தொனிக்கின்றது. ஈகாரவொலி ஆ, ஊ ஆகிய இரண்டிற்கும் இடைநடுவதாய்த் தோற்றம் பெறுவது. இது, மேல் அல்லது கீழ்ப் போதல் என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது, ஈசன், ஈனன் என்னும் சொற்களில் இப்பொருள்கள் தொனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதன் மூலப்பொருள் 'தொடர்தல்' என்பதாகும்.

இவ்விதிகள் தமிழ்மொழிக்கு மட்டும் பொருந்துவன அன்று: மற்று இந்தோ - ஐரோப்பியம் முதலிய உலகப் பழைய மொழிகளிலெல்லாம் இவ்வித பண்புகள் காணப்படுகின்றன.⁴³ வடமொழியில் 'ஆ' என்பது சொல்லின் முன்நின்று உள்நோக்கல் என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறது. கச்சதி - அவன் போகிறான்:

ஆகச்சதி - அவன் வருகிறான்; இங்கு 'ஆ' என்பது சொல்லின் பொருளைமாற்றி திரும்பி வருதலை உணர்த்துகிறது. வடமொழிச் சொல்லாக்கத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளில் இது ஒன்றாகும். செர்மானிய மொழியில் 'ஊ' என்பது 'தூரம்' அல்லது 'மேல்' என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது. 'ஊபர்' என்பது மேல் என்னும் பொருளது. ஆங்கிலத்தில் இது 'ஓவர்' எனத் திரிந்துள்ளது. தமிழ்மொழி இவற்றிலும் பழையதாகையின் மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. ஒலிக்குறிப்பு மொழிக் காலத்தில் உலகத்து மக்கள் அனைவரும் ஒருமொழியையே பேசி வந்தனர். அம்மொழி விலங்குகள், பறவைகள் என்பனவற்றைப் பின்பற்றிய ஒலிக்குறிப்பென்பது முன் அத்தியாயங்களில் விளக்கப்பட்டு உள்ளது. இயற்கையொலிகள் எந்நாட்டிலும் ஒரு தன்மையன. மனிதரின் ஆ, ஈ, ஊ உச்சரிப்பு முறைகளும் ஒரே தன்மையன. இக்காரணத்தால் எம்மொழியின் மூலத்தை ஆராய்ந்தாலும் ஒரு தன்மையதாய்க் காணப்படுகின்றது. தமிழ் மொழியைப் பேசிவரும் மக்கள் தொடர்ந்து ஐயாயிரம் வருடங்களுக்கு மேல் தென்னிந்தியக் குடாநாட்டினுள் வாழ்ந்து வருவதனால் மொழியானது வேறுபட்டதாகாது சிறுச்சிறு மாற்றங்கள் மட்டுங் கொண்டுள்ளது. அசைமொழிக் காலத்து மக்கள் 'ஆ' என்னுஞ் சொன்மூலம் 'அண்மை'யை அல்லது தன்மையிடத்தையும் ஈ என்னுஞ் சொன்மூலம் முன்னிலை - அண்மை இடத்தையும் 'ஊ' என்னுஞ் சொன்மூலம் முன்னிலை - சேய்மையையும் உணர்த்தினர் என்ற பழைய வரலாற்றைச் சங்க நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. படர்க்கையிடத்தைச் சுட்ட விரும்பியபோது பழந்தமிழர் முன்னிலைச் சேய்மைச் சொல்லாகிய 'ஊ' என்பதனையே வழங்கினர்.

அசைச்சொற்களின் பொருள் வளத்தை அறிவதற்கு இச்சொல்லாக்க விதிகளையுணர்தல் மிக இன்றியமையாதது. ஏனெனில், வளர்ச்சிக் காலத்தில் இவ்விதிகளுள் எவையெவை மாற்றப் பட்டனவென்பதையும் ஏன் அங்ஙனம் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பதையும் அறிவதற்கு மூலக் கொள்கைகள் அல்லது இயல்புகள் மிக உதவுவனவாம்.

ஆ

அசைமொழிக் காலத்தில் 'ஆ' என்பது ஒலிக்குறிப்பாய் உள்நோக்கி அசைதல் என்னும் பொருளையும் அண்மை

இடத்தையும் உணர்த்திற்று. 'ஆர்த்தல்' - 'ஒலித்தல்' என்பதிலுள்ள 'ஆ' ஒலிக்குறிப்பாகும். 'ஆடு' - 'அசைதல்' என்பதிலுள்ள 'ஆ' அசை மொழிக்காலத்தில் தனிமொழியாய் அசைதல், அசையும் பிராணி என்ற பொருள்களைச் சுட்டிற்றெனலாம். 'ஆழ்' என்பதிலுள்ள 'ஆ', 'உள்' என்னும் பொருளது. இது ஆழ் > அகழ் என மாறிற்று. அண்மையிடத்தைச் சுட்டிய 'ஆ' வளர்ச்சிக் காலத்தில் 'அண்' (அண்மை) எனக் குறுகிற்று.

யான், யாம், தான், தாம், நாம், ஆம் முதலிய சொற்களில் முதலுறுப்பாய் மெய்யுடன் கலந்தோ, தனித்தோ நிற்கும் ஆகாரவயிரே அசைமொழிக் காலத்தில் உள்நோக்கல் அண்மை, தன்மையிடப் பொருள்களில் வழங்கி வந்ததென உணர்த்தக்கூது. 'ஆண்மரக் கிளவி' என்பதில் வரும் 'ஆண்' என்னும் மரப்பெயரும் 'ஆரை' மரப்பெயரும் உள்ளே வைரமுடைய மரங்களிற்கு வழங்கிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரை வைர முடைமையின் வண்டியின் அச்சுமரமாகிறது. இவற்றின் காரணம் 'ஆ' என்பது (ஆண், ஆரை) 'உள்' என்பதனைச் சுட்டிப் பின்பு உள்ளே வைரமுடையவற்றிற்கு ஆயிற்று. 'ஆண்' என்னும் மனித இனப்பெயரும் வலிமையுடைய மக்களுக்கு ஆயிற்று. 'ஆடு' (பிராணி) என்பதிலுள்ள 'ஆ' ஒலிக்குறிப்பாய் பிராணியை உணர்த்திற்று எனலாம். அப்படியாயின் 'மா' என்பதும் ஒலிக்குறிப்பாய் 'மாடு' என்னும் பிராணிக்காயிற்று. ஆ - என்பது பசுவைச் சுட்டுவதாகையின் அசைமொழிக் காலத்தில் தமிழ் மக்கள் வளர்த்த அசையும் பிராணிகள் ஆடு, மாடு ஆகிய இரண்டுமெனக் கொள்ளலாம்.

கா

'கா' என்பது காகத்தின் ஒலி. அப்பறவையைச் சுட்டுஞ் சொல்லாகவும் வழங்கிற்று. காகம் கருநிறத்தது. அசைமொழிக் காலத் தமிழ் கருமையுடைய பொருள்களைக் 'கா' என்ற சொல்லாற் சுட்டினர் எனத் தெரிகிறது. 'கா' என்பதின்னும் வளர்ந்த சொற்கள்: கார் - கருமை, இருள், மேகம். காரி - கரிக்குருவி: காரை - செடி: காளம் - கருமை: காளி - கருநிறத்தவள், துர்க்கை. காட்டுமுருக்கு, காளம் - கருமை. காழ் - கருமையை உடையது. கா - சோலை. காடு - இருளையுடையது.

கருமையென்பது காலப்போக்கில் செறிவையும் உணர்த்தலாயிற்று. காடு என்பதில் இருள், செறிவு ஆகிய இரு பொருள்களும் தொனிக்கின்றன. காதல், காமம் என்ற சொற்களில் உள்ள 'கா' நெருக்கம், செறிவு, நெருக்கவுணர்வு என்னும் பொருளதாயிற்று. 'செறிவு' என்பது வலிமைக்காய்ப் பின்பு இளமைக்காயிற்று. காளை, காய் என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. பிற்காலத்தில் 'கா' என்பது 'காத்தல்', 'காவுதல்' என்னும் பொருள்களையுஞ் சுட்டிற்று. 'வீழ்காவோலை' (நற். 354-3)

தா

'தா' என்னும் அசைச்சொல் 'தத்துதல்', 'தாவுதல்', 'தாக்குதல்' என்னும் மூலப்பொருள்களை உடைத்து தாவல் - பரப்பு எனப் பிங்கலம் கூறுகின்றது. தவழ், தவளை என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக.

தா என்னும் அசைச்சொல் வளர்ந்து நாளடைவில் பெருகிற்று. தா- தாக்குதல் என்பது வெட்டுதல், அழித்தல், கடத்தல், செலுத்துதல் என்னும் பொருள்களாயிற்று. 'தாண்டுதல்' என்னுஞ் சொல்லில் 'தா'- கடத்தல் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. தடி, தப்பு, தவறு, தள்ளு, தவிர் என்னுஞ் சொற்களில் நீங்குதல் என்னும் பொருள்படுதல் காண்க. இது தாவுதலின் வளர்ச்சியாகும். இனி தாவுதல் என்பது தாக்குதலின் நிமித்தமாய்போது 'வலிமை உடைத்தாதல்' என்னும் பொருளாயிற்று. 'வலிமை' என்பது தா-தாவுதல் என்னும் மூலப்பொருளோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடைத்து.

தா என்பது 'பரத்தல்' என்னும் பொருளில் கீழ்நோக்கிப் பரத்தல் அல்லது தாவுதலைக் கருதும்போது 'தாழ்' என்பதாயிற்று. 'தாழ்' என்பது 'தாழ்வு' ஆகி குறைதல் என்னும் பொருளுக்காயிற்று. தாழ்மை, தணிவு, தயக்கம் என்பன கீழ் நோக்கற் பொருளான. இதினின்றும் வளர்ந்ததே 'வருத்தம்' என்பது.

'தா' என்பது பரத்தற்பொருளில் மேல்நோக்கியபோது 'தலை' என்பதாயிற்று: தொடர்ந்து பரந்து நின்றபோது 'தார்' - சங்கிலி, மாலை, ஒழுங்கு என்னும் பொருளானவாக வளர்ந்தது.

‘தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்’
(தொல். சொல் 344)

எனத் தொல்காப்பியர் சூத்திரஞ் செய்ததன் காரணம் தா- வலிமை என்னும் பொருள் அவர் காலத்தில் வழக்கிழந்ததனாலாகும்.

தா - தருதல் என்னும் பொருளைப் பிற்காலத்திற் பெற்றது. கி.மு. 1500க்கு முன் இப்பொருள் வழக்கிலிருந்ததாகக் கொள்ளச் சங்க நூல்களிற் காணப்படும் பழைய வழக்குகள் இடந்தரவில்லை. ஈ என்பதே தருதல், கொடுதல் என்னும் பொருள்களில் அசைமொழிக் காலத்து வழக்காகும். இக்கருத்து அறியாதார் தா, வா என்பனவற்றின் மூலம் த, வ என்னுங் குற்றியிரென்றும் இவையே தமிழின மொழிகளின் பழைய வழக்குகள் என்று கூறுவர்.⁴⁴ அவர் கூற்று கி.மு. 1500 க்கு முற்பட்ட தமிழ் மொழிக்கு பொருந்தாதாகும். தமிழ் மொழி நீண்டு வளர்ந்த காலத்திலேயே மூலவுயிர் குறுகிற்று. இன்றைய தமிழினமொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்கள் பிற்காலத்தவையாகும் எனவே சங்க நூல்களிலுள்ள வழக்குகளோடு மாறுபட்ட உபயோகங்களையே அவை பிற்காலத்திற் காட்டும். அசைமொழிக் காலத்திய மூலச் சொற்கள் சங்க காலத்தில் அகன்று படர்ந்து கிளைவிட்டுள்ளன. ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் மட்டும் உள்ள சொற்கள் அசைச் சொற்களாகர் அசைச் சொற்கள் சிலவே வழக்கிலிருந்த ஆதிகாலத்தில் ஒரு பொருளையுணர்த்தப் பல சொற்கள் வழங்கினவெனக் கூறுவதும் பொருந்தாதாகும். ஒவ்வொருசைச் சொல்லும் ஒலித்திரிபினால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல பொருள்களை உணர்த்தியமையையே பாபிலோனிய சுமேரிய அசை மொழிச் சொற்கள் காட்டுகின்றன.

நா

நா என்னும் அசைச் சொல் ஆ - (உள், அண்மை) என்பதனோடு தொடர்புபட்டதாகும். உள், நடு, நாக்கு என்பன அதன் மூலப் பொருள்கள். காகத்தின் நிறத்தைக் கண்ட பழந்தமிழர் கருமையுடைய பொருள்களை கா, கார், காழ் என அழைத்தது போன்று நாலும் (தொங்கும்) இயல்பினையுடைய நாவைக் கொண்ட பிராணியை ‘நாய்’ என்றே அழைத்தனர். வேட்டை நாயின் நா நீண்டு தொங்கிக் கொண்டேயிருக்கும். கா (காகம்), கூ (கூகை) நா (நாய்)என்னுஞ் சொற்களின் பொருளை

நோக்கும்போது அசைமொழிக் காலத் தமிழ் மக்கள் காட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்தமை புலனாகின்றது.

நாவின் இயல்பு நாலுதல் - தொங்குதல். நாவின் தொழில் நக்குதல்: நவிலுதலும் (சொல்லுதல்) அதன் தொழிலாகும். நா - நால் - நக்கு - நவில் என்னுஞ் சொற்களின் வளர்ச்சியை நோக்குக. நா என்ற அசைச் சொல்லின் மூலப்பொருள்களாகிய உள், அண்மை என்பன அயல் என்னும் பொருளில் பல சொற்களின் பிறப்புக்கு காரணமாயின. நாளை, நாடி, நாடு, நணி, நண்ணு, நத்தம் (இடம்) என்பன 'நா' வினின்றும் வளர்ந்த சொற்கள் நக்குதலினின்றும் கிளைத்த பொருள் நயத்தலாகும்.

பா

'பா' என்னும் அசைச் சொல்லின் மூலப்பொருள் 'பாய்தல்' அல்லது 'பரவுதல்' என முன்னர் விரித்து விளக்கப்பட்டது. பாய், பாரை, பாறு, பாரம், பார்ப்பு, பாவல், பாண், பர, படர், படு, படை, பன்னு முதலிய சொற்களில் பாவின் மூலப்பொருளாகிய 'பரத்தல்' காணப்படுகின்றது. பா - பரந்துபட்ட ஓசையுமாம்.

மா

'மா' என்னும் அசைச்சொல் ஒலிக்குறிப்பாயும் 'பெருமை' என்னும் மூலப் பொருளதாயும் வரும். ஒலிக்குறிப்பாய் வருவதை மா > மாடு, மா > மகுளி என்னுஞ் சொற்களிற் காணலாம்.

'மா' என்பதன் மூலப்பொருளாகிய 'பெருமை' என்பது சிறத்தற் பொருளில் பல சொற்களிற் காணப்படுகின்றது. மா - பெருமை, இலக்குமி. மால் - பெருமை, திருமால். மாடு - செல்வம். மாழ் - மாண் - மாட்சி என்பன பெருமையை உணர்த்துகின்றன. மாக்கள், மக்கள் என்பன பெரிய பிராணிகளையுணர்த்துகிறது. மல் - பெருகுதல், விரிதல்; மலர், மல்லல், மலி, மலிவு, மலை, மதர் முதலிய சொற்களில் மாவின் மூலப்பொருள் வெளிப்படையாய்த் தோன்றுகின்றது. மார் - மார்பு (அகலமானது).

பெருமை, செழிப்பு, இளமை என்பன தொடர்புபட்ட பொருள்கள். மாழை - இளமை, அழகு. மக, மகன், மகள் என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக.

யா

‘யா’ என்னும் அசைச்சொல் தன்மையிடத்தைச் சுட்டும். இது ஆ - அண்மை யென்பதனோடு தொடர்புபட்டது. ஒருமை, பன்மை வேறுபாடுகளைத் தமிழ்ச் சொற்கள் உணர்த்தாத ஆதிகாலத்தில் ‘யா’ என்பது தன்மையிடத்தைச் சுட்டிப் பின்பு யான், யாம் என வளர்ந்தது. இன்று வழக்கிலிருக்கும் தமிழின மொழிகளின் தன்மையொருமைச் சொற்களெல்லாம் ‘யா’ என்னும் அசைச் சொல்லின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. பின்வருவன தமிழின மொழிச் சொற்கள்:

தமிழ் - யான்.	பர்சி - ஆன்
மலையாளம் - ஞான்.	கோண்டா - நான்
கோடா - ஆன்.	குயி - ஆனு
கன்னடம் - ஆன்.	குவி - நானு
துளு - யானு, யேனு.	குர்க்கு - ஏன்
தெலுங்கு - ஏனு, நேனு.	மால்டா - என்
கொலாமி - ஆன்.	பிராகுவி - ஈ
நைகி - ஆன்.	

‘யா’ என்பது ஞா, ஆ, நா, ஏ, எ, ஈ என்பனவாக மாறியமை தெளிவாகிறது. இவற்றுள் ‘ஈ’ என்னும் பிராகுவிச் சொல் பழைய சொல்லாகும். ‘யா’ என்பதை ஒலிக்கும்போது அது இயா, ஈயா என்றே இயற்கையாக அமையும். எனவே பிராகுவி யா முன்னொலியாகிய ஈயைப் பாதுகாத்து வருகிறது.

வா

‘வா’ என்பதன் மூலப்பொருள் ‘வெளிவருதல்’ என்பதாகும். வார்- வார்த்தல் - வார்த்தை என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. ‘வா’ என்பது ‘வெளிவருதல்’ என்னும் பொருளதாய் விரிதலுக்காயிற்று. வா- வாய் (விரிவது). வாருதல் - நீருதல்.

வாழ்த்து என்பதும் வார்த்தை என்பதும் வாயினின்றும் வருவனவற்றைச் சுட்டும். வாடுதல் என்பது நீர் வெளிவருதலாகும்.

வார்த்தல் - நீரை வெளியே ஊற்றுதல்: வாருதல் - மயிரை அகல விரித்தல். வாவி - அகன்றிருப்பது அல்லது நீர் வெளியே வந்திருக்குமிடம். இனி வா - வெளிவருதல் என்பது 'பாய்தல்' என்னும் பொருளுக்காயிற்று. வாவுதல் - பாய்தல்: வாவல் - பாய்தல், தொங்குதல்: வவ்வால், வெளவால் என்பன 'வாவல்' என்னும் பறவையைச் சுட்டும் பெயர்கள்.

வாங்குதல், வளைதல், வலை என்பன வா - பாய்தல், பரத்தல் என்பதனடியாகத் தோன்றி வளர்ந்தசொற்களாகும்.

வா, வார் என்பன 'வெளிவருதல்' என்னும் மூலப் பொருளைச் சுட்டுஞ் சொற்கள் என்பதை அறியாதார் 'வ' என்பது பிற்காலத்தில் நீண்ட தென்றும் அது வா, வார் என மாற்றிறென்றும் கொள்வர்.⁴⁵ தமிழின மொழிகளுட் சில 'வருதல்' என்னும் பொருளில் வா, வார், வர் என்னும் மூலங்களை இன்றைய வழக்கிற் காட்டுவது கொண்டு குறில் நெடில் ஆயிறென்பர் அவர். சங்கநூல் வழக்குகளை உணராமையினாலேயே அவர் தவறுகின்றனர்.

ஈ

'ஈ' என்னும் அசைச்சொல் ஒலிக்குறிப்பாய் 'ஈதல்', 'ஈ' என்னும் சத்தமிடும் தேனீ முதலியனவற்றைச் சுட்டும். தொடர்தல், போதல் என்பனவும் ஈ என்பதன் மூலப்பொருள்கள் ஆகும். முன்னிலை- அண்மைச் சுட்டாயும் அது வழங்கிற்று எனலாம் 'ஈயென இரத்தல்' (புறநா. 154-8)

மொழி வளர்ச்சிக் காலவாரம்பத்தில் 'ஈ' என்பது மேற்போதல், கீழ்ப் போதல் ஆகிய இரண்டையுஞ் சுட்டிற்று. ஈ > ஈறு, இறுதி என அது மாறிற்று. ஈசன் (உயர்ந்தவன், கடவுள்) ஈனன் (இழிந்தவன்) என்னும் பிற்காலச் சொற்களில் ஈ என்பதன் மூலப்பொருள் தொனிப்பது காண்க. ஈ > ஈர் - இழுத்தல் என வளர்ந்த அச்சொல் காலப்போக்கில் இழு, இழி, இழ, இக என்னுஞ் சொற்களாக மாறிற்று. ஈ > ஏ ஆக மாறிய பின் ஏர், ஏழ், ஏறு, இவர் முதலிய சொற்களாகத் திரிந்து 'மேற்போதல்' என்னும் பொருளைக் கொண்டது. இழிதல்- கீழே போதல், இவர்தல் - மேலே போதல் என்னும் பிற்காலச் சொற்களின் மூலம் 'ஈ' என்னும் அசைமொழியாகும்.

வந்தீமோ, சென்றீமோ முதலிய சங்கச் சொற்களில் 'ஈ' என்பது (ஈம்) முன்னிலை ஏவலாய் இடப்பொருளையும் 'போ' என்னும் பொருளையும் சுட்டுவது காண்க. 'ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே' (தொல். சொல் 445) என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் வரும் 'ஈ', 'இழிந்தோன்' முதலிய சொற்களின் பொருளைக் கூர்ந்து நோக்கின் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன் 'ஈ' வளர்ந்த வரலாறு தோன்றும்.

கீ

'கீ' என்னும் அசைச்சொல் கீ கீ, கீர் கீர், கிண் கிண், கிணீர் கிணீர் முதலிய ஒலிக்குறிப்பு மொழிகளிற் காணப்படுகின்றது. அசை மொழிக் காலத்தில் அது 'கீழ்' என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டது.

கீ, கீழ் என்பன சுட்டும் 'கீழ்ப்போதல்' என்னும் பொருளைப் பின்வருஞ் சொற்கள் வளர்ச்சிக் காலத்திற் பெற்றன எனலாம். கீழ் - கீள் - கீல் என்பன கிழிதல் என்னும் பொருளான. கீமுதல் - கிழித்தல்: கீறு - கிழி: கீள், கிள், கிளறு, கிண்டு, கிணறு முதலிய சொற்கள் 'கீ' என்னும் அசைச் சொல்லின் வளர்ச்சிகால நிலையைக் காட்டியபோதும் மூலப்பொருளைப் பாதுகாத்துள்ளன.

தீ

'தீ' என்னும் அசைச்சொல் நெருங்குதல், தொடர்தல், முடிதல் என்னும் மூலப்பொருள்கள் கொண்டது: 'ஈ' என்னும் அசைச்சொல்லோடு தொடர்புடையது.

தீ - தீன் (தின்) - தீற்று, தீண்டு முதலிய சொற்களில் உள்ள 'தீ' என்பது 'நெருங்கிய தொடர்பை'க் காட்டுகின்றது. 'தீர்' என்பது போதல், தொடர்தல், முடிதல், மறைதல் என்னும் பல பொருள்களைச் சுட்டுஞ் சொல்லாகப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. தீர்வு (முடிவு) திண்ணம், திட்டம் என்னுஞ் சொற்கள் முடிதல் அல்லது முற்றாக்குதல் என்னும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றன.

‘தீ’ என்பது பிற்காலத்தில் ‘இனிமை’, ‘நெருப்பு’ என்னும் வேறுபட்ட பொருள்களைப் பெற்றது. ‘வாலெயி றூறிய வசையில் தீநீர்’ (குறுந். 267-4). என்பதில் ‘தீ’ என்பது ‘இனிமை’ என்னும் பொருளைச் சுட்டுகின்றது. தீ > தே ஆகிய மாறியபின் தேம், தேன் என்னுஞ் சொற்கள் ‘தீ’ என்பதன் இனிமையென்னும் பொருளைப் பாதுகாத்து வருகின்றன. எனவே தீ - சூடு, நெருப்பு என்னும் பொருள்கள் சாதாரண வழக்கில் இன்றும் நிலவுகின்றன. இனிமை, சூடு என்னும் இரண்டையும் ‘தீ’ என்பது சுட்ட வந்ததன் காரணம் தீர்தல் - கடத்தல் என்னும் பொருளைப் பெற்றதனாலாகும். இனிமை, சூடு என்பனவற்றில் மிகுத்தல், கடத்தல் என்னும் பொருள்கள் தொனிப்பது காண்க. ‘தீவு’ என்னுஞ் சொல்லில் கடந்து செல்வது, தூரத்தது என்னும் பொருள்கள் இருப்பதை நோக்கின் அசை மொழிக் காலத்துத் ‘தீ’ என்னும் மூலச் சொல்லின் இயல்பை உணரலாம்.

நீ

‘நீ’ என்னும் அசைச்சொல் முன்னிலை - அண்மைச் சொல்லாகிய ‘ஈ’ என்பதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளது. ‘ஈ’ என்பதன் விகாரம் ‘நீ’ எனக் கூறினும் பொருந்தும்.

‘நீ’ என்பதன் மூலப்பொருள் முன்னிலை அண்மைச் சொல்லாகும். ஒருமை, பன்மை வேறுபாடுகளைத் தமிழ்ச் சொற்கள் சுட்டாத அசைமொழிக் காலத்தில் ‘நீ’ என்பது முன்னிலை இடப்பெயராய் வழக்கிலிருந்த தெனலாம். நீ - நீவு - நீள் - நிமிர்- நில் - நீங்கு என்னுஞ் சொற்கள் ‘நீ’ வளர்ந்த வரலாற்றைக் காட்டுகின்றன. ‘நீயேன் என்றது எவன்’ (ஐங். 22-4) என்னுந் தொடரில் ‘நீ’ என்பது ‘நீங்குதல்’ என்னும் பொருளில் தனிமொழியாய் எதிர்மறை பெற்று நிற்றல் காண்க. நீ, நீவு, நிவ என்பன முட்டுதல், தொடர்தல் என்னும் பொருளான. நீள்- என்பது மேலுந் தொடர்தலைச் சுட்டுகின்றது. நிமிர்தல், நிற்றல் என்பன நீளலின் விகாரமாகும். நீள்தல் - நீடுதல் - நீந்தல் என்பன தொடர்புபட்டபொருளைக் காட்டுகின்றன.

எனவே அசைமொழிக் காலத்தில் ஈ, நீ ஆகிய இரண்டும் வழக்கிலிருந்தன வேனும் ‘ஈ’ என்பது முற்பட்ட வழக்கு உடைமையைக் காட்டுகின்றது.

பீ

‘பீ’ என்னும் அசைச் சொல்லின் மூலப்பொருள் ஒலிக் குறிப்பாகும். ‘பீ’ என்னும் திடீர் ஒலியுடன் பெருகுவது ‘பீ’ என்பது பொருள். ‘ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரம்’ (தொல். எழு 233). பிரிதல், பிள்ளுதல், பெருகுதல் என்னும் மூலப்பொருள்கள் கொண்டது. பீ என்னும் அசைச்சொல்.

பீ > பீறுதல். ‘பீர் எனல் - விரைந்து பாய்தற் குறிப்பு’ என உரையாசிரியர்கள் கூறியது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. பீர் - பெருக்கு: பெருமரம். பீல் - பீச்சு. பீலி - பீறிக் கொண்டு வெளிவருவது: பனங்குருத்து. பீழ்தல் - பிடுங்குதல், வெளிவருதல். பீளை- வெளி வந்திருப்பது. பீள் - கரு; பீளல் - பெண்குறி. பீ > பிள் > பிள்ளை; பீ > பிள் > பிண்; பீ > பிள் > பெள் > பெண்; ‘வரகின் பிறங்கு பீள்;’ (புறநா. 321-6). ‘கருந்தாள் போகி ஒருங்கு பீள் விரிந்து’ (புறநா. 120-7) என்னுந் தொடர்களில் ‘பீள்’ என்பது ‘கரு’, ‘வெளிவருவது’ என்னும் பொருள்களில் பயின்று வருகிறது. ‘பீள்’ என்னும் இச்சொல் பயின்றுவரும் இரு தொடர்கள் சங்க நூல்களில் இன்றேல் பெருந்தொகையான தமிழ்ச் சொற்களின் மூலப் பொருளைத் திட்டமாகக் கூறுதல் முடியாததாகும். பீ > பிய் > பீ > பீழ் > பிடுங்கு என்பன ‘பீ’ என்பதன் பொருள்களாகிய பிரிதல், வெளிவருதல் என்பனவற்றைச் சுட்டுகின்றன. பிதுங்கு, பிதுக்கு, பிண்டம் (கரு), பிணை - பெண் விலங்கு, பிடி - பெண் விலங்கு என்பன ‘பீ’ என்னும் அசைச்சொல் பிற்காலத்தில் வளர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றன.

மீ

‘மீ’ என்னும் அசைச்சொல் ‘மேல்’ என்னும் மூலப் பொருள் கொண்டது. பிற்காலத்தில் மீ > மே என விகாரம் பெற்றது.

மீ - மீசை - மீது என்பன ஒரு பொருளையே சுட்டுகின்றன. மீ > மிசை எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. ஆயினும் ‘மீ மிசை’ என்னும் பெருவழக்கைச் சங்கநூல்கள் காட்டுகின்றன. மீறுதல், மிகுதல், மிகை என்பன ‘மேற்போதல்’ என்னும் பொருளைச் சுட்டுகின்றன. மிடை - மேலிருப்பது, பரண்; மிண்டுதல் - மேற்கொண்டுவருதல், மித - மேற்கிடத்தல், மிடறு - மேலிருப்பது

(கழுத்து). மிச்சம் - மிகுதி; இச்சொற்கள் 'ம்' என்னும் அசைச்சொல் மூலப்பொருளில் திரிபு பெற்று வளர்ந்தமையைக் காட்டுகின்றன.

வீ

'வீ' என்பதன் மூலப்பொருள் 'விரிதல்' என்பதாகும். இச்சொல் விரிதல், பரத்தல், பரந்து நீங்குதல், கெடுதல், அழிதல் என்னும் பொருள்கள் பெற்று வளர்ந்தமையைச் சங்க நூல்கள் காட்டுகின்றன.

வீ > வீங்கு, வீக்கம் - பெருக்கம், விரிவு, வீச்சு - பரத்தல், எறிதல். வீ > விரி - பரத்தல். வீ > வீழ் > வீழ்து > விழுது - கீழ் நோக்கிப் பரத்தல்; வீ > வீதல் > வீடு - பரந்து நீங்குதல், அழிதல். வீ > விள் > விண் - பரந்தவெளி ஆகாயம்; வீ > விள் > விளர்; வீ > விள் > வெள் > வெண் என்பன வெளி, ஆகாயம், வெண்மை, விடிதல் என்பனவான பொருள் பெற்றமையை உணரலாம்.

விழி - விரிந்திருப்பது; கண்; விளி - விரிவு நீங்குவது; கெடுதல். இங்கு விழி, விளி என்னும் இரண்டு சொற்களும் 'வீ' என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்து பொருள் வேறுபட்டமையைக் காணலாம்.

ஊ

'ஊ' என்னும் அசைச் சொல்லானது ஒலிக்குறிப்பு, முன்னிலைச் சேய்மைச் சுட்டு, வெளிப்போதல், அசைதல் என்னும் மூலப்பொருள்களை அசைமொழிக் காலத்திற் கொண்டிருந்ததெனலாம்.

'ஊ' என்பதன் ஒலிக்குறிப்புப் பொருளை ஊம், ஊது, ஊளை, உரை முதலிய சொற்களிற் காணலாம். இவ்வொலிக் குறிப்பு முன்னிலைச் சேய்மையிடத்தோடு தொடர்பு கொண்டது என்பதை 'ஊ' என ஊதிப் பொருள் காண்க.

ஊ > ஊது; ஊதுதல் அசைதலின் காரணமாகிறது. ஊர் - அசைதல், போதல். ஊங்குதல் - அசைதல். ஊசல் - ஊஞ்சல் அசையும் விளையாட்டு. ஊறுதல் - வெளிவருதல். ஊற்று -

வெளிவருவது: நீரூற்று. உந்துதல், உதைத்தல், உகைத்தல், உளர்தல், உதிர்தல், உய்த்தல், உருள்தல், உருகுதல், உயிர்த்தல், உலவுதல் முதலிய சொற்களிலெல்லாம் ஊ - அசைதல், வெளிவருதல் என்னும் மூலப்பொருள்கள் வெளிப்படையாய்த் தோன்றுவது காண்க. ஊக்கம் - முன் செல்வது, ஊகம் - பாய்ந்து திரிவது, குரங்கு என்னுஞ் சொற்களிலும் 'ஊ' வெளிப்படையாகத் தோன்றுகின்றது.

கூ

'கூ' என்னும் அசைச்சொல் ஒலிக்குறிப்பு மொழியாகவும் வளைதல், திரளுதல், மிகுதல் என்னும் பொருள்களிலும் அசை மொழிக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்ததெனலாம்.

கூ > கூவு, கூகை, கூப்பிடு, குளறு, குயில் முதலிய பிற்காலச் சொற்களில் 'கூ' என்னும் ஒலிக்குறிப்புப் பொருளைக் காணலாம். கூ > கூடு, கூடல், கூட்டம் என்பன ஒன்று சேர்தல், திரளுதல் என்னும் பொருளான. கூளி, கூவை, கூழ் என்பனவும் 'திரட்சி' என்னும் பொருளான. திரளுதல் இளமையின் அறிகுறியாகிறது. கூ > குழ் > குழவி, கூ > குர், குரும்பை, குருவி; குருளை; கூ > குஞ்சு: கூ > குர் > குறு, குறை, குன்று இச்சொற்களெல்லாம் இளமை, குறுமை முதலிய பொருள்களாக வளர்ந்துள்ளன.

கூம்பு - கூப்பு - குவி; கூபம் - குழிந்திருப்பது : கூம்பு - வளைவு; ஓடுக்கம்; கூழை - கூந்தல் (திரட்சி) ; கூழம் - கூலம் - குழை (திரட்சி) ; கூன் - குரங்குதல் (வளைதல்) ; குலவு - வளைவு - குலவு > குரவு, குரவை - வளைந்து ஆடுவது; குறடு - குறண்டு - குறழ் - குனி (வளைவு); கூ > கும், குமிழ், குடா - வளைவு; குடந்தை, குடம், குடாரி, குடி, குடிலம் - வளைந்தவை.

கூ

'கூ' என்னும் அசைச்சொல் அசைதல், உட்செல்லல் என்னும் மூலப்பொருள்களை அசைமொழிக் காலத்திற் கொண்டிருந்ததெனலாம். இது 'ஊ' என்பதனோடு தொடர்பு கொண்டது.

பிற்காலத்தில் 'தூ' வளர்ந்த வரலாற்றைப் பின்வருஞ் சொற்கள் காட்டுகின்றன: தூ - தூங்கு (அசைவு) தூவு - அசைத்தல், தூவுதல்: தூவல் - தூவலை: 'தூவலை தூவ' (நற். 152-6) தூ - தூண்டு - தூர (செலுத்துதல்): தூணி - தூமி (வெட்டுதல்) தூம்புதல் - உட்செலுத்துதல். தூம்பு - உட்டுளை: குழாய், மதகு; தூ > தூழா, தூழாவு, தூழை - உட்செலுத்திக் கிளறுதல் தூளை - தூவாரம்.

நூ

'நூ' என்னும் அசைச் சொல் முன்னிலைச் சேய்மைச் சுட்டாகவும் நுழைதல், நுண்மையாதல் என்னும் பொருள்களிலும் அசைமொழிக் காலத்தில் வழங்கிற்றெனலாம்: இது ஊ, தூ, என்னும் அசைச் சொற்களோடு தொடர்புபட்ட சொல்லாகும்.

சங்க நூல்களில் முன்னிலை - அண்மையிடச் சுட்டாக 'நூ' என்பது வழக்கிலில்லை. ஆயின் அசை மொழிக் காலத்தில் இருந்ததென்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்களுள்.

பிராகுவி - நும்காரெ - நீவிர்செய்கிறீர்⁴⁶
 தமிழ் - நும்பொருள் - உம்முடையபொருள்

பிராகுவி மொழியில் 'நும்' என்பது முன்னிலை இடப்பெயராக இன்றும் வழக்கிலுள்ளது. ஆயின் சங்கத்தமிழில் 'நும்' என்பது பிராகுவி மொழியிற் போன்று அல்வழி, வேற்றுமையாகிய ஈரிடத்தும் வழங்காது வேற்றுமையினவாகக் குறுகி நிற்கின்றது. எனவே சங்கத் தமிழ் பழைய வழக்கை இழந்துவிட்டதென்பது தெளிவாகிறது. அன்றியும் பிற்காலத்துச் சொற்களாகிய யான், ஞான், நான், யாம், நாம் என்னும் தன்மைச் சொற்களின் மூலமாய 'ஆ' என்பதுவும் நீ, நீன், நீம் என்னும் முன்னிலைச் சொற்களின் மூலமாய 'ஈ' என்பதுவும் அசைமொழிக் காலத்து வழக்கில் இருந்தனவெனவே நும், உம் என்பனவற்றின் மூலமாய 'நூ' என்பது ஒன்று அசைச் சொல்லாயிருந்திருக்க வேண்டும். 'ஊ' என்னும் அசைச்சொல் நெட்டுயிரோடு காணப்படுவதால் 'நும்' என்பதன் மூலமாய 'நூ' அசைமொழிக் காலத்து வழக்குச் சொல்லாகும்.

'நூ' என்பது 'நுழைதல்' என்னும் மூலப்பொருள் கொண்ட தென்பதைப் பின்வரும் பிற்காலத்துச் சொற்கள்

காட்டுகின்றன. நூழை - சிறுவாயில்; துவாரம்; குகை. நுழைதல் - புகுதல், உட்செல்லல்; நூக்குதல் - தள்ளுதல், தூண்டுதல். நூவுதல் - பாய்ச்சுதல்; நூர் - வெளிப்போதல். நூறுதல் - முட்டுதல்; நுழைத்தல், அடித்தல், பொடியாக்குதல், குற்றுதல். நூ, நுகை - உட்செல்லல்; தளர்தல்; நுந்துதல் - தூண்டுதல். நுழந்துதல் - நுழைத்தல்.

‘ஓடுதேர் நுண்ணுகம் நுழைத்த மாவே’ (நற். 58-11)

நூ > நூறு - பொடி: துகள். நூ, நுண். நுட்பம்; நுதி - கூர்மை; இச்சொற்கள் நூ - நுண்மை என்னும் பொருளைச் சுட்டுகின்றன. நூ - எள் (சிறியது).

‘நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை’
(தொல். சொல். 374)

பூ

‘பூ’ என்னும் அசைச்சொல் குறுமை, குறுவழி, தொடுதல் என்னும் மூலப்பொருள்கள் கொண்டது.

‘பொட்டுக்குள்ளால் பூந்து போ’ என்னும் பேச்சு வழக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ளது. ‘பூ’ என்னும் அசைச்சொல்லின் விரிவை இவ்வசனப் பொருள் சிறப்பாக விளக்குவது காண்க. பூ > பூழ் - குறுமை: காட்டுக்கோழி: பூழ் - துவாரம்: பூ > புழை - வாயில்: துவாரம்: பூ > புகு - நுழைதல், போதல்: பூ > போ எனப் பிற்காலத்தில் மாறியது. பூ > புரை - புறை உட்டுளை. பூ - பூழ் - பூழ்தி - புழுதி: பொடி, குறுமை என்பன.

இயல் 6

உயிரின மெய்களின் தோற்றமும் தொழிற்சொற் பிறப்பும் - (கி.மு. 2500)

அசைமொழிக் காலத் தமிழ் மக்கள் ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூவகை நெட்டுயிர்கள் புணர்ந்த கூட்டொலிகளாகிய அசைச் சொற்களை நாளாந்தம் உச்சரித்து வந்ததன் பயனாக ஒலித்திரிபும் ஒலிப்பெருக்கமும் பொருந்துவது இயற்கையே. அசைச் சொற்கள் கடைநீளல் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் முதலாவது படியாகும். கடைநீளல் என்பது அசைச் சொல்லின் ஈற்றுயிர் தனக்கினமாகிய பிறிதோரொலியைத் தழுவிக் கொள்ளுதலாகும். அங்ஙனத் தழுவிக் கொள்ளுங்கால் கூட்டொலியும் நெகிழ்ந்து பிரிந்து உயிர்வேறு மெய்வேறாக ஒலிப்பதும் இயற்கையே. உதாரணமாக 'கா' என்னும் கூட்டொலிச்சொல் ஈற்றில் ரகரவொலியைத் தழுவிக் 'கார்' என நீளும்போது 'கா' என்பது நெகிழ்ந்து க் + ஆ என்னும் ஈரொலியாகப் பிரிந்து ஒலிப்பதும் மொழி நிலையின் முக்கிய பண்பாகும்.

அசைச் சொற்கள் கடைநீளல் காரணமாகத் தழுவிக் கொண்ட ஒலிகள் எவையெவை என ஆராய்ந்து காண்பது ஈண்டுப் பொருத்தமாகும். இன்று வழக்கிலுள்ள வடிவம் பெற்ற முப்பது உயிர்களும் மெய்களும் தனித்து வழங்கா மூவொலிகளும் குறிப்பிட்ட ஒரு நூற்றாண்டிற் தோன்றியவையல்ல; தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக் காலத்திற் படிப்படியாய்த் தோன்றியவையாகும். ஏன் சில ஒலிகள் முன்னும் சில ஒலிகள் பல நூற்றாண்டுகளின் பின்னரும் தோன்றினவென்பதை ஆராய்வதே தமிழ் மொழி வரலாற்றின் முக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டத்தை அறிதலாகும்.

ஒலியெழுத்தென்பது தெளிவான தனிவடிவம் பெற்ற ஓரொலியாகும். உதாரணம் 'அ' வடிவம் என்பது வரிவடிவத்தை யன்று; ஒலியின் உருவத்தையாகும். ஒலியெழுத்துக்கும் ஒலிக்கும் வேறுபாடுண்டு. காற்றிலே கேட்பதெல்லாம் ஒலியாகும். பொருள் புலப்படுத்தும் சொல்லின் கூறாக அமையும் ஒலி வடிவங்களோவெனில் தனியுருவு பெற்று ஒரு மொழியின் சிறப்பொலியாக அமையும். தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி

முதலிய பல்வேறு மொழிகளும் தமக்கென வேறு பட்ட ஒலியெழுத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வொலியெழுத்துக்களின் இயல்பையும் பண்பையும் வகுத்து அமைத்தது சமுதாயமாகும். தமிழ் மக்கள் அனைவரும் இவ்வொலியெழுத்து இத்தன்மைத்து என நாளாந்த வாழ்க்கையில் அறிந்து கொள்ளப் பல்லாண்டுகள் சென்றிருக்கும். எனவே தமிழ் மொழியைப் பேசிய அன்றைய சமுதாயத்தினரால் வகுத்தமைத்துக் கொண்ட ஒலிக்கூறுபாடுகளே ஒலியெழுத்துக்களாகும். இவ்வொலியெழுத்துக்கள் மரபு நிலை பெற்ற பின்னரே வரி வடிவம் பெற்றன. வரி வடிவம் பெற்ற பின் அவற்றை மாற்றும் ஆற்றல் பிற்காலத்துச் சமுதாயத்தினருக்கு இருக்கவில்லை: ஏனெனில் ஒலியெழுத்துக்கள் சொல்லின் கருவியாயும் பின்னர் இலக்கியத்தின் கருவியாயும் மாறிய பின்னர் அவற்றை மாறவிடாது பாதுகாப்பது சமுதாயத்தின் கடமையாயிற்று. சென்ற ஐயாயிரம் வருடங்களாக மக்களின் உச்சரிப்பு முறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவரும் போதும் சொல்லின் வரிவடிவங்கள் எழுத்தொலி வடிவங்களை மாறவிடாது காத்துவருகின்றன. உதாரணமாக ககரம் சொல்லின் முதலிலும் இடையிலும் வேறு வேறொலி பெறுமேனும் வரிவடிவம் ஒன்றாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனின்றும் எழுத்தின் ஒலி வடிவத்திற்கும் வரிவடிவத்திற்கும் இடையே சிறுசிறு வேறுபாடு உண்டென்பதை உணரலாம். இவ்வத்தியாயத்தில் 'ஒலியெழுத்து' எனக் குறிப்பிடப்படுவது பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒலியாகும்.

ஒலியெழுத்துக்களின் இன்றைய அளவும் தன்மையும் அவை பிறந்து வளர்ந்த காலத்தினின்றும் மிக வேறுபட்டவையென்பதை உணர்தல் மிக இன்றியமையாததாகும். ஒலியெழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாயிருந்த காலத்தில் இன்றைய சில ஈரொலி எழுத்துக்களின் தன்மை அக்காலத்தில் ஈரொலி யெழுத்திற் செறிந்திருந்ததெனலாம். உதாரணமாக ழ், ள் என்னும் இரு மெய்யொலிகளை நோக்குக. இன்று இவையிரண்டும் தனியொலிகளாய் வாழ்வது போன்று அசைமொழிக் காலத்திறுதியில் வாழவில்லை. அக்காலத்தில் இவ்விரண்டு ஒலி யெழுத்துக்களுக்கும் பதிலாக ஈரொலியே வழக்கிலிருந்ததெனக் கருதக் கிடக்கின்றது. அவ்வொலி முகர மெய்யொலியோடு மிகமிக ஒத்திருந்ததென்பதும் முகரவொலி சூழ்நிலையின் காரணமாகத் திரிந்தபோது பிறந்த ஒலியே ளகரமாக மாற்றிறென்பதும் பின்னர் விரித்து விளக்கப்படும்.

இங்ஙனம் ஆதியிற்றோன்றிய சில ஒலியெழுத்துக்கள் காலப்போக்கில் வேறு ஒலியெழுத்துக்களைத் தோற்றுவித்த வரலாறு உணர்வோர்க்கு இன்பம் பயப்பதாகும்.

உயிரின மெய்களின் தோற்றம்

தமிழொலி எழுத்துக்கள் உயிரினம், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் எனப் பிற்காலத்தில் இலக்கண ஆசிரியர்களால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வித வகுப்பு முறை கி.மு. 1500க்கு முற்பட்ட தமிழுக்குப் பொருந்தாதென்பதைத் தமிழ்மொழி வரலாறு காட்டுகின்றது. ஒலியெழுத்துக்களின் தோற்றக் காலத்தில் உயிரினவொலிகளுட் சிலவும் உயிரின மெய்களுமே முதற்றோன்றினவெனக் கருதக் கிடக்கின்றது. அங்காத்தல், அண்பல்லை நாவிளிம்புறல், இதழ்குவிதல் என்னும் மூவகை முயற்சியின் பயனாகத் தோன்றிய ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூலவுயிர்களும் அவற்றைத் தழுவி நின்ற க், த், ந், ப், ம், ய், வ் ஆகிய ஏழு மெய்யொலிகளும் இணைந்த கூட்டொலிகளே அசை மொழிக் காலத் தமிழிலிருந்தன வென்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இக்கூட்டொலிகள் மெய்முன்னும் உயிர்நெடில் பின்னுமாக ஒலித்து நின்றபோது அம்மெய்யொலிகளின் ஒலியளவு எவ்வாறிருந்ததென்பதை இன்று வரையறை செய்தல் முடியாதாகும். ஆயினும் கூட்டொலிகள் கடைநீண்ட போது எவ்வெவ்வொலிகளை ஈற்றிற்றழுவிக் கொண்டன வென்பதை வரைந்து கூறுதல் முடியும்.

அசைச் சொற்கள் கடை நீண்டபோது முதன் முதல் தழுவிக்கொண்டவொலிகள் உயிரின மெய்களாம். நீளுதலும், குறுகுதலும் உயிரின் பண்புகளே தவிர மெய்யின் பண்புகளல்ல. நீட்டமும் குறுக்கமும் மெய்களுக்கில்லை. எனவே அசைச் சொல்லின் நெட்டுயிரே நீளுமெனவறிக. அங்ஙனம் நீண்டபோது வல்லின மெல்லின வொலிகள் சடுதியிற் பிறவா. உயிரின் கூறும் மெய்யின் கூறும் மிகப் பொருந்திய உயிரின மெய்களே முதலிற் பிறக்கும் என்பதை இன்றைய பேச்சு வழக்குகளும் மொழி நூலுண்மைகளும் புலப்படுத்துகின்றன. கார் என்பதை உச்சரிக்கும்போது ரகர வொலி முழுமையும் ஒலிப்பதில்லை. நீண்ட ஆகாரவுயிரின் ஆதிக்கத்துட்பட்ட ரகரம் தன் பூரணவியல் பிற்குன்றி நிற்பதைக் காணலாம். இன்றைய பேச்சு வழக்கிற்

காணும் இவ்வுண்மை ரகர வொலியின் தோற்றக் காலத்துக்குப் பொருந்துவதாகும். குறிலினாற் றமுடிவப்பட்ட ரகரவொலிக்கு இவ்விதி பொருந்தாதென்பதை பரி, இரு முதலிய சொற்களை உச்சரித்தறியலாம். குற்றெழுத்துக்கள் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய ரகரம் முதலிய சிலவொலிகள் நெட்டுயிரின் துணையில் மட்டும் வாழ்ந்தன. எனவே அக்காலத்தில் அவை உயிர்ப்பான்மை மிக்கிருப்பது பொருந்துவதாகும்.

உயிரின் பான்மை மிக்க மெய்யொலிகள் இடையெழுத்துக்கள். 'இடையெழுத்தென்ப யரல வழள்' என்பர் தொல்காப்பியர் (தொல். எழு.21). இவ்வாறு இடையெழுத்துக்களும் மெய்யொலி களாகத் தொல்காப்பியர் காலத்திற் கருதப்பட்டன. இவற்றுள் ய், வ் ஆகிய இரண்டும் உயிரியல்பு கூடியும் மெய்யியல்பு குறைந்தும் உள்ளமையினால் உடம்படு மெய்களாகக் கருதப்பட்டன. இரண்டு உயிர்கள் சேரும்போது நடுநின்று அவற்றைச் சேர்த்து வைப்பவை உடம்படு மெய்கள் என்பர் இலக்கண நூலார். கோ + இல், கோயில்; கோவில் என்ற சொற்களில் உள்ள யகர, வகர ஒலிகளை நோக்குக. தொல்காப்பியர் வளர்ந்த தமிழ் மொழியின் பண்புகளை விளக்கிக் காட்டுகின்றாரே தவிர மொழியின் ஒலிகள் தோன்றிய காலத்து நிலையை விளக்கவில்லை யென்பதைக் கூற வேண்டுவதில்லை.

உயிருக்கும் மெய்க்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடாவது உயிரொலிக்கும்போது கூடிய காற்று வாயினூடு வெளிவரும். மெய்யொலிக்கும் போது அங்ஙனம் வருவதில்லை. வாயினுள் மிடற்று அண்டையுள்ள குரல் நார்களினூடு வெளிவருங் காற்று வாயினுள் தடையின்றி வரும்போது உயிரொலி பிறக்கும். அண்ணமும் நாவும் ஒற்றும்போதும், வருடும்போதும் காற்று மறிக்கப்பட்டுத் தடைப்படும் அப்போது ஒலிப்பது மெய்யாகும். மெய்யானது ஒலிக்கும்போது குறைந்த அளவு காற்றே வெளி வருவதனால் மெய்யின் சத்தம் நீண்ட நேரம் வெளியே கேட்பதில்லை. உயிரின் ஒலி நீண்ட நேரங் கேட்கும். இதனாலேயே ஒலித்தல் உயிரின் பண்பென்பர். ய், வ ஆகிய இரண்டையும் இன்று உச்சரிக்கும்போது அவை அரையுயிர்ப் (Semi - Vowel) பான்மையவாய் ஒலிப்பது காண்க. இவ்விரு ஒலிகளையும் இன்று ஒலிக்கும் போது ஓரளவு காற்று வெளிவருவதனால் அவை உடம்படு மெய்யாகவும் உயிரின்

மெய்யாகவும் கருதப்படுகின்றன. ஆயின் நெட்டுயிரின் பின்னே முதன்முதலிற் றோன்றிய ஈற்றொலிகள் இவை இரண்டு மட்டுமன்று. ர, ழ ஆகிய இடையின மெய்களும் தோற்றக் காலத்தில் உயிரின மெய்களாகவேயிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதைச் சங்க நூல்களுந் தொல்காப்பியமும் காட்டுகின்றன. இது தமிழ் மொழிக்கு மட்டும் உரிய பண்பன்று. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளின் தாய்மொழியின் நிலையைக் கண்டறியமுயன்ற அறிஞர் எல்லோரும் அத்தாய்மொழி ய, ர, ல, வ, ம, ன(ந) என்னும் ஆறு உயிரின மெய்களைக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டுமென அறுதியிட்டுக் கூறுவர்.⁴⁷

தமிழிலுள்ள ய, ர, ல, வ, ழ, ள ஆகிய இடையின மெய்களுள் ய, ர, ழ ஆகிய மூன்றுமே நெட்டுயிர் கடைநீண்ட அசை மொழிக் காலத்திறுதியில் ஈற்றில் நின்ற உயிரின மெய்களென வரையறுத்துக் கூறுதல் முடியும். தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலிய தமிழ் இலக்கணங்களெல்லாம் ய, ர, ழ ஆகிய மூன்றையும் இடையெழுத்தாகவும் உயிரினமெய்யாகவுங் காட்டுகின்றன. தமிழ் மொழியில் இம்மூன்று ஒலிகளும் வகிக்கும் தனிநிலையையும் நோக்கின் இவ்வுண்மை புலனாகும். பின்வருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை ஒருசேர நோக்கும் போது ய, ர, ழ ஆகிய மூன்றனதும் பொது வியல்பும் பண்பும் தெற்றெனப் புலப்படும்.

“யரழ என்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்”

“யரழ என்னும் மூன்று மொற்றக்
கசதப ஙருநம ஈரொற்றாகும்”

“மெய்நிலை சுட்டின் எல்லா வெழுத்தும்
தம்முற் றாம்வருஉம் ஈழவலங் கடையே”

“அவற்றுள், ரகார முகாரங் குற்றொற்றாக”

“குறுமையு நெடுமையு மளபிற் கோடலிற்
றொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல”

“நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
ரகார முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்”

“அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற்றடைய யகாரம் பிறக்கும்”

“யகர விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே”

“ரகார இறுதி யகார வியற்றே”

“முகார விறுதி ரகார வியற்றே”

(தொல். எழு.சூ, 29, 48, 30, 49, 50, 95, 9, 357, 362, 383)

இச் சூத்திரங்கள் காட்டும் உண்மைகள்:

1. ய, ர, மூ ஆகிய மூன்றும் தொல்காப்பியர் காலத்திற் பல்வேறு பண்புகளில் ஒற்றுமையுடைய ஒலிகளாகக் காணப்படுகின்றன.
2. மொழியிறுதியில் ய, ர, மூ ஆகிய மூன்றனுள் எது நிற்பினும் வருமொழியோடு புணரும்போது ஒரு தன்மைத்தாய் நிற்கும் என்பது இவை ஈரொற்று மெய்கள் என்பதினின்றித் தெரிகின்றது.
3. ஒரு பான்மையனவாய ய, ர, மூ ஆகிய மூன்றனுள் ர, மூ என்பன நெடிலின் பின்னர் மட்டுமே ஓரசைச் சொற்களில் மொழியிறுதியில் வரும். எனவே தொல்காப்பியருக்கு மிக முற்பட்ட காலத்தில் யகரமும் தனக்கினமான ர, மூ போன்று நெடிலின் பின்னர் மட்டும் வந்திருக்க வேண்டும்.
4. நெடிலின் பின்னர் வாரா எழுத்துக்கள் தமிழில் இல்லை. தொல்காப்பியர் ‘ரகார முகாரங் குற்றெற்றாகா எனத் தடை விதித்தமையிலிருந்து நெட்டெழுத்தின் முதன்மையும் ர, மூ என்பனவற்றின் பழமையும் புலப்படுகின்றன. யகரமும் முற்காலத்தில் அத்தகையதே.
5. அசைமொழிக்காலத் தமிழில் நெட்டுயிர்ச் சொற்கள் மட்டும் வழக்கிலிருந்தன என்பதற்கு இச்சூத்திரங்கள் சான்று பகருகின்றன.

6. ய, ர, ழ ஆகிய மூன்றும் ஈரொற்று மொழிகளில் வருவதன் காரணம் இவ்வொலிகள் மெய்யின் பண்பு குறைந்து உயிரின மெய்களாய் நிற்பதனாலாகும். 'ஆவி யரழ இறுதி' (நன். உயிரீ. 11) என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தில் உயிர்களோடு ய, ர, ழ ஆகிய மூன்றையும் ஒருங்கு கூறுதலை நோக்குக. மெய்யின் இயல்பு குறைந்த இவ்வுயிரின மெய்கள் பிற்காலத்தில் சொற்களினின்றும் நழுவிட்டமையையும் சில உதாரணங்கள் காட்டுகின்றன:

சேர்ந்தனை >	சேந்தனை (நற். 276-8)	ர் > 0
தீய்ந்தது >	தீந்தது	ய் > 0
அமிழ்து >	அமுது	ழ் > 0

இவற்றுள் 'அமிழ்து' என்பது வடமொழிச் சொல்லின் திரிபாகும். வடமொழி அ + ம்ரு + தம், அம்ருதம். தமிழில் அமிர்தம், அமிர்து என மாறிற்று. சங்க காலத்தில் இவ் வடமொழிச் சொல்பட்ட அவலநிலையைப் பின்வரும் உதாரணங்கள் காட்டும்.

அமிர்து:	(மதுரை 532; பதிற் 16-12)
ர் > ழ் :	அமிர்து, அமிழ்து
அமிழ்து:	(புறநா. 182-2; 392-20; 10-7; சிறுபா. 101, 227; குறுந். 83-1; 201-1. அகநா. 335-26; பதிற். 17-11; 51-21)
ழ் > 0 :	அமிழ்து > அமுது
அமுது :	(பெரும். 475; மதுரை. 601)

முகர மெய் தனக்கென முழு ஒலியின்றி நலிந்து போயினமையின் அது 'அமுது' என்ற சொல்லைவிட்டு நழுவி விட்டது.

7. 'மெய்நிலை சுட்டின் எல்லா வெழுத்தும் தம்முற்றாம் வரூஉம் ரழவலங் கடையே' எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதன் கருத்து ர், ழ் ஆகிய இரண்டும் மொழியீற்று எழுத்துக்களாகவே தமிழிற்

தோன்றின வென்பதை வற்புறுத்துதலாம். யகரம் மொழி முதலிலும் நிற்பதொன்றாகும்.

8. ய, ர, ழ ஆகிய மூன்றனுள் ர, ழ என்பன யகரத்தினின்றும் வேறுபட்டு வளர்ந்தமையின் காரணம் உச்சரிப்பு முறையில் ஏற்பட்ட வேறுபாடாகும். நுனிநா அண்ணத்தை வருட 'ர'கார 'ழ'கார மெய்கள் தோன்றின. எனவே நுனிநா அண்ணத்தை முட்டாத ஒருகாலத்தில் யகரம் போன்றே ர, ழ ஒலித்தனவெனக் கூறல் தகும். அன்றியும் அவை யகரத்தினின்றும் சிறிது வேறுபட்ட பிறப்போடு தோன்றியும் இருக்கலாம். நானுனி மேற்சென்று அண்ணத்தை வருடாது காற்று வெளிப் போகத்தக்க சிறிது வெளியில் நின்றால் யகரத்தோடொட்டிய பிறப்பினவாக ர, ழ என்பன பிறந்திருக்கும்.

9. “ரகார இறுதி யகார வியற்றே”
“ழகார விறுதி ரகார வியற்றே”

என்ற சூத்திரங்கள் ய, ர, ழ ஆகியவற்றினிடையே ஆதிகாலத்தில் மிகச் சிறிய வேறுபாடேயிருந்ததென்பதைக் காட்டுகின்றன.

10. ய ர ழ ஆகிய மூன்றற்கு மிடையேயிருந்த நெருங்கிய ஒற்றுமை புலப்படவே, தொல்காப்பியர் காலத்தில் உயிரின மெய்யாய் வழக்கில் யகரமிருந்தது போன்று, அதன் இனமான ர, ழ என்பன மிக முற்பட்ட காலத்தில் உயிரின மெய்களாய்த் தோன்றியிருக்க வேண்டு மென்பது பெறப்படும். பேச்சு வழக்கு மொழிகளின் ஒலி முறைகள் நாளும் மாறுந்தகையன. எனவே ர, ழ என்பன யகரத்தினின்றும் வேறுபட்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

ய ர ழ ஆகிய மூன்றும் உயிரின மெய்களாகத் தோன்றியன வெனவே மொழியீற்று ஏனைய மெய்கள் இவற்றிற்குப் பின் பிறந்தன என்பது தானே போதரும்.

தொழிற்சொற் பிறப்பு

கா, தீ, பூ முதலிய அசைச் சொற்கள் ய், ர், ழ் ஆகிய உயிரின மெய்யொலிகளை ஈற்றிற் றழுவினபோது பிறந்த புதுச் சொற்கள் தமிழ் மொழி வரலாற்றிலே தொழிற்சொற்கள் எனக் குறியிடப்படும். கார், தீய், பூழ் முதலியனவே அத் தொழிற் சொற்கள். தமக்கெனத் தனியொரு கருத்தின்றிப் பல கருத்துக்கள் தோன்றுதற்கு நிலைக்களனாய் அமைந்தவை அசைச் சொற்கள்; தொழிற் சொற்களோ அங்ஙனமின்றித் தமக்கென வரையப்பட்ட சிறப்புப் பொருளையுடையவை. பெயரும் வினையுந் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலே பிறந்தவை தொழிற்சொற்கள். இவ்வசைச் சொற்களுந் தொழிற்சொற்களுந் தமிழ் மொழியின் வேர்ச் சொற்களாகும்.

தொழிற் சொற்கள் வேறு; தொழிற் பெயர்கள் வேறு. பா (பரத்தல்) - அசைச் சொல்; பா + ய், பாய் (பரத்தல்) - தொழிற்சொல்; பாய் + தல், பாய்தல் (பரத்தல்) - தொழிற்பெயர். பெயரும் வினையுந் தோன்றுவதற்கு மூலமாய் அமைவன அசைச் சொல்லும் தொழிற்சொல்லுமாகும். தொழிற்பெயரோ அங்ஙனமின்றித் தானே பெயராயமைவது.

- கா - அசைச்சொல்; காடு - பெயர்ச்சொல்; காத்தான் - வினைச்சொல்; காப்பு - தொழிற்பெயர்.
காய் - தொழிற்சொல்; காய் - பெயர்ச்சொல். காய்த்தது - வினைச்சொல்; காய்த்தல் - தொழிற்பெயர்.

இவ்வுதாரணங்களிலிருந்து 'காய்' என்னும் தொழிற்சொல்லும் 'காய்த்தல்' என்னுந் தொழிற் பெயரும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

'காய்' என்னுந் தொழிற்சொல் ஒன்றே பெயர்ச்சொல்லாயும், வினைச்சொல்லாயும், தொழிற்பெயராயும் வழங்கிய காலம் ஒன்றுண்டு; அதுவே தொழிற்சொற்களின் பிறப்புக் காலமாகும். இன்றைய இலக்கிய வழக்கிலும் இம்மூவகை உபயோகங்கள் பெறும் தொழிற்சொற்களைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் தொழிற் சொற்களையே 'தொழிற்பெயர்' என்ற சொல்லாற் சுட்டினார். இதனை உணராத பிற்காலத்து உரையாசிரியர் சிலர் தொழிற் சொல்லுக்கும் தொழிற் பெயருக்கும் வேறுபாடு

காணாது மயங்குவாராயினர். தொழிற் சொற்கள் பிற்காலத்தில் சொற்களின் முதனிலைகளாயின. காய்தல், காய்த்தது, காயினர் முதலிய சொற்களின் முதனிலை 'காய்' என்னுந் தொழிற் சொல்லாகும். 'தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற் பெய ரியல்' (தொல். எழுத் 327) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பொருளை விளக்கும் வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் கூறும் பின்வருங் கூற்றுக்கள் ஈண்டுப் பொருந்துவனவாகும்:⁴⁸

“நாட்டம், ஆட்டம் என்பனவற்றில் 'அம்' விசுவியே ஆகலின், இத்தகைய சொற்களை ஆசிரியர் கருதிற்றிலர். அவர் கருதியவை தும், செம், திரும் என்பன போன்ற தொழிற்பெயர்களையாகும். நாட்டம், ஆட்டம் என்பனவற்றை மகரவீற்றுத் தொழிற்பெயராகக் கொள்ளின், தும், செம் என்பவை தும்மல், செம்மல் என்று வழங்குதலின் அவற்றை லகர வீற்றுத் தொழிற்பெயரென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி, அவற்றை மகரவீறாகவே கொண்டு, 'செம்முக் கடிது' என்று உரையாளர் உதாரணங் காட்டியது அமையாதன்றே”.

இவ்வாசிரியர் முதனிலைத் தொழிற்பெயரையே தொழிற்பெயரென்று இவ்வியலிற் கூறுகின்றார் என்பது ஞகர, நகர, ணகர வீற்றுத் தொழிற்பெயர்களைக் கூறியதனான் அறியப்படும். என்னெனின், ஞகர, நகர, ணகரவிசுவியலையுடைய தொழிற்பெயர்கள் இலவாகலின்.

காய், பாய் முதலிய பெயர்ச் சொற்களா அன்றி வினைச் சொற்களா என்பதை ஆராய்வதிலே தமிழிலக்கண உரையாசிரியர்கள் தங்காலத்தைக் கழித்துள்ளனர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதனிலைகளைத் 'தொழிற்பெயர்' என்னுங் குறியீட்டான் அழைத்தது கொண்டு அவை பெயர் என்பர் சேனாவரையர் கணேசையர் முதலியோர். பின்வரும் உரைப் பகுதிகள் அவர் கூற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டு.⁴⁹ 'வினையின் தொகுதி காலத் தியலும்' (தொல். சொல். 415) என்னுந் தொல்காப்பியர் சூத்திரத்துக்கு விளக்கங் கூறுகையில் சேனாவரையர் பின்வருமாறு கூறுவர்:

“அஃதேல் வினைத் தொகைக்கு (கொல்யானை) முதனிலை பெயரா மன்றோவெனின்: - உரிஞ் என்பது

முதலாயினவற்றைத் தொழிற்பெயரென்றா ராகலின், தொழின் மாத்திரம் உணர்த்துவன வெல்லாம் தொழிற்பெயரென்பது ஆசிரியர் கருத்தென்ப.”

இவ்வரைப்பகுதியை விளக்குங் கணேசையர் பின்வருமாறு கூறுவர்:

“இருபெயரொட்டும் என்புழி, வினைத்தொகையும் இருபெயரொட்டாய் அடங்குமென்பது சேனாவரையர் கருத்து. ஏனெனில்? கொல்லென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயராதலின் கொல்லென்னுந் தாதுவைச் சேனாவரையர் பெயரென்று கூறுவது பொருந்தும். என்னை யெனின், ஆசிரியரே உரிஞ் முதலிய முதனிலைகளைத் தொழிற்பெயரென்று ‘ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்’ என்னும் புள்ளி மயங்கியல் முதற் சூத்திரத்துட் கூறலானும், வனைதல் முதலிய தொழில் நிகழ்ச்சிக் கண், வனைதல் முதலிய செயலுங் காரணமாகக் கூறப்படலால், ஆண்டும் வனை என்னுந் தாது வனைதலாகிய செயலை உணர்த்திப் பெயராய் நின்றலானும் பெயரே என்பது ஆசிரியர் கருத்தாதல் நன்கு துணியப்படுதலின்.”

தமிழிலக்கண உரையாசிரியர்கள் கூறும் இக்கூற்றுக்கள் எல்லாம் தொழிற் சொற்கள் பெயர்த்தன்மை பூண்டவை என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. பிற்காலத்து பெயர்ச்சொற் களுக்கும் வினைச் சொற்களுக்கும் மூலமாயமைந்த பண்டைக் காலத்துத் தொழிற்சொற்கள் பெயர்த்தன்மை பெற்ற சொற்கள் அல்லது பெயர்ச் சொற்கள் என்பது உரையாசிரியர்களின் கொள்கை. இதிலிருந்து வினைச் சொற்களின் மூலமும் பெயர்ச் சொல் என்பது பெறப்படுகின்றது. உரையாசிரியர்கள் கொண்ட இம்முடிபு உலக மொழி விற்பன்னரின் கொள்கையுமாகும் என்பதைப் பின்வருங் கூற்று வலியுறுத்தும்.⁵⁰

“வினையினையும் பெயரினையும் ஆராயின் அவை ஒரே மூலச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தன வென்பது பெறப்படும். இம்மூலச் சொற்கள் பண்டைக் காலத்திலே பெயராகவோ, வினையாகவோ இருக்காது இரண்டின் பண்பையும் உள்ளடக்கிய மூலங்களாகவே யிருந்தன. ஆயினும்

சொற்களின் வரலாற்றை ஆராயும்போது பெயர்ச்சொற்கள் தோன்றிய பின்பே வினைச்சொற்கள் தோன்றின என்பது புலப்படுகின்றது. ஒரு குழந்தை பேச ஆரம்பிக்குங்கால் பெயர்ச்சொல்லையே முதற் பேசுவதை நோக்கும் போதும் இவ்வுண்மை புலப்படும்”

தொழிற் சொற்கள் பெயர்ச் சொற்கள் என மொழி நூலார் கூறுவதன் காரணம் அவை உணர்த்துங் கருத்து அல்லது பொருள் பற்றியாகும். உதாரணமாக மூய் (மூடுதல்) என்னுந் தொழிற் சொல்லின் உபயோகத்தை நோக்குக.

மூ - (முன்; மேல்) அசைச்சொல்
 மூ + ய் > மூய் - (மூடுதல்) - தொழிற்சொல்
 மூய் - (மூடி) பெயர்ச்சொல்
 ‘பொன்பெய் பேழை மூய் திறந்தன்ன’
 (குறுந். 233)
 மூஉய் - (மூடி - இறந்தகாலம்) - வினைச்சொல்
 ‘பருமணன் மூஉய்’ (பரிபா. 10-4)

இவ்வுதாரணங்கள் தொழிற்சொல்லே பெயர்ச்சொல் என்பதையும் தொழிலின் புடைபெயர்ச்சியே வினைச்சொல் என்பதையும் அழகுறக் காட்டுகின்றன. மூய் - நீ மூடு! என முன்னிலை ஏவலாய் நிற்கும்போது தொழிற்சொல் விகாரம் பெறாது நிற்கின்றது. ஆயினும் ‘மூய்’ என்னும் முன்னிலை வினைச் சொல்லில் ‘ஆய்’ என்னும் விசுதி புணர்ந்து கெட்டதென வுரையாசிரியர்கள் படைத்துக் கூறுவதன் காரணம் முதலிலை பெயர்த் தன்மை பெற்றதென்பதையும் முதலிலை திரிந்தே வினைச்சொல் ஆகின்றதென்பதையும் காட்டுவதற்காகவாகும். இந்நூட்டத்தை ஆய்ந்துணரின் கருத்தே தொழிற்சொல் என்பது இனிது விளங்கும்.

இனி, தொழிற்சொற்களைப் ‘பெயர்ச்சொல்’ என அழைத்தால் ஏற்படும் இழுக்கென்னை யெனின் வினை தோன்றுவதற்கு முதலிலை யாகாத ‘பெயர்ச்சொற்கள்’ என்றொரு சிறப்புச் சொல்வகை தமிழில் உண்டு. ஆகலான் அது பொருந்தாது. கான் (காடு), யான் முதலியன தொழிற் சொற்களினின்றும் வேறுபட்ட பெயர்ச்சொற்கள். எனவே காய், பாய் முதலியன தொழிற் சொற்கள் என்றவே பொருந்துவதாகும்.

அசைச்சொற்கள் கடை நீண்டபோது ய், ர், ழ் என்னும் உயிரியன் மெய் தழுவியதன் காரணமாகப் பிறந்த தமிழ்த் தொழிற்சொற்கள் பின்வருவனவாகும்.

ஆ > ஆர், ஆழ், ஆய்

ஆர் - ஆர்த்தல், ஒலித்தல் என்னும் பொருளது; 'ஆ' என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்தது. ஒலியின் அறிகுறியாகிய ரகரத்தை ஈற்றிற் பெற்றுள்ளது. ஆர் + உ > ஆரு > ஆறு; ஆர் > அர் > ஆருவி எனப் பிற்காலத்தில் வளர்ந்தது. 'அருவி ஆர்ப்ப' (நற். 7-2) என்பதனை நோக்குக.

ஆழ் - அகலுதல், அகழுதல், உள்நுழைதல் என்னும் பொருளது. ஆழ் + அம் > ஆழம்; ஆழ் + இ > ஆழி என்பன 'ஆழ்' என்பதினின்றும் பிறந்த சொற்கள்.

ஆய் - உள்நோக்கல், பரத்தல் என்னும் பொருளது. 'ஓய்தல், ஆய்தல் உள்ளத னுணுக்கம்' (தொல். சொல். 330)

'ஆய்' என்பது 'பரத்தல்' என்னும் பொருளிற் 'பெருமைக்குரியவர் என்பதைச் சுட்டிற்று. தன்மை யகர மெய் சேர்ந்து 'யாய்' (என் தாய்) என்றாயிற்று. தகர மெய் (தான், தாம்) படர்க்கையைச் சுட்டியபோது த் + ஆய் > தாய் என மாறிற்று. 'ஆ' என்பதினின்றும் பிறந்த 'அய்' (ஐ) 'அவ்' என்னும் இரு சொற்களையும் நோக்குக. இவற்றுள் 'ஐ' என்பது பெருமைக் குரியவன், தலைவன், தந்தை என்னும் பொருளிற் பயின்று வந்துள்ளது. 'கையேந்து ஐ யகல்' (நெடுந். 102) 'என் ஐ வாழிய பல்வே' (நற். 136-4). என் ஐ - என் தந்தை. அவ் - அவ்வை என்பது பெண்ணை யுணர்த்தும் சொல். வயது முதிர்ந்த பெண்ணே அவ்வை. எனவே அய் (ஐ) அவ் ஆகிய சொற்களின் மூலம் 'பெரியது', 'அகன்றது' என்னும் பொருள்களையுடைத்தாயிருக்க வேண்டும்.

இகர, ஐகார விளிப்பெயர்கள் முறையே ஈ, ஆய் என்பனவாக நீண்டொலிக்கும் என்பர் தொல்காப்பியர். 'இ, ஈ ஆகும். ஐ ஆய் ஆகும்' (தொல். சொல்.சூ. 123) இங்கு ஐ, ஆய் என்பனவற்றின் தொடர்பை நோக்குக. மொழி வரலாற்றில் ஆய் > ஐ எனக் குறுகிய சொல். ஆ > ஆய் > அய் (ஐ).

கா > கார், காழ், காய்

கார் - 'கா' என்னும் ஒலிக்குறிப்பு அவ்வொலியை ஒலித்த காகம் என்னும் பறவைக்காய் அதன் நிறத்திற்காயிற்று. கருமை, இருள் என்னும் பொருள்கள் வெளிப்படடை.

'காரகற் கூவியர்' (பெரும். 377)

கார், கர்+இ = கரி: கர்+உ = கரு; கரு, கறு.

காழ் - கார் என்பதன் திரிபு. கருமை, செறிவு என்னும் பொருள் களையுடையது. 'கதுப்பு விரித்தன்ன காழக நுணங்கறல்' (சிறுபா. 6); ழ், ள் ஆக மாறி காளர், காளி- கருமையை உடையவள் என்றாயிற்று.

காய் - 'செறிவு' என்னும் பொருளது. காய்தல் - உலர்தல் என்னும் பிற்காலத்து வழக்கும் 'செறிதல்' என்னும் பொருளின் வழித்தாம். 'கை காய்த்துப் போயிற்று' என்னும் பேச்சு வழக்கை நோக்குக. மரங் காய்த்தல் என்பது நிறைவு, செறிவு என்னும் பொருள் பற்றியாகும். 'காய் நெல்லறுத்து' (புறநா. 184)

ரகர, ழகர, யகரங்களின் வரலாற்றைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவன கார் - காழ் - காய் என்னுஞ் சொற்கள். 'கார்' என்பதன் பின் பிறந்தது காழ். அதற்குக் காலத்தாற் பிந்தியது காய்: இம்மூன்றன் பொருட்டொடர்பும் அசைச்சொல்லோடு மிக இணைந்துள்ளது.

தா > தார், தாழ், தாய்

தார் - பரத்தல், நீளல் என்னும் பொருளது. தார் - படை: சங்கிலி, ஒழுங்கு, கயிறு என்னும் பிற்காலத்துப் பொருள்கள் தார் பரத்தல், தாவுதல், நீளுதல் என்பனவற்றினின்றும் வேறுபட்டவை யன்று. 'தாரருந் தகைப்பின்' (பதிற். 64-7)

தாழ் - 'பரத்தல்' என்பதன் ஒரு கூறு தாழ்தலாகும். கீழ்நோக்கிப் பரத்தல் தாழ்தல், விழுதல் என்பதுவும் அது. ழகரவொலி

இழிதல் என்பதைச் சுட்டும். ஈ, ஈழ் - இழி என்பவற்றை நோக்குக. 'அருவித் தாழ்நீர் நனந்தலை' (நற். 112-7)

தாய் - பரத்தல், படர்தல் என்னும் பொருளது. 'முல்லைதாய கல்லதர்ச் சிறுநெறி' (நற்.43-1). தாய் - அன்னை என்பதுவும் பரத்தற் பொருளதாம். ஆய் (தாய்) என்பதன் விகாரமெனக் கூறினும் அமையும்.

தார் - தாழ் - தாய் ஆகிய மூன்றும் அசைச் சொல்லாகிய தா - (தத்துதல், பரத்தல்) என்பதனோடு நெருங்கிய பொருள் தொடர்பு கொண்டுள்ளமை புலனாகிறது.

நா > நார், நாழ், நாய்

நார் - நா - உள், நடு என்னும் பொருள்களைத் தரும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்த நார் - என்பது 'உள்ளேயிருப்பது', 'இதயத்திலிருப்பது', 'அன்பு' என்னும் பொருள்களை உணர்த்திற்று.

'கண்ணொடு வாரா என் நாரில் நெஞ்சே' (நற். 98-12)
'நயந்தோர்க்குதவா நாரின் மார்பே' (நற். 225-9)

பிற்காலத்தில் 'நார்' என்பது 'ஓட்டியிருப்பது' என்னும் பொருளதாயிற்று. அதுவே மட்டையின் நாராகும். 'நாரின் முருங்கை' (அக.நா. 1) என்னும் அடியில் நார் - தோல், மட்டை நார் என்னும் பொருளது. எனவே 'உள் இருப்பது' என்னும் மூலப்பொருள் இதயத்தினுள் ஓட்டியிருந்த அன்பிற்காய்ப் பின்பு மரங்களின் புறவிதழுக்காயிற்று.

நாழ் - அசைமொழிக் காலத்திறுதியில் இச்சொல் அயல், பக்கம் என்னும் பொருள்களில் வழங்கியதெனக் கருதக்கிடக்கின்றன. நாள், நாளை, நாடு என்னுஞ் சொற்கள் 'நாழ்' என்பதினின்றும் பிறந்தவையாகும். நீள், நீழ் என்னும் இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளில் மலையாள மொழியில் உள்ளன. சங்கத் தமிழ் 'நீழ்' என்பதனை இழந்து விட்டது போன்று 'நாழ்' என்பதனையும்

இழந்துவிட்டது. பிற்காலத் தமிழில் 'நாழ்' என்பது 'குற்றம்', என்னும் பொருளில் வழக்கிலிருக்கின்றது. சங்கத் தமிழிலுள்ள நாழ் > நழு > நழுவு என்னுஞ் சொல்லின் மூலம் 'நாழ்' என்பதாகும். நாழ் + இ, நாழி. நாழி + உரி > நாடுரி (தொல். எழு. 240) நாழி - படி. முகத்தல் அளவு.

நாய் - இச்சொல் 'நாய்' என்னும் பிராணியைக் குறிப்பது. வேட்டை நாயின் 'நா' தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட பழந்தமிழர் 'நா'வின் சிறப்புடைப் பிராணியை 'நாய்' என அழைத்தனர். 'நாயே பன்றி' (தொல். பொருள் 563).

பா > பார், பாழ், பாய்

பார் - பரத்தல்: பரந்திருப்பது, பூமி.

'பாருடைத்த குண்டகழி' (புறநா. 14):

'பார்முதிர் பனிக்கடல்' (திருமு. 45)

பாழ் - இச்சொல் பரத்தல், விரிதல், அகலுதல் என்னும் மூலப்பொருளது. பாழ் > பாழி - பரந்தவெளி, ஆகாயம், கடல், போர்முனை. 'பாழி கொள்ளு மேமக்கானும்' (தொல். பொரு. 72); பாழி - பெருமையுமாம்.

'பாழ்' அழிதல், கெடுதல் என்னும் பொருளைப் பிற்காலத்திற் கொண்டது. 'பரந்து நீங்குதல்' என்னும் பொருளது அது.

பாய் - பரத்தல், பாய்தல்; பரந்திருப்பது. பாயாகும்.

ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்' (தொல். சொல். 361)
'மீப்பாய் களையாது' (புறநா. 30)

'பா' என்பதனுடன் சேர்ந்த ர், ழ், ய் ஆகிய மூன்றும் 'பரத்தல்' என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டுள்ளமை காண்க.

மா > மார், மாழ், மாய்

மார் - இச்சொல் பெரியது, பெருமை என்னும் பொருளது. மா > மார் > மார்பு; மார், மார்பு இரண்டும் நெஞ்சைச் சுட்டுவன. மார் - மார்பு - அகலமானது.

‘மாரி னெய்வ னென்று’ (கம்பராமா. இராவ. 192).

‘மார்’ என்பதன் மூலப் பொருளைப் பின்வரும் அடி சிறப்பாக விளக்குகின்றது:

‘ஏணி யெய்தாநீணெடு மார்பு’ (பெரும். 245)

மாழ் - பெருமை, வன்மை, செறிவு, இளமை என்னும் பொருள்களில் இச்சொல் வளர்ந்துள்ளது. மாழை - இளமை. மாழ் > மழ் > மழ - இளமை.

‘மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள்’

(தொல். சொல். 311)

மாழ் > மழ > மழவர் - வன்மையர்; வீரர்.

அசை மொழிக் காலத்திறுதியில் வழக்கிலிருந்த ‘மாழ்’ என்னுஞ் சொல் சுட்டிய மூலப்பொருள் எவ்வாறு பிற்காலத்திற் திரிந்ததென்பதைப் பின்வருஞ் சொற்கள் காட்டும்.

மாழ் > மழ் > மழை; மாழ் > மாள் - பெரியது; மாளிகை. மாள் > மால்; மாண் - பெருமை; மாட்சிமை, மிகுதி. எனவே மாழ் - மாள் - மால் என்பன ‘பெருமை’ என்னும் பொருளன.

மாய் - இது மார், மாழ் ஆகிய இரண்டற்கும் காலத்தாற் பிந்தியது: மாய்தல் - மறைதல், இறத்தல் என்பன பொருள். மா - கருமை, இருள் என்னும் பொருள்களினின்றும் சிறிது திரிந்த ‘மறைதல்’ என்பது ‘மாய்’ எனபதன் மூலப் பொருளாகும். ‘களிறு மாய் செருந்தி’ (மதுரை 172). மாய் > மய் > மயக்கம் - இருண்டது என மாறிற்று.

யா > யார், யாழ், யாய்

யார் - இது 'யா' என்னும் வினாவடியினின்றும் பிறந்த சொல்லாகும்.

யாழ்- தமிழரின் இசைக்கருவி. காலத்தால் முற்பட்ட வரலாற்றினை உடையது. யா - யாத்தல், கட்டுதல், புனைதல் என்னும் பொருளது. யாழ் - நரம்புகள் கட்டப்பட்டதென்னும் பொருள்படும். யா, யாப்பு என்பதனை நோக்குக. யாப்பு - சொற்களாற் தொடுக்கப்பட்டது; நரம்புகளாலே தொடுக்கப்பட்டது; பின்னல்.

‘வாரணம் முதிர்கறி யாப்பின் துஞ்சும்’ (நற். 297-8)

என்னும் பகுதிக்கு ‘கோழி, முதிர்ந்த மிளகுக் கொடி ஒன்றோடொன்று பின்னியிருப்பதன் கண்ணே துயிலா நிற்கும்’ என உரையாசிரியர்கள் உரைவகுத்து, ‘யாப்பு - ஒன்றோடொன்று பின்னியிருக்குங் கட்டு’ என விளக்கமும் வரைந்துள்ளனர். எனவே ‘யாழ்’, ‘யாப்பு’ ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருளைச் சூட்டிய ‘யா’ என்னும் மூலத்தினின்றும் தோன்றியவையாகும். யாத்தல் - கட்டுதல்: உள்ளுறுத்தல்.

‘அரைச் செறி கச்சை யாப்பழித்தசைஇ’ (நற் 21-2)

இவ் ‘யா’ என்பது ‘ஆ’ - உள்நோக்கல் என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்த பிறிதோர் அசைச் சொல்லாகும்; ஆ, யா என்னும் மரப் பெயர்களை நோக்குக.

யாய் - ‘என் தாய்’ என்பது இதன் மூலப்பொருள். ‘ஆய்’ என்பது பெருமை, வலிமை என்னும் பொருள்களில் தாயை உணர்த்தும் தன்மையிடத்துப் பொருள் தரும். யகரமெய் சேர்ந்து ய் + ஆய் > யாய் - என் தாய் என்றாயிற்று.

‘முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்’ (புறநா. 159)

என்னும் பகுதியில் ‘என் அன்னை’ என்னும் பொருளிலேயே

புலவர் 'யாய்' என்பதனை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

'யாயே கண்ணினுங் கடுங்காதலளே
எந்தையும் நிலனுறப் பொறாஅன்...'

(அகநா. குறி. 12: 1-2)

என்னும் பகுதியில் எந்தை - (என் தந்தை) என்னும் தன்மைப் பொருட் சொல்லையும் 'யாய்' என்னும் சொல்லையும் எடுத்தாண்டிருத்தல் காண்க.

யான், யாம் என்னும் சொற்களிலுள்ள 'யா' என்னும் மூலச் சொல்லிலும் 'ய்' என்பதே தன்மை சுட்டுவதாகும். எனவே 'ஆன்' என்னுஞ் சொல் தன்மைச் சொல்லாகச் சில தமிழின மொழிகளில் பிற்காலத்தில் வழங்குவது கண்டு 'ஆன்' என்பதே தன்மையுணர்த்தும் மூலச்சொல்லெனக் கூறுவோர்கூற்றுப் போலியுரையென்க.

வா > வார், வாழ், வாய்

வார்- இச்சொல் 'நீள்தல்', 'நெடுகுதல்' என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டது. வா - வெளிவருதல்: நீளல். வார் - நெடுமை. 'வார்குழை' (நெடுந. 139); 'வார் மயிர்' (அகநா. 102); 'வாரல்- நீளுதல் 'வாரல் மென்தினை' (நற். 304-1).

'வார்தல் போக லொழுகன் மூன்றும்
நேர்பு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

(தொல். சொல். 317)

என்பர் தொல்காப்பியர்.

வாழ் - வாழ்தல், வாழ்வு என்னும் பொருளது. 'நீள்தல்' என்னும் மூலப்பொருள் 'நீண்டு வளர்தல்' ஆயிற்று. நீண்டு வளர்தலே வாழ்தலாகும்.

வாய்- விரிந்திருப்பது 'வாய்' என்னும் உறுப்பு. வா- வெளி வருவது என்னும் மூலப்பொருளோடு தொடர்புடையது.

வாயிலிருந்து வருவதே உண்மையென எண்ணிய பழந்தமிழர் 'வாய்' என்பதற்கு 'உண்மை' என்னும் பொருளைக் கொண்டனர்.

'இதனிற் கொடியது பிறிதொன்றில்லை,
வாய் கொல் வாழிதோழி' (நற். 322-3)

என்னும் அடியில் வரும் 'வாய்' என்பதன் பொருள் 'உண்மை'.

ஈ > ஈர், ஈழ், ஈய்

ஈர் - இச்சொல்லின் பொருள் 'இழுத்தல்' என்பதாகும்.
ஈ - போதல், பறத்தல்; ஈ + ர் > ஈர் - இழுத்தல்.

'ஈர்ப்புடைக் கராம்' (புறநா. 104-4)
'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
ஈர்த்தின்புறாஉ மிளையோர்' (குறுந். 61-1.2)

ஈழ் - 'ஈ' போதல் என்பது இழிதல் என்னும் பொருள் சுட்டும் முகரமெய் பெற்று 'ஈழ்' என்றாயிற்று. ஈழ்தல் - இழிதல், இறங்குதல், இழுத்தல்.

இச்சொல் தனிச்சொல்லாகச் சங்கத் தமிழில் இல்லை. எனவே மிகப் பழைய வழக்காகும். 'ஈழம்' என்பது (பட்டின. 191) இலங்கையைச் சுட்ட வழக்கிலிருந்து வருகிறது. ஈழ் - இறக்கப்படுவது, கீழ் கொண்டு வரப்படுவது, கள் (குடிபானம்). ஈழ் > ஈழம்; ஈழவன் - கள் இறக்குபவன். பண்டைக் காலத்தில் மலையாள நாட்டினர் இலங்கையை ஈழம் என்னும் பெயரால் அழைத்தனர். இலங்கையிலிருந்து கள் இறக்குவோர் மலையாள நாட்டிற்குச் செல்வது வழக்கமாகலின் அவர் நாட்டை 'ஈழம்' என்றும் கள் இறக்குபவரை 'ஈழவர்' என்றும் அழைத்தனர் என்பர். ஈழ், இழி; இழிதல் - கீழே போதல்; ஈழ் > ஈள் > ஈளை- இழப்பு நோய்.

தமிழின மொழிகளான பர்சி, ஒல்லாரி ஆகிய மொழிகளில் 'ஈல்' என்பது விழுதல், கீழ்ப்போதல் என்னும் பொருள்களில் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது காண்க.

ஈய் - ஈ - அசைதல், போதல் என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டதென்பதை இதனினின்றுந் தோன்றிய 'ஈய்' என்பது காட்டுகின்றது. ஈ = ஈய் இரண்டும் ஒரே ஒலி நெறியுடையன வாகையின் யகர மெய்ச் சொற்களை உடம்படு மெய்யாகவுங் கொள்ளலாம்.

ஈ > ஈய் > ஈயல் - பறந்து திரிவது.

ஈய் + அன் > ஈயன் > ஈசன் - மேலவன்

ஈய் > இய் > இயவு - போக்கு, வழி-

'அருமுனை இயவின்' (நற். 346-3)

இயக்கம் - அசைவு. 'நெய்தெரி இயக்கம்' (நற். 12-3)

இயவுள் - முன் செல்வது; தலைமையாயது.

'இயவுள் யானை' (அக.நா. 29)

கீ > கீர், கீழ், கீய்

கீர் - இச்சொல் 'கீ' என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் தோன்றி ஒலி ரகரமெய் பெற்று ஒலிக்குறிப்பாய் நிற்பது. சங்கப் புலவருள் ஒருவரான 'நக்கீரன்' என்பதிலுள்ள 'கீர்' என்பது ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்ததாகும். பிற்காலப் புலவர் ஒருவர் 'சங்கதனைக் கீர்கீரென அறுக்குங் கீரனோ' (பெருந் தொகை 1397) என நக்கீரனின் பெயர்க் காரணங் காட்டுவது காண்க. கீர் > கீரி - கீரென்னும் ஒலி செய்யும் பிராணி. கீர் > கீறு எனவும் மாறிற்று.

கீழ் - கீழ்ப்போதல் என்னும் பொருளது; கீழ்ப்போதல் 'கிழிதல்' என்பதுவுமாம். கீழ்- இடப்பெயராகவும் வழங்குவது. 'கீழ் நீரான் மீன் வழங்குந்து' (புறநா.396-2) இக் 'கீழ்' என்பது கிழ, கிழக்கு என மாறிற்று. கிழக்கு - கீழிருப்பது. 'கிழங்கு கீழ் வீழ்ந்து' (நற்.328-1) 'பொன் செய் வள்ளத்துப்பால்

கிழக்கிருப்ப' (நற்.297-1), 'கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு' (திருக்குறள் 801) என்பதில் 'கீழ்' - கிழித்தல் என்னும் பொருளதாயிற்று. கீழ் > கீள் எனவும் மாறிற்று.

கீய்- இச்சொல் சங்க நூல்களில் இவ்வருவத்தில் வழக்கிலில்லை. க் > ச் என மாறியபோது கீய் > சீய் என்றாயிற்று. தமிழிலுள்ள 'கீரை' (இலை) என்பது மலையாளத்தில் 'சீரை' என்றே காணப்படுவது காண்க. கீய், சீய் - கீறுதல், வெட்டுதல் என்னும் பொருளது. 'கீர்' (கீறு) என்பதனோடு தொடர்புடையது.

தீ > தீர், தீழ், தீய்

தீர்- இச்சொல் போதல், நீளுதல் என்னும் பொருளது. பிற்காலத்தில் 'போய் மறைதல்' என்னும் பொருளதுவும் ஆயிற்று. தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடற்பொருட்டாகும்' (தொல். சொல். 318) என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 'தீர்' என்பது 'விட்டு நீங்குதல்' என்னும் பொருளது எனக் கூறுகின்றது. 'பாய்ந்தாதிப் படர் தீர்ந்து' (கலி. 66), 'பசி தீர்க்கும்' (அக.நா. 245) என்னும் பகுதிகளில் வரும் 'தீர்' என்பது நீங்குதல், போக்குதல் என்னும் பொருள்களை உடைத்து. தீர் > திரி என மாறிற்று.

தீழ்- 'தீழ்ப்பு' (யாழ். அக.) என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் சிற்சில குறிச்சிகளில் இன்றும் பேச்சு வழக்கிலுள்ளது. 'தீட்டு' என்பது இலக்கிய வழக்கு. தீட்டு - மாதவிடாய். தீண்டு - தீட்டு என்னுஞ் சொற்களின் பொருளை நோக்குக.

'தீலு' என்னுந் தெலுங்குச் சொல் கீழ்மை, குறைவு என்னும் பொருளது; அப்படியாயின் தீர் > தீழ் > தீர் > தீல் (தீலு) என மாறியிருக்க வேண்டும். 'தீ' என்னும் மூலச்சொல்லின் பொருள்களுள் ஒன்று 'முட்டுதல்' என்பதாகும். எனவே அப்பொருளோடு தொடர்பு பட்டதுவுமாம்.

தீய்- இச்சொல் 'குறைதல்' என்னும் பொருளது. தீய்ந்த > தீந்த - கருகுதல், வாடுதல். தீய் + மை > தீய்மை > தீமை, 'குறைதல்' என்னும் வழக்கில்வரும் 'தீய்' (தீ) என்ற

இச்சொல் தீ > தீம் (இனிமை) என்பதற்குப் பிற்பட்ட வழக்காகும்.

தீ- முட்டுதல், கூட்டுதல், மிகுதல் (இனித்தல் – தீ > தீம்), மிக்குப் பரத்தல் (தீ), பரந்து நீங்கல் (தேய்தல்):
தீய், தேய் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று.

‘தோற்றோர் தேய்வும்’ (தொல். பொரு. 63)

என்பதில் வரும் ‘தேய்’ என்பது பரந்து கெடுதலை உணர்த்திற்று.

நீ > நீர், நீழ், நீய்

நீர்- இச்சொல் ஈரம், கசிவு என்னும் பொருளில் ‘நீர்’ என்னுந் திரவத்தைக் குறிப்பது. ‘நீர் வளர் ஆம்பல்’ (நற். 6-1). ‘நீரற வறந்த’ (நற். 99-1); நீர்த்தல் – ஈரமாதல்

நீ > நீத்தம் - நீர், வெள்ளம்.

‘கல்லலைத் திழிதருங் கடுவரற் கான் யாற்றுக் கழைமாய் நீத்தம்’ (நற். 7-4)

என்னும் பகுதியில் வரும் ‘நீத்தம்’ (வெள்ளம், நீர்) என்பது ‘நீ’ என்பதினின்றும் பிறந்ததாகும். - ‘நீ’ என்பதன் மூலப்பொருள் ‘போதல்’, ‘ஓடுதல்’, ஓடி நீங்குதல்’ என்பனவாக வேண்டும். ‘ஈரநெஞ்சம் ஓடி’ (நற். ஈர - இழு. தமிழின மொழிகள் பலவற்றில் ‘நீர்’ என்பது ‘ஈர்’ என்றே காணப்படுகின்றது. பிராகுவி மொழியில் ‘தீர்’ என்பதே ‘நீர்’ என்னும் பொருளில் உள்ளது. தமிழில் ‘தீர்’ என்பது ‘நீங்குதல்’ என்னும் பொருளதாகலின் ஈர் - நீர் - தீர் என்பனவற்றினிடையேயுள்ள பொருட் சிறப்பு ஆராய்ந்து இன்புறற்பாலது.

‘நீர்’ என்பது முன்னிலைப் பன்மையைச் சுட்டும் வழக்காகவும் மாறிற்று.

நீழ்- இச்சொல்லின் மூலப்பொருள் 'நீளுதல்' என்பதாகும். நீழ் > நீள் என மாறிற்று. மலையாளமொழியில் நீழ், நீள் ஆகிய இரண்டும் வழக்கிலுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கத் தமிழில் நீழல், நீழை என்னுஞ் சொற்களால் உள்ள 'நீழ்' என்பதுவே அசைமொழிக் காலத்திறுதியில் வழக்கிலிருந்த சொல்லாகும். நீழ் > நிழ் > நிழல் எனப் பிற்காலத்திற் குறுகிற்று: 'பெருவரை நீழல் வருகுவன்' (நற். 119-8) நீழல் - தொடர்வது. நீ- தொடர்தல், நீளுதல் என்னும் மூலப் பொருளை இச்சொல் சுட்டுகின்றது.

நீய்- -இச்சொல் ஈரம், கசிவு என்னும் பொருளது. நீய் > நேய் என மாறிற்று. 'நேமி உய்த்த நேள நெஞ்சு' (புறநா. 3-4) என்பதில் வரும் 'நேள' என்பது ஈரம், அன்பு என்னும் பொருளில் வருவது காண்க. 'நேள நெஞ்சு' என்பதனை 'ஈர நெஞ்சம்' (நற். 381-8) என்பதனோடு ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது மூலப் பொருள் தொனிப்பதைக் காணலாம். நேய் > நெய் என மாறிற்று.

பீ > பீர், பீழ், பீய்

பீர்- இச்சொல் 'விரைந்து பாய்தற் குறிப்பு' உணர்த்தும் ஒலிக்குறிப்பு. பீ > பீர் பிற்காலத்தில் பீர் > பீற் > பீறு என மாறிற்று. பீ வெளிவரும் ஓசை 'பீர்' ஆகும். பீர்ச்சல் > பீச்சல், பீச்சாங்குழல் என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக.

பீயின் நிறம் மஞ்சள் என்பது பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் மக்கள் கருத்து. எனவே மஞ்சள் நிறப் பூவைப் பூக்கும் மரம் 'பீர்' எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

'ஆரும் வெதிரும் சாரும் பீரும்
மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெறத் தோன்றும்'
'பீரென் கிளவி அம்மொடு சிவணும்'

(தொல். எழு. சூ. 363, 365)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் 'பீர்' என்பது மரப் பெயரென்பதைக் காட்டுகின்றன. 'பொன் போற் பீர்மொடு' (நெடுந. 14) என்பதில் பீரத்தின் நிறம் பொன் நிறம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘நுண் கொடிப் பீரத்தின் ஊழுறு புவெனப்
பசலை ஊரும் மன்னோ’ (நற். 326-6.7)

என்னும் பாடற்பகுதியில் ‘மிகவிரிந்த பீரமரத்தின் பூப்போலப் பசலையானது உடம்பிற் படரும்’ என அழகாக விளக்கங் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே பீ- பீர் - பசலை என்பனவற்றின் நிறவொற்றுமை இனிது விளக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

‘பீர் இவர் மலரிற் பசப்பூர்ந்தன்றே’ (நற். 197-2)

பீழ் - இச்சொல் பீறுதல் என்னும் பொருள்படும். ‘பீர்’ என்பதனோடு தொடர்புடையது. ‘மென்மூலத் தீம்பால் பிலிற்ற’ (நற். 380-3) பிலிற்றுதல், பீறிவெளிவருதல், பீழ் - பிரிதல்; வேறுபடுதல், பிடுங்குதல், வருத்துதல் என்னும் பொருள்களைப் படிப்படியே பெற்று வளர்ந்துள்ளது. இதன் மூலப்பொருள் பீ > பீழ் ‘வெளிவருதல்’ என்பதாகும். ‘வெளிவருதல்’ ‘பிடுங்குதல்’ என்பன தொடர்புபட்ட பொருள்கள். ‘பெருமரம் பீழ்ந்து கொண்டெற்றி’ (தேவா. 185-9) என்பதில் பீழ் - பிடுங்குதல் என்னும் பொருளது. ‘அறிவிலார்தாந்தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை’ (திருக்குறள் 84) என்பதில் பீழ் > பீழி; பீழ் > பீழை என மாறிய சொல் வழக்குகள் காணப்படுகின்றன. பீழித்தல் - வருத்துதல்: பீழி, பீடி என மாறியமையையும் இங்கு காண்க.

பீய் - பீ > பீய் - வெளிவருதல்: பிள்ளுதல், பீய்த்தல், பீய் > பிய்(த்தல்) எனப் பிற்காலத்திற் குறுகிற்று. பீய்த்தல் > பீத்தல் - கந்தைப் புடவை. கிழிதலுமாம்.

மீ > மீர், மீழ், மீய்

மீர் - இச்சொல் மீ > மீர் என்னும் மூலச் சொல்லினின்றும் பிறந்தது. மீ - மிகுதல்: மீர் - மீறுதல்: மீர் > மீற் > மீறு என மாறிற்று. ‘மீறுதல்’ என்பது மிகுதல், அதிகரித்தல், மேற்செல்லல் என்னும் பொருள்களையுடைத்து அசை மொழிக் காலத்திறுதியில் ‘மீர்’ என்பதே வழக்கில் இருந்ததெனவும் பின்பு மீறு என மாறிற்றெனவும்

கொள்வதற்கு பீர் > பீறு, வீர் > வீறு, ஈர் > ஈறு, கீர் > கீறு முதலிய சொற்கள் ஆதாரமாகும்.

மீழ்- இச்சொல் மீழ் > மீள் என மாறிற்று. 'மீழ்தல்', மேற்போதல், வெளிப்போதல் என்னும் பொருள்களையுடைத்து. 'இரும்புண்ட நீரினு மீட்டற் கரிதென' (புறநா. 21) என்பதில் வரும் 'மீட்டல்' என்பது வெளியேற்றுதல் என்னும் பொருளது. மீழ் > மீள் > மீளி - மிக்கவர், பெரியவர், தலைவர். 'மீளி முன்பினாளி போல' (புறநா. 207) பிற்காலத்தில் 'மீழ்' என்பது மீழ் > மேழ் > மேட் > மேடு - 'உயர்ந்த இடம்' என மாறிற்று.

மீய்- இச்சொல் மீய் > மீச் > மீசை என மாறிற்று. மீசை - மேலிருப்பது. மீசை > மிசை எனவுமாயிற்று. 'மீ மிசைத் தண்பல விழிதரும்' (புறநா. 154-11), 'மீ மிசைத் தாஅய' (குறுந். 200-2) என்னும் பகுதிகளில் 'மிசை' என்பது இடத்தைச் சுட்டுவது காண்க. மீமிசை - மேலிடம்; அதுவே 'மீய்' - 'மீசை'. மீ > மே, மீய் > மேய் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று.

வீ > வீர், வீழ், வீய்

வீர்- வீர் > வீரம்: 'உள்ளக் குறிப்புப் பற்றி உடம்பிற்றோன்றும் வேறுபாடு 'வீர்' ஆகும். (தொல். பொரு. 249 உரை). 'வீர்' என்பதன் மூலப்பொருள் வீ - விரிதல், மிகுதல் என்பனவாகும். வீ > வீர் >, வீறு எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. 'வீறு பெற வோச்சி' (மதுரை- 54), வீறு, விறல், வீரம், விரி என்பனவெல்லாம் 'வீர்' என்பதின்னிறும் பிறந்தவையாகும்.

வீழ்- இச்சொல் கழிதல், போதல், தொங்குதல் என்னும் பொருள்களையுடைத்து. வீ > வீர் - விரிதல்; இவ்விரிதற் பொருண்மை, நெகிழ்தல் என்னும் பொருளதாய் பின் நெகிழ்ந்து கழிதலாயிற்று. 'கொழுங்கொடி வள்ளித் தாழவீழ்க்கும்மே' (புறநா. 109) என்பதில் 'வீழ்' என்பது நீங்குதல் என்னும் பொருளது. எனவே 'வீழ்' என்பது 'வீர்' என்பதின்னிறும் காலத்தாற் பிற்பட்ட வழக்காகும்.

வீய் - விரிதல், அகலுதல் என்பன இதன் பொருளாகும். வீய் > வீச் > வீசு என மாறிற்று. வீய் > விய் என மாறிற்று. 'ஒளிர்ச்சினை அதிரவீசி' (நற். 105-2) 'வியலென் கிளவி அகலப் பொருட்டே' (தொல். சொல். 364) என்பது தொல்காப்பியம். 'விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க' (சிறு.பா. 114) என்பதில் வரும் 'விரி', 'வியல்' ஆகிய இரண்டும் 'அகலம்' என்னும் பொருள் சுட்டுதல் காண்க.

ஊ > ஊர், ஊழ், ஊய்

ஊர் - இச்சொல் 'வெளிப்போதல்' 'பரவுதல்' 'ஏறுதல்' என்னும் பொருள்களை கொண்டுள்ளது. 'பசப்பு ஊர்ந்தன்றே' (நற். 197-2) என்பதில் ஊர்தல் - பரத்தல் என்பதாயிற்று. ஊ - அசைதல், வெளிப்போதல்; ஊ > ஊர் - பரத்தல். இனி 'ஊர்' என்பது 'மக்கள் நடமாடும் இடம்' என்னும் பொருளதுவுமாம்; 'கலுழ்ந்த இவ்வூர் எற்றாவது கொல்' (நற். 239-11) என்பதில் வரும் 'ஊர்' - ஊர்ந்து திரியும் இடம் என்னும் பொருளது. பிற்காலத்தில் ஊர், ஊறு என மாறிற்று. ஊறுதல் - வெளிவருதல்.

ஊழ் - மேல் வருதல், முதிர்ந்தல் என்பன இதன் பொருளாகும். 'பீரத்தின் ஊமுறு பூவென பசலை ஊரும்' (நற். 326-6) என்பதில் வரும் 'ஊழ்' என்பது 'மேல் வருதல்' என்னும் பொருளில் 'மிக விரிந்த' என்னும் பொருளதாயிற்று. 'ஏறுதல்' (மேல்வருதல்) என்னும் பொருள்படும். 'ஊர்' என்பதும் 'மேல் வருதல்' (முதிர்ந்தல்) என்னும் பொருள்படும். 'ஊழ்' என்பதும் நெருங்கிய பொருள் ஒற்றுமை காட்டுதல் காண்க.

ஊய் - இச்சொல் சங்க நூல்களில் 'உய்' எனக் குறுகிய வடிவத்துடன் காணப்படுகின்றது. ஊய், உய். உய்தல் - மேல் வருதல், வளருதல்; உய்த்தல் - மேற் செலுத்துதல். 'மலை யுய்த்துப் பகரும்' (நற். 138-2) என்பதில் 'உய்த்தல்' என்பது 'மேற்கொண்டு போதல்' என்னும் பொருளது. ஊ > ஊய் > உய் > உயர் என முறையே வளர்ந்துள்ளமை காண்க.

கூ > கூர், கூழ், கூய்

கூர்- -இச்சொல் மிகுதி, செறிவு என்னும் பொருள்களையுடையது. 'கூர்ப்புங் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும்' (தொல். சொல். 314) என்பது தொல்காப்பியம். 'துயர் கூர் வாடை' (குறுந். 103-4) என்பதில் 'கூர்' மிகுதியை உணர்த்திற்று. பிற்காலத்தில் 'கூர்' என்பது நுனி, கூர்மை என்னும் பொருள்களிற்பயின்று வந்துள்ளது.

கூழ் - மிகுதி, செறிவு, கூட்டம் என்னும் பொருள்களையுடையது. 'கூழ்' என்னும் பழந்தமிழ்ச் சொல். 'பகைக் கூழ் அள்ளற்பட்டு' (புறநா. 185-5) இங்கு 'கூழ்' செறிவாகும். 'கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்' (புறநா. 70-7) என்பதில் வரும் 'கூழ்' என்பது மிகுதி, பல்வகையுணவு என்னும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றது. கூழ், கூள் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று.

கூய்- இச்சொல் 'கூ' என்னும் ஒலிக்குறிப்பின் நின்றுப் பிறந்ததாகும். கூய் - கூப்பிடுதல்: அழைத்தல், கூவுதல். கூய் > குய் என மாறிற்று. குய் - ஒலிக்குறிப்பு; புகை. 'நெய்யுங் குய்யும் ஆடி' (நற்.380-1) குய் + இல் > குயில் - கூவும் பறவை.

தூ > தூர், தூழ், தூய்

தூர்- இச்சொல் 'உட் செல்லல்' என்னும் பொருளையுடையது. 'இருநீர்பு புலம்பூர்' (கலித். 120) என்பதில் உள்ள 'தூர்' என்பது தூ - 'உள் நுழைதல்' என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்ததாகும். பிற்காலத்தில் 'உட்செல்லல்' என்பது 'உட்சென்று நிறைதல்' என்னும் பொருளாக மாறிற்று. 'துளைவாய் தூர்ந்த தூர்ப்பமை யாணி' (பொருந.10) என்பதிலுள்ள 'துளை', 'தூர்', 'தூர்ப்பு' ஆகிய மூன்றும் 'தூ' என்பதினின்றும் தோன்றி வளர்ந்துள்ளமையை அவற்றின் பொருட்டொடர்பு காட்டுகின்றது.

தூழ் - இதன் மூலப்பொருளும் 'தூர்' என்பதனோடு தொடர்பு உடையது. தூ, தூழ் - தூழுவதல், துளைத்தல்;

‘உட்செலுத்துதல்’ என்பது ‘தூழ்’ என்பதன் பொருளாகும். தூழ், துழ் என மாறிற்று. தூ > தூழ் > துழ் > துழ.

‘மாதிரங் துழவும் கவலை நெஞ்சத்து’ (புறநா. 174)
துடுப்பிற் துழந்த வல்சியின் இட்டுந் தொட்டும்
கவ்வியுந் துழந்தும்’ (புறநா. 26, 188)
தூ > தூம்பு - உட்சென்றிருப்பது. எனவே தூ >
தூழ் ஆகிற்று.

தூய் - இச்சொல் ‘தொடுதல்’, ‘உட்செல்லல்’ என்னும் பொருள்களையுடையது. பிற்காலத்தில் தூய் > தோய் என மாறிற்று. தோய் - ‘தொடுதல்’, ‘தாள் தோய் தடக்கை’ (புறநா. 14); தோய்த்தல் - நீருட் புகுத்துதல்.

நூ > நூர், நூழ், நூய்

நூர் - இச்சொல் ‘வெளிப்போதல்’ என்னும் பொருளது. ‘விளக்கு நூர்ந்தது’ என்னும் வசனத்தின் பொருள் ‘வெளிச்சம் நீங்கியது’ என்பதாகும். பிற்காலத்தில் நூர் > நூறு என மாறிற்று.

நூழ் - நூ > நூழ் - நுழைதல்; நுழைதல் - வெளிவருதல். ‘நூ’ என்பது ‘தூ’ என்பது போன்று ‘உட்செல்லல்’ என்னும் பொருளதாய்ப் பின்பு ‘வெளிவருதலை’ உணர்த்திற்றெனக் கருதக் கிடக்கின்றது. நூ > நூழ் > நூழை. நூழை - நுழையும் இடம்; துவாரம், குகை.

‘வீங்கு பொறி நூழை நுழையும் பொழுதில்’ (நற். 98-4)

நூய் - இச்சொல் ‘நுண்ணிதாதல்’ என்னும் பொருளது. நூழ் > நூழை - துவாரம் என்பதும் ‘நூய்’ என்பதும் ஒரே மூலப் பொருளையுடையன. நூய் > நோய் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. நோய்த்தல் - மெலிதல், வாடுதல், நுண்ணிதாதல். ‘நோயிகந்து நோக்கு விளங்க’ (மதுரை 13) என்பதனை நோக்குக.

பூ > பூர், பூழ், பூய்

பூர் - இச்சொல் 'வெளிவருதல்' 'பரத்தல்' 'விரிதல்' என்னும் பொருள்களையுடையது. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கில் இன்றும் 'வெளிவருதல்' என்னும் பொருளில் பயின்று வருவது. 'பொட்டுக்குள்ளாலே பூர் > பூர், பூரி என மாறிற்று. பூரித்தல் - விரிதல், மிகுதல். 'வண்ணநீர் பூரித்த வட்டெறிய' (பரிபா. 12-68) 'பூ' என்பதற்கு மலர்தல், பொலிதல் என்னும் பொருள்களுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பூ > பூர்.

பூழ் - இச்சொல் 'வெளிவருதல்' என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டது. 'பூர்' 'பூழ்' ஆகிய இரண்டும் அசைமொழிக் காலத்திறுதியில் மிகத் தொடர்புபட்ட பொருள்களையுணர்த்தின. வெளிவருதல், நுழைதல், நுண்ணிதாதல் என்னும் பொருள்கள் 'பூழ்' என்னும் சொல்லினின்றும் பிறந்து வளர்ந்தவையாகும்.

பூழ் - 'அளித்து நீ பண்ணிய பூழெல்லாம்' (கலித். 95) பூழ் - கானாங்கோழி; 'புகையும் புகற்கரிய பூழை நுழைந்து' (நாலடி 282) இங்கு பூழ் > பூழை - துவாரம், குகை என்னும் பொருளது. 'பூழ்க்கை யானை' என்பதில் 'பூழ்' என்பது துவாரம் என்ற பொருள் தருதல் காண்க. 'பூழி பூத்த புழற்காளாம்பி' (சிறுபா. 134) என்பதில் 'புழல்' என்பது பூ > பூழ் > புழல்; என மாறியபோதும் 'துவாரம்' என்னும் பொருளை கொண்டிருக்கின்றது.

'பூழ்' என்பதன் பொருளை ஆராயும்போது தூழ் - நூழ் - பூழ் ஆகிய மூன்றும் 'உட்செல்லல்' என்னும் பொருள் கொண்டிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. பூழை - நூழை - தூழை என்ற சொற்களை நோக்குக.

பூய் - 'பூய்த்தல்' என்பது 'வெளிவருதல்' என்னும் பொருளது. பூய் > புய் என மாறிற்று. புய்த்தல் - வெளிக்கொணருதல், பிடுங்குதல். 'புய்த்தெறிகரும் பின் விடுகழை' (புறநா. 28).

மூ > மூர், மூழ், மூய்

மூர்- இச்சொல் மூ - (மூன், மேல்) என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் தோன்றியது. மூ > மூர் > மூரி - திமில், திமிலையுடைய விலங்கு (எருத்து). திமில் - எருத்தின் பிடரில் நிமிர்ந்து தோன்றுவது. 'நெறிபடு மருப்பி னிருங் கண்மூரியொடு; (பதிற். 67-15)

மூ > மூர் > மூரல் - மிகுவது: பொங்குவது: சிரிப்பு; சோறு. பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்' (பெரும் 168) மூரல் - ஆக்கிய சோறு. இவற்றிலிருந்து 'மூர்' என்பது 'மிகுதல்' என்னும் பொருள்தென்பது தெரிகின்றது. மூரி - பெருமை. 'மூரியெக்கர்' (நற். 15-1) பெரிய மணற்குன்று.

மூழ்- மூ > மூழ் - மூடுதல். 'மறவரும் வாய் மூழ்த்தனரே' (புறுநா. 336). பிற்காலத்தில் 'மூழ்' என்பது மூடுதல், உட்புகுதல், மறைதல் என்னும் பொருளவாக வளர்ந்தது. மூழ் > மூழ்கு. 'வான மூழ்கி' (மதுரை 357)

மூய்- மூ > மூய் - மூடுதல்; மூடி. 'பகமணன் மூஉய்' (பரிபா. 10-4) என்பதில் 'மூஉய்' என்பது மூடுதல் என்னும் பொருளைச் சுட்டுகின்றது. 'பொன் பெய் பேழை மூய் திறந்தன்ன' (குறுந். 233-1) என்னும் பகுதியில் 'மூய்' - 'மூடி' என்னும் பொருளது.

மூழ், மூய் இரண்டும் ஒரே பொருளனவாமாறு காண்க.

இயல் 7

மூக்கின மெய்களின் தோற்றமும் பெயர்ச்சொற் பிறப்பும் (கி.மு. 2000)

ஒருமொழியைப் பேசும் மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்குத்தக அம்மொழியும் மாற்றம் பெறுவது இயற்கையாகும். மக்களின் தேவைகள் மிகச் சிலவாகவிருந்த ஆதிகாலத்தில் அவர்தம் நடமாட்டம் ஊணுறக்கம் முதலிய கருத்துக்களையுணர்த்தும் சில சொற்கள் போதுமானவையாய் இருந்தன. ஆனால் மக்களின் அறிவு வளரவளர அவர்தம் கருத்தையுணர்த்தும் சொற்களும் பெருகலாயின. அசைச்சொற்கள் ய், ர், ழ் என்னும் உயிரின மெய்களுள் ஒன்றை ஈற்றிற்றழுவி வளர்ந்து தொழிற் சொற்களாகப் பெருகிய வரலாறு தமிழ்ச்சொற் பெருக்கத்தின் முதலாவது படியாகும். இவ் அசைச்சொற்களும் தொழிற்சொற்களும் கருத்துச் சொற்களே தவிரக் கருத்தின் நுண்ணிய வேறுபாடுகளைத் தெளிவுபடுத்தப் போதுமானவையாக அமையவில்லை. ஒரு சொல் பல நூற்றாண்டுகள் வழக்கில் இருக்கும்போது அச்சொல் பல்வேறு பொருள்களைச் சுட்டுஞ் சொல்லாக மாறுகிறது. இதனால் மக்கள் மனத்தில் மயக்கம் ஏற்படுகிறது. இம்மயக்கத்தைத் தீர்க்கும் வழிகளுள் ஒன்று, இரண்டு சொல்லால் ஒரு பொருளையுணர்த்துவது 'மாமரக் கிளவி' 'யாமரக் கிளவி' 'பூவெனொரு பெயர்' 'ஊவெனொரு பெயர்' எனப் பிற்காலத்திலே தொல்காப்பியர் தம் நூலிற் சுட்டியதன் காரணம் மா, யா, பூ, ஊ முதலிய சொற்கள் பல பொருள் சுட்டும் சொற்களாய் வளர்ந்து விட்டதனாலாகும். மா - மரப்பெயர், விலங்குகளின் பொதுப் பெயர், விலங்கின் சிறப்பு பெயர் முதலிய பல கருத்துக்களைச் சுட்டியதாகலின் தொல்காப்பியர் 'மாமரம்' என இரு சொல்லால் ஒரு பொருளையுணர்த்தினார். 'மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும்' (தொல். எழு. 231) என்பதில் 'மா' என்பது ஒருமுறை விதந்தும் ஒருமுறை தனித்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. 'யா என் வினாவும்...' (தொல். எழு. 224) 'யாமரக் கிளவியும்' (தொல். எழு. 229) என்னுஞ் சூத்திரங்களில் தொல்காப்பியர் 'யா' என்பதை 'மரம்' 'வினா' என்னுஞ் சொற்களால் வேறுபடுத்துவது காண்க.

தொல்காப்பியர் இரண்டு சொற்களால் ஒரு பொருளைச் சுட்டியது போன்று அவருக்கு மிக முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெருமக்கள் இரு கருத்துக்களையுணர்த்த ஒரு சொல்லை யுண்டாக்கினர். உதாரணமாக 'கான்' என்ற சொல்லை நோக்குக. காத்தல், காடு என்னும் இரு பொருளையும் உணர்த்திய 'கா' என்னும் அசைச் சொல் 'ன'கரம் பெற்று கா, கான் என இரு சொற்களாக வளர்ந்தது. இவற்றுள் 'கான்' என்பது இரு கருத்துணர்த்தும் வடிவம் பெற்ற சொல். 'கா' என்பது இரு கருத்து உணர்த்தியதேனும் அக்கருத்து வேறுபாட்டைச் சொல்வடிவ வேறுபாடு காட்டவில்லை. 'கான்' என்பதில் 'கா' காட்டையும் 'ன்' பெயர்ச் சொல் என்பதனையும் சுட்டுவது காண்க. இங்ஙனம் பழந்தமிழ் மக்கள் கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்தியுணர்த்த முற்பட்டதன் விளைவாக அசைச் சொற்களினின்றும் வளர்ந்தவையே பெயர்ச் சொற்களாகும்.

பழந்தமிழ்ப் பெயர்ச் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஈரெழுத் தாலானவை. பிற்காலத்தில் இக்கட்டுப்பாடு நெகிழ்ந்து பல எழுத்தாலாய பெயர்ச் சொற்கள் பிறக்கலாயின. ஆயின் ஈரெழுத்தாலாய பெயர்ச் சொற்கள் தோன்றிய காலத்திலே நெட்டுயிராலாய முதலெழுத்து தொழிலையும் எனகர அல்லது மகர மெய்யாகிய ஈற்றெழுத்து பெயர்த் தன்மையையுஞ் சுட்டி நின்றனவெனல் தகும். கான், ஆன், தான், ஈன், கூன் முதலிய எனகர மெய்யீற்றும் பெயர்ச் சொற்களாகும். ஆம், நாம், பாம், தீம், கூம் முதலியன மகர மெய்யீற்றுப் பெயர்ச் சொற்களாகும்.

எனகர மகர மெய்கள் மூக்கின மெய்கள் எனப்படும். இவை மெல்லினத்துள் அடங்கும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன ஆகிய ஆறு மெல்லினவொலிகள் தமிழிலில் இருந்தன. இவற்றுள் ந, ம, ன, ஆகிய மூன்று மெல்லொலிகளே தமிழிற் பெயர்ச் சொற்கள் தோன்றிய காலத்தில் வழக்கிலிருந்தன எனக் கருதக்கிடக்கின்றது. ஏனைய மூன்று மெல்லொலிகளாகிய ங, ஞ, ஞ என்பன ந, ம, ன என்பன தோன்றிய காலத்தின் பின்னர்த் தோன்றினவாகும். சங்கநூற் சொல்லமைப்பு முறைகளும் தமிழின மொழிகளிற் காணப்படும் இயல்புகளும் இக்கொள்கையையே வற்புறுத்தும்.

மூக்கின மெய்களின் தோற்றம்

தமிழ்ப் பெயர்ச் சொற்களின் மூலமெல்லொலிகளான ந், ம், ன் ஆகிய மூன்றனுள் நகரம் மிகப் பழையவொலியாகும். அசைச் சொற்களிலும் தொழிற் சொற்களிலும் முதலுறுப்பாய்; அமைந்திருக்கும் இம்மூக்கொலி தகரத்தோடு ஒட்டிப் பிறந்ததாகும். மேல் வாயண்ணத்துப் பல்லினடியை நானுனியானது பரந்து ஒற்ற தகரமும் நகரமும் பிறந்தன என்பர் தொல்காப்பியர்.

அண்ண நண்ணிய பன்முதன் மருங்கி
 னாநுனி பரந்து மெய்யுற வொற்றத்
 தாமினிது பிறக்கும் தகார நகாரம்.

(தொல். எழு. 93)

தொல்காப்பியர் காலத்திலே நகரமெய் பல்லினடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டது போலவே அது தோன்றிய அசை மொழிக் காலத்திலிருந்திருக்க வேண்டும். இக் கொள்கைக்கு முக்கிய ஆதாரம் யாதெனில் அசைமொழிக் காலத்திலும் தொழிற்சொற்களின் தோற்றக் காலத்திலும் நகர தகர மெய்கள் ஒன்றையொன்று மயங்கின வாதலாலாகும். பின்வரும் உதாரணங்களை நோக்குக.

தூ - உட்செல்லல். தூ > தூழ் > தூழை - துவாரம்.
 நூ - உட்செல்லல். நூ > நூழ் > நூழை - துவாரம்
 நூழை நுழையும் பொழுதில்' (நற் 98-4)
 தூ > தூழ் > துழ > துழவு; தூ > தூம்பு - துளை; தூ > தூர்.

தூ, நூ ஆகிய இரண்டனுள் நகரவகாரம் முதன்மையுடையதாகும். நகரமே தகரமாக முதன்முதலில் மாற்றிறெனக் கருதக்கிடக்கின்றது. ஊ > நூ > தூ என்பனவே எழுத்து வளர்ச்சியின் வரலாறு. ஊ > ஊடு: உட்செல்லலாகும். ஊ, நூ, தூ என்பனவற்றைப் போன்றே ஈ > நீ > தீ அசைமொழிக் காலத் தமிழில் மாற்றம் பெற்றன எனக் கருதக் கிடக்கின்றது.

ஈ - போதல்: நீ - நீங்குதல்; தீ - தீர்தல் அல்லது கடத்தல்
 ஈ + ர் > ஈர் - ஈரம்;
 நீ + ர் > நீர் - ஈரம்; நீர்.

ஆயின் 'தீர்' என்பது 'நீர்' என்ற பொருளிற்றமிழில் இல்லை. பிராகுவி மொழியில் 'தீர்' என்பதுவே தண்ணீரையுணர்த்தும் ஒரேயொரு சொல். எனவே 'நீர்' என்பதுவே 'தீர்' என்பதனைவிடப் பழமையானதாகும். தமிழிலுள்ள நாயிறு (ஞாயிறு) என்பதின் நகர மெய் எல்லாத் தமிழின மொழிகளிலுங் காணப்படுவதும் பிராகுவி மொழியில் மட்டும் சூரியனைச் சுட்டுஞ் சொல் தே (dē) எனக் காணப்படுவதும் இக்கொள்கையை மேலும் வற்புறுத்தும் 'நா' என்பதே சூரியனைச் சுட்டிய அசைச் சொல். 'எரி நக்கன்ன' (புறநா.) என்பதில் 'நக்கு' என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் 'எரித்தல்' என்ற பொருள் தந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நா > நக்கு. தீ - என்பதன் மூலப்பொருள் மிகுதல் அல்லது கடத்தலாகும். இக்கருத்தானன்றே தீ > தீம் என்பன இரண்டும் 'இனித்தல்' என்னும் பொருளையும் 'தீ' என்பது 'சுடுதல்' என்னும் பொருளையும் சுட்டும் பண்பினவாயின.

இன்னும் நகரம் முன்னிலையிடத்தைச் சுட்டுவது; தகரம் படர்க்கையிடத்தைச் சுட்டுவது. அசைமொழிக் காலத்தில் தன்மை, முன்னிலையாயீரிடங்களே சுட்டும் வழக்கமிருந்ததென முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

ஆ - அண்மை; ய் + ஆ > யா - தன்மை
 ஈ - முன்னிலை (அண்மை); நீ + ஈ, நீ - முன்னிலை (அண்மை)
 ஊ - முன்னிலை (சேய்மை) நீ + ஊ > நூ - முன்னிலை (சேய்மை)
 இது, உது என்ற வழக்குகளை நோக்குக. எனவே முன்னிலைக்கு உரிய நீ, நூ (நும்) என்னும் வழக்குகள் மிகப்பழையன என்பது அறுதியிட்டுக் கூறமுடியும். ஆ என்பது படர்க்கையைச் சுட்டும் வழக்குப் பெற்றபின்பே த் + ஆ > தா + ம் > தாம்; தான் என்பன தோன்றலாயின. இதனாலும் அசைமொழிக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த நகர மெய்யின் முதன்மை வலியுறுத்தப்படும். எனவே தகரத்தினும் பழமையான நகரம் பல்லினடியிற் பிறந்த ஒலியென்பதும் அது தகர மெய்யாக மாறியதிலிருந்து பல்லின ஒலியாக இன்றும் அன்றுமுள்ள தகரத்தைப் போன்றே பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்திலும் மொழி முதல் நகரம் இருந்ததென்பது போதரும்.

நகரமெய்யின் பின் பிறந்த மூக்கின மெய் னகரமாகும். தொல்காப்பியர் காலத்து னகரவொலி றகரத்தோடொட்டிய பிறப்பிடத்தையுடையதாகும்.

அணரி நுனிநா அண்ண மொற்ற
றஃகா னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்
(தொல். எழு. 94)

இங்கு நகர னகர மாகிய இரண்டும் நாநுனியானது அண்ணத்தை ஒற்றப் பிறந்தன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நகரம் பெயர்ச் சொற்களின் தோற்றக் காலத்துக்குப் பின்னர் பிறந்ததென்பது வரும் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படும். னகரமெய் நகரமெய் போன்று நாநுனி அண்ணத்தை ஒற்றுகையில் பிறந்தன என்பர் தொல்காப்பியர். இவற்றினிடை வேறுபாடாக அவர் காட்டும் காரணங்கள் இரண்டு.

1. நாநுனி பரந்து ஒற்றப் பிறப்பது நகர மெய்
நாநுனி ஒற்றப் பிறப்பது னகர மெய்.

‘பரத்தல்’ நகரத்தின் பண்பாகும்.

2. ‘பன் முதன் மருங்கிற்’ பிறப்பது நகர மெய்.

அவ்விடத்துக்குத் தூரவுள்ள அண்ணத்திற் பிறந்தது னகர மெய்யாகும்.

பல்லினடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டது நகர மெய். எனவே நகர னகர மெய்கள் தம் பிறப்பிடத்தையே வேறுவேறாகக் கொண்டவை என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது.

நகர மெய்யின் பிறப்பிடம் மொழிமுதல். னகர மெய்யின் பிறப்பிடம் மொழியீறு. நீன், நான் என்பனவற்றை நோக்குக. ஈரெழுத்து மொழிகளில் நகரம் ஈற்றில் வருவதில்லை.

‘நகர விறுதியும் அதனோ ஏற்றே’
(தொல். எழு 298)

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் திருந், பொருந் முதலிய பிற்கால வழக்குக்களை நோக்கி யெழுந்ததாகும். இவை புலவர்களால் வேண்டுமென்றே செய்யுளிற் கையாண்ட வழக்குக்கள்.

இயற்கை மொழியில் வாழ முடியாதனவெனவே 'பொருந்' முதலியன இடைக்காலத்திற்றோன்றிப் பின்னர் இறந்தும் விட்டன. எனவே ஈரெழுத்தாலாய பெயர்ச் சொற்களில் எனகர மெய்யே ஈற்றதாய்த் தோன்றிய தென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனகரம் தன் பிறப்புக் காலத்திலே எத்தன்மைய பண்பின தாயிருந்ததென்பதை ஆராய்வதும் பொருத்தமாகும். ய, ர, ழ ஆகிய மெய்களைப் போன்றே எனகரமும் நெடிலின் பின்னர் மொழியிறுதியில் நின்ற பிறப்பினது. ய, ர, ழ ஆகியன உயிரின மெய்கள்; ஆயின் எனகரமும் உயிரின மெய்யாகப் பிறந்ததெனக் கூறுவதற்குப் போதிய ஆதாரம் இல்லை. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளின் தாய் மொழியில் ய, ர, ல, வ, ன, ம ஆகிய ஆறும் உயிரின மெய்களாகத் தோன்றின என்பர். எனகர மகரங்கள் உயிரினமேனும் அவை மூக்கினமும் என்பது அவர் கொள்கை தமிழ்மொழியில் எனகரம் தனிநெடிலின் பின்னர்ப் பிறந்ததாகலின் நெட்டுயிரின் ஆதிக்கத்துள் அடங்கி ஒடுங்கியே வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். கனி, கன்னல் முதலிய சொற்களிலேயே எனகர மெய்யின் விறுவிறுப்பைக் காணமுடிகிறது. கான், தீன், வான் என்பனவற்றில் எனகரத்தின் ஒலி சிறிது குறைந்துள்ளது உண்மையே. ஆயினும் அது மூக்கின மெய்யாகவே பிறந்ததெனவும் ய, ர, ழ என்பன போன்ற உயிரின மெய்களின் தன்மை எனகரத்திற்கில்லை எனவும் கொள்ளப்படும்.

தமிழில் எனகரம் வன்மை பெற்ற மூக்கின வொலியாகக் காணப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் ஒன்று உண்டு. பெயர்ச் சொல்லின் ஈறாகவும் ஒரு கருத்தின் அறிகுறியாகவும் எனகரம் தோற்றமெடுத்ததே அதன் முக்கியத்தை வற்புறுத்தும். கான், தீன், வான் என்ற பெயர்ச் சொற்களில் வந்துள்ள எனகரம் பெயர்த் தன்மை யுணர்த்துதற்கென்றே பிறந்தது. கா, தீ, வா என்பனவற்றிற்கும் முறையே கான், தீன், வான் என்பனவற்றிற்கும் முக்கிய கருத்து வேறுபாடுண்டெனவே எனகர மெய்யே அக்கருத்தின் அறிகுறியாய் அமைந்துள்ளது. இதனாலேயே பெயர்ச் சொற்களின் ஈற்றொலியை மக்கள் உரத்து உச்சரிக்கின்றனர். அவன், அவள், அவர் என்ற சொற்களிலுள்ள எனகர, எனகர, ரகர மெய்கள் மிக வலியனவாக ஒலிக்காதவிடத்து பொருள் வேறுபாடு புலப்படாதாகும். ரகர பலர் பால் உரத்துவதனால் அவ்வொலியைப் பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை எனகர எனகரங்களின் வேறுபாடு மிக வேண்டப்படுவதொன்றாகும்.

வினைச் சொற்களில் முதலசையே வன்மை பெற்றது; வந்தான் என்பதை உச்சரிக்கும்போது ஈற்று எனரத்தை விட முதல் வகரமே வன்மை பெற்றவொலியாகும். தொழிலைப் புலப்படுத்துவது முக்கியமாக வினைச் சொல்லாகலின் அதன் முதலசை அழுத்தி உச்சரிக்கப்படுவது. பெயர்ச் சொல் செய்பவனைச் சுட்டுவது ஆகலின் விசுதி வன்மை பெற்ற வொலி யாகும். எனவே தமிழ்மொழி வரலாற்றில் முதன்முதற் பிறந்த சிறப்புப் பெயர்ச் சொற்களின் ஈறாக அமைந்த எனர மெய் அன்றும் இன்றும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் அழியாது வாழ்கின்றது. ஏனைய தமிழின மொழிகளில் இவ்வொலி நகரத்தோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டது.

பெயர்ச் சொற்களின் ஈற்று மெய்யாக எனரம் பிறந்த காலத்தின் பின்னர்ப் பிறந்தது மகரமெய்யாகும். மகரம் நகரத்தைப் போன்று மொழிமுதன் மெய்யென்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. மா, மீ, மூ என்பனவற்றை நோக்குக. மகரத்தின் முக்கியத்துவம் அது மொழியின் முதலில் நிற்கும்போதே காணப்படுகின்றது. மொழியீற்றில் எனரத்தைப் பார்க்கிலும் முக்கியம் குறைந்ததாகும்.

‘இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்’ (தொல். எழு. 97.)

என்பர் தொல்காப்பியர். இம்மகரவொலி என்றும் ஒரு பான்மையதான வாழ்க்கையுடையது. பகரம் பிறக்கும் இதழையே தனக்கும் பிறப்பிடமாகக் கொண்டது. ஆயின் மூக்கொலியென்ற முறையில் பகரத்தின் வேறானது. பகர, மகர, வகரங்கள் ஒன்றோடொன்று மயங்குவதும் மாறுவதும் மொழி முதலில் நிகழ்வனவாகும். மொழியினீற்றில் எனரமும் மகரமும் மாறியும் மயங்கியும் வரும்.

‘செய்யுளிறுதிப் போலி மொழிவயின்
எனார மகார மீரொற்றாகும்’ (தொல். எழு. 51)

‘எகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்’ (தொல். எழு. 52)
என்ற சூத்திரங்களை ஆராயின் மொழியீற்று மகரம் எனரத்தின் ஆதிக்கத்துள் வாழ்வதென்பதும் பெரும்பாலும் குறுகிச் சுருங்கி யொலிக்கும் பான்மைய தென்பதும் உணரக் கிடக்கின்றன. பெயர்ச் சொற்களினீற்றிற் பயின்றுவரும் இந்நகர, மகர மெய்களுள் எனரமே முதன்மையானதென்பதும் தமிழ்ப் பெயர்ச்

சொற்களின் சிறப்பியல்பை அதுவே காட்டுவது என்பதும் ஈண்டு உணரத்தக்கன.

பெயர் சொற் பிறப்பு

பெயர்ச் சொற்களின் அறிகுறியாகப் பழந்தமிழில் முளைத்த னகரமெய் எவ்வாறு பெயர்த் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது என்பதை ஆராய்வது பொருத்தமாகும். ஆன், கான் முதலிய பெயர்ச் சொற்களிலுள்ள னகர மெய் ஒலிநயத்தையும் பொருள் மாற்றத்தையும் காட்டுவதாகும்.

‘மாமரக் கிளவியும் ஆவும் மாவும்
ஆமுப் பெயரும் அவற்றோ ரன்ன
அகரம் வல்லெழுத் தவையவ ணிலையா
னகரமொற்றும் ஆவும் மாவும்’

‘ஊவென் ஒருபெயர் ஆவொடு சிவணும்’
(தொல். எழு. 231, 269)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களில் ஆ, மா, ஊ என்னும் அசைச் சொற்கள் னகரமெய் பெறும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. ஆ > ஆன்; (பசு), மா > மான் (விலங்கு), ஊ > ஊன் (தசை) என்பன னகர மெய் பெறுமெனவும் மரத்தைச் சுட்டும் ‘மா’ என்பது னகரம் பெறாதெனவும் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. மரவின ‘மா’ என்பதையும் விலங்கு ‘மா’ என்பதையும் வேறுபடுத்திக் காட்டவே விலங்கு ‘மா’வானது ‘மான்’ என்றாயிற்று. எனவே னகரம் பெயர்ச் சொற்களிற் பொருள் மாற்றத்தின் அறிகுறியாய் நிற்பதுவாகும். ஆன், மான், ஊன் என்னுஞ் சொற்களிலுள்ள னகரமெய் சாரியை என்பர் உரைகாரர். (தொல். பொருள் 558 கணேசையர் குறிப்பு). இச்சொற்களிலுள்ள னகரம் சாரியை எனக் கொள்ளப்படுவதன் காரணம் ஆ-ஆன், மா-மான், ஊ-ஊன் ஆகியன ஒரு பொருளிரு சொற்களாகப் பயின்றுவரும் போது னகரத்திற்குச் சிறப்புப் பொருள் இல்லாமையினாலாகும். எனவே அத்தகைய சொற்களில் னகரம் ஒலிநயம் சுட்டுவதாகும். ‘மா’ என்பது மரத்தையும் ‘மான்’ என்பது விலங்கையுஞ் சுட்டும்போது னகரம் பொருள் வேறுபாட்டைக் காட்டுவது.

எனவே பெயர்ச் சொற்களிற் பயின்றுவரும் எனகரம் ஒலிமாற்றம் பொருள் மாற்றம் இரண்டையும் காட்டுகின்றது.

‘மன்னுஞ் சின்னும் ஆனும் ஈனும்
பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அன்ன வியல என்மனார் புலவர்’

(தொல். எழு. 333)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் எனகரம் நகரமாகும் இடங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்களுள் ‘ஆன்’ ‘ஈன்’ என்பன ‘பெயராந் தன்மையவாய் சுட்டுமொழிகள்’ என உரையாசிரியர் கூறுவர். அவர் ‘உரையிற் கோடலால் ஊன் என்னுஞ் சுட்டுப் பெயரின் எனகரம் நகரமாக மாறாது’ என்பர். இச்சுட்டுப் பெயர்களின் பொருள் ஆன் - அவ்விடம்; ஈன் - இவ்விடம்; ஊன் - உவ்விடம் என்பனவாகும். (கணேசையர் குறிப்பு).

ஆன், ஈன், ஊன் ஆகிய சுட்டிடப் பெயர்கள் ஆ, ஈ, ஊ ஆகிய சுட்டுகளினின்று தோன்றியவையாகும். ‘ஆன்;’ என்பது படர்க்கையிடத்துக்கு உரியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அசை மொழிக் காலத்தில் தன்மை, அண்மைப் பொருள் சுட்டிய ‘ஆ’ வென்பது தன்மையை ‘யா’ சுட்டத் தொடங்கிய பின் தான் திசைமாறிப் படர்க்கையிடத்துக்குச் சென்றுள்ளது. ‘ஆ’ வின் திசை மாற்றம் ஏற்பட ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற் சென்றிருக்கின்றதெனத் தமிழ்மொழி வரலாறு காட்டுகின்றது. (அசைமொழிக் காலம் கி.மு. 3000 வரை: பெயர்ச் சொற்பிறப்புக் காலம் கி.மு. 2000 வரையாகும்.)

ஆன், ஈன், ஊன் என்பன சுட்டிடப் பெயர்களாய்ப் பலநூற்றாண்டுகள் வழக்கிலிருக்க முடியாமற் போய்விட்டது. காரணம் சுட்டுப் பெயர்களுக்கும் ஏனைய பெயர்களுக்கும் இடையேயுள்ள கருத்து வேற்றுமையைக் காட்ட மக்கள் வேறு வேறு வடிவமுடைய சொல்லருவங்களை வேண்டி நின்றனர். பின்வருஞ் சொற்களை நோக்குக.

ஆன் - பசு	ஈன் - ஈனுதல்	ஊன் - இறைச்சி
ஆன் - அவ்விடம்	ஈன் - இவ்விடம்	ஊன் - உவ்விடம்

மொழி மனிதரின் ஏவல் கேட்டு நிற்பதாகலின் அவர் விருப்பத்திற்கேற்பத் தான் மாற்றம் பெற்று மனிதரின் கருத்துப் புலப்பாட்டைத் தெளிவாக்கிற்று. எனவே சுட்டிடச் சொற்கள் மீண்டும் நீளலாயின. ஆன் > ஆங்கு, ஈன் > ஈங்கு; ஊன் > ஊங்கு; ஆங்கு - அவ்விடம்; ஈங்கு - இவ்விடம்; ஊங்கு - உவ்விடம். இங்கு எனகரம், ககரத்தின் இயல்பினால் ஊகரமாக மாறியது.

தேன் + கு > தேங்கு > தெங்கு:

தேன் > தென் + அய் > தென்னய் (தென்னை)

என்னுஞ் சொற்களை நோக்கின் இதனுண்மை புலப்படும். சுட்டிடப் பெயர்கள் கடை நீண்டு வளர்ந்ததன் பின் ஏனைய ஆன், ஈன், ஊன் என்பன தொடர்ந்து வாழும் வாய்ப்புப் பெற்றன.

ஆன் - பசு]	ஈன் - ஈனுதல்]	ஊன் - இறைச்சி]
ஆங்கு - அவ்விடம்]	ஈங்கு - இவ்விடம்]	ஊங்கு - உவ்விடம்.	51]

மக்களின் மயக்கவுணர்வை நீக்குதல் ஒன்றையே தன் வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்ட மொழியானது தான் நீண்டும், குறுகியும், சாய்ந்தும், சரிந்தும் வளர்ந்து மனிதரின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் தியாகவுணர்வு மெச்சத்தக்கது.

பெயர்த் தன்மையை யுணர்த்துவான் வேண்டிப் பிறந்த எனகரமெய் காலப்போக்கில் ஒருமைப் பெயர்களின் அறிகுறியாக மாறிற்று. மகரமெய் பன்மைப் பெயரின் அறிகுறியாகப் பிறந்து வளரலாயிற்று. எனவே ஆதியில் ஒருமை பன்மை என்ற வேறுபாடுகளை மட்டுமே தமிழ்ப் பெயர்ச் சொற்கள் காட்டின. உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் வேறுபாடுகள் பிற்காலத்தில் இலக்கணவாசிரியர்களாற் படைக்கப்பட்டவையாகும்.

தாமென் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

தானென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே.

(தொல். சொல். 186, 187)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் தான், தாம் என்பனவற்றின் இயல்பையுணர்த்துகின்றன. இதிலிருந்து தமிழ் இயற் பெயர்களில் எனகரம் பயின்று வருதலே முறையென்பது தெரிகிறது.

தானும் பேனும் கோனும் என்னும்
ஆமுறை இயற்பெயர்திரிபிடனிலவே. (தொல். எழு. 351)

என்னுஞ் சூத்திரத்தின்படி, தான், பேன், கோன் என்பன
இயற்பெயர்களாகத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்தன.

‘தான் யான் எனும் பெயர் உருபியல் நிலையும்’
(தொல். எழு. 352)

என அடுத்துவருஞ் சூத்திரத்திலே தொல்காப்பியர் தான், யான்
என்னும் பெயர்களை விதந்து கூறுகிறார். இதிலிருந்து ‘தான்’
என்பது படர்க்கை ஒருமைப் பெயராகவும் ஒருவரின் இயற்
பெயராகவும் வழக்கிலிருந்ததெனத் தெரிகிறது. எனவே
தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பு ‘தான்’ முதலிய பல னகர
மெய்யீற்று ஈரெழுத்து மொழிகள் மக்களின் சிறப்பான
இயற்பெயராக வழங்கின எனலாம். சங்ககாலத்துக் கடையெழு
வள்ளல்களுள் ஒருவனான ‘ஆய்’ என்பவனின் இயற்பெயர்
‘தான்’ முதலியவற்றோடு ஒப்பிட்டு இன்புறற்பாலது.

பின்வருவன னகர, மகர ஈற்றுப் பெயர்ச் சொற்கள்.
இவற்றுட் சில கி.மு. 2000க்குப் பின் பிறந்தவையாகவும்
இருக்கலாம். சங்க நூல்களிலோ தமிழின மொழிகளிலோ
இல்லாத சொற்கள் ஈங்கு வலிந்து கூறப்படவில்லை. சில அசைச்
சொற்கள் னகர, மகர ஈறு பெற மறுத்து நின்றன என்பது
உண்மையே.

ஆ>ஆன், ஆம்

ஆன் - பசு. ஆ, ஆன் ஆகிய இரண்டும் மிகப் பழைய வழக்குகள்
என்பதைப் பின்வருந் தொல்காப்பியர் சூத்திரங்கள்
காட்டுகின்றன.

‘ஊர் கொலை யாகோள்’ (தொல். பொருள். 58)

‘ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரந்
தான்மிகத் தோன்றிக் குறுகலும் உரித்தே’ (தொல். எழு. 233)

ஆன் + பீ > ஆன்பீ > ஆப்பீ > ஆப்பி என மருவிய வரலாறு ஈங்குச் சுட்டப்படலால் பசுவைச் சுட்டும் 'ஆன்' என்பது பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்ததுவாகும்.

ஆன் - படர்க்கையிடச் சுட்டு

'ஈனு மும்பரும் பெறலருங் குரைத்தே' (ஐங். 401) என்பதில் வரும் ஈன் (இவ்விடம்) என்னும் வழக்கை நோக்குமிடத்து

'மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும்' (தொல். எழு 333) என்பதில் வரும் 'ஆன்' (அவ்விடம்) என்பதும் ஒரு பழைய பெயர்ச் சொல்லாகும். இவ் 'ஆன்' என்பது 'ஆங்கு' எனத் திரிந்தது.

'ஆங்கினி தொழுகுமதி பெரும்' (புற.நா. 24) 'ஙனம்' என்பது ஒரு இடப் பெயர்ச் சுட்டு. அது 'ஆன்' என்னும் படர்க்கைச் சுட்டோடு சேர்ந்து ஆன் + னனம் > ஆங்நனம் > ஆங்கனம் என்றாயிற்று. இங்நனமே, ஈங்கனம், ஊங்கனம் என்றுஞ் சொற்பிறப்பு வரலாறுமாகும்.

ஆம் - ஆ > ஆம் - ஒலி; ஒலியினையுடையது; ஆறு, நீர்.

'ஆமிழி யணி மலை' (கலி. 48:1)
'ஆமறப் புலர்தலின்' (அகம். 1:12)

என்னுஞ் சொற்றொடர்களில் வரும் 'ஆம்' என்பது நீர், ஈரம் என்னும் பொருள்களைச் சுட்டுகிறது. ஆம் + இழி, 'ஆமிழி' என்பது நீர் இழிதல் அல்லது நீர் கீழ்நோக்கி ஓடல் என்னும் பொருளது.

ஆம் > அம் எனக் குறுகிற்று: அம் + இழ் > அமிழ்-நீருட்புகுதல்; அமிழ் என்பதைப் போலவே இமிழ் > உமிழ் என்பனவும் ஈம் > இம் + இழ் = இமிழ், ஊம் + இழ் > உமிழ் என்றாயின.

ஆம்பல், ஆம்பி என்பனவற்றின் முதனிலையாகிய

'ஆம்' என்பதும் 'நீர்' என்னும் பொருளது.
ஆம் > ஆம்பல் - நீரினில் வளர்வது. அல்லி:

‘ஆம்பலந் தீங்குழல்’ (குறிஞ் 222) என்னும் பகுதியை நோக்குக.

ஆம்பல் ஒரு பண்: ‘ஆம்பலங் குழலின்’ (நற் 113-11)
ஆம்பி - நீரினுட் டோன்றுவது: நீர்த்தன்மையிற் பிறப்பது
காளான்:

ஆம்> ஆம்பி - ‘ஆடு நனி மறந்த... அடுப்பி னாம்பி பூப்ப’
(புற. நா. 164), ஆம்> அம்> அம்பி - நீரிற் செல்வது, தோணி.
‘முரிவாய் அம்பி’ (நற். 315-3)

ஆம் என்னும் இப்பழந்தமிழ்ச் சொல்லின் வரலாற்றை
உணராதார் ‘அப்’ என்னும் வடசொல்லினின்றும்
பிறந்தது ‘ஆம்’ எனப் பிதற்றுவர்.

கா > கான், காம்

கான் - கா, காடு, கடி (வாசனை) என்னும் மூன்று தொடர்புபட்ட
பொருட்களையுணர்த்துவது ‘கான்’ என்னும் பெயர்ச்
சொல்:

கான் - காடு: ‘விரவு மலரணிந்த வேனிற் கான்யாற்று’
(ஐங்கு. 367) என்பதில் வரும் ‘கான்’ காட்டை
உணர்த்துகிறது. கான் யாறு - காட்டாறு. கான் - வாசனை.
‘கான் பொழில்’ (மதுரை 337) ‘கானலங்காவும்’ (பரிபா. 16, 17).

‘காவுங் கானமுங் கடிமல ரேந்த’ (சிலப். 14-114)
என்பதில் வரும் ‘கா’, ‘கானம்’, ‘கடி’ என்னுஞ் சொற்களை
நோக்குக. கருமை, இருள், செறிவு என்னும் மூலப் பொருள்
சுட்டிய ‘கா’ என்னுஞ் சொல் அசைச் சொல்லிலிருந்து பெயர்ச்
சொல்லாக மாறிய ஆயிரம் ஆண்டுக் காலத்தில்
‘காட்டிலுள்ளது’, ‘சோலையிலுள்ளது’ என்னும் பொருள்களில்
‘வாசனை’ என்னும் பொருள் ஆயிற்று. சோலை, காடு
என்பனவற்றின் பொதுப் பண்பு இருள் செறிந்திருத்தல்.
எனவே ‘இருள்’ காட்டிற்காய்ப்பின் ‘காடு’ வாசனையை
யுணர்த்தலாயிற்று.

‘கான்’ என்னும் பெயர்ச்சொல்கான், கானம், கானனம், கானல் என்னுஞ் சொற்களாகப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று.

காம்- வாசனை. இம்மூலப்பொருள் பூ அழகு இன்பம் முதலிய பல பொருள்களாக மாறிற்று. காம் > காம்பு. காம்பு என்பது தமிழின மொழிகளில் பூவின் தண்டையே உணர்த்துகிறது.

காம் > கம்: வாசனை. ‘காடே கம்மென்றன்றே’ (அகநானூறு) ‘கானமுங் கம்மென்றன்றே’ (நற். 154-1) என்பதில் காடு, கம் இரண்டனது தொடர்பும் காட்டப் பட்டுள்ளது. கம் + அழ் > கமழ் - வாசனை வீசுதல். ‘வியலிடங் கமழ்’ (புற. நா.50-13). காம் > காந்தள். ‘கமழ்பூங் காந்தள்’ (நற். 399-2). காந்தள் கமழ்குலை’ (நற் 313-7).

கார் - காம்: காம் > கங்குல். காம் - செறிவு. காமம். மங்குல். மா-மங்குல் (நற் 152-8) - இருள். ‘காம்’ என்னும் பெயர்ச்சொல் ‘உறு’ என்னும் வினையாக்கத் துணைச் சொற்பெற்று ‘காமுறு’ என்றாயிற்று. ‘கனை கதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ’ (கலித். 16). இங்கு ‘காம்’ என்பது ‘விரும்புதல்’ என்னும் பொருளது.

‘நள்ளென் கங்குல்’ (நற். 145-10) நள் > நளி - செறிவு. காம் > கம் > கங்குல்.

தா > தான், தாம்

தான் - அண்மையைச் சுட்டிய ‘ஆ’ என்பது திசை திரிந்து படர்க்கையிடத்தைச் சுட்டும் தகரமெய்யைத் தழுவித் + ஆ > தா என்றாயிற்று. தா + ன் > தான் - படர்க்கையிட ஒருமைப் பெயர். ‘தானென் கிளவி யொருமைக்குரித்தே’ என்பது விதி.

‘ஒருமை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரும்
ஒன்றற்கு மொருவர்க்கு மொன்றிய நிலையே’
(தொல். சொல். 185)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் ‘தான்’ முதலிய ஒருமைச் சொற்கள் அவன், அவள், அது என்னும்

சொற்கள் சுட்டும் முப்பொருளையும் உணர்த்தின எனலாம்.

அவன், அவள், அது ஆகிய படர்க்கை ஒருமைச் சொற்கள் பிற்காலத்தனவாகும். பெயர்ச் சொற்கள் தோன்றிய காலத்திலே சொற்கள் பால் வேறுபாட்டை உணர்த்தவில்லை; ஒருமை பன்மையை மட்டும் உணர்த்தின. எனவே 'தான்' என்னும் ஒரு சொல் படர்க்கையொருமையிடப் பெயராயிற்று. 'தான்' என்பது பிற்காலத்தில் வாழ்விழக்க வேண்டிவந்ததன் காரணம் அவன், அவள், அது முதலிய சொற்கள் முளைத்தமையாகும். ஆயினும் 'தான்' ஒடுங்கி அவன்தான், அவள்தான், அதுதான், நீதான், கான்தான் என எல்லா இடப்பெயர்களின் பின்னும் ஒட்டி நின்று வாழ்வது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தாம் - இது படர்க்கைப் பன்மைச் சுட்டு. கயிறு என்னும் பொருள்களையுடைத்து தமிழின மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் 'தாம்' என்பது படர்க்கையிடத்துப் பன்மைச் சுட்டாக வழக்கிலிருந்து வருகிறது. தெலுங்கு மொழியில் 'தாமு', 'தமரு', 'தாரு' என்ற மூன்றும் படர்க்கைப் பன்மையை உணர்த்தும். குயிமொழியில் 'தாரு' என்பது படர்க்கை இடத்து ஆண்பாலைச் சுட்டும் பெயராகும். குவி மொழியில் 'தாம்பு' என்பது படர்க்கைப் பன்மைப் பெயர்.

இவ்விளக்கத்திலிருந்து தாம், தாம்பு, தார் என்னும் மூன்றும் தமிழின மொழிகளிற் படர்க்கை சுட்டும் பெயர்கள் என்பது தெரிகின்றது. பரத்தல் (நற். 180-3)

தாம் - கயிறு. 'தாம்' என்பது 'தாம்பு', 'தாமம்' எனப் பிற்காலத்தில் வளர்ந்துள்ளது. 'கன்றெல்லாந் தாம்பிற் பிணித்து' (கலி. 111) என்பதில் வரும் 'தாம்பு' கயிறு என்னும் பொருளது. தாமம், தார் ஆகிய இரண்டும் மாலை, சங்கிலி, 'தொடர்' என்னும் பொருள்களையுஞ் சுட்டும். 'மாமலை நாட தாமம் நல்கென' (நற் 232-6) என்பதில் வரும் 'தாமம்' என்ற சொல் 'மாலை' என்னும்

பொருளது. எனவே பெயர்ச் சொற்பிறப்புக் காலத்தில் தாம் தார் ஆகிய இரண்டும் தொடர்தல், நீளம் என்னும் பொருளில் சங்கிலி, கயிறு, மாலை, படை முதலிய பொருள்களைச் சுட்டின எனக் கருதக் கிடக்கின்றன.

தமிழினமொழிகளில் தாம், தாம்பு, தார் ஆகிய மூன்றும் படர்க்கைப் பெயராகவும், தமிழில் இம்மூன்றும் கயிறு, தொடர்தல் என்னும் பொருள்களிலும் 'தாம்' படர்க்கையிடத்தைச் சுட்டும் பொருளிலும் வழக்கிலிருந்து வருந்திறன் நோக்கத்தக்கது. பலர்பால் விசுதி 'ஆர்' என்பதற்கும் படர்க்கையிடப் பெயர் 'தார்' என்பதற்கும் உள்ள தொடர்பை நோக்கின் தார், ஆர் என மாற்றிறென்பது வெளிப்படை.

நா > நான், நாம்

நான் - இச்சொல் நா - உள், உள்ளிருப்பது என்னும் அசைச் சொல்லிலினின்றும் தோன்றியது. 'அரும்பு' என்பது இதன் பொருள். நான் > நனய் (நனை) என மாற்றிற்று. நனை - அரும்பு. 'மாநனை கொழுதி மகிழ்குயிலாலும்' (நற். 9-10) 'குரவின் சிறுநனை நடுவீ' (நற் 56-1) என்னும் பகுதிகளில் வரும் 'நனை' என்பது 'அரும்பு' என்னும் பொருளது. 'நாக்கு', 'நான்' ஆகிய இரண்டும் 'நா'-'உள்', 'நடு' என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்து வாயினுள் இருக்கும் நாவையும் பூவினுள் இருக்கும் அரும்பையும் சுட்டி 'உள்' என்னும் மூலப்பொருள் மாறாது பாதுகாத்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'சீலையை நீரினுள் நனைத்தல்' என்னும் தொடரில் வரும் 'நனை' என்பதும், 'உள்விடுதல்' என்னும் பொருள் தருதல் காண்க.

'நான்' என்பது தன்மையொருமைப் பெயராகச் சங்ககாலத்தில் வழக்கிலில்லை. 'யான்' என்பது மட்டுமே அக்கால வழக்கிலிருந்தது. 'நான்' என்பதிலுள்ள நகர மெய் முன்னிலைக்குரிய தென்பதை நீ, நாம், நீம் முதலிய சொற்களை நோக்கியறியலாம். எனவே முன்னிலை நகர மெய் தன்மையை வந்தடைந்தது திசை மாற்றத்தினால் ஆகும். தன்மை சுட்டும் 'ஆ' எவ்வாறு படர்க்கையிடத்து

தகரமெய்யோடு சேர்ந்து தான், தாம் என திசை மாறி வழங்கின்றோ அதுபோன்றே முன்னிலை நகரம் தன்மையை யடைந்தது. இத்திசை மாற்றம் ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகளின் பின்னர் நடந்ததாகும்.

நாம் - இச்சொல் தன்மைப் பன்மைப் பெயராகவும் நார் அல்லது கொடியென்ற பொருளிலும் பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்ததெனத் தெரிகிறது.

தன்மைப் பன்மையில் வழங்கிய பழைய சொல் 'யாம்' என்பது. 'யான்' என்னும் தன்மையொருமைப் பெயர் பிறந்த காலத்தில் 'யாம்' என்பது பிறந்தது. ஆயின் 'நாம்' என்பது 'யாம்' என்பதன் பின்னர்ப் பிறந்தது என்பதற்கு முன்னிலை நகரமெய் கொண்டிருந்ததே போதிய சான்றாகும். 'யான் யாம் நாமென வருஉம் பெயரும்' (தொல். சொல் 164-5) என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பகுதியில் 'நாம்' என்பதனை ஈற்றிற் கூறியது காண்க.

நாம் - நார், கொடி; நாம் > நாம் பு எனப் பிற்காலத்தில் வளர்ந்தது. நாம் பு - நார், கொடி. 'கோட்சுரு எறிந்தெனச் சுருங்கிய நாம் பின்' (நற் 207-8) என்பதில் வரும் 'நாம் பு' என்பதற்கு 'மெல்லிய கொடி, மெல்லிய நாருமாம்' என உரை ஆசிரியர் உரை வகுத்துள்ளனர். இதிலிருந்து நாம், நாம் பு, நார் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் என்பது தெரிகின்றது. நார் > நர் > நரம் பு எனவும் மாறிற்று, நாம், நாம் பு, நார் என்பனவற்றை தாம் - தாம் பு, தார் என்பனவற்றோடு ஒப்பிடும்போது தமிழ்ச் சொல்லாக்கவியல் புலனாகின்றது.

'நாம்' என்பது தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் 'அச்சம்' என்னும் பொருளிலும் வழங்கியது.

'பே நா முருமென வருஉங் கிளவி
யாமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்'

(தொல். சொல். 365)

எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதிலிருந்து 'நாம்' என்பது 'வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல்' என்பது தெரிகின்றது. எனவே இதுவும் மிகப் பழைய வழக்காகும். நாம் என்பது மெல்லிய கொடி, அச்சம் என்னும் பொருள்களில் உணர்த்தியதன் காரணம் அதன் மூலப் பொருள்களுள் ஒன்றான நா > நல் > நலி(தல்) என்பதனாலாகும். நலிதல் - மெலிதல்: வருந்துதல்: அச்சமடைதல். நலிவு - மென்மை; எனவே மெல்லியகொடி; மெல்லிய நார். நா > நல் - நன்மை; சிறப்பு; நிறைவு. 'நாமக் கலத்து' (தொல். பொரு. 146) என்பதில் வரும் நாம் > நாமம் 'நிறைவு' என்னும் பொருள் தருதல் நோக்கத்தக்கது. இவை பிற்காலத்தன.

பா > பான், பாம்

பான் - சொல். பிராகுவி மொழியில் இச்சொல் வழக்கிலுள்ளது. (Pan, Paning) 'பான்' என்பது 'சொல்லுதல்' என்ற நேர்ப் பொருளில் அங்கு காணப்படுகின்றது. பிற்காலத் தமிழில் பான், பன் எனக் குறுகிற்று. பன் - சொல்: பன்னுதல் - சொல்லுதல்.

'மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும்' (தொல். எழு 345)

என்பதில் வரும் 'பன்' என்பது 'சொல்லுதலையும் சொல்லையும் உணர்த்தும்' என்பர் உரைகாரர்.

'ஈற்றுப் பெயர் முன்னர் மெய்யறி பனுவலின் வேற்றுமை தெரிப வுணருமோரே' (தொல். சொல். 97)

என்பதில் தொல்காப்பியரே 'பனுவல்' - 'சொல்' என்னும் பொருளில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

'பாடிந் பனுவற் பாண நய்த்தென' (புற.நா. 127-2)

என்னும் அடியில் வரும் 'பாடு', 'பனுவல்', 'பாணர்' என்னும் மூன்று சொற்களையும் நோக்கும்போது அவை அனைத்தும் 'பா' என்பதனின்று தோன்றின என வெளிப்படையாய்க் கிடக்கின்றது. 'பான்' என்பதிலுள்ள

நெட்டுயிர் குறுகித் தமிழில் வினைச் சொல்வடிவம் பெறவும் தமிழின் மூத்த மகளான பிராகுவி மொழி மூலவுயிரைப் பாதுகாத்துவருவது நோக்கத்தக்கது. தமிழில் பான், பாண் என வருவது மூலவுயிரின் முதன்மையைக் காட்டுகின்றது.

பாம் - இச்சொல் பா - பரத்தல் என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்தது. பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்தில் 'பாம்' என்பதுவே 'பாம்பு' என்பதன் முன்னைய வடிவமாயிருந்தது. பாம் -பரந்து செல்வது, ஊர்ந்து செல்வது.

'பாம்பு (பரி -11) 'பாந்தள்' (குறிஞ். 259) ஆகிய இரண்டும் 'பாம்' என்பதின் பிற்காலப் பெயர்களாம். 'அகல்வாய்ப் பாந்தள்' (அக.நா. 68) 'பாந்தள்' - பாம்பு என்பதிலுள்ள 'நகர மெய்' மகரத்தின் விகாரமாயிற்று: காம் > காந்தள்: பாம் > பாந்தள். பாம் > பஞ்சு.

'பாம்' என்னும் பழந்தமிழ்ப் பெயர்ச்சொல் தமிழின மொழிகளில் வழங்கும் முறை பின்வருமாறு:

தமிழ்	- பாம்பு	தெலுங்கு	- பாமு
மலையாளம்	- பாம்பு	கொலாமி	- பாம்
கோடா	- பாப்	நைகி	- பாம்
தோடா	- போப்	பர்சி	- பாம்
கன்னடம்	- பாவு	ஓல்லாரி	- பாம்
கொடுகு	- பாம்பி		

தமிழின் பிள்ளைகளான சில மொழிகளில் 'பாம்' என்னும் சொல் வழக்கிலிருக்கவும் தமிழானது வளர்ச்சிக் காலத்தில் ஈற்றில் பகரவுகரம் தழுவிற்று என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

காம்	> காம்பு	நாம்	> நாம்பு
தாம்	> தாம்பு	பாம்	> பாம்பு
ஆம்	> ஆம்பி		

மா > மான், மாம்

மான் - இச்சொல் மா - பெரியது, பெருமை என்னும் அசைச் சொல்லினின்று பிறந்தது. தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் 'மான்' என்பது விலங்கைச் சுட்டிற்று. 'னகரமொற்றும் ஆவும் மாவும்' (தொல். எழு 231-4) என்ற விதிப்படி விலங்கைச் சுட்டிய 'மா' னகரமெய் பெற்று 'மான்' என்றாயிற்று. 'விலங்கு மான் குரல் கேட்பின்' (கலி. 13) என்பது காண்க. ஆயின் பெயர்ச் சொற்பிறப்புக் காலத்தில் 'மா' என்பது விலங்கினத்தையும் 'மான்' என்பது மக்களினத்தையுஞ் சுட்டிற்றெனத் தெரிகிறது. 'மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே' (தொல். மரபியல். 32) மாக்கள் > மக்கள் என்றாயிற்று. 'மாந்தர் மக்களென்னும் பெயரும்' (தொல். சொல். 163) என்பதில் வரும் 'மாந்தர்' என்றது மான் > மாம் > மாந்தர் என வளர்ந்த சொல்லெனக் கருதக்கிடக்கிறது. 'தோள் சேர்ந்த மாந்தர் துயர் கூர்' (கலி 145-13) 'மன்பதை காக்கு நின் புரைமை' (புறநா. 210) என்னும் அடிகளில் வரும் 'மாந்தர்', 'மன்பதை' இரண்டும் ஒரே மூலத்திலிருந்து கிளைத்து ஒரே பொருள் சுட்டுஞ் சொற்கள்.

மா > மான் > மாம், மாந்தர்

மா > மன் > மன்பதை.

மாந்தர், பாந்தள், காந்தள் என்பன ஒரே வகையான சொல்லமைப்பின.

மாம் - மான் > மாம் என விகாரமாயிற்று.

'மா' - கருமை என்னும் மூலச்சொல்லினின்றும் வளர்ந்த பிறிதொரு சொல் 'மாம்' - மயக்கம், மாமை, மம்மர்.

'ஞான்ற ஞாயிறு குடமலை மறைய

மான்ற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்' (நற். 239-2)

என்பதில் வரும் 'மான்ற மாலை' என்பதற்கு 'மயங்கிய மாலை' என்ற பொருள் கொடுக்கப் பட்டது காண்க. 'மாலை' என்பதன் கருத்தே 'மயக்கமுடையது' என்பது.

எனவே மா > மான் > மால் என மாறிற்றெனலாம். மால், மாம் என்பன ஒருபொருட் கிளவி. மா - மாம் - மாமை என்பன தொடர்புபட்ட சொற்கள். ஐகாரவயிர் தோன்றாத பெயர்ச்சொற் பிறப்புக் காலத்தில் மா, மாம் ஆகிய இரண்டுமே வழக்கிலிருந்தன. மாம் > மம் என மாறிற்று. மம் > மம்மர் - மயக்கம். 'மம்மர் நெஞ்சம்'.

யா > யான், யாம்

யான் - தன்மை ஒருமைப் பெயர்

ய் - தன்மை சுட்டும் எழுத்து
ஆ - அண்மை சுட்டுவது.
ன் - பெயரறிகுறியாய்ப்பின் ஒருமை எண்ணிற்காயிற்று.
யா - உள்ளடக்கல் என்னும் அசைச்சொல் எனகரம் பெற்றதெனக் கூறினும் அமையும்.

கோடா, கன்னடம், கொலாமி, நைகி முதலிய தமிழின மொழிகளில் 'ஆன்' என்பது தன்மை யொருமைப் பெயராகும். இது 'யான்' என்பதின் திரிபாகும். யான் > ஆன்; யான் > என் எனவும் மாறிற்று. துளு மொழியில் 'யானு', 'யேனு' என்பன தன்மை ஒருமைப் பெயர்களாகும்.

'ஆன்' என்பதுவே 'யான்' என்பதன் பழைய வடிவம் என்பார் கூற்றுப் பொருந்தாது. பழந்தமிழை நுணுகி ஆராயுமிடத்து 'யா' என்பதன் பழைய வடிவமான 'ஆ' என்பது பேச்சாளனின் அண்மையைச் சுட்டிய இடப்பெயராக வழங்கியதே தவிர பேச்சாளனைச் சுட்டவில்லை. 'ஆ' என்பதுடன் யகர மெய் சேர்ந்த பின்பே பேச்சாளனைச் சுட்டுத் தன்மைப் பெயராக மாறிற்றென்பது வெள்ளிடைமலை. இது போன்றே ஈ > நீ; ஊ > நூ என்பனவுமாகும்.

ஆ - அண்மைச் சுட்டு: ய் + ஆ > யா - தன்மைச் சுட்டு.
ஈ - முன்னிலை அண்மைச் சுட்டு: நீ + ஈ > நீ - முன்னிலை (கேட்போன்)
ஊ - முன்னிலைச் சேய்மைச் சுட்டு: நீ + ஊ > நூ -

முன்னிலை (சுட்டப்பட்ட பொருள்)
இக்கருத்தறியாதார் 'ஆன்' தன்மைப் பெயரென
மயங்குவர்.

யாம் - யான் என்பதனோடு தொடர்புடைய தன்மைப் பன்மைப் பெயர் மலையாள மொழியில் யா, ஞா எனவும் ஏனைய பல தமிழின மொழிகளில் யா > ஆ எனவும் மாறிற்று.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் யான், யாம், நாம் ஆகிய தன்மைப் பெயர்கள் உயர்திணைச் சொற்களாகக் கருதப்பட்டன.

யான் யாம் நாம் என வரூஉம் பெயரும்

பாலறி வந்த உயர்திணைப் பெயரே

(தொல். சொல பெயர்; 164)

ஆய் - யாய் - தாய் என்ற சொற்றொடர்புகளும்
ஆன் - யான் - தான்] என்ற சொற்றொடர்புகளும்
ஆம் - யாம் - தாம்] என்ற சொற்றொடர்புகளும்

ஒப்பிட்டு ஆராயுந்திறத்தன. சங்கத் தமிழில் 'அன்' என்பது தன்மை, ஒருமை, படர்க்கை ஆண்பால் என்னும் சொற்களின் விசுவயாய் அமைந்திருப்பது அதன் பழைய வரலாற்றைக் காட்டுகின்றது.

வா > வான், வாம்

வான் - இது 'வா' - வெளிவருதல் என்னும் அசைச் சொல்லி னின்றுந் தோன்றிய பெயராகும். வான்-வெளி, ஆகாயம். வான் பொரு நெடுவரை (சிறுபா.128) ஆகாயத்தின் பண்பு. விரிந்திருப்பது, பரந்திருப்பது, வெளியாயிருப்பது என இப்பழந் தமிழ்ச் சொல் காட்டுகின்றது. வா > வள் > வளர் - வெளிவருதல், பருத்தல் என்பதுவும் 'வான்' என்பதன் மூலப்பொருளைச்சுட்டுஞ் சொல்லாகும். வீ > விண், விசம்பு என்ற சொற்களும் 'விரிதல்' என்னும் பொருளில் ஆகாயவெளியைச் சுட்டும் பிற சொற்கள். வீ > விள் > விளர் - விளர்த்தல் - வெளியாதல், வெண்மையாதல். வா

> வான் > வால் - வெண்மை; வெண்மையாதல். 'வானிற விசும்பு' (நற்.76-1), 'வலம்புரி வான்கோடு' (நற் 172-8) என்பன 'வான்' என்பதன் பொருளை விளக்குவன. வான் > வன் > வனப்பு - அழகு என வளர்ந்தது. வான் > வன் > வனம் - அழகு. 'வனமுலை' (நற். 10-1).

வாம் - இதுவும் வா- 'வெளிவருதல்' என்னும் அசைச்சொல்லி னின்றும் பிறந்தது. சங்கத் தமிழில் இது ஒரு தொழிற் சொல்லடியாவே காணப்படுகிறது. வா > வாம் - வெளிவருதல், நீளல், வளைதல் என பொருள் வளம் பெற்றது. வா > வாவு - பாய்தல் என்பதனோடு தொடர்புடையது இச்சொல். வாம் > வாங்கு எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. வாங்கு - வளைவு.

'வாங்கு கதிர் வரகின்' (முல்லை. 98)

'தோடுதலை வாங்கிய நீடுகுரல் பைந்திணை'

(நற். 317-3)

இங்கு வாங்குதல் - நீண்டு வளைதல் என்னும் பொருளதாகலின் 'வாம்' என்னும் பழஞ்சொல் 'நீளல்' என்னும் பொருளதாம்.

ஈ > ஈன், ஈம்

ஈன் - முன்னிலை அண்மைச் சுட்டு. 'ஈனும் உம்பரும் பெறலருங் குரைத்தே' (ஐங். 401)

ஈ > ஈன் - 'ஈனுதல்' என்பது தொழிற் சொல்லாகும். ஈன்- இவ்விடம் என்பதே பெயர்ச் சொல். ஈன் > இன் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. இன் > இனி; இன் > இன்று முதலிய சொற்களை நோக்குக. இடப்பெயர்ச்சொல் காலத்தையும் தழுவிற்று.

ஈம் - முன்னிலைப் பன்மைப் பொருளது. ஈம், நீம் ஆகிய சொற்களை நோக்குக. ஈம் > இம் என மாறிற்று. இம் > இம்மை - இவ்வுலகம்: இப்பிறப்பு. இம் > இம்பர்; 'இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காம்' (புற.நா.134:1)

கீ > கீன், கீம்

‘கீ’ என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்த கீன், கீம் என்பன சங்கத் தமிழில் இல்லை. கீன், கீம் என்பன மட்டுங் காணப்படுகின்றன.

கீன் - கீன் > கின் - இசையொலி; கின்னரம் - இசையெழுப்பும் பறவை. ‘கின்னர முரலு மணங்குடைச் சாரல்’ (பெரும் 494).

கீம் - கீம் > கிம் - கிழிதல். கீ > கீழ் > கிழி என்பதின்னின்றும் தோன்றிய சொற்களோடு ஒப்பிடத்தக்கது. கிம்புரி - பிளந்த வாயையுடையது. ‘கிம்புரிப் பசுவா யம்பணம்’ (நெடுநல்.96), நீர் விழுதற்கு மகரவாய் வடிவில் அமைக்கப்பட்ட தூம்பு என்பர் உரைகாரர்.

இவ்விரு சொற்களும் மேலே ஆராயத்தக்கன.

தீ > தீன், தீம்

தீன் - உணவு. இச்சொல் தீ - போதல், நீங்குதல் என்னும் மூலப்பொருள் கொண்டது. தீ > தீன் - உட்சென்று கழிவது உணவு. ‘தீனுணாதன’ (கம்ப. சேதுப. 28) என்பதனை நோக்குக. ‘தீன்’ என்பதன் மூலப்பொருளை தீன் > தீற்று என்னும் பிற்காலத்திய சொல் தெளிவுபடுத்து கின்றது. தீற்றுதல் - உட்புகுதல் ‘நென்மாவல்சி தீற்றி’ (பெரும் 343) எனவே ‘தீன்’ என்பது ‘உட்புகுவது’ என்னும் பொருளதாயிற்று. ‘தீன்’ என்பது இதின்னின்றும் பிறந்த வினையடியாகும். தீன் > தின்; தின் > தினய் (தினை) - தின்னப்படுவது, தினையென்னும் உணவுப் பொருள்.

தீம் - போதல், மிகுதல் என்னும் பொருளது. திங்கள் - சந்திரன் ‘திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும்’ (நற். 335) தீ > தீம் - மிகுதல்; மிகுதல் இனித்தல் ஆயிற்று. ‘பிரசங் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்’ (நற். 110-1) தீம் > தீம் + இர் > திமிர் (கை) உட்புகுதல், பிசைதல். ‘முறி திமிர்ந்து உதிர்த்த கையள்’ (நற். 106-8) ‘தீ’ என்பது ‘மிகப்போதல்’ என்னும்

பொருளில் 'தீய்தல்' என்பதற்காய்ப் பின் 'தீமை' என்றாயிற்று. தீ > தீய் > தீய்ம் > தீமை.

தீம் - முன்னிலைப் பன்மை: தீம்.

நீ > நீன், நீம்

நீன் - 'நீ' என்னும் முன்னிலை ஒருமைச் சுட்டின் மறுவடிவம் 'நீன்' என்பதாகும். பிற்காலத் தமிழில் நகர மெய் கெட்டு நீன் > நீ என வழக்கிலுள்ளது. வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நீன் > நின் எனவிகாரமடைந்துள்ளது. 'நினக்கே' (நற் 162-12) முன்னிலை ஒருமை வினைச்சொல் விசுதிகளிற் காணப்படும் இன், சின் என்பன நீன் >, நின் என்பதன் விகாரங்களாகும்.

கன்னடம், கோண்டா, குவி, குர் முதலிய தமிழின மொழிகளில் நீன், நீனு என்பன பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. ஒல்லாரி, பர்சி முதலிய சில தமிழின மொழிகளில் 'ஈன்' என்னும் வடிவம் 'நீன்' என்பதற்குப் பதிலாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நீம் - முன்னிலைப் பன்மைச் சுட்டு. 'நீயிர்' என்பதனைவிடப் பழமையானது. பல தமிழின மொழிகளில் இச்சொல் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது. சங்கத் தமிழ் வினைமுற்றுக்களிலுள்ள 'ஈம்' என்னும் விசுதி (செய்தீம்) 'நீம்' என்பதன் விகாரமாகும். 'செல நின்னீமோ' (நற்.45-8)

நீம் - மேற்போதல், நீந்துதல், நிமிர்தல்

நீ > நீம் > நீந்து - (நீர்) மேற்போதல், கடத்தல்.

நீ > நீம் > நிம் > நிமிர் - மேற்போதல், நீளுதல்.

'திமில் மேற்கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி' (நற். 111-6)

'நீடிவை விளைதினைக் கொடுங்கால் நிமிர்' (நற். 44-6)

என்னும் அடிகளில் வரும் 'நீந்து', 'நிமிர்' என்பனவற்றின் பழைய வடிவம் 'நீம்' எனவே பெயர்ச் சொற்பிறப்புக் காலத்திலிருக்க வேண்டும்.

பீ > பீன், பீம்

பீன் - பருமை; பெருமை; பீ > பீன்.

`பீன தனத்தவள்' (கம்ப. கார்முக. 31) 'பீன்' என்பதற்கு பிற்காலத்தில் 'பெருத்தல்', 'பெருமை' என்னும் பொருள்கள் உண்டாயினும் பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்தில் பீ, பீன் - பீறுதல், பிரிதல் என்ற பொருளே இருந்திருக்க வேண்டும். பீர் > பேர் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிய 'பேர்' என்னும் வடிவமும் 'பெருமை', 'பருமை' என்னும் பொருள்கள் உணர்த்துவது காண்க.

பீம் - தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் 'பீம்' என்பது 'பேம்' என மாறிற்று. பீம் > பேம் - அச்சம்.

'பே நாமுருமென வருஉங் கிளவி
யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள்'

(தொல். சொல். 365)

என்பதில் பேம், நாம், உரும் என்னும் மூன்று மகரவீற்றுச் சொற்களும் அச்சப் பொருளுணர்த்தும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'பேஎழுதிர் கடவுள்' (குறுந். 87)

மீ > மீன், மீம்

மீன் - மேலிருப்பது. நீரின் மேலுலவுவது மீன். விண்ணின் மேல் உலவும் மீன் நட்சத்திரம். இதன்மூலம் மீ - மேல்.

'பெருமீன் எளிதினின் மாறி' (நற். 239-3)

'நீல் நிற விசும்பின் மீனொடு புரைய' (நற். 199-9)

'மீன்' என்பதன் பொருள் 'மின்னுதல்' என்பதுவுமாம். மீன் > மின் என மாறிற்று. 'மீன்' என்பதன் மூலப்பொருள் 'மின்னுதல்' என்பர் உரையாசிரியர்.

'முந்நீர் நாப்பண் திமிற்சுடர் போலச்
செம்மீன் இமைக்கும் மாக விசும்பின்' (புற.நா. 61)

என்பதில் 'மீன்' என்பது மின்னுதல் என்னும் பொருளாலாய பெயர்ச்சொல்.

மீம் - இச்சொல் 'மேலிருப்பது' என்னும் மூலப்பொருளது. மீ > மீம் > மேம் எனப் பிற்காலத்தில் மாறிற்று. 'மேந்தோல் களைந்த' (புற.நா. 321-2) 'இசை மேந்தோன்றிய' (புற.நா. 158-27) என்னும் அடிகளில்வரும் 'மேம்' என்பது பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்து 'மீம்' என்பதன் திரிபாகும். மேம் + படு > 'மேம்படு' என்ற புணர் மொழியில் வரும் 'மேம்' என்பது பெயராதல் காண்க.

வீ > வீன், வீம்

வீன் - இச்சொல் சங்கத் தமிழில் இல்லை. வீன் > வின் > வினய் (வினை) என்ற பெயர்ச்சொல் மூல உயிர்க் குறுக்கத்துடன் காணப்படுகின்றது. 'நுண்வினை இழையணி' (நற். 138-9). வினை - தொழில்.

வீம் - பெருக்கம். 'வீ' என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்தது. வீ - வீங்கு - பெருக்கம். வீம் > வீங்கு என மாறிற்று. 'வீங்கு முலை' (குறுந். 344-4) 'வளம் வீங்கு பெருக்கம்' (பதிந். 24-17) என்னுஞ் சொற்றொடர்களில் வீங்கு - பெருக்கம் என்னும் பொருளது. 'வீ' - விரிதல் என்பது மூலப்பொருள் ஆகலின் 'வீம்' - 'பெருக்கம்' என்பது பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்துச் சொல்லாகும்.

ஊ > ஊன், ஊம்

ஊன் - முன்னிலைச் சேய்மைச் சுட்டு. ஊ > ஊன் - உவ்விடம். ஆன் - ஈன் - ஊன் என்பனவற்றின் வரலாறு முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

'ஊன்' என்பது 'இறைச்சி', 'உணவு' என்னும் பொருள்களிலும் பெயர்ச்சொற் பிறப்புக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்திருக்கலாம் எனக் கருதக் கிடக்கின்றது.

'ஊன்தின் பிண்பின் உட்குபசி' (நற். 322-5)

'ஊனைக் குறித்த உயிரெல்லாம்' (திருக்குறள் 1013)

என்பதில் 'ஊன்' என்பது 'தசை' என்னும் பொருளது.

'ஊவெனொரு பெயர் ஆவொடு சிவணும்' (தொல். எழு. 269)

என்பதிலிருந்து ஊ, ஊன் பெயர்ச்சொல் என்பது விளங்குகின்றது.

'ஊ' என்பதன் விகாரமாய் 'தூ' என்பதும் இறைச்சி தசை என்னும் பொருள்களைச் சுட்டிய போதும் அது னகரமெய் பெற்றுத் 'தூன்' என ஆகாமை கண்டுகொள்க.

ஊம் - இச்சொல் 'ஊமை' என்னும் பொருளிலும் முன்னிலை அண்மைச் சுட்டுப் பொருளிலும் வழக்கிலிருந்தது. இரண்டும் பெயர்ச் சொற் பிறப்புக்காலச் சொற்களாகும். ஊ > ஊம், ஊமை, ஊமன் எனப் பல பெயர்ச் சொற்களைத் தோற்றுவித்தது.

'ஊம்' என்பது 'உவ்விடம்' என்னும் பொருளிலும் மிகப் பயின்றுவந்த பெயர்ச் சொல்லாகும். 'இஊ ஊங்கண் இனிய பஊம்' (நற். 246-1) என்பதில் வரும் ஊம் + கண் > ஊங்கண் என்பது 'உவ்விடம்' என்னும் பொருளது. ஊம் > உம் எனப் பிற்காலத்தில் மாறியதும். ஊம் > உம் > உம்பர் (அக.நா. 211).

கூ > கூன், கூம்

கூன் - வளைவு குறுக்கம்

'வேனிற் பாதிரிக் கூன் மல ரன்ன' (குறுந் 147-1)

'கூன்முள் முண்டகம்' (குறுந். 51-1) என்னுந் தொடர்களில் கூன்' என்பது இவ்விரு பொருளிலும் பயின்று வந்துள்ளது.

கூன் > கூனி - 'வளைந்தவள்' என வளர்ந்தது. பிற்காலத்தில் கூன் > குன் > குனி; கூன் > குன் > குன்று என விகாரமடைந்தது. குனிதல் - வளைதல். குன்றுதல் - குறுகுதல்.

கூம் - வளைவு, குறுக்கம்.

‘கூம்பு’, ‘கூந்தல்’ என்னும் சொற்களில் ‘கூம்’ என்னும் பழைய பெயர்ச்சொல் உயிர் வாழ்கின்றது. கூ > கூம் > கூம்பு – குறைதல் > குவிதல், ஊக்கங் குன்றுதல்.

‘நெய்தல் கூம்ப’ (நற். 187-1)

‘வடவர் வாடக் குடவர் கூம்ப’ (பட். 276)

கூம் > கூம்பு என்பதனோடு தூம் > தூம்பு, தாம் > தாம்பு, பாம் > பாம்பு, நாம் > நாம்பு முதலிய சொற்களை ஒப்பிடிச் சொற்பிறப்பு வரலாறு இனிது தெரியும்.

கூம் > கூந்தல் என்பது பாம் > பாந்தள் என்பது போன்றது. ‘கூந்தல்’ துளங்கிய லசைவர’ (நற். 20-3) என்பதில் ‘கூந்தல்’ என்பதன் பொருள் ‘வளைந்த தன்மையுடையது’ என்பதாயிற்று. கூம் > கும் > குமிழ் எனப் பிற்காலத்தில் விகாரம் பெற்றது.

கூம் > கும் > குஞ்சு.

தூ > தூன், தூம்

தூன் - இச்சொல் ‘தூ’ - ‘உட்செல்லல்’ என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்தது. தூன் > தூன் எனப் பிற்காலத்தில் மாறியது. தூ > தூன் > தூன் - உட்செல்லுதல், விரைதல், நெருங்குதல்.

‘தூன்னல்’ - செறிவு.

‘தூனய் (துணை) - விரைவு.

‘துணை இச் செல்ப என்ப’ (நற். 296-7)

தூர் - செறிவு, தூன் > தூன் - செறிவு என்பன ஒரே பொருளையுணர்த்துவன.

தூம் - உட்செல்வது; துளை

தூம் > தூம்பு என வளர்ந்தது. 'தூம்புடைத் தடக்கை' (புற.நா. 19) 'தூம்புடைத் திரள்கால்' (நற். 6-1) என்பனவற்றை நோக்குக. மூங்கிற் குழாய் உட்டுளையுடையதாகலான் அதனாற் செய்யப்பட்ட ஊதுகுழல் 'தூம்பு' என்றாயிற்று. 'கழைவளர் தும்பின் கண்ணிடமிளிர' (மலைப. 533)

'தூம்' என்பது பெயர்ச் சொற் பிறப்புக் காலத்ததெனக் கருதக் கிடக்கின்றது.

தூம் > தூங்கு.

துஞ்சு - 'யானை தண்ணறுஞ் சிலம்பின் துஞ்சும்' (நற். 7-8)

நூ > நூன், நூம்

முன்னிலைச் சேய்மைச் சுட்டாகிய ஊன், ஊம் என்பனவற்றின் விகாரமாம் நூன், நூம் என்பன சங்ககாலத்தில் வழக்கிலில்லை.

'நும்மினுஞ் சிறந்ததன்று நுவ்வை ஆகும்' (நற். 172-4)

என்பதில் வரும் 'நும்', 'நு' (நு + ஐ > நுவ்வை) என்பன மிகப் பழைய வழக்குகளாகும். 'நும்மென் ஒருபெயர்' (தொ. எழு. 325) 'நும்மின் திரிபெயர்' (தொல். சொல். 143) என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களிலிருந்து 'நும்' என்னும் பெயர்ச் சொல் வழக்கிலிருந்தது தெரிகின்றது. இது 'நூம்' என்பதன் விகாரம். ஊ, ஊம் என்னும் முன்னிலைச் சுட்டு மொழிகள் உண்மையும் 'நூ' (நூழை) என்னும் வழக்குண்மையும் 'நூம்' என்பதனுண்மையை வலியுறுத்துகின்றன. ஊ - ஊடு: நூ - நூழை இரண்டும் ஒரு பொருளானவே. எனவே பெயர்ச்சொற் பிறப்புக் காலத்தில் 'நூம்' என்னும் வழக்கு இருந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதக் கிடக்கின்றது. அவ்வழக்கு நீண்டகால வழக்குப் பயிற்சியின்றி 'நும்' எனக் குறுகியிருக்கலாம். நகர மகரமெய்கள் உடனுறையும் போது இத்தகைய மாற்றம் நிகழ்வது இயற்கையாகும்.

ஆன் - ஆம்
நூன் - நூம்

ஈன் - ஈம்
நீன் - நீம்

என்னும் வழக்குகளும் ஊன் - ஊம், நு - நும் என்பனவும் உண்டெனவே நூன் - நூம் என்ற வழக்கிலிருந்ததென்பது ஊக்கக்கக் கிடக்கின்றது. நுமர், நுமன், நுமள், நுந்தை, நுவ்வை என்பன மிகப்பழைய வழக்குகளென்பதைச் சங்க நூல்களும் தொல்காப்பியமும் காட்டுகின்றன. நுந்தை, எந்தை என்பனவற்றை ஒப்பிடுக.

யா > எ > எந்தை; யாம் > எம் > எந்தை.
நூ > நு > நுந்தை; நூம் > நும் > நுந்தை.

‘த ந நு எ என வவை முதலாகித்
தன்மை குறித்த னரளவெ னிறுதியு
மன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
யின்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே’
(தொல். சொல். 156)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் தமன், தமர், தமள், நமன், நமர், நமள், நுமன், நுமர், நுமள், எமன், எமர், எமள் என்பன விளியேலாப் பெயர்கள் என்கின்றது.

தாம் > தம் > தமர்
நாம் > நம் > நமர்
யாம் > எம் > எமர்

என்னும் உதாரணங்களில் மூலவுயிர் குறுகியதற்குத் தொல்காப்பியர் விதி கூறியுள்ளனர். ஆயின், நூம் > நும் குறுக்கத்துக்கு மட்டும் தொல்காப்பியத்தில் விதி இல்லை. ‘நும்’ என்பது தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லாத வழக்கு என்பதும் அது மிகப் பழைய காலத்தில் அழிந்துவிட்ட தென்பதும் தெரிகின்றது. தமிழில் வேற்றுமையில் மட்டும் ‘நும்’ என்பது பயின்றுவர, பிராகுவி மொழியில் அவ்வுழி, வேற்றுமையாகிய ஈரிடத்திலும் பயின்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. பிராகுவி அவ்வுழியில் ‘நும்’ என்பதைக் கொண்டிருக்கத் தமிழ் அங்ஙனங் கொண்டிராதது அவ்வழக்கு உண்மையையும் அது தமிழில் அருகி விட்டமையையும் காட்டுகின்றது. ‘தம்’ என்பதன் மூலம் ‘தாம்’ என்பது

போன்று 'நும்' என்பதன் மூலம் 'நூம்' என்பதொன்று இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது மேலும் வற்புறுத்தப் படுகின்றது.

பூ > பூன், பூம்

பூன் - இச்சொல் 'குறுக்கம்' என்னும் பொருளது. 'பூ' - 'நுண்மை' என்னும் மூலச் சொல்லினின்றும் பிறந்த 'பூன்' என்பது பூனய் (பூனை) என்னுஞ் சொல்லின் மூலமாகும். 'பூன்' என்பதுவே பெயர்ச் சொற்பிறப்புக் காலத்தது. பூனை - குறுகிய பிராணி.

பூ > பூழ் - 'குறும்பூழ்ப் பறவை' என்பதனையும், பூ > பூன் > 'பூனை' என்பதனையும் ஒப்பிடின் 'பூன்', 'பூழ்' என்பன ஒரு பொருட் சொற்களென்பது பெறப்படும்.

பூன் > புன் எனப் பிற்காலத்திற் குறுகிற்று. புன் - புல் என்பன ஒரே பொருளான. புன்னை - குறுமை பிற்காலத்தில் புன்மை - மென்மைக்குமாயிற்று.

'புன் தலை மடப்பிடி' (நற். 318-9), புல்லிதழ்' (நற். 239 - 7)

பூம் - பூமி

பூ - பூம் இரண்டும் நிலவுலகத்தைச் சுட்டும் பழைய பெயர்ச் சொற்கள். பூம் > பூமி என வளர்ந்தது. பூ - பூம் என்பன 'விரிந்தது', 'அகன்றது' என்னும் மூலப் பொருளை உணர்த்துவன. பூ - 'அகன்றது' என்பது பூ - 'குறுமை' என்பதற்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டது. குறுமையினின்றும் விரிந்ததெனப் பொருள் பரந்தது.

மூ > மூன், மூம்

மூன் - இச்சொல் 'மூன்' என்பதன் பழைய வடிவமாகும். மூன் > மோன் > மோனய் (மோனை) எனப் பிற்காலத்தில் விகாரம் பெற்றது. மூன் > முன் > முனய் (முனை) எனவும் 'மூன்' என்னும் பழைய பெயர்ச் சொல் பிற்காலத்தில் வளர்ந்தது. முனி - முன் நிற்பது; கோபம்; கூன் - குனி என்பதனையும் மூன் - முனி என்பதனையும் ஒப்பிட்டு ஆராயின் பொருட்டொடர்பு விளங்கும்.

மூம் - இச்சொல் சங்ககாலத்தில் வழக்கிலில்லை.

இயல் 8

மூலவுயிர்க் குறுக்கமும் வினைச்சொற் பிறப்பும் (கி.மு. 2000 - கி.மு. 1500)

சொற்கள் கடைநீளல் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியின் அறிகுறியாகும். ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூவகை நெட்டுயிர்கள் கடைநீண்ட ஆதி காலத்தில் உயிர்ப் பண்பு மிக்க ய், ர், ழ், ன், ம் ஆகிய ஐந்து மெய்களுள் ஒன்றை ஈற்றிற்றழுவின வரலாற்றை இது காறுங் கண்டாம்.

ஆ > ஆய், ஆர், ஆழ், ஆன், ஆம்.
வீ > வீய், வீர், வீழ், வீன், வீம்.
கூ > கூய், கூர், கூழ், கூன், கூம்.

காலப்போக்கில் இவ்வீற்று மெய்யொலிகளின் உயிர்ப் பண்பு குறைந்து மெய்ப்பண்பு மிகலாயிற்று. எனவே ய், ர், ழ், ன், ம் என்பன வன்மை பெறலாயின. மக்கள் தினமும் உச்சரிக்கும் போது ஆதிகாலக் குறுஞ் சொற்கள் நீண்டு வளர்ந்தமையையும் பிற்காலத்து நெடுஞ் சொற்கள் இன்று குறுகி வளர்வதையும் தமிழ் மொழி காட்டு கின்றது.

மக்கள் ஈற்றுமெய்களை வலிந்து உச்சரித்ததன் பயனாக சில சொற்கள் மேலும் பிறமெய்களைத் தழுவின பண்பையும் தமிழ்மொழி வரலாறு காட்டுகின்றது. உதாரணமாகப் பின்வரும் மகரவீற்றுச் சொற்களை நோக்குக.

ஆ > ஆம் > ஆம்ப் > ஆம்பு, ஆம்பி, ஆம்பல்
கா > காம் > காம்ப் > காம்பு
தா > தாம் > தாம்ப் > தாம்பு
நா > நாம் > நாம்ப் > நாம்பு
பா > பாம் > பாம்ப் > பாம்பு
கூ > கூம் > கூம்ப் > கூம்பு
தூ > தூம் > தூம்ப > தூம்பு
ஊ > ஊம் > ஊம்ப் > ஊம்பு >; ஊம்பர்;
ஈ > ஈம் > ஈம்ப் > ஈம்பு; ஈம்பர்
வீ > வீம் > வீம்ப் > வீம்பு;

மகர மெய்யின் பிறப்பிடத்தது பகர மெய்யாகலின் மகரத்தின் நீட்சிக்கு அறிகுறியாக பகர மெய் பக்கலில் நிற்கின்றது. இச்சொற்கள் மேலும் நீண்டபோது உகரம் மெய்யின் பின் பொருந்தலாயிற்று. எனவே காம் > காம்ப் > காம்ப்உ = காம்பு. இவ்வுகரம் குற்றியலுகர மெனப்படுவதன் காரணத்தையும் தனக்கெனப் பிறப்பிடமின்றித் தான்சார்ந்த மெய்யின் பிறப்பிடத்தையே தன் பிறப்பிடமாகக் கொண்டதன் காரணத்தையும் ஆராயின் மக்கள் பேச்சினியல்பு இனிது விளங்கும். அதனை வரும் அத்தியாயங்களிற் காண்போம்.

மூலவுயிர் குறுகாது நின்று மேலும் நீண்டு வளர்வது சாத்தியமில்லை. மூலவுயிரையொலிக்க மக்கள் வாயை அகலத்திறந்தால் அதனை மூடும் நேரத்தினுள் ஒருசில ஒலிகளையே உச்சரிக்க முடியும். இதனாலேயே நெட்டுயிரின் பின்வரும் ஒலிகள் ஈற்று மெய்யைக் கொள்கின்றன. ஈற்று மெய்யை உச்சரிக்கையில் வாய் தானாகவே மூடப்படும்.

நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளவுடைய

கூட்டி யெழுதல் என்மனார் புலவர். (தொல். எழு. 7)

என்னுஞ் சூத்திரத்துக்கு உரைவகுத்த உரையாசிரியர் எல்லோரும் 'நீளுதல் உயிர்க்கன்றி மெய்க்கில்லை' எனக் கூறியதன் காரணமும் இதுவேயாம். 'காம்ப்' என்பதை மக்கள் உச்சரிக்க ஓர் அரையுகரவொலி ஈற்றில் நிற்பதன் காரணம் ஈற்று மெய்யை அழுத்தியுச்சரிக்க உயிரொலி தானாகவே பிறக்கும் என்பதனால் ஆகும்.

மூலவுயிர் குறுகாது மேலும் சொற்கள் நீள்வது பொருந்தாதெனவே மூலவுயிர் குறுக்கம் வேண்டுவதாயிற்று. ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூலவுயிர்கள் குறுகியபோது தமிழ்ச் சொல்லமைப்பில் மாற்றங்கள் நிகழலாயின. தமிழ் மொழியில் புதிய மெய் ஒலிகள் சிலவும் பிறக்கலாயின. அவையாவன. ற், ள், ட், ஃ முதலியன. மொழி முதல் நெடில் குறுகும்போது குறுகிய அக்குறில் தான் சார்ந்த பின் மெய்யொலியை மாற்றிவிடும். மென்மை பெற்ற மெய்யொலிகள் வன்மை பெற்ற ஒலிகளாக மாறுவது ஒலி அழுத்தத்தினாலாம். எனவே 'கார்' என்பதை அழுத்தியுச்சரிக்க அது கார் > கர் > கரு என மாறுகின்றது. ஒலியழுத்தத்தின் அறிகுறிகளுள் ஒன்று கர் > கரு என மாறும்போது ஈற்றுயிர் பெறுதலாம். ஒலியழுத்தத்தின் இன்னோரறிகுறி கர் > கரு > கறு

என மாறுதலாம். அழுத்தம் பெற்ற ரகரம் றகரமாயிற்று. இங்ஙனம் பல புதிய ஒலிகள் மூலவுயிர்க் குறுக்கத்தின் பயனாகத் தமிழிற்றோன்றியவை என்பது பின்னர் விரித்து விளக்கப்படும். தமிழிலுள்ள குறின் முதற் சொற்களெல்லாம் மூலவுயிராகிய நெடில் குறுகியதன் பயனாகத் தோன்றியவை என்பது ஈண்டு ஆராயப்படும்.

மூலவுயிர்க் குறுக்கம்

ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூலவுயிர்ச் சொற்கள் கடைநீண்டபோது மூலவுயிர் குறுகிற்று. எனவே ஆ > அ, ஈ > இ, ஊ > உ என்னும் மூன்று புதிய ஒலியெழுத்துக்கள் தமிழிற் பிறக்கலாயின. சங்கநூல்களிலும் தொல்காப்பியத்திலும் உள்ள பழைய வழக்குகளை ஆராய்மிடத்து அ, இ, உ என்னும் குறின் முதற்சொற்கள் முறையே ஆ, ஈ, ஊ என்னும் நெடின் முதற் சொற்களின் வழிவந்தவை என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. இக்குறின் முதற் சொற்களுள் ஒரு பகுதியின் மூலசொற்களின் பொருளைக் கொண்டுள்ளன: ஒரு இன்னொரு பகுதியின் சூழலுக்குக்கேற்ப தொடர்புபட்ட புதிய கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன. எல்லா நெடின் முதற் சொற்களும் எவ்வாறு குறுகின என்பதை விரித்து ஆராய்வது இந்நூலுக்குப் பொருந்துவதன்றாகலின் மூலவுயிருக்கும் ஒவ்வொரு எடுத்துக் காட்டுக்களை மட்டும் ஈண்டுத் தருவாம். ஆ, வீ, கூ என்னும் அசைச் சொற்கள் எவ்வாறு முறையே அ- வி- கு- முதன் மொழிகளாக மாறின என்பதைக் கீழேயுள்ள சொற்பட்டியல் காட்டும். நெடின் முதற் சொற்களும் அவற்றின் இனமான குறின் முதற்சொற்களும் ஒருங்கே கொடுக்கப்படும் போது அவற்றின் இடையேயுள்ள பொருட்டுடொடர்பை அறியலாம்.

ஆ > அ

ஆர் > அர் -

1. ஆர் - ஒலி: 'படுவண்டார்க்கும்' (நற். 173-8)
- ஆர் > அர் > அரவம், அரற்று.
- அர் > அரி.
- அர் > அருவி.

அரவம் - ஒலி. 'சிறுகுடி அரவம் வைகிக் கேட்டு' (நற். 114-3)
அரற்று - ஒலி.

அரி - அரற்றுவது; தேரை.
'அரிக் குரல் மிடற்ற' (நற். 21-7)

அருவி - ஒலிப்பது: ஆறு.
'அருவி ஆர்க்கும் பெருவரை' (நற். 213-1; 399-1)

'அருவி ஆர்க்கும்' என்ற இத்தொடர் அர். ஆர் ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருளான என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. ஆர்ப்பது அருவியாகையின் 'அருவி' என்பதன் முதன்மை விளங்குகின்றது. 'அருவி' என்னும் பெயர்ச்சொல் 'ஆர்' (ஒலித்தல்) என்னும் தொழிற் சொல்லடியாகப் பிறந்தது.

உண்ணுதல் - உட்புகுத்தல். உள், உண்.

2. ஆர் - உண். 'இனமீன் ஆர்கை ஈண்டுபுள்' (நற். 267-10)

ஆர் > அர் > அருந்து.
அர் > அரி; அரியல்.
அருந்து - உண்ணுதல்.

'கொழுமீன் அருந்த இனக்குருகு' (நற். 291-3)

'கொழுமீன் அருந்த இனக்குருகு என்புழி அருந்த என்னும் எச்சம் ஆர்ந்த என்னும் செய்தவென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தின் குறுக்கல் விகாரம்' என உரையாசிரியர் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. 'அரு' என்பதே பழைய சொல்; பிற்காலத்தில் அரு > அருந்து என்றாயிற்று.

பார் > பரு > பருந்து
ஆர் > அரு > அருந்து என்பனவற்றை ஒப்பிடுக.

அரி, அரியல் - உண்ணப்படுவது; கள்.

‘அரியல் ஆர்ந்தவராயினும்’ (நற். 156-8) இத்தொடரில் வரும் அரி, அரியல், ஆர் என்பன ஒரு பொருளுணர்த்தும் வரலாற்றினையுடையன.

அரி, அரிசி - உண்ணப்படுவது.

‘செந்நெல் விரவு வெள்ளரிசியின்’ (நற். 180-23)
அரி - உட்செலுத்துதல், வெட்டுதல்
‘அரிகால் மாறிய அங்கண் அகல் வயல்’ (நற். 210-1)

பழந்தமிழர் உண்ணப்படுவனவற்றுள் முக்கிய பொருளாகக் கள்ளைக் கொண்டனரென்பது ஆர் > அர் > அரி என்னும் சொல் வரலாற்றிலிருந்து தெரிகின்றது. அது போன்று அரற்றும் பொருள்களாக மலையிலிருந்து கீழ்வரும் அருவியையும், நீரினுளிருந்து இரா முழுவதும் அரற்றும் அரி (தேரை)யையும் கருதினரெனவே அவர்தம் வாழ்க்கைச் சூழலின் இயல்பு தெரிகின்றது.

3. ஆர் - நுண்மை; மென்மை, அருமை

‘வெம்மை ஆரிடை இறத்தல்’ (நற். 43-6)
ஆரிடை - அரியவழி மெல்லிய வழி என்பதுவுமாம்:
ஆர் > அர் > அரி > அரு; அருமை; அரும்பு.
அரி - மென்மை. ‘அரிநரைக் கூந்தல்’ (நற். 110-6)
‘அருஞ்சரம் இறப்ப என்ப’ (நற். 148-11)

அரு > அரும்பு - நுண்ணியது; மொட்டு:
‘நுண்பணி அரும்ப’ (நற். 58-7)
‘மருப்பினன்ன அரும்பு முதிர்வு’ (நற். 19-3)

இவ்வுதாரணங்களுள் ‘நுண்பணி அரும்ப’ என்பதிலுள்ள ‘நுண்’ ‘அரும்ப’ என்பன பனியின் அடை மொழியாயும் வினைப்புடை பெயர்ச்சியாயும் வருதலில் இருந்து நுண்மைக்கும் அரும்புதலுக்குமுள்ள நேரிய பொருட்டொடர்பு புலனாகின்றது. ‘அரும்பு முதிர்வு’

என்பதில் 'நுண்ணியது பெரிதாதல்' என்னும் பொருள் புலப்படுதல் காண்க.

4. ஆர் - செறிவு, நெருக்கம்: 'ஆரிருள்' (நற். 156-1)

ஆர் > அரி - செறிவு. 'அரிமயிர் திரண் முன்கை'
'அரியே யைம்மை' (தொல். சொல். 356) இம்மை -
நெருக்கம்

'ஆர்' என்னும் நெடினமுதற் சொல் குறுகியபோது பிறந்த அரவம், அரற்று, அரி, அருவி, அருந்து, அரியல், அரு, அரும்பு முதலிய சொற்களை ஆராயும்போது பல்வேறு உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. இச்சொற்களின் குறின் முதல் மூலம் அர, அரி, அரு என்னும் மூன்று மென்பது தெரிகின்றது.

ஆர் > அர் > அர் - அ, அர் - இ, அர் - உ. இவ் அ, இ, உ என்னும் ஈற்றுயிர்கள் மூலவுயிர்க் குறுக்கத்தின் பயனாகத் தோன்றிச் சொற்பெருக்கத்தின் அறிகுறியாய் நிற்கின்றன.

ஆர்' என்பது 'அரி' என்னும் இகரவீற்றுச் சொல்லாக வளர்ந்தபோது அரி - ஒலிப்பது, அரற்றுவது என்னும் பொருளில் தேரையையும், அரி - உண்ணப் படுவது என்னும் பொருளில் கள்ளையும் உணர்த்தும் விந்தை சொற்பெருக்க வரலாற்றின் அற்புதமாகும். அரி - தேரை; கள். இவ்விரு பொருள்களின் தொடர்பு இன்று பலருக்குப் புலப்படுவதாயில்லை. ஒரு சொல் பல பொருள்களைத் தழுவிப் பின்னும் ஒவ்வொன்றும் பெருகியபின் மூலம் மறைந்து நிற்கின்றது. ஆயின் 'ஆர்' என்னுஞ் சொல் ஒலித்தல், உண்ணுதல் என்னும் பொருளில் சங்ககாலத்திலும் வழக்கிலிருந்தமையின் அது கொண்ட இருவேறுபட்ட பொருளடிகள் தேரை, கள் என்பனவற்றை உணர்த்திய வரலாறு அறிய முடிகின்றது.

'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே'
'பொருட்குப் பொருடெரியி னது வரம்பின்றே'
'மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா'
(தொல். சொல். 157, 391, 394)

என்னுஞ் சூத்திரங்களில் தொல்காப்பியர் கூறும் உண்மையும் இதுவேயாம்.

ஆர் > அர் > அரி
கார் > கர் > கரி
பார் > பர் > பரி
வார் > வர் > வரி

முதலிய சொற்பிறப்புக்கள் ஒரே தன்மையன. உதாரணமாக பார் > பர் > பரி என்பதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். 'பரத்தல்' என்னும் பொருளதாய 'பார்' (பா > பார்) என்பது 'பரந்திருப்பது' என்னும் பொருளிற் பூமிக்காயிற்று: 'பரந்து செல்தல்' என்னும் பொருளில் பார் > பரி என ஆயிற்று: 'பரந்து செல்லும் பொருள்' எனச் சுட்டியபோது 'பரி' குதிரைக்காயிற்று. 'பரந்து செல்லுதல்' ஓடுதலுக்காயிற்று.

பா - பரத்தல். 'பாவடி' (புறநா. 22.4)

பார் - பரந்திருப்பது: பூமி: 'பார் முதிர் பனிக் கடல்' (திருமு. 45)

பார் > பர் > பரி - செல்தல். பரந்துபோதல் செல்தலாயிற்று. 'விரைப் பரி வருந்திய' (நற். 21-1)

பரி - பரந்து ஓடுவது; குதிரை. 'பரியுடை வயங்குதாள்' (நற். 249)

பிற்காலத்திலே பூமிக்கும் (பார்), குதிரைக்கும் (பரி) உள்ள தொடர்பு அவற்றின் மூலச் சொல்லால் வந்த வரலாறு புலப்படாததுபோல் ஆறு (அருவி), தேரை (அரி), கள் (அரி, அரியல்) என்பனவற்றின் இடையேயுள்ள சொற்பொருட்டொடர்பும் இன்று விழிப்பத்தோன்றா என்க.

ஆழ், அழ் -

1. ஆழ் - உட்செல்லல்: உட்சென்றிருப்பது; ஆழி.

ஆழ் - 'ஆழ் கடல்'.

ஆழி - ஆழ்ந்திருப்பது; கடல்: 'ஆழி மருங்கின் அலவன் ஓம்பி' (நற். 11-7)

ஆழ் > அழ் > அழு, அழுந்து, அழுத்து, அழுவம்; அழுங்கு: அழ் > அழி

அழ் > அழு > அழல் > அழறு:
அழ் > அழு > அழுங்கல்
ஆழ் - அழு இரண்டும் ஒருபொருட்சொற்கள்.

அழு - ஆழல் - அழுதல்:

‘ஆழல் மடந்தை அழுங்குவர் செலவே’ (நற். 391-1)
‘அழாஅ தீமோ’ (நற். 13-2)
‘அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை’ (நற். 371-7)

ஆழ் > அழு எனத் திரிந்தமை ஈண்டு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

ஆழ் > அழு - புதைத்தல்: ‘அள்ளல் இருஞ் சேற்று ஆழப்பட்டென’ (நற். 372-4).

அழு > அழுத்து - உட் செலுத்துதல்; ஊன்றுதல், பதித்தல்.

‘வெண்மணல் அழுத்தி’ (நற். 172-1)
‘முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்திய கதவு’ (நற். 18-3)

அழு > அழுந்து; அழுந்துதல் - ஆழமாதல்.

‘அழுந்து படு விழுப்புண்’ (நற். 97-1) என்பதற்கு
‘ஆழ்ந்த பெரிய புண்’ என உரையாசிரியர் உரை
கண்டமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.
‘அழுந்துபட வீழ்ந்த’ (நற். 2-1)
‘ஆழ்ந்துபடக் கிடந்த’ என்பது உரை.

அழு > அழுவம்: அழுவம் - ஆழ்ந்திருப்பது; அகன்றிருப்பது:
காடு, கடல், பூமி என்பனவெல்லாம் ‘அழுவம்’ ஆகக்
கருதப்படுவன. ‘வேய் பயில் அழுவத்து’ (நற். 46-8)

ஆழ் > அழ் > அழி - கெடுதல்:

‘அழிந்த இவள் நலனே’ (நற். 291-9)
ஆழ்தல் அழிதலின் காரணமாயிற்று. அழி - நெகிழ்ச்சி.

‘அழி மணல்’ (நற். 175-2) ‘அழிபழம்’ (நற். 371-2).
அழிவு - ‘அழிவில முயலும் ஆர்வ மாக்கள்’ (நற். 9-1).

ஆழ் > அழ் > அழ > அழல் - நெருப்பு; நஞ்சு.
‘அழலவிர நீழிடை’ (நற். 29-2)
அழலுமிழ் அகன்பைப் பாம்பு’ (நற். 75-2)

ஆழ் > அழ் > அழு > அழுங்கல் - ஒலி; ‘இவ்வழுங்கலாரே’
(நற். 36-9)

‘கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்’. (தொல். சொல். 349)

‘ஆழ்’ என்னும் மூலச்சொல் குறுகி அழு, அழி, அழ என்னும் உ, இ, அ ஈற்று மொழிகளாயிற்று. ஆழ் > அழி பிற்காலத்து வழக்கு; ஆழ் > அழ் - அழுந்துதல் - மூடுதல்- மறைதல் என்னும் பொருள்களைப் படிப்படியே பெற்று ஈற்றில் ‘அழிதல்’ என்னும் பொருளதாயிற்று. ‘அருவித் தாழ்நீர் நனந்தலை அழுந்துபடப் பாஅய்’ (நற். 112-7) என்பதில் வரும் ‘அழுந்துதல்’ என்பது மூடுதல், மறைதல் என்னும் பொருளது என உரையாசிரியரார் காட்டப்பட்டது. எனவே ‘அழ்’ என்பது ‘மறைதல்’ என்னும் பொருள் பெற்றுப் பின் ‘அழி’தலாயிற்று.

ஆழ் > அழ் > அழி
காழ் > கழ் > கழி
பாழ் > பழ் > பழி
மாழ் > மழ் > மழி

என்பனவற்றை ஒப்பிடுக. அழி - கழி - பழி - மழி என்னும் இகர வீற்றுச் சொற்களெல்லாம் ‘இல்லையாதல்’ என்னும் பொருளான ஈ > இ; ஈ - செல்லுதல், கழிதல், இல்லையாதல்: எனவே இவ்விகரவீற்றுச் சொற்களெல்லாம் ஈ > இ ஈற்றன வாகும்.

‘ஆ’ என்பதன் மூலப்பொருள்களுள் ஒன்று ‘செறிவு’ என்பதாகும். ஆ > ஆர் - செறிவு என்பது காண்க. ஆ > அழ் > அழி என்பதற்கும் ‘செறிவு’, ‘மிகுதி’ என்னும் பொருள்கள் உண்டென்பதை உரையாசிரியர்கள்

காட்டுவர். 'அழி துளி கழிப்பிய அழிபெயற் கடைநாள்' (நற். 89-4) என்பதில் வரும் 'அழி துளி' என்பதற்கு 'மிக்க மழை' எனவும் 'அழி பெயல்' என்பதற்கு 'மழை அழிந்த' (கார்ப்பருவம்) எனவும் உரை கூறப்பட்டமை ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கது. மிகுதி- நீக்கம் என்னும் இரு பொருளும் ஒரே சொல்லினின்றும் தோன்றியவை. 'கழி' என்பதும் மிகுதி, நீக்கம் என்னும் இருவேறுபட்ட பொருள்களை உடையது. காழ் > கழ் > கழி, கழை.

காழ் - செறிவு; நெருக்கம்; திரட்சி.

'கதுப்பு விரித்தன்ன காழக நுணங்கறல்' (சிறுபா. 6)

கழை - செறிவு; செறிந்து வளர்வது; மூங்கில்:

'கழை வளர் சாரல்' (நற். 385-5)

கழை - செறிவினையுடையது; தண்டு:

'கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல்' (நற். 96-3)

'கொடுங்கழை' என்பதற்குக் 'கொடுங்கழி' என்னும் பாட பேதம் காட்டப்பட்டுள்ளது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

கழி - செறிவு; சேறு:

'இருங்கழி' (நற். 145-1) 'கரிய கழி'

'கழி சூழ் கானல்' (நற். 27-4)

கழி - செறிவு நெகிழுதல்; நீங்குதல்:

'சொல்லிய பருவம் கழிந்தன்று' (நற். 364-1)

இவ்வுதாரணங்களிலிருந்து: காழ் > காழி, ஆழ் > அழி என்பனவற்றிடையேயுள்ள சொற் பிறப்பு ஒற்றுமை தெளிவாகிறது. அழி - மிகுதி; கழி - செறிவு என்பன பழைய வழக்குக்கள். அழி - நீங்குதல்; கழி - நீங்குதல் என்பன பிற்கால வழக்குக்கள் என்பதை உணர்க.

ஆய் > அய்-

1. ஆய் - நுண்மை, நுண்ணியதாகச் செல்லல்.

‘ஓய்தல் ஆய்தல் உள்ளதனுணுக்கம்’

(தொல். சொ.330)

ஆய் > அய் > அயிர், அயினி, அய்து (ஐது)

அயிர் - நுண்மணல். ‘நீரழி மருங்கின் ஈரயிர் தோன்ற’

(நற். 241-3)

அயினி - நுண்பொடி; மா

‘நெல்லின் அயினிமா இன்று அருந்த’ (நற். 254-7)

அய், அய்து - நுண்மை; மென்மை

‘ஆடமை ஆக்கம் ஐது பிசைந்து’ (நற். 178-1)

ஆய் > அய் -

2. ஆய் - அயல், சுற்றம், கூட்டம்.

‘ஆயமும் யானும்’ (நற். 323-3)

இதில்வரும் ‘ஆயம்’ என்பது சூழவருவோராகிய தோழியரைச் சுட்டுகின்றது. இது பிற்காலத்திய வழக்காகும்:

ஆய் + அம் > ஆயம்:

ஆய் > அய் > அயல்:

‘அயலது குன்று சேர் வெண்மணல்’ (நற். 260-4)

ஆ > அண், அண்மை, ஆ > அடு, அடுக்கம், அடர் முதலிய சொற்களெல்லாம் அயல்’ என்பதனைச் சுட்டும் சொற்கள்:

3. ஆய் - அண்மையிலிருப்பவர்; உறவினர்:

தாய், தந்தை, தமையன், தங்கை முதலிய உறவினரனை வரையுஞ் சுட்டிய பழந்தமிழ்ச் சொல் ஆய் > அய் ஆகும்; அய் > ஐ என வழங்குவது பிற்கால வழக்காகும்.

அன்னை, தன்னை, தந்தை, நுந்தை, எந்தை, நுவ்வை முதலிய சொற்களிலுள்ள அய்(ஐ) என்பது ஆய் > அய் குறுக்குச் சொல்லாகும். இவ்வரலாறு அடுத்த அத்தியாயத்தில் விரித்து விளக்கப்படும்.

4. ஆ > ஆவ் > ஆவி - ஆவித்தல் - மூச்சுவிடுதல்
> ஆய் > அய் > அயா - மூச்சு; ஆவெனல்.

‘பருமயானை அயாவுயிர்த்தா அங்கு’ (நற். 89-8)

அய் - அயிர் - அயிர்ப்பு என்பன மூச்சு விடுதலைச் சுட்டும்; ஆ > ஆவி என்பதே பழைய வழக்கு.

5. ஆய் > அய் > அயர் - செலுத்துதல்.

‘திண்டே ரயர்மதி’ (கலி. 30-19)

ஆழ் > அழ் - ‘உட்செல்லுதல்’ என்பதனோடு ஆய் > அய் - ‘செலுத்துதல்’ என்பதனை ஒப்பிட்டு மூலவுயிர் நெடிலென்பதைக் காணலாம். அன்றியும் ஆ > ஆடு - ‘விளையாடுதல்’ என்பதும் ஆ > அய் > அயர் - ‘விளையாடுதல்’ என்பதும் ‘ஆ’ வென்னும் அசைச் சொல்லின் முதுமையைக் காட்டுகின்றன.

ஆன் > அன் -

அன் > அன்பு ‘அன்பு கலந்து’ (நற். 59-6)

அன் > அன்னை ‘அறனில் அன்னை யருங்கடிப் படுப்ப’
(நற். 63-6)

அன் > அன்றில் ‘பெடை புணர் அன்றில்’ (நற். 152-7)

‘ஒன்றில் காலை அன்றில் போல’ (நற். 124-1)

‘ஆ’ என்பதினின்றும் பிறந்த ஆய், ஆன் இரண்டும் அயலிலிருப்பது, தொடர்வது என்னும் பொருளனவாம். அன்பு, அன்னை, அன்றில் என்னும் இரண்டு சொற்களாக வளர்ந்தன. ஆய், அன்னை, அன்றில் என்பனவற்றுள் ‘ஆய்’ பழைய வழக்காகும்.

காய் - கான் - கன் என்பனவற்றை ஆய் - ஆன் - அன் என்பனவற்றோடு ஒப்பிடுக.

காய் - செறிவு; மிகுதி; திரட்சி.

கான் - செறிவு; மரஞ் செறிந்தவிடம்; கார் - இருள்.

கான்- செறிவு என்பன 'காடு' என்பதன் பொருளைக் காட்டும்.

கன் - செறிவு; கன் >, கனை - செறிவு, மிகுதி; திரளுதல்.

'கனையிருள்' (நற். 158-4), 'மண்கனை முழவு'

(புறநா. 15-23)

'கனைத்த கரும்பு' (குறுந். 35-3)

கன் > கனி - மிகுதி; மிகுதல்.

'நெய் கனி குறம்பூழ்' (குறுந். 389-1)

கன் > கல் - திரண்டிருப்பது; மலை.

இவ்வுதாரணங்களிலிருந்து கான் > கன் - 'செறிவு' என்பது தெரிகின்றது.

'மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும்

அந்நாற் சொல்லுந் தொழிற் பெயரியல்'

(தொல். எழு. 345)

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் வரும் கன், பன் என்பனவற்றை நோக்குக. பா > பான், பன் என்பனவற்றின் வளர்ச்சி முன்னர் காட்டப்பட்டது. கா > கான் > கன் என்பதும் அத்தகையதே எனவே ஆ > ஆன் > அன் - 'தொடர்பு' என்பனவற்றின் பொருட்டுடொடர்பு வலியுறுத்தப் பட்டது.

ஆம் > அம் -

1. **ஆம்- ஒலி; ஆம் > ஆம்பல் - ஒருபண்.**

‘இம்மென் பெருங்களத்து இயவர் ஊதும்
ஆம்பலங் குழலின் ஏங்கி’ (நற். 113-10.11)
‘ஆம்பலந் தீங்குழல்’ (குறிஞ். 222)

ஆம் > அம் > அம்ப் > அம்பு - ஒலியையுடையது:

‘வீளை அம்பின் வில்லோர் பெருமகன்’ (நற். 265-3)
என்பதில் வரும் ‘வீளை அம்பு’ என்பதற்கு ‘எய்யும்
ஒலியை யுடைய அம்பு’ என உரைவகுக்கப்
பட்டமை காண்க.

ஆம் > அம் > அம்பல் - ஆரவாரம்; வசைப் பேச்சு. ஒலி.

‘அலர்வாய் அம்பல்’ (நற். 272-8)
‘மறுகின் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற’ (நற். 149-3)

2. **ஆம் > அம்ப் > அம்பி - நீரிற் செல்வது; தோணி.**

‘முரிவாய் அம்பி’ (நற். 315-3)

‘ஆம்’ என்பது ‘ஒலி’ என்னும் பொருளதாய் பின்பு
‘ஒலியினையுடையது’ என்னும் பொருளில் அருவிக்காய்,
நீருக்காயிற்று. ‘ஆம் இழியணிமலை’ (கலி. 48). எனவே
ஆம், அம்பி என்னுஞ் சொற்களினின்றும் மூலவுயிர்க்
குறுக்கம் பிற்காலத்தென்பதையுணர்க.

ஆம் > அம், அமிழ் - நீரினுட் செல்லல்; அமிழ்

3. **ஆம் - செறிவு; நெருக்கம்; திரட்சி.**

ஆர்- ஆம் இரண்டும் ஒருபொருட் சொற்கள்: ஆர்
- செறிவு; நெருக்கம்.

ஆம் > அம் - அமல், அமலை:

அமல் - செறிவு; நெருக்கம். ‘கழை அமல்பு நீடிய’
(நற். 257-3)

அமலை - செறிவு: குவியல்: 'பெருஞ்சோற்றமலை'

ஆள் > அள், ஆல் > அல், ஆவ் > அவ் முதலிய மூலவுயிர்க் குறுக்கங்கள் சிறிது பிற்பட்ட காலத்தவை ஆகலின் ஈண்டு ஆராயப்படவில்லை.

வீ > வி

வீர் > விர் -

1. வீர் - விரிவு, பெருக்கம்
வீர், வீரம்

வீர் > விரி, விரி
விர் > விரு, விரும்பு, விருந்து
வீர் > விரய் (விரை)
வீர் > விரல்

விரி - பரத்தல்: விரிதல்:

'விரி கடல் வேலி வியலகம் விளங்க'
(சிறுபா. 116)

'விரிமலர் வேங்கை' (திருமு. 35)

'விரிமலர்' என்னுஞ் சொற்றொடர் சுட்டும் பொருளையே 'வீ' (பூ) என்பது மிகப் பழைய அசைச் சொற்காலத்திற் சுட்டிற்று. 'வீ கமழ் நெடுஞ்சினை' (புறநா. 36-8), 'வீபெய் கூந்தல்' (நற். 264-5) என்னுஞ் சொற்றொடர்களில் 'வீ' என்பது 'விரிமலர்' என்பதற்குப் பதிலாக நிற்கின்றது. எனவே வீ > விர் > விரி வளர்ந்த வரலாறு தெளிவாகின்றது.

விரய் (விரை) - பரத்தல், பரந்து செல்லல்; கடுகுதல்:

'விரை செலல் முன்னி' (திருமு. 123),

'விரைப்பரி' (நற். 21-1)

கடலுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று 'வீரை' என்பது. வீ, வீர், வீரை - பரந்திருப்பது. எனவே 'வீரை' 'விரை'

ஆகிய இரண்டும் பரத்தற் பொருளனவாம். 'வீரை' இயற்பெயருமாம். 'வீரை வேண்மான்' (நற். 58-5). 'பூ' என்பது பூமியையும் மலரையுஞ் சுட்டுவது காண்க. பார் 'பரத்தல்' 'பரி' பரந்து செல்லுதல் என்பது போன்று வீர், விரி, விரய் ஆயின. பரத்தல் என்னும் பொருளிலேயே 'விரை' என்பது மணத்திற்காயிற்று.

விரல் - விரிந்திருப்பது; கைவிரல்.

'விரல் கவர்ந்துமுந்த கவர்வின் நல்யாழ்'
(நற். 335-9)

வீர் > விர > விரி என்பன சுட்டும் பரத்தல், அகலல் என்னும் பொருளை 'வீ' என்பதுனின்றுந் தோன்றிய பல சொற்கள் சுட்டுவதைப் பின்வரும் உதாரணங்கள் காட்டும்; வீ > வீசு - பரக்க எறிதல்; வீசு > விசை - வேகம்; பரந்து செல்லல்: வீ > வித் > விதை - விதைத்தல், பரக்க எறிதல்; வீசுதல், விதைத்தல் இரண்டும் ஒருபொருட் சொற்கள். இங்ஙனம் எண்ணிறந்த சொற்கள் பிற்காலத்திற் பெருகின. ஆயினும் வீர் > விர, வீச் > விச் - விரை - விசை என்னும் மூலவுயிர்க் குறுக்க வரலாறு ஒப்பிட்டு அறியத்தக்கன.

2. வீர் - 'உள்ளக் குறிப்பு பற்றி உடம்பிற்றோன்றும் வேறுபாடு வீர் ஆகும். (தொல். பொருள். 249. உரை)

வீர் > விரு > விரும்பு - உளங்கொள்ளுதல்; மன அகற்சி.

'பெருங்கல் நாடன் வரவறிந்து விரும்பி' (நற். 112-6)

வீரம், வீறு என்பனவற்றின் மூலமாய 'வீர்' என்பதுவே 'விரும்பு' என்பதன் அடியுமாகும். வீர் > விர > விரு என மூலவுயிர் குறுகிற்று. வீர் - வீழ் இரண்டும் ஒரு பொருட் கிளவி.

விரு > விருந்து -

‘விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்துதும் யாம்’ (நற். 103-9)
 ‘விருந்தெவன் செய்கோ’ (நற். 112-1)

ஆர் > அர் > அர - அரி - அரு என அகர, இகர, உகர வீற்றனவாக மாறியது போன்று வீர் > விர > விர - விரி - விரு என மாறிற்று. பண்டைத் தமிழகத்தில் இக்குறுகிய சொற்களே வழக்கிலிருந்தன வென்பதும் பிற்காலத்தில் விரும்பு முதலிய சொற்களாக வளர்ந்தன வென்பதும் கூறாமலே விளங்கும்.

வீழ் > விழ் -

1. வீழ் - விருப்பம். ‘வீழாக் கொள்கை வீழ்ந்த கொண்டி’
 (நற். 174-9)

வீழ் > விழ் > விழய் (விழை)
 வீழ் > விழ் > விழு, விழுமு
 வீழ் > விழ் > விழா, விழவு
 வீழ் > விழ் > விழி

வீழ் > விழ் > விழய் (விழை)- விருப்பம்

‘விழைதக விண் பொருஞ் சென்னி’ (குறிஞ். 196)

வீழ் > விழு - மிகுதி: விரிவு.

‘ஏருடை விழுக் கழஞ்சில்’ (புறநா. 11-12)
 ‘வேருடை விழுக் கோடு’ (நற். 24-1)

விழு > விழும் > விழுமு - மிகுதி: சிறப்பு.

‘விழுமியம் பெரியம் யாம்’ (புறநா. 78-5)

இச்சொற்களெல்லாம் வீர் - வீழ் (விருப்பம்) என்னும் பொருட்டொடர்புடைய மூலச் சொல்லினின்றும் பிறந்த வையாகும்.

2. **வீழ்** - விரிதல்.

விழி - வீழ் > விழ் > விழி - விரிந்திருப்பது;
கண்: விழித்தல்:

‘ஞாயிறு விழித்திமைப்பதுபோல்’ (நற். 241-8)

ஈழ்	>	இழ்	>	இழி
கீழ்	>	கிழ்	>	கிழி
பீழ்	>	பிழ்	>	பிழி

முதலிய சொற்களெல்லாம் ஒத்த பிறப்புடையன.

3. **வீழ்** > விழு - கீழ் நோக்கல்: கீழ்ச் செல்வது; விழுது:
வீழ் - விழுது. ‘நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலத்து’ (நற். 343-4)

‘வீழ் தாழ் தாழை’ (குறுந்.228-1)

வீ > வீழ் > விழு > விழுது என்றாயிற்று. ‘விழுது’ என்பது பிற்காலத்துச் சொல். எனவே நெட்டுயிர் மூலச் சொல்லது. வீ - ‘பரத்தல்’ என்பதினின்றும் பிறந்த சொல்லே வீழ் - கீழ் நோக்கிப் பரத்தல் என்பது.

விழு - ‘கீழ்நோக்கிச் செல்லல்’ என்பது ‘விட்டுநீங்குதல்’ என்னும் பொருளதாயிற்று,

‘சோறடு குழிசி இளக விழுஉம்’ (பெரும். 366)

விழ - விழி - விழு என்பன முறையே அ - இ - உ ஈற்றுக் குறின் முதற் சொற்கள்.

வீய் > விய் -

வீ - பரத்தல், மிகுதல்:

விய் > விய - மிகுதல்: அதிசயம்.

‘வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இவனே’ (புறநா. 77-10)

விய > வியல் - பரத்தல், மிகுதல்.

‘இருங்கல் வியலறை’ (குறுந். 335-2)

வியல் - விரி ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருட் சொற்கள். ‘விரி கடல் வேலி விலயகம் விளங்க’ (சிறுபா. 116) என்பதிலுள்ள ‘விரி’ ‘வியல்’ என்பனவற்றை நோக்குக. இதிலிருந்து.

வீ, வீர், விர், விரி;

வீ > வீய் > விய், வியல்

என வளர்ந்த வரலாறு புலனாகின்றது. வீ - பரத்தல்; விரிதல்.

விய் > **விய** > **வியர்** - பரத்தல்; பரந்து வருவது; வியர்வை.

‘நெற்றிச் சிறுநுண் பல்வியர்’ (நற். 41-9)

‘பல்வியர்’ என்னுஞ் சொற்றொடரிலுள்ள அடைமொழி ஆகிய ‘பல்’ என்பது வியர்வையின் பரத்தற் பண்பைச் சுட்டுகின்றது.

வீன் > **வின்** -

வின் > வின > வினய் (வினை) -

‘தெய்வம் எழுதிய வினைமாண் பாவை’
(நற். 185-11)

வினை - விளை ஆகிய இரண்டும் ‘வீ’ என்னும் ஒரே மூலத்தினின்றுங் கிளைத்த ஒரே பொருளையுணர்த்துஞ் சொற்கள்.

தீன் > தின் > தினய் (தினை)

வீன் > வின் > வினய் (வினை)

என்பனவற்றை ஒப்பிடின் ‘வீன்’ என்ற சொல் பண்டைக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்தமை பெறப்படும்.

வீம் > விம் -

வீம் - பெருக்கம். 'வளம் வீங்கு பெருக்கம்' (பதிந். 24-17)
மிகுதல் 'வீங்குமுலைச் செருத்தல்' (குறுந். 344-4)

விம் > விம்மு - பெருக்கம்; பொருமுதல்:
முலையக நனைப்ப விம்மி' (புறநா. 143-14)

வீங்கு, விம்மு ஆகிய இரண்டும் வீ > வீம் என்பதினின்றும் கிளைத்த சொற்களாகும் என்பதைப் பின்வருஞ் சொற்றொடர் காட்டுகின்றது.

'தீம்பால் உண்ணாள் வீங்குவனள் விம்மி'
(நற். 179-6)

'வீ' என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்த வீர், வீழ், வீய், வீன், வீம் ஆகிய சொற்கள் முறையே வீர் - விழ் - விய் - வின் - விம் எனக் குறுகிய வரலாறு ஈண்டு விளக்கப்பட்டது.

கூ > கு

கூர் > குர் -

1. கூர்- கூறுதல், கூவுதல்: அழைத்தல். ஒலித்தல்.
குர் > குரல் - ஒலி 'குழலிசைக் குரல்' (குறுந். 151-3)
குர் > குரை - ஒலி 'குரைபுனல்' (பொருந் 240)
குர் > குரால் - கூவுவது; கூகை.

கூ, கூவு என்பனவே 'ஒலித்தல்' என்னும் பொருளான வாயினும் 'கூறு' என்னுஞ் சொல் உண்மையின் கூர் > கூறு மாற்றம் ஏற்பட்டது. எனவே கூர் > கூரு என்பன 'ஒலித்தல்' 'அழைத்தல்' என்னும் பொருளில் வழக்கில் இருந்தமை பெறப்படும். கூர் > குர் > குரல், குரய் (குரை) என ஆயிற்று.

குரால் - 'குராஅல் கூகையும் இராஅ இசைக்கும்' (நற். 218-8)
'கூகைச் சேவல் குராலோடு ஏறி.. குமுறும்' (நற். 319-4.5)

2. கூர்- கூர்மை, வளைவு.

குர் > குரல் - வளைவினையுடையது; கூந்தல்.

‘மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழீஇச்
சில்போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய’ (நற். 42-8.9)

என்பதில் வரும் கூந்தல், குரல் ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருளன.

குர் > குரல் - திரள்

‘கொடுங்குரற் சிறு தினை’ (நற். 57-8),
‘குலவுக் குரல் ஏனல்’ (நற். 386-3)
‘கொடுங்குரல்’ (நற். 102-1)

கூர் - ‘மிகுதல்’ என்னும் மூலச்சொல் திரள்தல், வளைதல், குறுகல் என்னும் பொருள்களிற் படிப்படியே வளரலாயிற்று. ‘குரல்’ என்னுஞ் சொல் ‘ஒலி’ ‘திரட்சி’ ‘வளைவு’ என்னும் மூன்று பொருள்கள் பெற்றுள்ளமையும் மூலச் சொல்லாகிய ‘கூ’ என்பது இம்மூன்று பொருள்கள் கொண்டு சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்தமையும் கண்டு இன்புறற்பாலன.

குர் > குரவு - வளைவு; வளைவினையுடைய ஒருமரம்:

‘குறும்புனஞ் சேர்ந்த குறுங்காற் குரவின்’ (நற். 266-1)
என்பதில் வரும் ‘குரவு’ என்பது ‘குறுங்கால்’ என்னுஞ் சொற்றொடரால் விசேடிக்கப்பட்டமை காண்க.

குர் > குர > குரங்கு - வளைதல்; வளைந்த முதுகினை உயுடைய பிராணி.

‘குரங்கன்ன புன்குறுங் கூளியர்’ (புறநா. 136-13)
என்பதில் ‘குரங்கு’ ‘கூளி’ ஆகிய இரண்டன் ஒப்புமை காட்டப்பட்டுள்ளது: கூளி = பேய்; கூளி - குரங்கு என்பன கூ- குர் என்னும் மூலமுடைமையும் ‘குர்’ என்பது ‘கூ’ என்பதன் விகாரம் என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன.

குர் > குர > குரம்பை - கூடு, குடிசை.

‘நடுகாற் குரம்பைத் தன் குடிவயிற் பெயரும்’
(நற். 285-7)

‘வேழங் காவலர் குரம்பை யேய்ப்பக்
கோழி சேக்குங் கூடுடைப் புதவு’ (பெரும். 51-52)

என்னுஞ் சொற்றொடர்களிற் பயின்று வந்துள்ள கூடு - குடி, குரம்பை ஆகிய மூன்றும் ‘கூ’ என்பதினின்றும் பிறந்தவை. ஒரே பொருளை ஆதியில் உணர்த்திப் பிற்காலத்தில் பொருள் விரிவு பெற்றன. கூடு, கோடு - ‘வளைவு’. எனவே கூ > கூர் > குர் > ‘குரம்பை’ என ஆயிற்று. குரம்பை - குடம்பை (நற். 270-1) இரண்டும் ஒரு பொருட் சொற்கள்.

கூர் > குர் > குரு - குறு, குறுமை, சிறுமை, இளமை.

குரு > குருகு - குஞ்சு; இளம் பறவை.

குருஇ, குரீஇ; குருவி - குரும்பறவை.

குருளை - இளமை; குட்டி.

குரும்பை - குறுங்காய்; இளங்காய்.

குருத்து - குறுந்தளிர்; இளந்தளிர்.

குருஉ - செறிவு, திரட்சி.

குரு > குறு மாற்றம் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

குர் > குரு > குருகு - ‘வதி குருகு உறங்கும்’ (குறுந். 5-2)

‘குருகு’ என்பது ‘குஞ்சு’ ‘குறும்பறவை’ என்னும் பொருளதாய் ‘கொக்கு’ என்னும் பறவையின் பெயரும் ஆயிற்று. ‘சிறு வெள்ளாங் குருகே’ (நற். 70-1) என்பதில் ‘சிறு’ குருகின் அடைமொழியாதல் காண்க.

குர் > குரு > குரீஇ - ‘கண்ணகத் தெழுதிய குரீஇ போல (நற். 58-3).

குரீஇ > குருவி என்பது பிற்கால வழக்கு.

குர் > குரு > குருளை - ‘இரும்புலிக் குருளை’ (குறந். 47-2)

குர் > குரு > குரும்பை - 'இரும்பனையின் குரும்பை நீர்'
(புறநா. 24-12)

குர் > குரு > குருத்து - 'நெடுமடல் குருத்தொடு மாய'
(குறுந். 372-1)

குர் > குரு > குருஉ - செறிவு: 'பசுமட் குருஉத் திரள்போல'
(புறநா. 32-9)

திரட்சி: 'குருஉத் தழை மெல்லிழை' (புறநா. 271-2)

'கூர்' என்பது மிகுதி, வளைவு, திரட்சி, குறுமை, இளமை என்னும் பொருள்களிற் பல்வேறு குர் - முதற் சொற்களைப் பெற்று வளர்ந்தமையை இச்சொற்பட்டியல் காட்டுகின்றது. கூ - குரல், கூகை - குரால் முதலிய இணைச் சொற்களிலிருந்து மூலவுயிரின் பண்பும் அது குறுகிய வரலாறும் புலப்படுகின்றன.

கூழ் > குழ் -

1. கூ(ழ்) - ஒலித்தல், கூவுதல்.

கூ(ழ்) > குழ் > குழல் - ஒலி; ஒலியைச் செய்யுங் கருவி:
'குழலிசைக் குரல்' (குறுந். 151-3)
'ஆம்பலங் குழுவின் ஏங்கி' (நற். 113-11)

குழ் > குழறு - ஒலித்தல்.

'கூகைக் குழறு குரற் பாணி' (பதிந். 22-36)

இச்சொற்றொடரில் வரும் 'குழறு' 'குரல்' 'பாணி' என்பன ஒரே பொருளான. குரல் - குழல் இரண்டும் 'ஒலித்தல்' என்னும் பொருளான.

குழ் > குழு > குழுமு - ஒலித்தல்.
'வாள்வரிவேங்கை... சிலம்பிற் குழுமும்' (நற். 255-5)

2. கூழ் > குழ் > குழல் - கூந்தல்; கூழை:

கூழை - 'கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்'
(தொல். பொரு.)

கூழ் > குழ் > குழல் - 'குழல் விளங்கு ஆய்நுதல்'
(குறுந். 34-7)

கூந்தலைச் சுட்டும் 'கூழை' 'குழல்' ஆகிய இரண்டும் கூ, கூழ் - என்பதின்மீறும் பிறந்தவை என்பது வெளிப்படை. கூந்தல், கூழை ஆகிய இரண்டன் மூலம் 'கூ' என்பது காண்க. 'கூந்தல்' என்பதன் மறுபெயராகிய 'குரல்' என்பதும் கூ > குர் என்னுந் தோற்றத்தன.

3. கூழ் > குழ் > குழ - இளமை

குழ் > குழ, => குழவி - கன்று.

'எருமைப் பெருஞ்செவிக் குழவி' (நற். 271-3)
'மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள்' (தொல். சொல். 312)
என்பர் தொல்காப்பியர். குருகு, குருளை, குரும்பை, குருத்து என்னுஞ் சொற்களின் மூலமாய 'குர்' என்பதும் 'குழவி' என்பதன் மூலமாய 'குழ்' என்பதும் அசைச் சொல்லாகிய 'கூ' என்பதன் குறுக்கமாகும்.

குழ > குழந்தை - இளம்பிள்ளை.
குழ > குழய் (குழை) - இளமையானது; குறுந்தளிர்.

'குழை பிசைந்தனையேம்' (குறுந். 289-3)

4. கூழ், குழ் - திரள்: செறிவு:

கூழ் - செறிவு. 'பகைக் கூழ் அள்ளற் பட்டு' (புறநா. 185-5)

இச்சொற்றொடரில் வரும் 'அள்ளல்' (சேறு) என்பது 'கூழ்' என்னும் அடைமொழி கொண்டது. 'செறி சேற்று அள்ளல்' (நற். 291-1) என்பதில் 'செறி சேறு' என்னும் அடை 'அள்ளலை' விசேடிக்கிறது. எனவே கூழ் = செறி(வு).

கூழை, கூவை, கூடு, கூலம் முதலிய சொற்களெல்லாம் திரட்சி, செறிவு என்னும் பொருளான.

குழ் > குழு - திரள்.

‘அருங்குழு மிளைக் குண்டு’ (மதுரை 64)

குழ் > குழு > குழுமு - திரளுதல்.

‘குழுமு நிலைப் போரின்’ (பெரும். 237)

குழ் > குழு குழும், குழும்பு - திரள்.

‘பிணக் கோட்ட களிற்றுக் குழம்பு’ (மதுரை 24)

‘ஒலித்தல்’ என்னும் பொருள்படும் குழல் - குழறு - குழுமு என்னுள் சொற்களையும், திரளுதல் என்னும் பொருள்படும் குழு - குழுமு - குழும்பு என்னுள் சொற்களையும் ஒப்பிடின் மூலச்சொல் கூ, கூ(ழ்), குழ் - என்பது பெறப்படும். குவி(யல்) குப்பை முதலிய பல சொற்களும் ‘திரளுதல்’ என்னும் பொருளை என்பது நினைவுறுத்தற்பாலது.

5. கூழ் > குழ் > குழி - உட்செல்லல்; ஆழமாதல்; வளைதல்.

‘கணிச்சியிற் குழித்த கூவல் நண்ணி’ (நற். 240-7)

‘நீர் நனைஇச் குழித்த அகழ்’ (பெரும். 107)

‘திரைபடக் குழிந்த கல்லகழ் கிடங்கு’ (மலை. 91)

‘கடுந்தேக் குழித்த ஞௌளால்’ (புறநா. 15-1)

இச்சொற்றொடர்களில் வரும் ‘குழித்த கூவல்’ ‘குழித்த அகழ்’ என்பன ‘குழி’ என்பதன் பொருளை வலியுறுத்துகின்றன. கூவல் - கிடங்கு. கிணறு.

குழி - குளி - குடி என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்: குழம், குளம், குட்டம் என்பனவும் அன்ன.

குழி > குழிசி - உள் வளைந்திருப்பது: பாளை; தாழி:

‘இருங்கட் குழிசி கவிழ்ந்து’ (புறநா. 65-2)

‘விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூற் குழிசி’ (நற். 12-1)

ஆர் - அரி - அரிசி என்பனவற்றோடு கூழ் - குழி - குழிசி என்பனவற்றை ஒப்பிட்டுச் சொல்வரலாறு கண்டு கொள்க.

6. கூழ் > குழ் > குழய் (குழை) - வளைவு: வளைந்திருப்பது. காதணி; குழிந்திருப்பது 'குழை' ஆகும்.

'இளந்தளிர்' என்னும் பொருள்படும் 'குழை' என்பதும், 'வளைந்திருப்பது' என்னும் பொருள்படும் 'குழை' என்பதும் கூ > கூழ் > 'குழ்' என்பதன் முதற் குறுக்கச் சொற்களாகும்.

கூ(ய்) > குய்-

- 1- கூ - கூவுதல்: ஒலித்தல்:

கூ > குய் - ஒலி: 'குய்ப்புகை கமழ்' (புறநா. 'கமழ் குய்யடிசில்' (புறநா. 10)

குய் > குயில் - 'குய்' என்னும் ஒலி கூவுவது; குயில்.

ஆங்கிலத்தில் 'குயில்' என்பது 'குக்கு' என அழைக்கப்படும்.

- 2- கூ > குய் - உள்வளைதல்: உள்வளைந்திருப்பது; குடம். அரிவாள்.

குய் > குயம் - வளைந்திருப்பது:

குயம் - குடம் 'கள்ளரிக்குங் குயம்' (புறநா. 348-3)
குயம் - அரிவாள். 'கூனிக் குயத்தின் வாய் நெல்'
(பொருந. 242)

இச்சொற்றொடரில் வரும் 'கூனி' 'குயத்தின் வாய்' என்பனவற்றை நோக்குக. கூனுதல் வளைதல்: குயம் - அரிவாள்: அரிவாளின் வாய் (உட்பக்கம்) வளைந்திருப்பது என அழகாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே கூ, குய் எனக் குறுகிற்றென்பது பெறப்படும். குயம் - குடம் வளைபவன் குயவன் ஆவன்.

குய் > குயில் - கொக்கு; குயில்.

‘குயில் வாயன்ன கூர் முகை’ (புறநா. 269-1)

இச்சொற்றொடரில் ‘கூர் முகை’இ ‘குயில் வாய்’ என்பதற்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. குயிலின் வாய் கூர்மையாக இருப்பது; எனவே கூ(ர்), குய் - என வந்த காரணம் தெரிகின்றது; கூன் - குய்; கூர் - குய் என்பனவற்றின் வரலாறு வெளிப்படடை.

குய் > குயின் - உட்கோதுதல்; துளையிடுதல்.

‘திருமணி குயினரும்’ (மதுரை 511)

கூ > குயில் என்பதனோடு தூ > துயில் என்பதனை ஒப்பிடுக. ‘தூங்கு துயில் பொழுதின்’ (நற். 87-2)

கூன் > குன் -

கூன் - வளைதல், குறுகுதல்;

‘வேனிற் பாதிரிக் கூன் மலரன்ன’ (குறுந். 147-1)

கூன் > கூனி - வளைந்த முதுகையுடையவள்; கூனி.

கூன் > குன் > குனி

குனிதல் - வளைதல்: ‘குனித்த புருவம்’.

கூம் > கும் -

கூம் > கூம்பு - வளைதல்; திரள்தல்; குவிதல்.

கூம்பல் - தமிழ் மரம் (திவாகரம்)

‘நெய்தல் கூம்ப’ (நற். 187-1)

கும் > குமிழ் - திரட்சி; திரண்டிருப்பது; தமிழ்;

‘கானக் குமிழின் கனி நிறம்’ (சிறுபா. 225)

குமிழி - திரண்டது; வட்டமானது.

‘தெண்ணீர்க் குமிழி இழிதரும்’ (நற். 124-8)

குர் - குழ் - கும் ஆகியனவெல்லாம் ‘திரள்’ என்னும் பொருளுடைமை காண்க.

கும் > குமர் - இளமை ; குமர் > குமரன்:

கும் > குமர் குமரி - இளமை.

‘கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்’ (நற். 54-9)

கும் > குன்று - திரண்டிருப்பது; குவிந்திருப்பது.

‘குன்றத்தன்ன குவவு மணல்’ (நற். 207-5)

இச்சொற்றொடரில் ‘குன்று’ ‘குவவு’ என்பன ஒரே பொருளான குவவு - திரட்சி:

கும் > குந்தாலி - கோடாரி என்பது பிற்கால வழக்கு.

இங்ஙனம் கூ > குர் - குழ் - குய் - குன் - கும் முதலிய நெட்டுயிர்க் குறுக்கச் சொற்கள் தோன்றி வளர்ந்தன. கூ > குற் - குள் - குண் - குட் - குத் - குவ் - குல் முதலியனவும் பிற்காலத்தில் தமிழிற் கிளைத்தன. இக்குற்றுயிர்ச் சொற்களெல்லாம் மூலவுயிர்க் குறுக்கத்தின் அறிகுறியாக ஈற்றில் அ - இ - உ ஆகிய மூன்று குற்றெழுத்துக்களுள் ஒன்று பெற்றுக் கடை நீண்டு வளரலாயின: ஆ > அ -, வீ > வி, கூ > கு - குறுகியமை போன்று ஏனைய அசைச் சொற்களும், தொழிற் சொற்களும் பெயரச் சொற்களுட் சிலவுங் மூலவுயிர் குறுகி வளர்ந்த வரலாறு ஒரு பழங்கதையாகும்.

வினைச்சொற் பிறப்பு

வினைச்சொல் என்பது யாது?

வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங்காலைக் காலமொடு தோன்றும்
(தொல். சொல். 200)

என்பர் தொல்காப்பியர். அவர் கூற்றின்படி வினைச்சொல் வேற்றுமை கொள்ளாமலும் காலமொடு தோன்றியும் வரும். இது கி.மு. 300 வரையில் வழக்கிலிருந்த தமிழ் வினைச் சொல்லின் பண்பாகும். ஆயின் அக்காலத்திலிருந்து 1000 வருடங்கள் முற்பட்ட காலத்தில் வினைச்சொல் தோற்றமெடுத்தபோது எவ்வாறிருந்த தென்பதுவே ஈண்டு ஆராயப்படுவது.

வேற்றுமை உருபுகளும் காலங்காட்டும் இடைநிலை விகுதி என்பனவும் தோன்றாத கி.மு. 2000 - கி. மு. 1500 ஆகிய காலவெல்லையிற் றோன்றிய வினைச்சொல் பின்வரும் சிறப்பு இயல்புகளோடு விளங்கிற்றெனக் கருதக்கிடக்கின்றது.

1. வினைச்சொல்லின் மூலவுயிர் குறில்.
2. வினைச்சொல்லின் ஈற்றுயிர் குறில்.

உதாரணம்: அழு (அ-ழ்-உ), விரி (வ்-இ-ர்-இ), பர (ப்-அ-ர்-அ) இச்சொற்கள் வினைச் சொற்களாகவே தோற்றமெடுத்தன. பிற்காலத்தில் இத்தகைய அ-இ-உ ஈற்றுச் சொற்களுட் சில பெயர்களாக மாறின.

மூலவுயிர்க் குறுக்கமே வினைச்சொற் பிறப்புக்கு காரணமாயிற்று. மூலவுயிர் நெடிலாய சொற்களுட் சில பிற்காலத்தில் வினைகளாக மாறின; எனினும் நெடின் முதற் சொற்கள் பெயரின் சிறப்பிலக்கணமாகும். அதுபோன்று னகர மகர மெய்களுள் ஒன்றை ஈற்றிற் பெறுவதும் பெயர்ச் சொல்லின் சிறப்பிலக்கணமாகும். ஆன், காம் முதலியனவே தமிழ் மொழியின் சிறப்புப் பெயர்ச் சொற்கள். யான், யாம், நீன், நீம், தான், தாம் முதலிய இடப்பெயர்ச் சுட்டுக்களை நோக்கின் இக்கூற்று உண்மையென்பது பெறப்படும். அதுபோன்று குறின்

முதலுமீறுமாவுள்ள சொற்கள் வினைச் சொற்களாகத் தோற்றமெடுத்தன.

அசைச்சொல்	தொழிற்சொல்	பெயர்ச்சொல்	வினைச்சொல்
ஆ	ஆர்	ஆன்	அரி
கா	காழ்	கான்	கர
தா	தாழ்	தாம்	தரு
நா	நார்	நாம்	நய
பா	பாய்	பான்	பர
மா	மார்	மான்	மரு
வா	வாய்	வான்	வரி

இப்பட்டியல் தமிழ்மொழி தன் வளர்ச்சிக்கால வாரம்பத்தில் மிகத் தூய்மையான நெறி வழியே வளர்ந்து சென்றதென்பதைக் காட்டுகின்றது. ஒரு சொல்லிலிருந்து இன்னொரு சொல் கிளைத்துப் பெருகிய பிற்காலத்தில் இத்தூய நெறியைக் காணுமாறில்லை: இப்பட்டியற் சொற்களுள் அசைச் சொற்களும் தொழிற் சொற்களும் பெயராகவும் வினையாகவும் அன்று தொடக்கம் வழக்கிலிருந்து வருகின்றன.

உ+ம்: கா - சோலை (பெயர்); கா - காத்தல் (வினை)
பா - பாட்டு (பெயர்) பா - பரத்தல் (வினை)

ஆன், தாம் முதலியன பெயர்ச்சொற்களாகவே அன்றும் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன. இப்பெயர்ச் சொற்களுட் சில பிற்காலத்தில் உருவு திரிந்து வினையாயின: அரி, கர முதலியன அன்றும் இன்றும் வினைச் சொற்களாகவே இருந்துவருகின்றன. இவற்றுட் சில வினைப்புடை பெயர்ச்சியாலாய பெயர்களாக வளர்ந்தன.

உ+ம் பா > பர் > பரி - ஓடுதல்
பா > பர் > பரு - பருத்தல்
பா > பர் > பர - விரித்தல்

‘பா’ என்னும் அசைச்சொல்லினின்றும் பிறந்த பர, பரி, பரு என்னும் மூன்று வினைச் சொற்களுள் ‘பரி’ என்பது ‘பரந்து செல்வது’ (ஓடுதல்) என்னும் பொருளில் ‘குதிரை’ என்னும் பிராணியைச் சுட்டுவது, எனவே ‘பரி’ - ‘குதிரை’ காரணப்

பெயராகும். அதுபோன்று 'கான்'- 'காடு' என்பதும் காரணப் பெயராகும். கா - கருமை, செறிவு. கா > கான்.

'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதன் காரணத்தை இது விளக்குகின்றது. வினைச் சொல்லின் காரணம் என்றும் வெளிப்படையாகத் துலங்குவது; பெயர்ச் சொற்களின் காரணத்தை நுணுகி ஆராய்ந்தே அறியலாம்.

'நெடு வீழ் இட்ட கடவுள் ஆலம்' (நற். 343-4) என்பதில் வரும் 'வீழ்' (விழுது) என்பது பெயராகும். 'நெடு வீழ்... ஆலம்;' வீழ் தாழ் தாழை' (குறுந். 228-1) என்பனவற்றில் 'வீழ்' பெயராக வந்துள்ளது. இது தொழிற்சொல்லாகும். 'வீழும்' என்பது வினைச் சொல். இவ்வினைச் சொல்லின் முதனினை தொழிற்சொல். எனவே 'வீழ்' முதலிய சொற்களைப் பிற்காலத்தில் இலக்கண ஆசிரியர்கள் வினையடிகளுட் சேர்த்தாலும் வீழ் - விழு என்பனவற்றின் வேறுபாடு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. 'விழு' என்பது வினைச் சொல்லாக மட்டும் தோற்றமெடுத்தது: விழு > விழுது எனப் பெயராக நீண்டது.

பிறப்புக் காலத்தில் வினைச் சொற்கள் முதலுமீறும் குற்றியிர்களைக் கொண்டிருந்தன. எனவே வினைச் சொற்கள் ஈரசைக் காலத் தமிழுக்கு உரியவையாகும். ஈரசையென்பது ஈருயிர்களைக் கொண்டு விளங்கும் சொல்; ஈரசைச் சொற்களில் உள்ள மெய்கள் பெரும்பாலும் நான்குக்கு மேற்படாதவை. பெயர்ச் சொற்கள் தோற்றக் காலத்தில் ஓரசைச் சொற்களாகவே பிறந்தன: உ + ம்: ஆன்: அரி - பர - நய - கழி முதலிய வினைச் சொற்கள் ஈரசை கொண்டிருத்தலின் ஈரசைச் சொற்காலத்திலே பிறந்தன எனலாம். இவ்விளக்கத்திலிருந்து வினைச் சொற்கு முற்பட்டது பெயர்ச் சொல் என்பது பெறப்படும். பெயர்ச்சொற்கு முற்பட்டது தொழிற்சொல். இம்மூவகைச் சொற்களின் வேராக அமைபவை அசைச் சொற்களாகும்.

குறிப்பும் வினையும்

தமிழ் வினைச் சொற்கள் தம் பிறப்புக் காலத்திற் காலங்காட்டும் பண்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அரி, மரு முதலிய வினைச் சொற்கள் அரி > அரீஇ, மரு > மரீஇ, மருஉ எனக்

கடைநீண்ட பின்பே இறந்த காலங்காட்டின: அரீஇ > 'அரிந்து', மரீஇ > மருவி என பிற்காலத்தில் இறந்த காலங் காட்டுஞ் சொற்களாக மாறின. எனவே அரி, மரு என்பன வினைச் சொற்களாக இருந்த காலத்தில் ஏவற் பொருண்மையையும் தொழிலின் புடைபெயர்ச்சியையுஞ் சுட்டியிருக்கலாம் என கருதக்கிடக்கின்றது.

அரீஇ, மரீஇ என்பனவே உண்மையான வினைச் சொற்கள்; எச்சம், முற்று என்ற வேறுபாடு தோன்றாத ஆதிகாலத்தில் வினையருவம் கடை நீண்டு காலத்தை உணர்த்திற்று. அரி > அரீஇ என்ற வடிவத்தை ஆராயின் அரீஇ என்பது - ரீஇ என இன்று எழுதப்படும் வரி வடிவத்தைக் காட்டினும் பேச்சு மொழியில் இ > ஈ ஆக நீண்டதையே வற்புறுத்துகிறது. எனவே 'அரீஇ' என்பது தோற்றக் காலத்தில் 'அரி' என இருந்திருக்க வேண்டும். ஆர் > அர் > அரி எனக் கடை நீண்டதன் காரணம் தொழிற்சொல் வினைவடிவம் பெறுதற்காகவாகும். 'அரி' என்பது பின்னும் கடைநீண்டு 'அரி'(இ) என மாறி முதன்முதல் இறந்தகாலத்தை உணர்த்தலாயிற்று. இறந்த காலம் அல்லாது எல்லாம் வருங்காலம் என்பது பண்டைத் தமிழர் கொள்கை. இதனால் வினைச் சொல் காலங்காட்ட வாரம்பித்தபோது இறந்த காலத்தை மட்டும் காட்டும் சிறப்புருவம் பெற்றது. வருங்காலம் காட்டுந் தனிவடிவம் அக்காலத்திற் றோன்றவில்லை.

அரி, மரு என்பன வினைமுதல் என்பது இலக்கண ஆசிரியர் கூற்று. ஆயின் இந்நூலில் இச்சொற்கள் வினைச் சொற்களாகவே கருதப்படுவன. தொல்காப்பியர் வினைச்சொல்லின் மூலம் குறிப்பு, வினை என இரு பகுதிப்பட வகுத்ததன் உண்மையை ஆராயின் இதன் உண்மை வலியுறுத்தப்படும்.

'குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல்லெல்லாம்....'

(தொல்.சொல். 203-1.2)

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் குறிப்பினும் வினையினுந் தோன்றுவது வினைச்சொல் என்பது காட்டப்பட்டது. தொல்காப்பியர் சுட்டும் 'வினை' என்பதே ஈண்டு வினைச்சொற் பிறப்புக் காலத்து வடிவமாகக் கொள்ளப்படுவது; அரி, மரு என்பன தொல்காப்பியர்

கருத்தின்படி வினைச்சொல்லின் மூலமாய 'வினை' என்பதாகும். அதுவே பொருத்தமானது.

வினைச்சொல்லின் மூலமாய 'குறிப்பு' என்பது இந்நூலில் 'அசைச்சொல்', 'தொழிற்சொல்' என்னும் இரு வகுப்புகள் அடக்கப்பட்ட சொற்களுள் ஒரு பகுதியினவாகும். அவை 'உரிச் சொல்' எனவும்படும்.

உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறி
ஒருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.

(தொல். சொல். 299)

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் உரிச்சொற்கள் இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் மூன்றனடியாய்ப் பிறப்பன என்பதும் அவை பெயராகவும் வினையாகவும் மெய்தடுமாறி மாற்றம் பெறும் என்பதும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வரிச் சொற்களுள் ஒரு பகுதியின ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் என்பது இந்நூலின் நான்காம் அதிகாரத்தில் விரித்து விளக்கப் பட்டது. இசை, குறிப்பு, பண்பு என்பன ஒலிக்குறிப்பு மொழிகளின் மூலமாகும். வினைச் சொல்லின் மூலமாகவும் பெயர்ச் சொல்லின் மூலமாகவும் இவ்வரிச் சொற்களுள் ஒரு பகுதியின அமையும் என்பதைப் பின்வரும் உதாரணங்கள் காட்டும்.

ஆ, கா, தா, நா, பா, வா என்னும் அசைச் சொற்களின் மூலவுயிர் குறுகியபோது பிறந்த ஆ, > அல், கா > கல், தா > தல், நா > நல், பா > பல், வா > வல் என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. அல் - கல் - தல் - நல் - பல் - வல் என்னுஞ் சொற்கள் பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறி வடிவம் பெற்று வளர்ந்த வரலாறு கண்டு இன்புறற் பாலது.

பா,	பல்	>	பல்கு - வினை
	பல்	>	பல - குறிப்பு
	பல்	>	பலா, பலவு - பெயர்

பல்கு - பல - பலா என்னும் மூன்று சொற்களின் மூலமும் பா > பல் என்பதாகும்: பா - பரத்தல்: பல் - பரத்தல், பெருக்கம்.

பா > பாகல் - பலாமரம். 'பழனப் பாகல்' (நற். 180-1)

பா > பல் > பலவு - பலாமரம் 'பலவுக் கனி' (குறுந். 90-4)

பல் > பல என்பன குறிப்பு வினைச் சொற்களாகக் கருதப்படுவன. 'அவை பல' என்னும் வசனத்தை நோக்குக. 'அவை பல்கின்', 'அவை பல்கும்' என்பனவற்றில் வரும் 'பல்கின்' 'பல்கும்' என்பன தெரிநிலை வினைகளாகக் கருதப்படுவன. பா > பல் என்னும் ஒரே மூலத்திலிருந்து கிளைத்துப் பொருள் மாற்றமின்றி வழக்கிலுள்ள சொற்கள் வினை, குறிப்பு என்னும் மூலமாய வினைச்சொற்கள் என்றும் பெயர்ச்சொற்கள் (பலா, பலவு) என்றும் பிற்காலத்திற் கூறப்பட்டதன் காரணம் மூலச் சொற்கள் கிளைத்த வரலாறு பற்றியாகும்.

கா > கார் > கர் > கரு > கறு என்னுஞ் சொற்களை நோக்கினும் வினைச் சொல்லின் மூலமாய குறிப்பு, வினை என்பனவற்றின் பண்பு விளங்கும். கார் - கருமை; கார் > கர் > கரி > கரிது - குறிப்பு வினை. கார் > கர் > கரு > கருமை - குறிப்பு வினை; கார் > கர் > கரு > கறு - தெரிநிலைவினை; கறுத்தல் - கரிதாதல், கோபித்தல். 'கறுத்த', 'கறுக்கும்' என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. நா > நல் > நன்று - குறிப்பு வினை: நா > நல் > நலி - தெரிநிலை வினை: 'நலிந்த', 'நலியும்' என்பன தெரிநிலை வினைச் சொற்கள்.

கா > கல். இச்சொல் ஒலிக்குறிப்பாய் 'கல்லென ஒலித்தது' எனவரும். 'கல்' - மலை என்னும் பொருளில் பெயர்ச் சொல்லாகும். கல் > 'கலி' என ஆகும்போது பெயராகவும் வினையாகவும் மாறும். எங்ஙனம் தமிழ்மொழியின் அசைச் சொற்களை ஆராயின் அவை பெருக்க நெறி பற்றியே அவற்றின் சிலவுருவங்கள் 'குறிப்பு' எனவும் சிலவுருவங்கள் 'வினை' எனவும் கொள்ளப் படுவன என்பது விளங்கும். இம்மயக்க உணர்வு பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதாகும். தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் சொற்பிறப்பு நெறிப்பட்ட தன்மையதாகும் என்னுங் கொள்கையே

ஈண்டு விதந்தோதப்படும். அரி, பரி, அழு, பழு முதலிய சொற்களை மட்டும் 'வினைச் சொற்கள்' எனச் சிறப்பாகக் கூறப்படுவதன் காரணம் தமிழ்மொழி வரலாற்று உண்மையையும் தமிழ் இலக்கணகாரர் கூற்றின் பொருத்தத்தையும் காட்டுவதற்காக ஆகும்.

மூலவுயிர்க் குறுக்கம் வினைச்சொற் பிறப்புக்குக் காரண மாயிற்று. மொழி முதன் நெடில் குறிலாக மாறியபோது தமிழ்ச் சொல் ஒலிகளில் பல மாற்றங்களையும் அது விளைவித்தது. நெட்டுயிரின் பின் நிற்கும் மெய்களின் பண்பு வேறு; குற்றியிரின் பின் நிற்கும் மெய்யொலிகளின் பண்பு வேறு. எனவே மூல உயிர்க் குறுக்கம் வினைச்சொற் பிறப்புக்குக் காரணமாயதோடு புத்தொலிகள் பல பிறப்பதற்கும் ஏதுவாயிற்று. இப்புத்தொலிகள் ஒலியழுத்தத்தாற் பிறந்தவை என்பது இனி ஆராயப்படும்.

இயல் 9

ஒலியழுத்தமும் ஒலிப்பிளவும்

ஓரசைச் சொற்களின் மூலவுயிர் குறுகியதன் காரணமாகத் தமிழ்ச் சொற்களிலேற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப் பலவாகும். நெடிலின் ஆதிக்கத்துட்பட்ட ய், ர், ழ், ன், ம் ஆகிய மெய்யொலிகள் உயிரின் பண்பும் செறிந்திருந்தமையின் மிகக் குறுகியகால அளவுள்ள ஒலிகளாகவே இருந்திருக்க முடியும். ஆயின் நெடில் குறிலாயபோது வல்லொலிகள் பலவற்றை அது தழுவிய பண்பை தமிழ்மொழி வரலாறு காட்டுகின்றது. குறிலையடுத்து வரும் மெய் அழுத்தியுச்சரிக்கப்படுவது பேச்சின் இயல்பாகும்.

நெட்டுயிர் முதன்மொழிகளை உச்சரிக்கும்போது வாயினுள் நிகழும் செயல்களை நன்கு ஆராயின் பேச்சொலியின் தன்மை இனிது விளங்கும். நெடிலை உச்சரிக்கும்போது வாயை அகல விரித்தல் முதலிய பண்புகளினால் நீண்ட நேர முயற்சி செலவாகின்றது. எனவே நெடிலை யுச்சரித்து முடியும்போது குறுகியகால மெய்யொலிகளே பிறக்க முடியும். ஆயின் குற்றயிரை முதலில் ஒலிக்கும்போது குறைந்த அளவு காற்றே தொழிற்படுவதனால் அதனையடுத்துப் பிறக்கும் மெய் கூடிய காற்று வேகத்தின் ஆதிக்கத்துட்படுகிறது. எனவே வல்லொலிகள் பிறப்பதற்கு குற்றயிர் காரணமாவதை அறியலாம். வல்லொலி என்பது குறிலையடுத்துவரும் எவ்வின மெய்யினதும் கடின ஒலியாகும்.

மூலவுயிர்க் குறுக்கத்தின் விளைவாக அதனைத் தொடர்ந்து வரும் மெய்யெழுத்து அழுத்தியுச்சரிக்கப்படுவதை 'ஒலியழுத்தம்' என்பர் மொழியியலார். 'அர்' என்பதனை அழுத்தியுச்சரிக்க 'அற்' என்பது தோன்றுகின்றது. 'அழ்' என்பது ஒலி அழுத்தத்தின் காரணமாக 'அள்' என மாறுகிறது. எனவே கடினவொலி என்பது ர் > ற், ழ் > ள் விகாரத்தின் காரணமாகத் தோன்றிய ற், ள் முதலிய ஒலிகளாம். இவ்வொலியழுத்தத்தின் பயனாக ஒலிப்பிளவு ஏற்பட்டது. ர்- ற், ழ்- ள் என்னும் ஈரொலிகளை நோக்குக.

ஒலியழுத்தம் ஒலிப்பிளவுக்குக் காரணமாய் அமைந்தது மட்டுமன்றி எடுத்தல், படுத்தல் என்னும் பான்மையில் ஒரெழுத்தொலி உச்சரிக்கப்படுவதற்கும் காரணமாயிற்று. எடுத்தல்

என்பது உயர்த்திக் கூறுதல். இதுவே ஒலியழுத்தம் எனப்படுவது. படுத்தல் என்பது தாழ்த்திக் கூறுதல். பின்வருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் எடுத்தல், படுத்தல் என்னும் உச்சரிப்பின் பயனாய் ஒருசொல் இருபொருள் விளக்கும் பண்பைக் கூறுகின்றன.

‘உப்பகார மொன்றென மொழிப
இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே’
(தொல். எழு. 76)

‘உப்பகார மொடு ஞகாரையு மற்றே
அப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான’
(தொல். எழு. 80)

‘தபு’ என்னுஞ் சொல்லை எடுத்தும் படுத்தும் உச்சரிக்க இரு பொருள்படுவதை முதற் சூத்திரம் விளக்குகின்றது. இரண்டாங் சூத்திரத்தில் வரும் ‘அப்பொருளிரட்டாது’ என்பதிலிருந்து முதற் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட ‘தபு’ என்பது பொருளிரட்டும் சொல் என்பது பெறப்படுகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் முதற் சூத்திரத்துக்கு உதாரணமாக ‘தபு’ என்பதனைக் காட்டிப் பின்வரும் விளக்கமுங் கூறுவர்.

“இஃது ஒரு சொல் வரையறையும் அஃது ஓசை வேற்றுமையால் இரு பொருள் தருமெனவுங் கூறுகின்றது. உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒருமொழிக்கல்லது பன் மொழிக்கு ஈறாகாதென்று கூறுவர் புலவர்; அதுதான் தன்வினை பிறவினை யென்னும் இரண்டிடத்தும் நிலை பெறும் பொருண்மைத்தாய் என்றவாறு. உதாரணம் தபு என வரும் இது படுத்துக் கூற நீ சாவெனத் தன் வினையாம்; எடுத்துக்கூற நீ ஒன்றனைச் சாவப் பண்ணெனப் பிறவினையாம்.”

தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழ்ச் சொற்களில் ஒலியழுத்தம் நிலவியதென்பதை இவ்விரு சூத்திரங்களுங் காட்டுகின்றன. ‘தபு’ என்னுஞ் சொல் கூட்டும் அதேபொருளில் ‘தவு’ என்பதும் வழக்கிலிருந்ததைச் சங்க நூல்கள் காட்டுகின்றன. தவு - கெடுதல்; அழித்தல். ‘தவா அலியரோ’ (புறநானூறு) இத் தபு, தவு என்னும் இரு சொற்களின் மூலம் ‘தா’ என்பதாகும்.

‘தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்’ (தொல். சொல். 344) என்பதில் வரும் தா - ‘வருத்தம்’ என்பதே தபு, தவு என்பனவற்றின் மூலம் ‘தாவில் கொள்கை மடந்தை’ (திருமு. 175) என்பதில் ‘தா’ என்பது ‘அழிவு’ என்னும் பொருளில் வருதல் காண்க.

தபு - ‘பறை தபு முது குருகு’ (ஐங். 180-3).
‘திரை தபு கடலின்’ (நற். 18-7).

எனவே தா > தவ் > தப் என குறிலையடுத்த மெய்யொலி ஒலியழுத்தங்கள் காரணமாகப் பிளவு பெற்று தவ் - தப் என இரண்டாகி தவு - தபு என்னும் சொற்களாக வளர்ந்தது. இங்ஙனம் மூலவுயிர்க் குறுக்கம் எண்ணிறந்த ஒலிப் பிளவுகளுக்குக் காரணமாயிற்றென்பது தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

ஒலியழுத்தங் காரணமாகப் பிறந்த புத்தொலிகள் ற், ள், ட், ண், ல் என்னும் மெய்களும் ஐ, ஓள என்னும் உயிர்களும், ஆய்தம், குற்றியலுகரம் ஆகிய சார்பொலிகளுமாகும். மூலவுயிராகிய நெடில் குறுகி ஈரசைச் சொற்களைத் தோற்றுவித்த கி.மு. 2000 - கி.மு. 1500 ஆகிய காலவெல்லையினுள் இவ்வொலிகள் தமிழில் தோன்றின வெனக் கருதக்கிடக்கின்றன.

றகர மெய்யொலியின் தோற்றம்

ர் > ற்

தொழிற்சொற் பிறப்புக் காலத்தில் நெட்டுயிரின் பின்னே தோன்றியதாகிய ரகரமெய்யொலி ஒலியழுத்தத்தின் காரணமாக றகர மெய்யாகவும் மாறிற்று. இன்றைய தமிழில் உள்ள ரகர, றகர மெய்யொலிகளின் மூலம் ரகரமெய்யென்பது பெறப்படும். எனவே ரகரம், றகரத்தை விடப் பழமையானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கத் தமிழிலுள்ள றகரவொலி பழந்தமிழ் ரகரத்தின் விகாரமாகும். ரகர, றகரங்களின் பிறப்பையொட்டித் தொல்காப்பியர் கூறும் பின்வருங் கூற்றுக்கள் சிந்திக்கத்தக்கன.

நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட

ரகார முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும். (தொல். எழு. 95)

அணரி நுனிநா அண்ண மொற்ற
றஃகா னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும். (தொல். எழு. 94)

இச்சூத்திரங்களில் ரகர நகரங்களுக்குப் பிறப்பிடம் ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. முயற்சியில் மட்டும் வேறுபாடு காட்டப்பட்டுள்ளது. நாநுனி மேலே சென்று அண்ணத்தைச் சிறிது தொட்டு நிற்ப (வருட) ரகரம் பிறக்கும். நாநுனி அண்ணத்தை முட்டி நிற்ப (ஒற்ற) நகரம் பிறக்கும். இதிலிருந்து ரகரத்தை அழுத்தியுச்சரிக்க நகரம் பிறக்குமென்பது தெரிகிறது. நாவும் அண்ணமும் ஒற்றி நிற்கும்போது காற்று ஊடே செல்லாது. அப்போ பிறப்பது வல்லின ஒலியாகும். எனவே 'க்' போன்ற பண்புடையது 'ற்' ஆகும். நாநுனி அண்ணத்தை வருடும்போது சிறிது காற்று ஊடே செல்லும். அப்போ பிறப்பது ரகர வொலியாகும். உயிரெழுத்துக்களை ஒலிக்கும்போது அதிக காற்று நாவுக்கும் அண்ணத்துக்கும் இடையே உலவும். அகரத்தை ஒலிக்கும்போது வாய் அங்காந்து நிற்பதால் அதிக காற்று இகரத்தை ஒலிக்கும்போது நா மேற்செல்வதால் குறைந்த காற்றும் வாயினூடு வெளிவரும். எனவே இகரவுயிரொலி பிறக்கும்போது நா மேற்சென்று பின்னும் நாவின நுனிப்பக்கம் மேலே சென்றால் ரகரவொலி பிறக்கும். இதிலிருந்து விளங்கும் உண்மை யாதெனில் ரகரமெய் தன் தோற்றக் காலத்தில் உயிர்ப் பண்பு செறிந்திருந்ததென்னும் கூற்று ஏற்கத்தக்கதாகும். காலப் போக்கில் நாநுனி அண்ணத்தை ஒற்றி அழுத்தி நிற்ப ரகரம் வல்லின ஒலியாகிய நகரத்தைத் தோற்றுவித்தது. எனவே ரகர, நகரங்களின் பிறப்பிடம் ஒன்று, முயற்சி வேறு என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

சங்க நூல்களிலுள்ள பின்வருஞ் சொற்கள் ரகரத்தை அழுத்தி உச்சரிப்பதனால் நகரம் பிறந்ததென்பதைக் காட்டுகின்றன. ரகர ஒலியழுத்தத்தைக் காட்டுவதற்காக ஈண்டு அவற்றை இரட்டி எழுதிக் காட்டுவாம். ரகர நகரச் சொற்கள் ஒரே பொருளைச் சுட்டுவதையும் ரகரச் சொற்களின் பொருள் மூலமாயும் நகரச் சொற்களின் பொருள் அவற்றின் வழியாயும் நிற்பதை காணலாம்.

கா > கார் - கருமை; கார், காரை - கருநிறந்த தண்டுடைய செடி.

கார் > கர் - இருள், செறிவு, நிறைவு;

கர் > கரு > கருவி - நிறைவு.

கர்- கம் > 'கம நிறைந்தியலும்' (தொல். சொல்.)

கார் - காறு (கருமை); காறி - காக்கை.

கார் > கர் > கரு, கரி; கரு > கருமை.

கர் > கரு > கருவி - 'கருவி மாமழை' (நற். 213-8).

கரி - கருநிறமுடையது; யானை.

கர- இருளிடைப்படுதல்; 'விடியல் மெய் கரந்து'
(நற். 12-4)

கார் > கர் > கரு > கறு - கறுப்பு, கறுத்தல்.

கர் > கற் > கறய் - கருநிறமுடையது, நஞ்சு.

கர் > கற் > கறி - கருநிறமுடையது; மிளகு.

'கறி வளர் அடுக்கம்' (நற். 151-7); கறி - மிளகுச்செடி

கா > கர் > கரய்- 'யாம் தற்கரையவும் நாணிநள்' (நற். 308-3)

கற் > கறங்கு - 'நா நவில் பல் கிளை கறங்க' (நற். 42-4)

'கா' என்னும் ஒலியை ஒலித்த பறவையை 'கா' என்ற பெயரால் அழைத்த பழந்தமிழர் அப்பறவையின் நிறத்தாற் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டு 'கார்' என்னுஞ் சொல்லை ஆக்கிக் கொண்டனர். காலப்போக்கில் கருநிறமுடைய மேகமும், இருளும் 'கார்' என்னுஞ் சொல்லால் அழைக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் கரிய தண்டுடைய செடியும் 'காரை' எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. 'முட்காற் காரை' (புறநா. 258-1)

'கார்' என்பது குறுகி 'கர்' என ஆகி பின் 'கற்' என ஒலியழுத்தம் பெற்று வளர்ந்த வரலாறு ஈரசைக் காலத்ததாகும்; கறு - கருநிறம், கோபம்; கறி - மிளகு; கறை - நஞ்சு; கருமை (கறை மிடறு - புறநா. 1-5), கறு, கறி, கறை என்றும் இச்சொற்கள் சுட்டும் பொருளை நோக்கின் மக்கள் நாகரீகம் வளர்ந்த காலத்திலேயே றகர மெய்ச் சொற்கள் பிறந்தன என்பது துணியப்படும்.

கார் > கர் > கற் > கற்றை - திரள்

'கற்றை ஈந்தின் முற்றுக்குலை' (நற். 174-1)

ஆ > ஆர் - ஒலித்தல்; உண்ணுதல்; செறிவு.

ஆர் > ஒலி; ஆர் > ஆரு > ஆறு - ஒலியுடன் செல்வது; அருவி:

ஆர் > அர் > அரு > அருவி - ஒலியுடன் கூடியது; ஆறு:
 அர் > அரி - உட்செல்வது; கள்.
 அரிசி - உட்செல்வது; உணவு, சோறு:
 அர் > அம் > அறி - உள்ளிருத்துதல்; உணர்தல்.
 அர் > அரு > அருள் - (மனத்தில்) உள்ளிருப்பது.
 அர் > அரு > அறு - உட்செல்லல்; வெட்டுதல்.
 அர் > அம் > அறய்-நெருக்கமுடையது; செறிவுடையது;
 பாறை.

‘வியலறை மூழ்கிய’ (நற். 236-9)

அருவி - ஆறு என்னும் இரண்டும் ஒரே பொருளையே சுட்டுவன. ‘அருவி’ என்னும் பெயர் அது ஆர்ப்பதனாலேயே பெற்றதாகும்; ‘அருவி ஆர்ப்ப’ இம்மென இழி தரும் அருவி’ என்ற தொடர்கள் சங்க நூல்களில் பெருவழக்காயுள்ளன. பழந்தமிழ் மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் ‘இம்’ என்னும் ஓசையோடு நீரானது கீழோடி இறங்குவதை சிறப்பாகக் கருதினர் ஆகையின் ஆர்த்தல் அருவியின் பண்பெனக் கொண்டனர். எனவே ஆர் - ஆறு என்பனவற்றின் பொருள் தொடர்பு பெறப்படும்.

ஆர்-என்பதன் பிறிதொரு பொருள் ‘செறிவு’ என்பதாகும். அறி- அறு - அறை முதலிய சொற்கள் ஆர் > அர் என்பதினின்றும் பிறந்தவை. அறை - பாறை: பாறைக்கு ‘அறை’யென்னும் பெயர் வந்ததன் காரணம் அது நெருங்கிய செறிவுடைமையினாலாகும். ‘செறிவு’, ‘வன்மை’ என்பன தொடர்புடைய பொருளை உணர்த்துவன. அறுத்தல் - வெட்டுதல். ‘வெட்டுதல்’ என்பது ‘முட்டுதல்’ என்பதினின்றும் வளர்ந்ததாகும். கத்தி போன்ற ஆயுதத்தால் ஒரு பொருளை முட்டுதலே அறுத்தல் ஆயிற்று. எனவே ஆர் > அர் > அம் > அறு - ‘வெட்டுதல்’ என்பதும் ஆர் > அர் > அரி - ‘வெட்டுதல்’ என்பதும் ஒரே பொருளையுணர்த்துதல் காண்க. ஆர்- அறு என்பனவற்றோடு பிற்காலத்துச் சொற்களாகிய ஏர் > ஏறு, ஏறி என்பனவற்றை ஒப்பிடலாம்; ஏ > ஏர்; ஏ- செல்வது; அம்பு; ஏர்- எழுதல்; மேற்செல்லுதல்; செலுத்துதல்.

ஏர் > ஏர் > எரு - அடித்தல்.

‘ஊழினுருப்ப எருக்கிய மகளிர்’ (புறநா. 237-10)
 எரு - அழித்தல்; வெட்டுதல்.

‘பைம்புதல் எருக்கி’ (பெரும்-112)

எனவே ஏ > ஏர் - 'செல்லுதல்' என்பதே 'செலுத்துதல்'; 'வெட்டுதல்', 'அழித்தல்' என்றாயிற்று. ஏர் > ஏர் > எற் > எறி - எறிதல்- செலுத்துதல்; வெட்டுதல்; அடித்தல்.

'எருது எறி களமர்' (மலைபடு. 469): எறி - அடி:

இதிலிருந்து ஏர் > எறி என்பது போன்றே ஆர் > அறு என்பது வளர்ந்ததெனத் தெரிகிறது. எரு - எறி என்ற இரண்டும் ஒரு பொருட் சொற்கள். அதுபோன்று அரி - அறு என்ற இரண்டும் ஒரே பொருளான. எறி - அறு என்பன ஈற்றில் இகரமும் உகரமும் பெற்றதன் காரணம் அவற்றின் மொழிமுதல் எ-அ உயிர் வேறுபாட்டிற்கு இணங்கப் பொருந்துதலாகும்.

செறிதல் - முட்டுதல் - அடித்தல் - வெட்டுதல் - அழித்தல் என்னும் பொருட்டொடர்பை ஆராயின் தமிழ்ச் சொல்லொன்றின் பொருள் வளத்தை உணரமுடியும். ஆர் > அர் > அரி என்பனவற்றில் ஆர் - அரி இரண்டும் உண்ணுதல், உணவு(கள்) இரண்டையும் உணர்த்துதலும் நோக்கத்தக்கது. ஆர் - செறிவு - முட்டுதல் - செலுத்துதல் என்னும் பொருளில் 'அரி' என்பது வாயினுள் செலுத்துதலுக்காய் 'உணவு' என்பதாயிற்று; 'அரி' - 'வெட்டுதல்' என்பது 'முட்டுதல்' என்பதின்மீண்டும் வளர்ந்ததாகும். அரி - அறி என்பனவற்றில் ரகர, றகர மாற்றங் காணப்படினும் மூலப் பொருள் ஒன்றே. அறிதல் - உணர்தல். அறிவு - உணர்வு; உண்-உணர்வு இரண்டும் ஒரே மூலப்பொருளுடைமை வியக்கத் தக்கது. எனவே உண், உணர்வு இரண்டும் ஒரே மூலப்பொருள் கொண்டிருப்பது போன்றே ஆர் - உண்ணுதல். அரி - உணவு; அறி - உணர்வு என்பன அமைந்துள்ளன. உணவும் உணர்வும் உட்செல்வன அல்லது உள்ளிருப்பன என்ற மூலப்பொருளான.

ஆறு, அறி, அறு, அறை முதலிய றகர மெய்ச் சொற்கள் எல்லாம் 'ஆர்' என்னும் மூலச் சொல்லினின்றும் வளர்ந்து உள்ளமையின் ர் > ற் மாற்றம் பெறப்படுகின்றது.

பா > பார் - பரத்தல்; பார் - பரந்திருப்பது; பூமி

பார்த்தல். 'மழகளிற்று பார்க்கும்' (நற். 192-2)

பாரை - பரந்திருப்பது; கடப்பாரை (பெரும்: 90-92. உரை)

பாரை > பாறை - பரந்திருப்பது; கற்பாறை.

'உலைக்கலன்ன பாறை யேறி' (குறுந். 12-2)

பாரை > பாறை என்பனவற்றில் ர் > ற் ஆக மாறியமை காணப்படுகின்றது.

பரி - பருத்தல் 'பரி அணல் பெண்ணை' (நற். 218-11)

பார் > பர் > பர > பரி > பரு பரு - பருத்தல் 'பாரை வேம்பு' (நற். 218-7)

பர் > பற > பறழ், பறவை; பறை.

பார் > பாற் > பாறு - பரத்தல்; பறத்தல், பருந்து.

பர் > பரு > பருந்து.

பார் > பாரம்:

பர் > பரு > பருத்தி;

பார் > பார்ப்பு

பர் > பற > பறவை.

'பா' என்னும் அசைச் சொல்லினின்றும் பிறந்த 'பார்' என்பது பண்டைக் காலத்தில் மிகப்பெரு வழக்குடையதாய் இருந்ததெனத் தெரிகிறது.

பார் > பாரி - பரத்தல். 'பகல் செய் மண்டிலம் பாரித்தாங்கு' (பெரும். 442)

பார் > பாரு > பாறு - பரத்தல்; விரிதல்

பாறு மயிர்க் குடுமி' (புறநா. 279-9)

பாரித்தல், பாறுதல் என்னும் இரு சொற்களின் பொருளை ஆராயுமிடத்து 'பாரித்தல்' என்னும் சொல்லின் அடியாகிய 'பாரி' என்பது சுட்டும் பொருள் பழமையானதாகக் காணப்படுகின்றது. 'பாறு' என்பது 'விரிதல்' என்னும் பொருளில் மட்டுமன்றி பருந்தின் பெயராகவும் வழக்கிலிருந்திருக்கிறது. 'பாறு இறை கொண்ட பறந்தலை' (புறநா. 360-15). 'பருந்து பசிதீர்க்கும் நற்போர்' (புறநா. 179-11). 'பார் முதிர் பறந்தலை' (புறநா. 265-1). 'பறம்பு மலைப் பாரி' என்னுந் தொடர்களை ஒருங்கு நோக்கும்போது 'பார்' என்பதன் பொருளும், அது பாறு, பறம்பு, பறந்தலை என்னுஞ் சொற்களுடன் பார், பாரி, பருந்து என்பனவற்றிலும் பொருந்தியிருக்கும் திறனும் வியக்கத்தக்கன.

பாரம் - பருத்தி இரண்டும் ஒரு பொருட்சொற்கள்.

பாறு - பருந்து என்பன இரண்டும் ஒரு பொருட்சொற்கள்.

எனவே பார் > பாறு; பார் > பர் > பரு என்னுஞ் சொற்களின் தோற்றம் விளங்குகின்றது. பறம்பு - பாரி என்பவனின் மலை; 'பறந்தலை' - போர்க்களம். 'பறந்தலை' 'பறம்பு' என்பனவற்றின் பழைய வடிவம் 'பறம்' என்பதாகும்; பறம் - பரந்திருப்பது; வார் > வர் > வரி - நீண்டிருப்பது; வார் > வர் > வர > வரம் > வரம்பு - என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. 'பறம்' 'வரம்' என்பன பறம்பு, வரம்பு என வளர்ந்தன.

பர் > பர > பற > பறய் > பறழ் > பறம்
 பர - பரந்துபோதல், பறந்து போதல் என்பன ஒரு பொருட் கிளவி.
 பார் > பாற் > பாறு என மாற்றம் பெற்றது போன்று
 பார் > பர் > பற் > பற என மாற்றம் பெற்றது.

'பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை'
 (தொல். பொரு. 559)

'பறவை பார்ப்புவயின் அடைய' (நற். 69-3)

'மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினங்கட்கு' (அகநா. 31-6)

என்னுஞ் சொற்றொடர்களை ஆராயுமிடத்து 'பார்' என்பதுவே 'பறத்தல்' என்னும் பொருளிற் பண்டு வழங்கினதென்பதும், பிற்காலத்தில் பார் > பார்ப்பு என்றாயிற்றென்றும் தெரிகின்றது. பறப்பவற்றின் இளமைப் பெயராக 'பார்ப்பு' என்பது வழக்கில் இருந்தது மட்டுமன்றி பார்ப்பு, பிள்ளை என்னுஞ் சொற்களின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தவே தொல்காப்பியர் சூத்திரஞ் செய்தனராகலின் 'பார்ப்பு' என்பதன் மூலவழக்கை உணரலாம். பார் > பர் > பரி - ஓடுவது; குதிரை. பார் - பறவை; பரி - குதிரை. இவ்விரு சொற்களும் பாறு - பருந்து என்பனவற்றுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கன.

பற > பறய் (பறை) - பறத்தல், இறகு, பறவை.

'முதுபாறு இறகு புடைத்திற்ற பறைப்புன் தூவி'

(நற். 329-5)

‘பறை தபு முது குருகு’ (ஐங் 180-3); பறை, கறை, அறை என்பனவற்றை ஒப்பிடிந்,

பார் > பர் > பற் > பறய் (பறை)
 கார் > கர் > கற் > கறய் (கறை)
 ஆர் > அர் > அற் > அறய் (அறை)

என ர் > ற் ஆக மாறிய வரலாறு புலப்படும்.
 பார் > பர் > பற > பறழ் - பாய்வது; குரங்குக்குட்டி.

‘துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்க’ (நற். 95-4)
 ‘கல்லா வன் பறழ்’ (நற். 57-6)

என்னுஞ் சொற்றொடர்களில் வரும் ‘பறழ்’ என்பது குரங்குக் குட்டி எனப் பொருள்படும். குரங்குக்குட்டியானது கல்லாமலே பாயும் வித்தை பெற்றுள்ளது என்பது பரம்பரை. எனவே ‘கல்லாவன் பறழ்’ என்ற சொற்றொடர் ‘பறழ்’ என்பதன் மூலப் பொருளை விளக்கி நிற்கின்றது. பறழ், பிறழ், உறழ் என்பன ஒரே வகையான பிறப்புடைய சொற்கள்.

பார் > பர் > பற் > பற > பறழ்
 பீர் > பிர் > பிற் > பிற > பிறழ்
 உளர் > உர் > உற் > உற > உறழ்

கடுவன் - குரங்கு, பறழ் - குரங்குக்குட்டி. இவ்விரு சொற்களின் மூலங்களாகிய ‘கடு’ ‘பற’ என்பன முறையே ‘விரைதல்’ ‘பாய்தல்’ என்னும் பொருளான. கடு, கடுகு - விரைந்து செல்லல். எனவே குரங்கு வர்க்கத்தின் சிறப்பியல்பு ‘பாய்தல்’ என்பது பெறப்படுகின்றது. பாய்ந்து செல்லும் குதிரையைப் ‘பரி’ என்றும், பரந்து செல்லும் புட்களை ‘பறை’ என்றும் பாய்ந்து தொங்கித் திரியும் குரங்கை ‘பறழ்’ என்றும் பெயரிட்டழைத்த பழந்தமிழரின் சிந்தனை வியக்கத்தக்கது.

பார் > பர் > பற் > பறி - பாய்.

‘பறிப் புறத்து இட்ட பால் நொடை இடையன்’ (நற். 142-4) என்னுஞ் சொற்றொடரில்வரும் ‘பறி’ என்பது பனையோலையால் இழைத்த பாயைச் சுட்டுகின்றது. ‘பரி’ என்பது பாய்தலையும் ‘பறி’ என்பது

பாயையும் சுட்டுந்திறன் வியக்கத்தக்கது. பரி - பறி இரண்டும் 'பாய்' என்னும் பொருளில் பரத்தலைச் சுட்டுதல் காண்க. 'அரி' 'ஆய்' இரண்டும் நுண்மையைச் சுட்டுதலும் அன்ன.

எனவே பாறு, பாறை, பற, பறை, பறழ், பறி முதலிய சொற்களெல்லாம் பார், பர் என்னும் ரகர றகர விகாரச் சொற்களென்பது பெறப்படுகின்றது.

வா > வார் - நீளுதல்: நெடிதாதல்:

வார் > வர் > வரி - நெடியது:
 வர் > வர > வரள் - (நீரின்றி) நீடுதல்: வரட்சி:
 வர > வற - நீரறல்.

'நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை' (நற். 99-1)

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நீரின்றி நிலவும் நிலையையே வரட்சியாகக் கருதினர். வார் - 'நீடுதல்' என்ற மூலச் சொல் காலப்போக்கில் 'நீரின்றி நீடுதல்' 'மழையின்றி நீடுதல்' என்னும் பொருளில் 'வரள்தல்' எனக் கருதப்பட்டது. எனவே வர் > வர-வற என்ற சொற்கள் 'நீர் அற' என்னுஞ் சொற்பொருளோடு நின்றே பொருள் தந்து பின்பு தனித்து நிற்கலாயின. 'மா வறுத்தல்' என்னும்போது நீரறுதலையே இன்று கருதுகிறோம். 'உலர்தல்' என்னும் போதும் நீரறுதலே கருதப்படுகிறது. உலர்தல் - வாடுதல். 'இலை வாடுதல்' என்னும் போதும் இலை நீர்த்தன்மை அறுதலே குறிக்கப்படுகிறது. வா > வார் > வரள் என்பதும் வா > வாடு என்னும் ஒரே மூலத்தினின்றும் தோன்றிய சொற்கள். இங்ஙனம் 'உள்ளதன் இன்மை' பற்றிப் பிறந்த சொற்கள் காலப்போக்கில் 'இன்மை'யை மட்டுஞ் சுட்டுதல் இந்தோ - ஐரோப்பியம் முதலிய எல்லா மொழிகளிலும் உண்டு. எனவே பழந்தமிழர் 'வார்' என்ற சொல்லை 'நீளுதல்' என்னும் பொதுப் பொருளிலும் வார் > வர் > வர > வற என்ற சொற்களை 'நீரின்றி நீடுதல்' (கோடை) என்னும் பொருளிலும் கொண்டனர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

வார் > வர் > வர > வற > வறன் - 'இன்மை' இது பிற்காலச்சொல்

'கொழுநன்குடி வறன் உற்றென்' (நற். 110-10)

வர > வற > வறம் - 'வறங்கொல வீந்த கானம்' (நற். 238-1)
வார் > வர் > வரு > வறு - 'நீர்' இன்மை

'வறு நீர் நெய்தல்' (நற். 183-10)

'நீற வறந்த', 'வறுநீர்' என்னுஞ் சொற்றொடர்களை ஒப்பிட்டு ஆராயும்போது 'வறு' என்பது 'நீர்' என்பதனோடு ஒட்டி நின்றே பொருள் பயப்பது காண்க. எனவே 'வார்' என்பதினின்றும் பிறந்த 'வரி', 'வறு' என்ற சொற்கள் முறையே ஒரு பொருளின் உண்மையையும் இன்மையையும் சுட்டலாயின. வரித்தல் -கோலஞ் செய்தல்; வறு - கோலஞ் செய்யாதிருத்தல்.

வார் > வர் > வரி - கோலஞ் செய்தல்.

'நறு வீ நுண்ணிதின் வரித்த சென்னி' (நற். 342-9)

வார் > வர் > வற > வறு - கோலஞ் செய்யாதிருத்தல்.

'வறுந்தலைப் பெருங்களிறு' (நற். 182-9)

வார் > வர் > வற > வறி(து) - 'இன்மை'

இச்சொல் வரலாற்றாராய்ச்சியிலிருந்து ரகரச் சொற்களின் முதன்மையும் நகரச் சொற்களின் பின் பிறப்பும் அறியத்தக்கன. வர், வரி என்பது பழைய சொல். வர் > வற > வறி என்பது பிற்காலத்திய சொல்.

ஈ > ஈர் - போதல்

ஈர் > ஈறு - மேற்செல்கை 'எல்லை' முடிவு. இறுதி:

ஈர் > இர் > இரி

இர் > இரு > இருவி

இர் > இர > இரய் (இரை); இரா

இர் > இம் > இறு > இறுதி.

இர் > இம் > இற

இர் > இம் > இறய் (இறை)

இரி - இற இரண்டும் ஒருபொருட் சொற்கள்:

இர் > இரி - போதல், பறத்தல், கடத்தல்.

'உண் துறை மகளிர் இரிய' (நற். 310-3)

‘இனன் இரிந்தோட’ (நற். 242-8)

இர் > இற் > இற - போதல்; கடத்தல்.

‘அத்தம் இறந்தன ராயினும்’ (நற். 329-8)

ஈர் > இரி - இற என்பனவற்றோடு பார் > பரி - பற என்பனவற்றை ஒப்பிட்டுச் சொற்பிறப்பொற்றுமை காணலாம்.

இரி > இரலை - இரிந்தோடுவது; மான்; பரி - செல்தல், குதிரை என்பது காண்க.

“----- மடமான்
‘விழிக்கண் பேதையொடு இனனிரிந்தோடக்
காமர் நெஞ்சமொடு அகலா
தேடுஉ நின்ற இரலை ஏறே’ (நற்: 242-7.10)

இர் > இரு - தங்குதல், செறிதல்

இர் > இற் > இறு - தங்குதல்

இரு - இறு என்னும் இரண்டு சொற்களும் ஈ > ஈர் > இர் என்பதினின்றும் தோன்றியவை. இர் > இரி - போதல்; ஈ > ஈழ் > இழ், இழி - கீழ்ப்போதல்; இர் > இற் > இற - போதல், கடத்தல். இர் > இற > கீழ்ப்போதல். இற > இறஞ்சு (இறைஞ்சு) என்பதனை நோக்கின் இதனுண்மை பெறப்படும். ‘ஆம்பல் தாமரைக்கு இறைஞ்சும்’ (நற். 300-4) என்பதில் ‘இறைஞ்சும்’ என்பது ‘தாழும்’, ‘குனியும்’ என்னும் பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இற > இறங்கு - கீழ்ப்போதல்; எனப் ‘போதல்’ என்னும் மூலப்பொருள் கொண்ட ‘ஈ’ என்பது வளர்ந்து ‘கீழ்ப்போதல்; என்னும் பொருளையும் ‘கீழ்ப் போய்த் தங்குதல்’ என்னும் பொருளையும் படிப்படியே பெறலாயிற்று.

இரு - தங்குதல். ‘புகர் நிழல் இருந்தனமாக’ (நற். 318-3)

இறு - தங்குதல். ‘ஆடு மழை இறுத்தன்று’ (நற். 68-10)

‘மழை இறுத்தல்’ என்பது ‘மழை கீழ்நோக்கிப் பெய்தல்’ என்பதாகும். அது தங்குதலுக்காயிற்று:

இரு > இருவி - தங்குவது; 'குலவுப் பொறை இறுத்த கோல்தலை - இருவி' (நற். 306-6)

இர் > இற், இறய் (இறை) - தங்குதல்.

'குருகு ... புன்னை இறை கொண்டனவே' (நற். 67-5)

இரு - இறை ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருட் சொற்கள்.

'இருந்து இறை கூடிய பசலைக்கு' (நற். 247-8)

இர் - இற் இரண்டும் 'தங்குதல்' என்னும் பொருளில் 'செறிதல்' என்னும் பொருள் பெற்று வளர்ந்தன.

இர் > இரணை - செறிவு; நெருக்கம்.

'செம்பேர் இரணை அலவற் பார்க்கும்' (நற். 123-10)

இர் > இருள் - 'தூங்கு இருள் துவன்றும்' (நற். 123-3)

என்பதில் வரும் 'தூங்கு', 'இருள்', 'துவன்று' ஆகிய மூன்றும் 'இருள்' என்பதன் பொருளை வலியுறுத்துவன. 'நிறைந்த இருட்பொழுது நெருங்கி யுறையாநிற்கும்' என்பர் உரைகாரர். எனவே 'இருள்' என்பதன் மூலமாய 'இரு' என்பதும், இரு > இறு என்பதும் 'செறிதல்', 'நிறைதல்', 'மிகுதல்' என்னும் பொருள்களைப் பிற்காலத்திற் பெற்றன என்பதும் பெறப்படுகின்றது; இர் > இருள் என்பது போன்று, இர் > இர > இரா > இரவு என்பன தோன்றின. 'கூகையும் இராஅ இசைக்கும்' (நற். 218-8). எனவே 'தங்குதல்' என்னும் பொருள்படும் 'இரு' என்பதும், 'தங்கியிருத்தல்' (செறிதல்) என்னும் பொருள்படும் 'இரா' என்பதும் 'இர்' என்பதினின்றும் தோன்றியமை காண்க.

இர் > இரு > தங்குதல், செறிதல், கருமையாதல்:

'இருஞ் சூழோதி' (நற். 26-9) என்பதில் வரும் 'இரு' என்பது 'செறிந்த', 'கரிய' என்னும் இரு பொருள் தருதல் காண்க.

இரா - இரு இரண்டும் ஒரு பொருட்சொற்கள்.

இரா - செறிவு; கூட்டம்; இருள்.

இறா - செறிவு; கூட்டம்.

இறால், இறா, இறவு என்பனவற்றின் மூலம் ஈர் > இர் > இற்
என்பதாகும்.

இறால் - இறைகொள்ளும் (தங்கும்) இடம்; கூடு:

‘பறவை இழைத்த பல்கண் இறாஅல்’ (நற். 185-9)
என்பதில் ‘இறாஅல்’ என்பது கூட்டைச்
சுட்டுகின்றது.

‘குருகின் நிரைப்பறைத் தொழுதி வாங்குமடற்
குடம்பைத் தூங்கிருள் துவன்றும்’ (நற். 123-2.3)

என்பதில் வரும் ‘குடம்பை’ இருள் செறிந்ததாயுள்ளதென
வருணிக்கப்பட்டுள்ளது; எனவே தங்குதல், செறிதல், கூடுதல்
என்னும் பொருள்கள் தொடர்புடைமை காண்க.

இறா > இறவு - கூட்டமாய் வாழ்வது; ஒருவகை மீனிமை.

‘இறவு ஆர் இனக்குருகு இறைகொள இருக்கும்’
(நற். 131-6)

‘அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன
துய்த்தலை இறவொடு தொகைமீன்’ (நற். 111-1.2)

என்னுந் தொடரில் இருப்பைப் பூவின் செறிவுக்கும், இறவு
மீனின் செறிவுக்கும் ஒற்றுமை காட்டப்பட்டுள்ளது: எனவே
இருப்பை (ஒரு மரம்); இறவு (ஒரு மீன்) என்ற இரண்டும் இர், இற்
> என்னும் மூலங்களினின்றும் கிளைத்தமை காண்க.

இர் > இற் > இறு - செறிவு; திண்மை

இறும்பு - செறிந்திருப்பது; திரண்டிருப்பது, மலை.

‘வேய் பயில் இறும்பின்’ (நற். 213-5)

‘மஞ்சு தவழ் இறும்பில்’ (நற். 154-4)

இர் > இரு > இரும்பு - செறிவு; திண்மை.

இர் > இற் > இறு > இறும்பு - செறிவு, மலை.

தமிழ்மொழி வரலாற்றிலே இரு, இரும், இரும்பு என்ற சொற்களும், இறு, இறும், இறும்பு என்ற சொற்களும் படிப் படியே வழக்குப் பெற்றிருந்தன எனவும் அவற்றின் மூலப் பொருளினின்றும் கிளைத்த சொற்கள் பல்வேறு பொருட்களைச் சூட்டின எனவும் கருதக் கிடக்கின்றன.

பார் > பர் > பர > பற > பறம் > பறம்பு - பறம்புமலை
ஈர் > இர் > இரு > இறு > இறும் > இறும்பு - மலை

செறிவு, நிறைவு, பெருக்கம் என்பன மலையின் பண்புகள். 'மலை' என்பதன் மூலமாகிய மா > மல் என்பதும் இப்பொருளானவாதல் காண்க. மா - பெருமை; மா > மல் - நிறைவு; மல் > மலிர் - நிறைவு 'ஓதம்... மலிர்' (நற். 117-2). எனவே 'மலை'யின் மறு பெயராகிய 'இறும்பு' என்பது ஈர் > இர் > இற் என்பதினின்றும் தோன்றியமை பெறப்படும்.

நீ	>	நீர் - நிர, நிரம்பு, நிரை, நிறை; நிறு,
பீ	>	பீர் - பீறுதல், வெளிவருதல். பீர் > பீறு
பீர்	>	பிர் > பிர > பிற்; பிறழ், பிறய் (பிறை), பிறங்கல். பிர் > பிரி > பிறி.
மீ	>	மீர் - மீறுதல்: மீர், மீறு
மீர்	>	மிர் > மிர > மிற: மிறய் (மிறை)
வீ	>	வீர் - வீறுதல்: வீர் > வீறு; வீரம் - விர் > விர > விற: விரல், விறல். விரி

ஈ > ஈர் என்பது எவ்வாறு ஈர் > ஈர் என்னும் மாற்றம் பெற்று சொற்பெருக்கமடைந்ததோ அவ்வாறே ஏனைய பீ > பீர், மீ > மீர், வீ > வீர் என்பனவும் முறையே பிர் > பிற், மிர் > மிற் - விர் > விற் - மாற்றம் பெற்றன.

ஊ > ஊர் - ஊறுதல், வெளிவருதல்; பரத்தல்.

'சேர்ப்பிற்றம் உறைவின் ஊர்க்கே' (நற். 4-12)

'கடற் படப்பையெம் உறைவின் ஊர்க்கே'

(நற். 67-12)

'குன்ற வேலித் தம் உறைவின் ஊர்' (நற். 176-11)

என்னுஞ் சொற்றொடர்களில் 'உறையும் இடம் ஊர்' என்பது சூட்டப்பட்டுள்ளது. உறைதல் - தங்குதல்; வசித்தல். 'இவண் உறை வாழ்க்கை' (நற். 4-5) என்பதுவும் அது. ஆயின் 'ஊர்'

என்னும் அசைச்சொல்லின் மூலப்பொருள் ஊர் - ஏறுதல். ஊ > ஊர் - வெளிவருதல், உலவுதல் என்பனவாகும்.

‘கொண்கன் ஊர்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்’ (குறுந் 212-1).

ஊர் - பரத்தல் - ‘மெய் பசப்பு ஊர்தல்’ (குறுந். 371-1), ‘பசலை ஊரும்’ (நற். 326-7), ‘பசலை பாய்தரும்’ (நற். 368-7) என்பதில் ‘ஊர்தல்’ படர்தல் அல்லது ‘தோன்றுதல்’ என்பதாகும். எனவே ஊர் > ஊறு > ஊற்று என்பன ஒரே மூலத்திலிருந்து கிளைத்த சொற்கள் என்பது பெறப்படும். ‘கல்லூற்று ஈண்டல்’ (நற். 186-1); நீரூறுதல் என்பது ‘நீர் வெளிவருதல்’ என்பதாகும்.

ஊறு - மேல் வருதல். ‘ஓழுகின ஊறு நீருயவை’ (மலைபடு. 136)

ஊ > ஊர் > ஊறு ‘பிரசம் ஊறு நாடன்’ (நற். 268-5)
 ஊர் > உர் > உர > உரவு
 உரு > உருள்

ஊர் - உரவு என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.
 ‘ஊர் கடல் ஓதம்’ (நற். 211-1)
 ‘உரவுக் கடல் உழந்த’ (நற். 63-1)
 ‘உரவு நீர்ச் சேர்ப்பன்’ (நற். 31-12)

உரவு - உலவுதல், அசைதல்.
 உர் > உரு > உருள் - உலவுதல், புரளுதல்.
 ‘உருள் பொலிபோல’ (நற். 270-4)

வெளிவருதல், தோன்றுதல் என்னும் பொருள்களையுடைய ஊர் > உர் - என்பது ஒலியழுத்தம் பெற்று உர் > உற் என்றாயிற்று.

உர் > உற் > உறு - பொருந்துதல்.

‘ஊசல் உறு தொழிற் பூசல்’ (நற். 90-10)
 ‘அரும்படர் உறவே’ (நற். 105-10)

உர் > உற் > உறய் (உறை) - பொருந்துதல் > தங்குதல்
 ‘உறைவின் ஊர்’

உறைந்து கிடப்பது உறை; தேன்துளி; பாலுறை; மழை:

‘ஈங்கை உறைநனி திரள் வீ’ (நற். 79-1)

உற் > உற > உறந்தை - உறை ஊர் > உறையூர்.

‘மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து’
(நற். 400-7)

பண்டைக்காலத்தில் மக்கள் நடமாடும் இடம் ஊராகவும், நடமாடா இடம் காடாகவும் கருதப்பட்டது. காலப்போக்கில் ஊடாடும் மக்கள் உறையும் இடமாக ஊர் கருதப்பட்டது என்பதைச் சொல் வரலாறு காட்டுகின்றது.

உர் > உற் > உறி - மேற்செல்வது; உறி.

‘பாணி கொண்ட பல்கால் மெல்லுறி’ (நற். 142-2)

உறி > உறி ஆகிய இரண்டும் ஒரே மூலப்பொருளான.
உறி > மேலிருப்பது; மரப்பட்டை; நார். ‘மரவுறி’

மூ > முர் - முன், மேல்.
மேல்வருதல் - தோன்றுதல்.

மூர் > மூரி - மேல் தோன்றுவது; பெரியது:

‘முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கர்’ (நற். 15-1)

மூர் > மூரல் - மேல் தோன்றுவது; சிரிப்பு.

மூர் > முர் > முர > முரம் > முரம்பு - மேட்டு நிலம்; மேல் நிலம்.
‘நெடுவரை முரம்பு சேர் சிறு குடி’ (நற்.33-1)

முர் > முர > முரம் > முரஞ்சல் - மேல்வருதல்; முதிர்ந்தல்.

‘முரஞ்சன் முதிர்வே’ (தொல். சொல். 333)

‘கோடுபல முரஞ்சிய கோளி யாலத்து’ (மலைப 35)

முரம்பு, முரஞ்சல் ஆகிய பிற்காலத்துச் சொற்களின் பண்டைய வடிவம் 'முரம்' என்பது வெளிப்படையாய்த் தோன்றுகின்றது. முரம் - மேல்வருதல்.

முர் > முரு > முருந்து - மேல்தோன்றுவது; முகை.

'முருந்து ஏர் வெண்பல முகிழ்நகை நிறந்து'
(நற். 179-1)

முர்' என்பது ஒலியழுத்தம் பெற்று 'முற்' என்றாயிற்று.

முர் > முற் > முறி - மேல்தோன்றுவது; முகை; தளிர்;

'முறியார் பெருங்கிளை' (நற். 151-6)

முரி > முறி > முறி எனப் படிப்படியே வளர்ந்த வரலாறு காண்க.

முர் > முற் > முறு > முறுவல் - மேல் தோன்றுவது; சிரிப்பு.

'முள்ளெயிற்று முறுவலுந் திறந்தன' (நற். 155-9)

'சிரிப்பு' என்னும் ஒரே பொருளில் மூரல், முறுவல் என்னும் இரண்டு சொற்களும் சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருப்பதனால் ஒலியழுத்தத்தின் உண்மையை உணர முடிகிறது. மூ, மூர், முற், முறு, முறுவல்.

முர் > முற் > முற்றம் எனப் பிற்காலத்தில் ஒலியழுத்தம் மிகப் பெற்றாம். முற்றம் - முன்னிருப்பது.

'நிலவு மணல் முற்றத்து' (நற். 140-6).

கார் > கர் > கற் > கற்றை (நற். 174-1)

மூர் > முர் > முற் > முற்றம் (நற். 140-6)

பூர் > புர் > புற் > புற்றம் (நற். 325-4)

முதலிய சொற்களெல்லாம் ஒலியழுத்தம் மிகப்பெற்ற ர் > ற் மாற்றச் சொற்களாம்.

உர் > உற் -, முர் > முற் - என ஒலியழுத்தம் பெற்று றகர மெய்ச்சொற்கள் தோன்றியமை போன்று குர் > குற் -, துர் - துற்-, நுர் - நுற் -, புர் - புற் - முதலியனவுந் தோன்றின.

குர் > குர - குரல், குரம், குரம்பை:

கூ > கூர் > குர் > குரு - குருளை; குருவி; குருத்து;
 குர் > குற் > குறு - குறு; குறும்பு;
 குர் > குற் > குறி
 குர் > குற் > குற - குற, குறம், குறவர்;
 குர் > குற் > குற > குறய் (குறை)

தூ > தூர் > தூறு, தூற்றல்.
 தூர் > தூற் > தூரு
 தூர் > தூற் > தூறு
 தூர் > தூற் > தூறய் (தூறை)

நூ > நூர், நூறு
 நூர் > நூற் > நூரய் (நூரை)

பூ > பூர் > பூறு
 பூர் > பூற்,
 பூர் > பூற் > பூற்று.

அடிக்குறிப்புகள்:

இயல்- 1

1. Max Muller: The Science of Language, London: 1862, P.30
2. சபாபதி நாவலர்: திராவிடப் பிரகாசிகை, கழக வெளியீடு - 998, சென்னை: 1960. பக். 37
3. Edward Sapir: Language: An introduction to the Study of Speech, New York: 1949, P.15
4. Otto Jespersen: Language, its nature, Development and Origin, London: 1950, P.73
5. Leonard Bloomfield: Language, London: 1950, P.33.
6. கா. நமச்சிவாய முதலியார்: (பதிப்பு), இறையனார் களவியல், சென்னை: 1948, பக்.10
7. Louis H. Gray: Foundations of Language, New York: 1950, P.9
8. William J. Entwistle: Aspects of Language, London: 1951, P.3
9. Louis H. Gray: Foundations of Language, (Vide Supra) P.14

இயல்- 2

10. Albert C. Baugh: A history of the English Language, London: 1954, P.V
11. William Dwight Whitney: The Life and Growth of Language, London: 1875, P.33
12. Robert Lynd: Books and Writers, London: 1952, P.249-250
13. Ferdinand De Sanssure: Course in general Linguistics, London: 1960, P.84
14. Edward Sapir: Language, (Vide Supra) P.180
15. Henry M. Hachigswald: Language Change and Linguistic Reconstruction, Chicago: 1960, P.72
16. Otto Jespersen: Language: Its nature, Development and Origin, London: 1950, P.255-301
17. Edward Saphir: Language, P.192-206; Leonard Bloomfield: Language, London: 1950, P.444-475
18. J. Venddryes: Language, London: 1931, P.351.

இயல் – 3

19. Max Muller: Lectures on the Science of Language, London: 1862, P.391
20. Leopold Stein: The Infancy of Speech and the Speech of Infancy, London:1949, P.25
21. Vincent Smith: The Oxford History of India, London: P.1
22. Sunithi Kumar Chatterji: “Race Movements and Prehistoric Culture”, The Vedic Age, London: 1951, P.155-166
23. Leonard Bloomfield: An Introduction to the study of language, London: P.5
24. Isaac Goldberg: The wonder of words, London: P.10
25. Leonard Bloomfield: (Vide Supra), P.6
26. Edward Sapir: Language, 1949, P 4-8.

இயல் – 4

27. Leonard Bloomfield: An Introduction to the Study of Language, P.9
28. Isaac Goldsberg: The Wonder of Words, P.42-44.
29. Max Muller: Lectures on the Science of Language, P.374.
30. Ibid, P.367-8
31. B.C. Mazumdar: ‘A Study of some Onomatopoeic Desi Words’ JRAS (G.B) 1905, P555
32. Otto Jespersen: Language: Its Nature, Development and Origin, P.431-442
33. Isaac Gold Berg: The wonder of words, P.59

இயல் – 5

34. J. Gelb: A study of writing, University of Chicago Press: 1963, P.150
35. Kamil Zvelebil: “The vowels of Colloquial Tamil”, Archiv Orientalni 31, 1963, P.229
36. V.R. Ramachandra Dikshitar: Origin and spread of the Tamils, Madras: 1947, P.21.
37. ibid P.27
38. ஞா. தேவநேயன்: முதல் தாய் மொழி, கழக வெளியீடு, பக் .639, சென்னை: பக் .19

39. T. Hudson -Williams: A short introduction to the study of comparative Grammar, (Indo-European), Cardiff: 1951.
40. Bh. Krishnamurti: "the History of Vowel-length in Telugu Verbal Basis," JAOS. Vol 75 (1955), P.240, 243.
41. Bh. Krishnamurti: Telugu Verbal Bases, University of California Press, 1961, P.10
42. M.B. Emeneau: Brahui and Dravidian Comparative Grammar, University of California Press, 1962, P.13
43. E .H Sturtevant: "Sanskrit, ā- 'near' is cognate with Latin ā 'from'", Language – vol 15 (1939), P.145-154.
44. M.B. Emeneau: "The Dravidian verbs 'Come' and 'Give'," Language, Vol 21, (1945), P.184-213
45. M.B. Emeneau: "The Dravidian Verbs 'come'" and 'Give'," Language. Vol.21 (1945), P.184-213
46. Denyo De. S. Bray: The Brahui Language, Part 1, Culcutta: 1909, P.159

இயல்- 6

47. Franklin Edgerton "Sievers's Law and IE Weak Grade Vocalism", Language, Vol.10 (1934) P257: "The Semi vowel Phonemes of Indo-European" Language, Vol 38 (1962), P.352-359
48. வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார்: தொல்காப்பிய எழுத்த்திகார ஆராய்ச்சி, சென்னை: 1944, பக்.155
49. சி. கயேசையர்: (பதிப்பு), தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம், சுன்னாகம்: 1938, பக். 373-374
50. Louis H. Gray: Foundations of Language, P 178

இயல்- 7

51. வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார்: திராவிட மொழிகளின் மூவிடப் பெயர், சென்னை: 1939, பக். 108

துணைநூல் அட்டவணை

English Books & Articles:

1. Albert C. Baugh: A History of the English Language, London: 1954.
2. Denyo De.S. Bray: The Brahmi Language, Part 1. Calcutta: 1909.
3. Edward Sapir: Language: An Introduction to the Study of Speech, New York, 1949.
4. Emeneau, M.B.: Brahui and Dravidian Comparative Grammar, University of California Press, 1962.
5. Emeneau, M.B.: "The Dravidian Verbs 'Come' and 'Give'" Language, Vol.21. 1945.
6. Ferdinand De Sanssure: Course in General Linguistics, London: 1960.
7. Franklin Edgerton: "Sievers, Law and IE Weak Grae Vocalism", Language. Vol. 10 (1934)
8. Franklin Edgerton: "the Semivowel Phonemes of Indo-European Language", Vol.38, 1962.
9. Gelb, J.: A Study & Writing, University of Chicago Press, 1963.
10. Hudson-Williams.T: A short introduction to the study of Comparative Grammar, (Indo - European) Cardiff: 1951.
11. Henry M. Hacnigswald: Language Change and Linguistic Reconstruction, Chicago:1960.
12. Isaac Goldberg: The Wonder of Words, London.
13. Kamil Zvelebil: "The Vowels of Colloquial Tamil", Archive Orientalni, 31 (1963).
14. Leonard Bloomfield: An Introduction to the Study of Language, London.
15. Leonard Bloomfield: Language, London: 1950.

16. Leopold Stein: The Infancy of Speech and the Speech Infancy, London: 1952.
17. Louis H. Gray: Foundations of Language, New York: 1950.
18. Max Muller: The Science of Language, London: 1862.
19. Max Muller: Lectures on the Science of Language, London.
20. Mazumdar, B.C.: 'A Study of some Onamato Poetic Desi Words', JRAS (G.B.), 1905.
21. Otto Jespersen: Language, its Nature, Development and Origin, London: 1950.
22. Ramachandra Dikshitar, V.R.: Origin and spread of the Tamils, Madras: 1947.
23. Robert Lynd: Books and Writers, London: 1952.
24. Sturtevant, E.H.: "Sanskrit, a- 'near' is cognate with Latin a 'form', Language, vol. 15, 1939.
25. Sunith Kumar Chatterji: "Race Movements and Prehistoric Culture", The Vedic Age. London: 1951.
26. Vendryes, J.: Language, London:1931,
27. Vincent Smith: The Oxford History of India, London.
28. William Dwight Whitney: The Life and growth of Language, London: 1875.
29. William J. Entwistle: Aspects of Language, London: 1951.

தமிழ் நூல்கள்:

1. கணேசையர், சி.: (பதிப்பு) - தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம், சுன்னாகம்: 1938.
2. சங்க இலக்கியம்: எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு.
3. சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லார் உரை.
4. திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை.
5. தேவநேயன், ஞா.: முதல் தாய்மொழி, கழக வெளியீடு.
6. தொல்காப்பியம்: எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம்.
7. தொல்காப்பியம்: நச்சினார்க்கினியர். சொல்லதிகார உரை.
8. நமச்சிவாய முதலியார், கா.: (பதிப்பு), இறையனார் களவியல், சென்னை. 1943.
9. வேங்கடராஜாலு ரெட்டியார், வே.: தொல்காப்பியம்: எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சி, சென்னை: 1944
10. வேங்கடராஜாலு ரெட்டியார், வே.: திராவிட மொழியின் மூவிடப் பெயர், சென்னை: 1939.

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் உலகு அறிந்த மொழியியல் அறிஞர்களில் ஒருவர். அவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவாக்கவாராகி, ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழக மொழியியல் கலாநிதியாகி, தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். மொழியியல் வல்லுநராக, பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆளுமை மிக்கவராக, நூலாசிரியராகப், பதிப்பாசிரியராகத் திகழ்ந்தவர். 1965இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகி, அதன் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பாடுபட்டவர். பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகளின் வெளிநிலை மதிப்பீட்டாளருமாவார்.

பன்மொழிப் புலமையுடைய பேராசிரியர், சுமேரியம், திராவிடம் ஆகிய மொழிகளுக்கு இடையிலான ஒப்புமைகளை ஆராய்ந்து தமிழ் மொழியினதும் தமிழினத்தினதும் தொன்மையை நிறுவியவர். புலமைப் பரிசில்கள் பல பெற்று, மொழியியல் அறிஞர்களான தோமாஸ் பரோ, எம். பி. எம்னோ, லீக் லிஸ்கர், வி. அய். சுப்பிரமணியம் முதலியோருடன் சேர்ந்து ஆய்வு செய்து பல நூல்கள் வெளியிட்ட பெருமையாளர். பேராசிரியரின் மொழியியல் நூல்களாக இதுவரை வெளிவந்தவை: மொழியியலும் தமிழ்மொழி வரலாறும் (2021), Proto Sumero-Dravidian -The common Origin of Sumerian and Dravidian Languages (2017), Sumerian ADravidian Language (1965), The Structure of the Tamil Verb (1956).

நூலைப் பற்றி

மொழி வரலாற்றில் மொழித் தொல்லியல் ஆய்வு என்ற புதிய பகுதியை இந்நூல் அறிமுகப்படுத்திய பெருமைக்கு உரியதாகிறது. தாம் கூறும் கருத்துகளுக்குச் சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் புதைந்துள்ள உதாரணங்களை ஆசிரியர் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டியது ஆசிரியரின் இலக்கியப் புலமையோடு தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்பும் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.மொழி வரலாற்றைக் குறிப்பு மொழிக்காலம், ஒலிக்குறிப்புக் காலம், அசை மொழிக்காலம் - கி.மு. 3000 என்று பாகுபாடு செய்து சொற்களைத் தொழிற்சொல், பெயர்ச்சொல், வேர்ச்சொல் என்று பாகுபடுத்தி, அவைகளை ஒலிநிலையில் குறிப்பாக மெய்ஒலிகளை உயிரின மெய், மூக்கின மெய் என்று பாகுபடுத்தித், தமிழில் சொற்கள் தொல்லியல் காலத்தைப் பெருக்கி, அதன் மூலம் மொழி வளர்ச்சியைக் காட்டியது புதுமையான முயற்சியே - - வேர்ச்சொல் ஆய்வின் (etymological research) இரண்டாவது நிலையாக இந்த நூல் அமைந்தமை, ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு நல்ல சான்று. மேலும் தொல்லியல் மொழி பற்றிய உலகளாவிய கருத்துகளை ஓரளவு விரிவாகத் தமிழில் இந்த நூல் அறிமுகப்படுத்தி உள்ளதும் சிறப்பானது. எனவே இந்த நூல் வரவேற்கத் தகுந்த புதிய முயற்சி ஆகும்.

பேராசிரியர் செ. ஹை. சண்முகம்